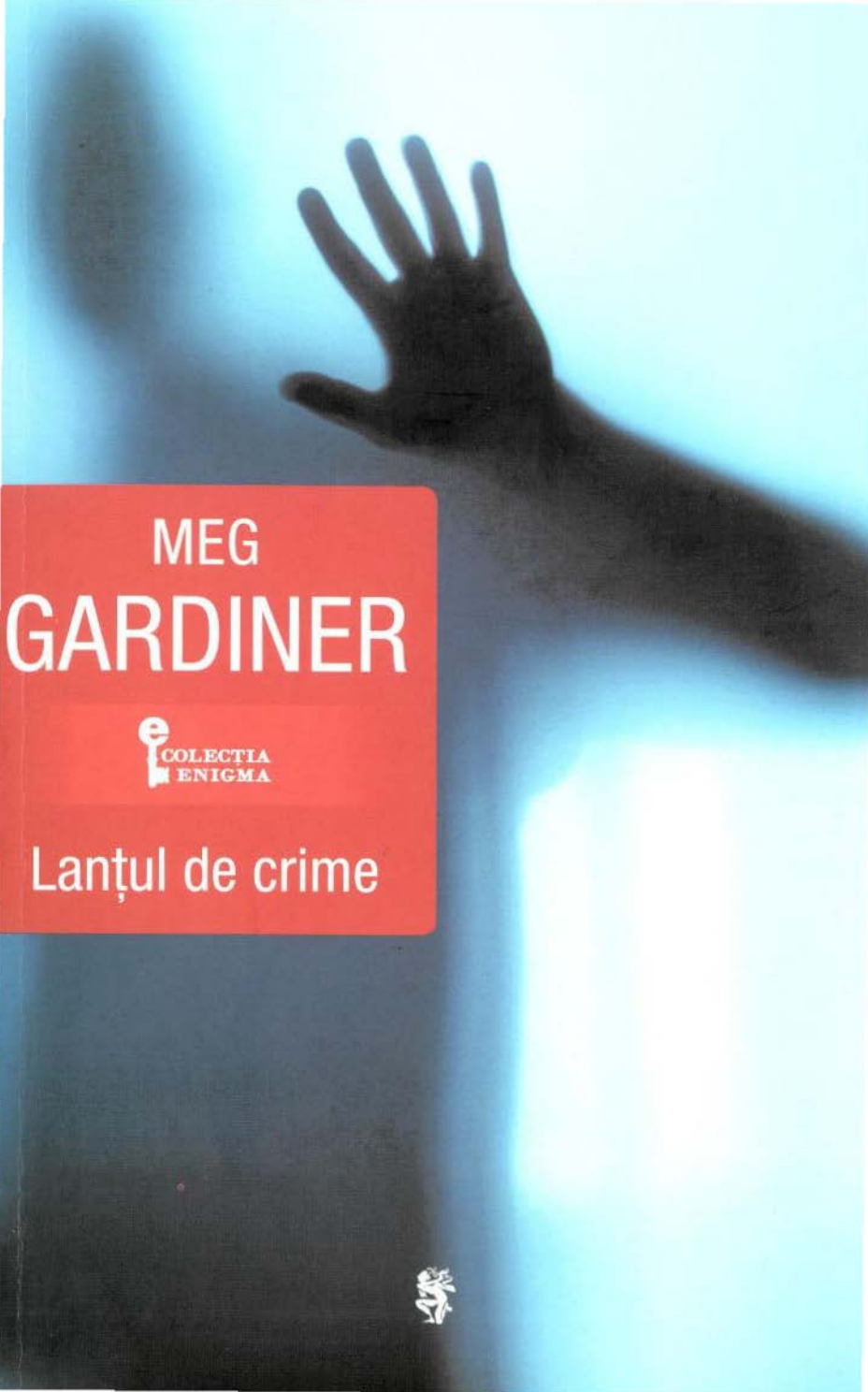

MEG
GARDINER

e
COLECȚIA
ENIGMA

Lanțul de crime

MEG GARDINER

Lanțul de crime

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GARDINER, MEG

Lanțul de crime / Meg Gardiner ; trad. din lb. eng. de Ioana Vighi.

- București : Univers Publishing House, 2015

ISBN 978-606-8631-28-8

I. Vighi, Ioana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

MEG GARDINER

KILL CHAIN

© 2014 by Meg Gardiner

© Editura UNIVERS, 2015, pentru prezenta traducere

www.edituraunivers.ro

ISBN 978-606-8631-28-8

MEG GARDINER

Lanțul de crime

Traducere de
IOANA VIGHI

Redactor Irinel Antoniu

Corector Lorina Chițan

Tehnoredactor Constantin Niță

Coperta credit foto: Ingimage

Nu te ruga să înțelegi. S-ar putea să ți se întâmple.

Am cules cioburile, am ținut de oamenii pe care îi iubeam și am reușit să pun cap la cap povestea. Nu e povestea copilăriei mele, e o mărturisire ca o operație de urgență pe o rană fatală. Ai salvat viața, dar cicatricea rămâne. Amorțește și e adâncă. Familia care s-a zbatut să te protejeze e expusă brutal, ca sub razele X.

Să nu crezi. Te iubesc, copile. Minciunile și tot restul.

Eu nu eram atunci, în noaptea aia, când el i-a văzut venind. Dar acum știu.

Duminică

Ploaia cădea în rafale. Crengile îi zgâriau umerii și el iuțea pașii. Și-a dus brațul pavază în dreptul feței și respira greu. Era întu-neric, iar el își pierdea tot mai tare suflul. Drumul ajungea undeva sus, în fața lui.

Urmăritorii erau în spate.

Phil Delaney fugea, se chinuia să vadă, avea ochii umflați de la bătaia primită. Genunchiul drept nu-l mai putea ține mult. Și-a pus rotula la loc după ce i-au dislocat-o. Cât ei au ieșit la țigară, el și-a vârat piciorul între două scânduri, l-a imobilizat și l-a smucit, așa cum tragi de o sfoară încâlcită să-i dezlegi nodurile. A funcționat acum mulți ani, când antrenorul i-a făcut același lucru pe terenul de fotbal din Shawnee. Și în seara asta a mers, iar când oasele i s-au așezat la loc, și-a înghițit un urlet și s-a strecurat afară printre stinghiile hambarului. Alerga, dar începea să-și simtă piciorul de parcă erau niște paie ținute laolaltă de un elastic. Adrenalina era pe ducă. Dincolo de ea, durerea devenea tot mai violentă, ca un urlet.

În spate, prin tufiș, a auzit câinele.

După stânci și copaci, drumul urca și ajungea la Autostrada 1. Câinele nu era antrenat să detecteze mirosul și probabil că i-a pierdut urma în ploaie. Probabil că l-a și auzit, dar singura modalitate de a nu face zgomot ar fi să încetinească și al naibii să fie el dacă ar sacrifica viteza pentru o șansă minimă de a rămâne ascuns. Câinele era fără îndoială antrenat să atace. Mușcătura sângerândă de pe brațul lui era dovada cea mai clară.

Vrei să-i comandăm să se oprească? Atunci spune-ne ce vrem să știm, muistule.

Phil s-a uitat în spate. Fugeau și agitau luminile lanternelor.

Dintre toate cele pentru care se pregătise și se călise de-a lungul anilor, ăsta era ultimul lucru la care s-ar fi putut aștepta. Doisprezece ani de când nu părăsise țara. Zece de când plecase din Marină. În tot acest timp, nu existase nici cea mai mică repercusiune. Și apoi, dintr-odată, într-o după-amiază de primăvară, în timp ce conducea pe o autostradă izolată din California, l-au asaltat.

De ce acum?

Nu le-ar fi fost greu să-l găsească – în ultimul an, oricine se uita la televizor putea să-i vadă fața la CNN, StarNews Asia sau BBC World. Și totuși, cei care-l urmăreau acum nu erau străini. Vorbeau engleza de baltă a derbedeilor care locuiesc în rulote.

Nu, smardoii ăștia erau yankei. Și pe ăla de purta cioc și părul negru prins ca într-o coadă de șobolan, cu bocanci de motociclist, Phil îl văzuse de prea multe ori în cârciumile din porturi: lichior Southern Comfort și băți garantate. Se băga în seamă, se lua de careva numai dacă ăla era mai mic, mai slab decât el sau era ținut de alți trei smardoii. Dar de ce acum? Cum puseseră totul cap la cap după doisprezece ani? Operațiunea fusese murdară, un dezastre, dar extragerea se petrecuse fără nici o dificultate. Și cealaltă persoană implicată nu l-ar fi trădat niciodată. Nu Jax.

Dar oamenii ăștia făcuseră legătura. Mai mult, reușiseră să-i dea de urmă și să-l localizeze cu exactitate pe drum. Îl încercuiseră, îl târăseră afară din mașină și, în timp ce-i cărau pumni și picioare, el își dăduse seama de adevăr. Cineva îl vânduse.

Luminile farurilor îi alunecau pe deasupra capului. Chiar și aici, la mama naibii, trecea câte o mașină la cinci sau zece minute.

Cam atât de departe ar putea să se țină de nenorociții ăștia. Se cățara pe pantă cu mâinile.

Cine știa că e în Santa Barbara? Familia, fiul lui, fiica și fosta soție. Avocații lui, Jesse și Lavonne. Și Jax.

Numai că Jax nu era acolo. Niciodată nu fusese acolo. Mesajul pe care ea i-l trimisese rugându-l s-o întâlnească fusese o capcană.

Și-a prins piciorul într-o piatră și durerea a năvălit la loc. Se târa pe potecă gâfâind. La dracu'. Era încă în putere la cincizeci și nouă de ani, dar nu mai era în forma din tinerețe. Dacă mai făcea un singur pas greșit, genunchiul avea să-i sară din loc și atunci doar dacă i-ar crește aripi s-ar mai putea salva.

Câinele s-a apropiat și a lătrat. Îl urmăriseră și l-au găsit, dar nu el era ținta lor cea mai importantă. Trebuia să trimită un avertisment.

Norii s-au subțiat și luna poleia tot peisajul. Desișul s-a mai rărit și – Doamne, ajută – se vedea drumul în față. Răsuflând cu greu, s-a retras în spatele unui copac. Nu putea să se năpustească până nu apărea vreo mașină.

Știa bine ce voiau de la el. Voiau să pună mâna pe ceea ce ascunsese Jax. Căutau putere, căutau nimicire. Riverbend. Credeau că el avea să li-l dea. Și, dacă nu o făcea, știa foarte bine cui îi venea rândul. Copiilor și nepotului lui.

Nu trebuia să amestece familia. Orice ar fi, nici unul dintre ei nu putea fi atins de treaba asta. Își petrecuse întreaga viață încercând să-i protejeze. Nu putea da greș acum.

Mai la vale, în apropiere, s-a auzit o voce. „Pe aici!“

Era femeia aia ca o fantomă, cu dinții stricați. Avea o privire de drogată în sevraj care voia să-l căsăpească pentru a pune mâna pe doza de metamfetamină. Poate de asta i-a și dat un picior în față.

Și-a scos telefonul, cu mâna căuș pe ecranul luminat ca să nu se dea de gol. Nu o să poată da de Jax și nici de soțul ei. Mai avea câteva secunde cel mult. Cu mâinile tremurânde de epuizare, a căutat prin agenda telefonului până a dat de un nume, un om în care spera să poată avea încredere. Cineva care putea să ia atitudine în seara asta.

La naiba, nu avea numărul de telefon mobil, doar de acasă. A tastat.

Un fâșâit venea din tufișul din spate. Telefonul a început să sune. Răspunde, omule. Răspunde.

Câinele s-a strecurat prin desiș și i s-a ivit în față. S-a oprit cu ochii țintă la el, agresiv, gâfâind, urât ca dracu'. Nu putea să-și clintească nici un mușchi. Nu avea voie să-și arate frică.

A intrat mesageria. La naiba. Câinele și-a lăsat capul în jos și mârâia. Imediat avea s-o ia la goană, dar nu înainte să lase un mesaj. Zece secunde, atât îi trebuia.

– Sunt Phil, a început el. Sunt în mare belea, trebuie să faci ceva pentru mine.

Câinele a făcut un pas în față mârâind, cu dinții lucindu-i în lumina lunii. Alte zgomote veneau din tufiș. Lanternele se mișcau în zigzag și i-au intrat în ochi.

A luat telefonul de la ureche și a început să turuie în microfon.

– În seara asta. Măine o să fie prea târziu. Și...

Câinele se apropia. Rămâi locului, stană de piatră.

– Ține-o pe fiică-mea departe de asta. Evan nu trebuie să știe. Protejeaz-o. Mă auzi, Jesse? Altfel, familia mea o să devină parte din lanțul de crime.

Doi dintre nemernicii ăia dădeau să iasă din desiș. Phil a rupt-o la fugă spre autostradă.

Genunchiul îl ținea și a țâșnit la lumină exact când o mașină cu farurile aprinse lua curba. Inima îi bubuia. Și-a ridicat brațele în aer și îi făcea semn șoferului să oprească. Mașina cu farurile licărind a pus o frână bruscă.

Phil a fugit spre ea. Ușa s-a deschis, înăuntru o lumină stridentă, un bărbat și o femeie. Vedea blănurile, diamantele, nerăbdarea. S-a oprit. Femeia l-a recunoscut și a rânjit cu toți dinții. Șoferul a coborât. Tânăr, neliniștit, cu un zâmbet sfidător. Într-o mână ținea un pistol.

– Salutare, moșule, i-a spus.

Phil se stăpânea cu ultimele picături de vlagă, și era pregătit.

Luni

Crengile se agătau de mine. Se lăsau grele sub picăturile de ploaie și eu le scuturam în goana mea. Păduricea era deasă, noroiul, alunecos. La 30 de metri sub mine, oceanul mugea și se izbea de stânci.

– Evan, oprește-te.

Am auzit îngrijorarea din vocea lui Lily Rodriguez, dar am mers mai departe, înfigându-mi tocurile în pantă ca să-mi atenez coborârea. Razele dimineții se prefirau printre nori și poleiau puietii și părțile scobite din deal care anunțau povârnișul.

– Locul nu e sigur. Stai, a strigat Lily.

Deasupra Autostrăzii 1, focul lăsa fum și scuipa flăcări de un roz aprins. Colegii lui Lily de la Departamentul Șerifului dirijau o macara care ridica un camion avariat cu un cablu de 60 de metri lungime, iar Echipa de Căutare și Salvare din Santa Barbara își plănuia următoarea mișcare. Când am ajuns jos, au țipat și la mine.

Piciorul mi s-a prins într-o rădăcină, m-am împiedicat și am căzut pe mâini și în genunchi. Pietrele mi-au zgâriat palmele și mi-au sfâșiat blugii. Am alunecat, am băjbăit după ceva de care să mă agăț și am aterizat cu fața direct într-un arbust de strugurii-ursului. M-am oprit. În spatele meu, Lily a țipat: „Oh, Doamne“. M-am ridicat cu inima bubuind și am văzut mașina.

Partea din spate era intactă, la fel și stopurile, iar vopseaua albastru metalic strălucea. Era răsturnată la 75 de grade, cu roțile și șasiul în sus. Botul mașinii îmbrățișa un bolovan de care se izbise într-o viteză nebună.

Lily a ieșit din desiş cu respirația tăiată și s-a oprit brusc. La vederea dezastrului, atitudinea ei de fată rea a dispărut.

Agățându-mă cu mâinile, am coborât pe pantă până în dreptul portierei deschise a șoferului.

– Tată.

Nici un răspuns. Nu era înăuntru, știam asta, mi-a zis-o Lily când a apărut în fața casei mele. Portiera șoferului era cufundată până la jumătate în noroi. Lăsase în urmă, pe deal, pe unde fusese târâtă, o dâră lungă. M-am sprijinit de mașină și m-am aplecat înăuntru. Geamul era țandări, airbagul ieșise, bloc motorul străpunsese scaunul din față. Un pahar din plastic, cu cafea de la 7 Eleven, era vărsat pe bord.

M-am întors și m-am uitat în sus la deal.

– Phil Delaney. *Tată.*

Lily a pornit spre mine. Purta blugi și jachetă cu insigna Departamentului Șerifului, o armă îi atârna la șold, iar părul tuns pixie îi flutura în vânt. Dincolo de profesionalismul stoic, avea și o parte grijulie în ea.

– Evan, e periculos. Hai înapoi.

Mă țineam de cadrul portierei și mă uitam lung la păduricea deasă de pe deal. Șarpele fricii se încolăcea în jurul inimii mele și strângea tot mai tare și simțeam cum mă sugrumă.

– Trebuie să fie pe-aici, Lily. Undeva pe-aici.

– Echipa de Căutare și Salvare a chemat un elicopter să verifice tot dealul. Atâta timp cât nu începe ploaia...

– Poate e inconștient sau prea slăbit să ne facă semn. Lacrimile îmi înecau glasul. Nu putem să-l abandonăm pur și simplu.

Dar am simțit cum se clatină pământul sub picioarele mele și am auzit oceanul pulsând dedesubt, lacomul Pacific care năpădește toate prăpăstiile și îi înfulecă pe cei prea mulți care îi cad pradă.

– Haide, a spus Lily.

Când eu și Lily ne-am cățărat înapoi pe creastă, vântul ne șfichiuia. Era o dimineață răcoroasă de aprilie. Munții, mustind de apă de la ploile grele din iarnă, erau de un verde fosforescent. Norii argintii și zdrențuiți se lăsau peste vârfuri. O mașină a pompierilor și mașinile șerifului au împânzit șoseaua cu girofarurile lor care se învârteau. În mijlocul autostrăzii, un polițist de la Poliția Rutieră din California dirija circulația, ocolind locul accidentului.

În spatele mașinilor de poliție era parcată o dubă neagră. Lângă dubă, stătea și vorbea cu un polițist Jesse Blackburn. Mi-a întâlnit privirea și am simțit cum mă înmoi toată. Am fugit spre el și mi-am aruncat brațele în jurul lui.

– Ev, îmi pare atât de rău, a spus el.

Mi-am apăsât fața pe pieptul lui. Când am simțit că abia își putea ține echilibrul, l-am strâns și mai tare. S-a sprijinit de cârje și cu un braț m-a luat de după umeri.

– Cum ai aflat? l-am întrebat eu.

– Brian a dat de mine la centrul de reabilitare.

Binecuvântat fie nenorocitul de frate-miu. Cât de repede a condus Jesse până aici, nici nu vreau să mă gândesc.

– Trebuia să suni la birou. Am fost acolo toată noaptea.

– N-am vrut să întrerup.

– Delaney.

M-a tras cu putere lângă el.

– Să întrerupi.

Am scuturat din cap. Oricât de mult mă bucuram că era aici, nu-mi plăcea că nu era acolo unde trebuia să fie și unde era mare nevoie de el.

Ajutorul de șerif și-a dres glasul.

– Doamnă?

Când mi-am ridicat privirea, l-am văzut atingându-și borul pălăriei.

– Ben Gilbert. Dealul ăsta e al naibii de nesigur. Trebuie să rămâneți aici, pe șosea.

– Atunci chemați întăriri și găsiți-mi tatăl. Altfel, o s-o fac eu.

Jesse m-a strâns și mai tare de braț, sperând să-mi înăbușe vreo criză de nervi, și a dat din cap către Gilbert.

– Când ajunge elicopterul Echipei de Căutare și Salvare?

– Cincisprezece, douăzeci de minute.

Gilbert s-a uitat la el mai de aproape.

– Ați lucrat la Paza de Coastă?

– Serviciul de Salvare Acvatică. Lucram pentru district.

Gilbert încerca să nu se holbeze prea tare la cârje. Lily, în schimb, fără să spună ceva, avea o privire nedumerită pe care nu încerca s-o ascundă. Nu cred că-l văzuse vreodată pe Jesse stând în picioare.

Gilbert și-a îndesat mâinile în buzunarele paltonului. A avea o voce clară.

– Încercăm să punem la punct cronologia desfășurării evenimentelor. Tatăl dumneavoastră a părăsit Santa Barbara ieri după-masă, corect?

– În jurul orei unu, am zis.

Ceea ce ar însemna că aici – la peste 60 de kilometri de casa mea, în zona asta sălbatică și izolată de lume – ar fi trebuit să ajungă în jurul orei două. Am simțit că-mi toarnă cineva acid pe piele. Mașina, distrusă, zăcuse în desiș o zi întreagă fără ca cineva să știe. Fără ca *eu* să știu.

M-am uitat lung în zare, pe drum.

– Știți unde a ieșit de pe autostradă? Unde sunt urmele de frână? Gilbert s-a încruntat. Se freca pe o nară cu degetul arătător.

– Nu există urme de frână.

A aruncat o privire spre Mustang-ul meu. În spatele roților erau două urme negre de frână pe care le făcusem când am venit în goană. Nu am văzut altele.

– Trebuie să fie.

– Domnișoară Delaney, sunt polițist de cincisprezece ani. Când o mașină derapează și o ia printr-un desiș și se ciocnește de niște bolovani la 60 de metri mai la vale, asta înseamnă că a avut loc un accident violent pe autostradă. Urmele de frână nu sunt șterse de pe șosea nici după o zi întreagă de ploaie torențială. Iar aici nu avem nici o urmă.

– Adică vreți să spuneți că n-a pus frână?

Gilbert părea plin de regret, de parcă urma să-mi dea o veste proastă.

– Nu. Cel puțin cât încă era pe autostradă.

– Credeți că a ieșit pur și simplu de pe șosea?

– Drumul era alunecos, viteză mare, se poate întâmpla.

– Nu e un șofer inconstient.

Mă tot uitam la șosea și mintea mea crea scenarii de coșmar ale momentului când a virat în curbă atât de rapid.

– Dar dacă a tras de volan să evite ceva? Un animal, poate altă mașină.

Lily a ridicat mâinile.

– Hai să nu exagerăm cu presupunerile.

– Dacă ar fi tras de volan, iar roțile ar fi prins marginea acostamentului și...

Gilbert a scuturat din cap.

– Un viraj brusc în curba asta, tot ar fi trebuit să găsim urme pe asfalt.

Jesse a spus:

– Dar nu știți sigur, nu?

– Așa e. Nu știm.

– Ba da, știm, am zis eu. Știm că el e undeva pe aici, iar noi trebuie să-l găsim.

Gilbert avea o înfățișare senină și ochii verzi ca iarba de munte.

– Domnișoară Delaney, în ce stare era tatăl dumneavoastră când a plecat?

– Părea nerăbdător să ajungă la San Jose. Avea o întâlnire de afaceri.

În timp ce vorbeam, mi-am auzit vocea încordată. Tata nu fusese nerăbdător. Era iritat, iar asta ar fi putut să pară suspect acum.

– Era ceva ce îl neliniștea și ar fi putut să-i distragă atenția? Îl supăra ceva?

– Nu, am zis eu.

– Sunteți sigură?

În bătaia vântului, îmi simțeam degetele amorțind și fața înfierbântată. Mi-am dat seama că Gilbert știa cine sunt. Auzise de familia mea la știri, îl știa pe tata, știa ce mi se întâmplase.

– Doamnă, nu vreau să fiu nepoliticos. Dar vorbim despre Phil Delaney, corect?

Lily l-a fulgerat scurt din ochi.

Jesse mi-a dat drumul.

– Domnule polițist, cred că sunteți pe punctul de a face o presupunere deplasată. Nu o faceți.

– Încerc să acopăr toate posibilitățile. În momentul acesta, nu putem exclude nimic, a spus Gilbert.

Am simțit cum mă chircesc în sinea mea.

– Vreți să spuneți că a ieșit intenționat de pe șosea?

– Spun doar că e vorba despre un bărbat care se afla într-o stare de încordare foarte mare.

Lily s-a schimonosit și a șoptit în barbă:

– Gilbert...

Jesse i s-a adresat cu o voce de gheață:

– Omule, vorbește la timpul prezent.

Mi se ridică tensiunea.

– Vreți să spuneți că s-a sinucis?

Am făcut un pas spre Gilbert, dar Jesse m-a apucat de braț și m-a tras. Polițistul și-a domolit tonul.

– Nu doresc să îngreunez și mai tare situația de față, dar în acest moment nu putem să excludem nimic.

Deși încerca să pară mai calm, mă măsura din priviri ca pe un animal la un spectacol de circ.

– Altceva? am spus.

Privirea lui mă fixa.

– Dumneavoastră ați fost, așa-i? Dumneavoastră ați fost cea care a apăsât pe trăgaci.

Îi susțineam privirea.

– Da.

S-a mai uitat puțin la mine, după care și-a vârât mâinile în buzunare.

– Aveți cumva o fotografie a tatălui dumneavoastră? S-o arăt echipei de salvare.

– Da.

Am luat din portofel o fotografie. Fusese făcută la digul din Santa Barbara și i l-am arătat pe tata care își pusese brațul pe umerii mei, cu oceanul de safir în spate. Arăta bine: înnegrit de soare, cu părul ca zăpada ieșind în șuvițe de sub șapca lui de baseball cu US Navy și ochii întunecați care reflectau nevoia lui de a cuceri lumea. În afara picioarelor lungi, eu n-am moștenit mare lucru de la el, cu figura mea de băiețoi și părul de culoarea caramelului. Nu mi-a dat din înfățișarea lui, însă mi-a dat din plăcerea lui de a savura whisky-ul de Tennessee și muzica country tristă. Jesse ne făcuse poza, iar tata se uita la el cu o privire provocatoare. Eu zâmbeam, dar păream mai degrabă plictisită. M-aș fi lipsit de competiția dintre ei – glumele nesărate ale lui Jesse, nevoia tatei de a ieși veșnic învingător. Pe atunci nu știam cât de norocoasă eram. Fotografia fusese făcută înainte ca viețile noastre să fie invadate de violență,

înainte să-l împușc pe degeneratul care a încercat să mă omoare, înainte ca tata să-și sacrifice reputația căindu-se în public.

I-am întins-o lui Gilbert.

– Păstrați-o cât aveți nevoie.

Mai jos pe deal, echipa de salvare a cerut echipei de depanare să coboare cablul macaralei. Gilbert s-a scuzat.

Lily era încruntată.

– Îmi pare rău pentru mai devreme.

– Regulile jocului, am zis. Nu e vina ta.

Echipa de depanare a început să coboare cablul.

– O să aibă grijă când ridică mașina, așa-i? Adică dacă tata...

Jesse a spus:

– Nu e sub mașină.

Știam că nu era. Nu fusese aruncat și nu era prins sub mașină. Faptul că portiera șoferului se înfipsea în noroi și fusese târâtă o porțiune mare contrazicea asta. Portiera fusese deschisă cu mult înainte de impact.

Jesse și-a lăsat mâna pe spatele meu.

– Tremuri din încheieturi. Hai să nu mai stăm în bătaia vântului.

Am urcat în camioneta lui. A pornit motorul și a dat drumul radiatorului. Eu am rămas cu privirea pironită câteva momente asupra camionului de depanare.

– Tata nu s-a sinucis.

– Nu, la naiba. Să moară fără luptă? E prea dat dracului pentru așa ceva.

I-am înșfăcat mâna, știind că o spusese ca pe un compliment. Își freca mâinile de ale mele, încercând să mă încălzească, și a zărit diamantul de pe degetul meu. Trecuseră câteva luni de când îmi pusese inelul pe deget.

– Nu i-ai zis lui Gilbert despre starea tatălui tău când a plecat, a spus.

– Nu. Ar fi folosit-o împotriva mea.

Și-a aruncat ochii pe geam.

– Ce crezi că i s-a întâmplat?

Am simțit subit un nod în gât. Mi-am amintit felul ciudat în care tata își luase rămas-bun, ca un fel de avertisment.

– Nu știu.

O rafală puternică de vânt a legănat camioneta. Mi-am înghițit lacrimile.

– Cât de gravă e situația cu Buddy?

– Nu-ți face griji pentru asta acum.

Dar și el era îngrijorat – îl trădau cearcănele de sub ochii albaștri. Și faptul că toată noaptea și-o petrecuse la spitalul de urgențe cu telefonul închis. Fața lui cu trăsături frumoase, suptă de oboseală, părea neliniștită. L-am strâns de mână și el a scuturat din cap.

– Puștiul e pe muchie, a zis el.

Buddy Stoker avea nouăsprezece ani și, de când accidentul de motocicletă îl lăsase paralizat cu trei luni în urmă, starea lui psihică a oscilat între deprimare și dorință de sinucidere. Era unul dintre pacienții cu leziuni cronice la măduva spinării cu care Jesse lucra în calitate de consilier la centrul de reabilitare.

– I-am întins o mână de ajutor și-l bat la cap s-o accepte. Nu știu dacă o s-o facă.

Jesse știa că era infernal să rezisti psihic. Mergea cu bicicleta când un BMW a intrat în el și, dintr-un sportiv în echipa All-American, devenise paraplegic într-o clipită. După un an întreg de spitalizări și reabilitare se alesese cu realitatea zdrobitoare că n-avea să mai meargă bine niciodată. Lecția Nenorocită de Viață Numărul Unu, cum îi spunea el. Unele lucruri nu pot fi schimbate. Dar zilele astea, nou-veniților le zicea că există totuși șansa să se ridice și să meargă mai departe, că poți umbla prin lume fără să pășești.

– Ai lui sunt lângă el acum, mi-a zis el. Și eu sunt acum unde trebuie să fiu.

– Mulțumesc.

Vântul clătina camioneta. Afară, echipa de depanare mânuia macaraua. Cablul era întins la maximum în timp ce încercau să ridice mașina la deal. Clipeam strâns din ochi uitându-mă la toată scena, aveam un nod în gât.

– Tată, ce dracu' s-a întâmplat aici?

Denunțarea fărădelegilor e ca profeția: spune-le oamenilor adevărul și n-o să-ți mulțumească niciodată. O să arunce cu pietre în tine. Așa c-ai face bine să te ții tare.

Tatăl meu era ca stejarul. Numai că de luni de zile se clătina sub o ploaie de pietre.

Phil Delaney, un om din interior decenii la rând, un căpitan de vas tare ca fierul, proiectant de arme, absolvent al Colegiului de Marină Militară, uneori spion maritim și membru desemnat în Old Boy's Network, a devenit un outsider. A denunțat o operațiune murdară a guvernului în care au murit oameni. Oameni cu care am crescut. Și, pentru asta, a trebuit să plătească.

Guvernul i-a interzis accesul la informații confidențiale. Aface-rea de consultanță pe care o avea n-a mai mers. A fost dat la o parte de serviciile militare și secrete căroră le-a dedicat întreaga viață. Oamenii din umbră voiau să dea un exemplu din el. Un procuror ambițios dorea cu ardoare să-l acuze și a petrecut luni întregi încercând să găsească ceva care să-l incrimineze. Devenise un paria.

A făcut-o din onoare. Din datorie. Pentru morți.

A făcut-o pentru mine.

Îmi amintesc: acum mai puțin de 24 de ore, stătea lângă mine sub un cer de un albastru pătrunzător, privind niște puști care făceau întrecere în piscina Los Banos del Mar. Stegulețele fluturau pe stâlpii de pe margine. În jurul piscinei, spectatorii vuiau și aclamau dând din picioare. Aproape de locurile de start, în lumina soarelui, Jesse, cu o față serioasă, i-a adunat pe băieții din echipa pe care o antrena ca să-i încurajeze. Tata îl privea cu un zâmbet care se prefăcea tot mai tare într-o mină gânditoare, până când s-a întors să se uite la ocean. Mă întreb dacă se gândea cât de priceput era Jesse cu copiii și cât de neîndemânatică eram eu. Când i-a sunat telefonul, a dat buzna spre ieșire.

L-am găsit afară, holbându-se la debarcader de parcă aștepta ca inamicul să țâșnească de sub plasa de pescuit. Părul alb îi lucea în soare.

– Trebuie să plec, a spus.

M-am încruntat.

– Acum?

– Nu e o tehnică de diversiune. Sunt afaceri.

Afaceri? Da, sigur.

– Ce se întâmplă?

– O să te sun mâine. Între timp, ține piept forțelor întunericului. Ești un om de principii.

– L-am alungat pe tipul ăla de la radio cu grebla, asta nu e moralitate.

De când tata a făcut acea demascare, am tot refuzat interviuri din partea presei. Lucru care i-a stârnit și mai tare, eu fiind la rândul meu jurnalist liber-profesionist în momentele în care nu caut de lucru la firme de avocatură, când nu scriu rapoarte pentru curțile de apel, când nu-mi revizuiesc noul roman, adică toate acele lucruri din care tata mi-a spus să nu-mi fac o carieră. Ziare, televiziuni de scandal, bloggeri afiliați politic m-au căutat să-mi pună întrebări, înfuriați, și, în cazul unui conspiraționist scelerat, să îmi ceară să fiu inseminată artificial cu sperma lui pură de libertarian și necontaminată de CIA.

Când un spion face dezvăluiri, apar tot felul de țicniți.

Tata și-a pus brațul în jurul umărului meu.

– Nu-ți face griji, babacul tău e bine. Am știut în ce mă bag. Jesse și Lavonne m-au avertizat – nu o face dacă nu ești pregătit să-ți începi viața de la zero. Dacă tragi alarma așa cum am făcut-o eu, nu mai ai nici o șansă să lucrezi în domeniul ăsta vreodată.

Lavonne Marks, șefa lui Jesse, îl consilia pe tata cum să se fească de posibile acuzații. Mi-a aruncat o privire piezișă.

– Mie nu-mi pare rău pentru mine. Și nici ție să nu-ți pară, Kit. Pentru nimic în lume.

– Nici nu mi-ar trece prin cap.

Din experiența mea legată de bărbații care suferă, mila îi erodează și pe ei, și pe tine. Sprijinul este cel mai bun lucru. Și, din când în când, câte un șut în fund.

Lucru pe care l-am și făcut, pentru că mă enerva că pleca atât de repede.

– Dacă te vezi cu Jax Rivera, spune-i c-ar fi cazul să nu mă mai hărțuiască. Noi doi avem o înțelegere, îți amintești? Tu îmi vorbești despre munca ta și a ei, iar eu ascult.

O clipă, m-a fixat cu privirea de parcă ar fi fost gata să-mi dezvăluie fantomele trecutului.

– Te iubesc, Kit. Ești o fiică mai bună decât merit. Să nu uiți asta. M-a sărutat pe frunte.

– Nu știu când o să ne revedem.

Tonul vocii lui părea rău-prevestitor.

– Tată?

Mi-a atins fața.

– Să nu crezi tot ce auzi. Ține minte asta, atunci când totul se duce dracului.

Parcă îmi strângea cineva stomacul în pumn.

– Trebuia să-mi dau seama că o să se întâmple ceva rău. Trebuia să insist mai mult sau să plec cu el.

– Nu gândi așa, a zis Jesse. Sentimentul vinovăției se oprește în gara asta. E ultima stație pentru trenul ăsta, coboară din el.

Mă pișcam de nas ca să nu mă bușească plânsul. Aș plânge dacă tata ar coborî dintr-un elicopter al Echippei de Căutare și Salvare, viteaz și plin de încredere, salutându-l pe pilot și mulțumindu-i pentru cursă. Jesse și-a pus mâna pe ceafa mea.

– A fost bine în vizită. Începe să te simpatizeze tot mai mult, am zis eu.

S-a uitat atent la fața mea și a zis:

– Mda. Dar încă nu are încredere în mine.

– O să aibă. Când o să te cunoască la fel de bine ca mine.

Afară, echipa de depanare a reușit să readucă mașina pe șosea. Jesse și cu mine am coborât din camionetă. Pumnul din stomac strângea tot mai tare.

Din mașină rămăsese o carcasă sinistră. Capota era îndoită, iar portiera șoferului, deschisă larg ca o aripă ruptă. Cu grijă, echipa de depanare a așezat-o pe platforma camionului și o imobiliza.

Gilbert se îndrepta înspre noi.

– Patrula de Investigare a Accidentelor de pe Autostradă o să se ocupe de acum înainte de cele întâmplate aici. Or să vrea să discute cu dumneavoastră, dar nu trebuie să rămâneți aici să-i așteptați.

Am dat din cap absentă, amintindu-mi cum tata își încărcase lucrurile în mașină și cum mă îmbrățișase la plecare.

Șasiul scotea vaiete în timp ce camionul de depanare cobora mașina. M-am dus în dreptul camionului și m-am ridicat pe vârfuri ca să mă uit mai atent la mașină. Nu vedeam bine scaunul șoferului. Mi-am luat avânt, m-am urcat pe platformă și am deschis portiera.

– Computerul lui a dispărut, am zis.

Șoferului camionului a zis:

– Ce faceți?

M-am întors către Jesse.

– L-am văzut când și-a pus computerul pe podea în spatele scaunului șoferului.

Gilbert a venit mai aproape.

– Doamnă Delaney, ce faceți?

M-am repezit pe lângă mașină și am deschis portbagajul. În timp ce se căska, am simțit o piatră în stomac. Valiza tatălui meu era acolo.

Gilbert și-a strâns buzele.

– Computerul a fost aruncat pe geam, probabil, în timpul ciocnirii.

– L-a așezat pe podea în spate. Mașina nu s-a rostogolit, nu s-a răsucit. Sau, dacă era așa, ar fi trebuit să fie prins sub scaun. Dar a dispărut.

Echipa de depanare se uita urât la mine. Nu-mi păsa. M-am strecurat prin lateral și am urcat pe bancheta din spate. Mi s-a strâns pieptul gândindu-mă la tata în timp ce mașina derapa. Dar acum simțeam altceva, o urgență, o senzație ascuțită de neîncredere. De parcă niște lucruri invizibile și răuvoitoare lucraseră aici, dincolo de șoseaua umedă și forța gravitației.

Parbrizul spart era adâncit în cadru. Sub volanul deformat, cheile atârnavă în contact. Mirosea a noroi, benzină și cafea. Paharul din plastic era turtit în suportul pentru pahare.

Paharul din plastic. L-am înșfăcat și am ieșit afară.

Jesse s-a apropiat de marginea platformei.

– Ce e?

– Nu s-a sinucis. Cine are de gând să se sinucidă nu se oprește să-și ia cafea pe drum.

Am ridicat paharul.

– Și cu siguranță nu-și cumpără un pahar extra-large ca să-l umple din nou, gratis.

Traficul înainta greoi pe o singură bandă, ocolind semnele luminoase roz și pe agentul care dirija circulația. Un Mercury alb s-a strecurat și s-a dus țintă spre locul accidentului.

Boyd Davies stătea gârbovit pe scaun, cu o mână aruncată pe volan și o scobitoare între dinți. Purta ochelari de soare și părul

negru strâns în coadă. Nu-și făcea probleme din cauza barbișonului. Nimeni nu avea să-l recunoască.

Pe locul din dreapta, femeia care își spunea Bliss¹ își scărpină brațul întruna. Era sfrijită și avea părul blond de culoarea urinei. Era ca o șopârlă, pe care o auzi în iarba înaltă sâsâind sec și nemi-los. Își smulgea cojile scărpinându-se. Ale dracului gânganii, se gândea Boyd. S-a drogat azi-noapte și efectul era puternic, credea că-i umblă gândaci pe sub piele. Metamfetamină, fără îndoială. El lua notițe pentru raport.

– Asta e, a zis ea.

Găsiseră mașina și o aduseseră pe șosea. Zăcea bușită pe platforma camionului. Oameni în uniformă mișunau peste tot, pompieri, agenți de circulație și șerifi. O femeie se suise pe platforma camionului și se ghemuise să discute cu polițistul, cu un tip îmbrăcat lejer și cu unul care părea să-și fi făcut praf genunchii pentru că se ținea în cârje. Femeia gesticula către polițist arătându-i un pahar de plastic.

– Cine-i asta? a întrebat Bliss.

El s-a uitat la ea, apoi s-a uitat în jur – o camionetă, un Mustang care lăsase urme de frână pe șosea.

– Investigator, a zis el. Sau poate vreo rudă.

– Îl caută, a zis ea.

Lasă-i să-l caute. A trecut încet cu mașina pe lângă camion, uitându-se cu atenție la femeie și la emoția de pe fața ei. E rudă, clar. Nu mai era atât de interesantă.

– Cred că avem aici un indiciu, a zis el.

Ea s-a întors spre bancheta din spate. Christian dormea cu ochelarii de soare suciți pe nas și cu părul în șuvițe peste față.

– Lasă-l în pace, a zis Boyd. Pune mâna pe telefon. O să vorbim cu cineva de sus.

¹ Fericire (n. tr.).

Aveam treizeci și trei de ani când am aflat că tatăl meu era spion. Revelația asta a venit într-un moment nepotrivit.

Phil Delaney părăsise Oklahoma ca să-și petreacă viața pe mare în flota maritimă. A ajuns să locuiască în deșert ca expert în rachete și tehnologia explozibililor la Centrul de Armament pentru Baza Aeriană a Marinei din China Lake, California. Așa am crescut eu: într-o lume de piloți și cercetători care lucrau sub arșița soarelui să perfecționeze mașinăriile morții. Am avut o copilărie fericită.

Misiunea tatălui meu era să mă protejeze pe mine, pe fratele meu, pe mama și țara, să-i elimine pe cei care ne-ar declara război și să-i țină în viață pe soldații-piloți de pe cer. Era un războinic, era eroul meu.

Însă realitatea era complet diferită. Tatăl meu și-a făurit un scut sub care și-a trăit o altă viață. Lucra pentru Serviciile Secrete Maritime. Era atât de bun în a ascunde adevărul, încât nici măcar mama nu bănuia ceva. Poate că asta, într-un final, a înlesnit divorțul lor.

Și am aflat adevărul când un proiect secret a eșuat lamentabil în China Lake și a rezultat în moartea colegilor mei de clasă. Aproape că mi-a ucis și mama. Pe mine m-a forțat să curm o viață de om și m-a costat șansa de a avea o familie. În fața unui asemenea dezastru, tata n-a mai putut trăi în minciuni și negare. A ieșit la lumină.

De atunci, după luni întregi de șoc și regrete, m-am hotărât să aflu adevărul despre trecutul tatălui meu. Iar el mi-a promis că avea să stea de vorbă cu mine, doar că secretele deveniseră un obicei prea adânc imprimat în ADN-ul lui Phil Delaney.

– Cercetarea adversarului.

Așa mi-a descris ce făcea, într-o zi când ne plimbam pe Stearns Wharf, dându-și pălăria pe ceafă și privind razele soarelui ce se răsfrângeau pe suprafața apei. Ca să-și distrugă inamicul, cercetătorii trebuiau să știe ce puneă acesta la cale. Misiunea lui era să descopere cine erau băieții răi și ce jucării aveau. Le studia tehnologia.

Pe atunci, America Latină și Asia de Sud-Est musteau de dictatori, lovături de stat, averi făcute din droguri, crime cu săbii, carteluri și băi de sânge. Când îl auzeam vorbindu-mi despre locurile astea, inima mi se făcea cât un purice. Tehnologia era precisă și nu lăsa urme. Junglele de peste granițe erau haotice și sângeroase. Amintește-ți de timpurile alea, spunea el. Amintește-ți mizele. Războiul Rece. Comuniști. Lorzi ai drogurilor. Teroriști. Și nu aveam poliția de partea noastră în Venezuela sau Birmania. Nu puteam s-o luăm la pas prin junglele astea cu un mandat de percheziție și să obținem informațiile de care aveam nevoie.

Înțeleg, am făcut eu. Nu sunt copil.

Se uita lung la apă. Nu. Ești o fată puternică, Kit, dar chiar și așa, cu toate lucrurile prin care ai trecut în ultimul timp, nu înțelegi.

Iar acum mă temeam că nu voi înțelege niciodată.

Zece jumătate: nimic. Nici urmă de tata, în ciuda elicopterului echipei de salvare, în ciuda rugăciunilor mele. Doar câțiva polițiști de la Poliția Rutieră din California care mișunau la locul accidentului cu echipamentele de măsurat, cu nori amenințători deasupra și refuzul meu încăpățânat de a pleca, până când Jesse mi-a arătat în josul autostrăzii duba televiziunii venind spre noi. Am fugit în Mustang.

Când am ajuns în Santa Barbara, se lăsase deja cu ploaie. Până aproape de marea învolburată, orașul se înfățișa ca o carpetă orientală, munții verzi se conturau pe cer, acoperișurile cu țiglă roșie se ascundeau în frunzele palmierilor. Mi-am lăsat mașina acasă și am urcat în camioneta lui Jesse.

– Sigur nu vrei să rămâi acasă? m-a întrebat el.

– Foarte sigur. Nu voiam liniște și nici să mă gândesc prea mult. Voiam ceva de făcut. Orice. Tu nu vrei?

Era obosit și arăta ca un câine hăituit. Nu mai dăduse pe acasă de dinaintea concursului de înot de ieri.

– Întâi de toate, prioritățile, a zis el.

Trebuia să o găsim pe șefa lui, Lavonne Marks, și să-i dăm de veste. Am mers cu mașina până la stațiunea Belchiesa, peste drum de bulevardul Cabrillo dinspre plajă, unde Asociația Juriștilor din California își ținea conferința de primăvară despre Trial Advocacy.

- Știi că s-ar putea să dăm nas în nas cu Gray, a zis Jesse.
- Dacă nu s-ar mai spilcui pentru aparatele foto.

Nicholas Gray, procurorul care îi dădea târcoale tatălui meu ca un vultur, ținea primul discurs din conferință. Mai devreme, în week-end, reușise să întrerupă o întâlnire dintre tata, Lavonne și Jesse într-un restaurant din stațiunea centrului de conferințe. Dacă întrezărește vreo posibilitate de a-și face publicitate, nu mai scapi de el.

Jesse și-a lăsat cârjele în mașină. Centrul de conferințe era extins, și să meargă pe jos mai mult de 100 de metri nu putea. Și-a luat scaunul cu roțile de pe bancheta din spate. Am trântit portiera și am intrat în hol, trecând de un afiș cu programul conferinței.

- Dă-l dracului pe Gray. Numai să-ncerce el să profite de asta, i-am zis.

O adiere ușoară mi-a mângâiat brațele când s-au închis ușile. Privirea lui Jesse era fixată înainte.

- Grija mare. S-ar putea să ți se îndeplinească dorința.

M-am uitat peste umăr și am văzut niște bărbați în costume negre îndreptându-se spre noi.

Cel înalt era Nicholas Gray, procuror la Parchetul Federal din California. Lălău și hotărât, mergea în fața a doi lachei îmbrăcați identic, în niște costume albastre, fine, în dungii. Cei doi băteau la ochi cu hainele lor prea sofisticate pentru Santa Barbara, unde oamenii poartă șlapi de gumă și tricouri cu Sex Wax. La propriile lor nunți.

- Exact oamenii pe care voiam să-i văd, a spus Gray.

Unul dintre tipii la costum, cel tânăr, a scos dopul unei sticle de suc și i-a întins-o.

- Cola dietetică, domnule.
- El l-a salutat din cap pe Jesse.

- J-man.
- Ce faci, Drew? a întrebat Jesse.

Gray a luat sticla fără să se uite.

– Domnișoară Delaney, am aflat despre accident. Îmi pare rău.

– Mulțumesc, am zis.

L-a ochit pe Jesse.

– Ai venit să-mi ascuți discursul?

– Am venit pentru băutură. Ce mai zici?

Gray a schițat un zâmbet numai cu dinții lui mari și albi, fără ochi.

– Dacă-mi dai voie, vreau să vorbesc cu doamna Delaney despre tatăl ei.

Chel, cu față de șoricar, Gray avea o voce impunătoare și o expresie de empatie. Figura lui era stăruitoare și preocupată. Iar eu nu aveam chef de așa ceva. Nicholas Gray te scalpează. Procurorul federal de pe Coasta de Vest era hotărât să-mi acuze tatăl de act de spionaj.

Jesse n-a clintit.

– Ev.

I-am făcut semn din cap lui Gray.

– Spune.

– Am vorbit cu șerifii locali. Ei cred că accidentul a fost intenționat.

A luat o gură de suc.

– Trebuie să recunosc că sunt de acord. Dar nu cred că tatăl dumneavoastră s-a sinucis.

M-am blocat.

– Sugerați cumva o crimă?

Încercam să asimilez.

– Cineva a dat peste tata și l-a scos de pe șosea?

Nici măcar n-a pocnit din degete, doar a ridicat puțin sprânceană spre cel care-i ținea sucul.

– Farelli?

Drew Farelli avea o peliculă de sudoare pe frunte, iar obrajii dolofani dezvăluiau pofta pentru cannoli-ul pe care i-l făcea mama sa. Zăngănea niște monede în buzunar.

– Am vorbit cu polițistul, Gilbert îl cheamă. Nu există nici o dovadă cum că altă mașină ar fi lovit mașina tatălui dumneavoastră.

– Ce se-ntâmplă?

Venele îmi pulsau în cap.

– L-au găsit șerifii?

Gray și-a trecut mâna peste craniul lucios.

– Observ că vă cuprinde oboseala. Vreți să vă așezați?

– Nu. L-au găsit?

Dacă n-aș fi numărat în sinea mea până la zece, aș fi sărit să-l mușc.

Jesse îl ochea pe Gray cu un calm de gheață.

– Nicholas, ce se întâmplă?

Gray a dat din cap către cel de-al doilea om în costum.

– Acesta este agentul special Ceplak de la FBI.

Un federal. Inima mi s-a afundat și mai tare în disperare și confuzie.

Ceplak a zis:

– Doamnă Delaney, nu e nici un secret faptul că tatăl dumneavoastră este o persoană de interes pentru noi. Timp de luni de zile a fost recalcitrant, făcând pe dracu-n patru ca să fie cu un pas înaintea investigației procuraturii.

– Și?

– Cred că a mai făcut-o o dată. Nu e de găsit nicăieri. Nu a fost în mașină când s-a răsturnat.

I-a aruncat o privire lui Farelli.

– Ce ți-a zis polițistul?

– Portiera șoferului era deja deschisă de sus, de pe deal. Valiza era în portbagaj, dar nici urmă de laptop.

Își zdrăngănea monedele de parcă avea delirium tremens.

– Și urmele stricăciunilor din desișul de pe deal arată că nu avea viteză mare când a părăsit șoseaua.

– Ce? am zis.

Ceplak aproba din cap.

– Și am găsit urme de roți în noroi. Și o urmă de picior. Mașina mergea cu câțiva kilometri pe oră, apoi a accelerat. Adică tatăl dumneavoastră a coborât din mașină, și-a luat computerul și a împins mașina la vale.

– E o nebunie.

– Să pară că s-a sinucis, aruncându-se cu mașina de pe un drum lăturalnic. O zonă abandonată, nimeni prin preajmă – ar fi putut să-i iasă, numai că a făcut o greșală. Și-a luat computerul. Asta îi trădează jocul.

– *Jocul?*

Jesse și-a așezat mâna pe brațul meu ca să mă potolească. Dar nu despre tatăl lui vorbeau așa.

Gray și-a încrucișat brațele.

– Nu a vrut să mai rămână prin preajmă. Oare din cauză că știa că ne apropiam de niște dovezi care l-ar putea incrimina?

Drew Farelli continua să-și zdrăngăne cheile în buzunar. Gray își menținea figura gravă de justițiar și își plimba privirea de la mine la Jesse.

– Tatăl dumneavoastră a fost cu voi doi chiar înainte de dispariție. Ce v-a spus când a plecat? a întrebat el.

– Unde vreți să...

– V-a contactat după ce s-a petrecut accidentul?

Mă abțineam să fac vreun gest prea brusc.

– Dumnezeuule, echipa de salvare e încă acolo pe dealuri, încercând să-l găsească...

– Hai să spunem lucrurilor pe nume, a zis Gray. Tatăl dumneavoastră a dezvăluit informații secrete. Sigur, echipa lui de avocați l-a ajutat să ocolească legea. Dar exact asta a făcut.

Nu izbucni. Nu o face.

– A pus în pericol securitatea națională. Poate să pretindă că a făcut-o pentru un oarecare bine suprem, dar asta n-o să-l exonereze.

Farelli a spus:

– O să facem rost de lista convorbirilor lui telefonice. Dacă ați vorbit cu el, o să aflăm. Dacă descoperim că știți de asta de dinainte, puteți fi considerată complice la fuga lui de răspundere în fața legii.

– Fugă? Dumnezeuule, nu a fugit nicăieri.

Gray a zis:

– Lipsa dumneavoastră de cooperare e dezamăgitoare, dar de înțeles. Numai că, dacă echipa lui de avocați e implicată, atunci altfel vor sta lucrurile.

Jesse se uita în altă parte, strâmbând din gură.

– Mai aruncați cu noroi sau aveți vreo dovadă clară?

Gray s-a oprit câteva momente, de parcă încercuia pe o listă, în minte, numele lui Jesse.

– Dacă domnișoara Delaney va coopera în totalitate în această investigație, lucrurile se vor desfășura foarte lin.

– Să cooperez? Adică să-mi trădez tatăl. Lăsați-o baltă.

– Nu trebuie să fiți dramatică.

– Dar la asta vă refereați – vreți să-i pun în cârcă un lucru pe care nu l-a făcut. Nu. Nu a fugit nicăieri.

Scăfârlia lui Gray lucea în lumină.

– Pe cine cunoaște tatăl dumneavoastră în Columbia?

– America de Sud? Habar n-am.

– Dar Thailanda?

– Despre ce vorbiți?

– Ce motiv ar fi avut să călătorească în Marea Britanie de două ori în ultimele nouă luni?

Zbang, parcă m-a lovit cu tîgaia-n cap. Tatăl meu a părăsit țara?

Farrelli a spus:

– Și apoi a venit în Santa Barbara. A vorbit cu dumneavoastră, s-a consultat cu avocații și, apoi, paf, s-a evaporat.

Gray își strîngea buzele.

– Dacă aveți posibilitatea, luați legătura cu tatăl dumneavoastră și convingeți-l să se predea. Încă putem să rezolvăm lucrurile în liniște, cel puțin pentru următoarele ore.

S-a uitat la Ceplak.

– Pe urmă, îmi imaginez că FBI-ul o să anunțe că dispariția lui e o înscenare.

– Așa îmi imaginez și eu, a zis Ceplak.

– Atunci n-o să mai avem puterea să facem nimic. Și prevăd că presa o să fie foarte interesată de povestea asta. Fost agent de informații cu legături în zone dubioase își înscenează dispariția înainte de punerea sub acuzare... n-o să mai pot interveni în felul cum prezintă ei lucrurile.

– Oh, nici măcar să nu...

– Ev.

Jesse m-a prins de mână.

Gray a turtit cutia de cola și a azvârlit-o la gunoi.

– Aștept vești de la dumneavoastră.

Am ieșit în goană din centrul de conferințe.

– Idiotul.

Afară era soare și adia vântul.

– Manipulatorul. Javvă disperată după imagine.

Mă îndreptam cu pași apăsați spre camionetă.

– O să se ducă la *Los Angeles Times* să toarne astea și o să îngroape pe veci reputația tatei. Țsta e planul lui Gray. Să se mențină pe prima pagină a ziarelor și în vârful orelor de audiență.

Am înșfăcat mânerul portierei, dar camioneta era încuiată.

– Înscenare pe dracu'. Nu-i pasă deloc de tata. Mașina a zburat de pe deal și el susține că e o înscenare?

Am tras de ușa încă o dată.

– Torționarul. Dușmănosul, grandomanul...

Tot nu se deschidea. M-am întors și l-am văzut pe Jesse care a rămas în centrul de conferințe și discuta cu Drew Farelli. Vorbeam de una singură.

M-am rezemat de camionetă. Nori văluroși și trecători acopeau soarele. Vizavi de bulevardul Cabrillo, oceanul era străjuit pe margine de un șir de palmieri.

Mașina tatei fusese împinsă la vale.

Și nu credeam nici o secundă că tata o făcuse. Altceineva fusese la mijloc și-i făcuse ceva tatălui meu. Valuri de căldură, spaimă și fiori treceau prin mine.

Tata era în viață.

Jesse a terminat de vorbit cu Farelli și împingea scaunul cu roțile spre mașină.

– Drew îi cântă în strună lui Gray. Nu am rezolvat nimic.

– E cățelul lui Gray.

– E un tip de treabă, doar că vrea prea mult să facă pe plac. Din-totdeauna a fost așa, și în școală, la drept.

A descuiat camioneta.

– Crezi ce cred și eu despre tatăl tău?

– A fost răpit.

Avea o figură gravă.

– N-o să convingi niciodată FBI-ul.

– Nu.

Am deschis portiera.

– Trebuie să abordez problema altfel.

Am urcat, dar el a rămas pe loc cu mâinile pe roțile scaunului, de parcă încerca să frâneze.

Am dat din cap. Se uita insistent la mine cu o privire întunecată.

Columbia. Thailanda. Agent de informații cu relații în zone dubioase.

Dacă astea erau întrebările, atunci exista un singur răspuns: Jakarta Rivera.

Jesse m-a dus cu mașina fără să scoată un cuvânt, cu o figură împietrită în spatele ochelarilor de soare, și m-a lăsat în fața băncii. Am intrat, am urmat un funcționar până în seiful băncii și i-am dat cheia de la cutia de valori. Palmele mă furnicau.

Jax Rivera era o apariție recurentă în viața mea, o nălucă ce se ivise printr-o neșansă. Fostă agentă CIA, extravagantă, șireată și violentă. Avea o afacere cu soțul ei englez și omora oameni pentru bani. Păreau un cuplu fericit. Și mă plăceau. Ca să vezi atenție nedorită.

Când ne-am întâlnit prima oară, mi-au propus să le scriu memoriile. Am râs și am luat-o din loc, zicându-le că poveștile lor sunt niște gogomănii. Numai că, în timp ce oferta lor era o prefăcătorie, poveștile nu erau; veniseră în Santa Barbara cu o treabă. Apoi Jax mi-a înmănat un plic gros ce conținea dosare pe care ea și Tim North le puseseră cap la cap de-a lungul anilor: caiete cu note, fotografii, însemnări în care apăreau nume de persoane, locuri, date, morți. Abia dacă am apucat să le frunzăresc și deja m-a trecut un fior rece, le-am băgat înapoi în plic și le-am dat înapoi.

Dacă dispariția tatălui meu avea vreo legătură cu spionajul maritim, singura persoană care mi-ar fi putut da vreun indiciu

sau vreun ajutor era Jax. Pentru că, am descoperit eu recent, ei doi se cunoșteau.

Nu-i știam numărul de telefon, nu știam unde locuiește, nici măcar nu știam dacă Jakarta Rivera era numele ei adevărat. Tot ce aveam era acel plic gras cu dosare, încuiat în cutia mea de valori.

Când l-am scos de acolo, mi-a părut mai greu decât îmi amination. I-am mulțumit funcționarului și am mers șase cvartale pe jos până la Sanchez Marks, simțindu-mă de parcă aș fi cărat un sac plin cu cobre.

Ani de zile m-am întrebat de ce Jax și Tim m-au ales pe mine să fac treaba asta. Să-i ajut să-și scrie memoriile? Pretext. Pentru că Jax era fana cărților mele? Aș fi vrut să cred, dar nu puteam – Jax avea o aplecare spre minciuni, arme și Prada și mi s-a părut o fană a SF-ului. Să-și asigure un refugiu pentru secretele furate pe care le păstrau pentru protecție și șantaj? Așa mai vii de-acasă.

Pentru că tata lucrase împreună cu Jax? Asta aș fi vrut să-mi spună tata, dar, în ciuda promisiunii lui, a refuzat să-mi divulge.

Poate că Jax o s-o facă. Poate azi. M-am apropiat de tribunal și am făcut colțul, îndreptându-mă spre clădirea în stil spaniol care adăpostea firma de avocatură. La intrare, lumina soarelui se răsfrângea în geamuri. Înăuntru, un bărbat traversa foaierul și se ducea spre ușă. Când m-a zărit, a înțepenit.

Inima mi-ar fi sărit din piept, dar nici în piept nu mai era. Căska gura la mine, alb la față. Mașinile treceau grăbite pe stradă.

Într-un final, am deschis ușa.

– Ce faci, PJ?

Era subțirel și pusese ceva mușchi la umeri. Părul castaniu tuns scurt, ochi albaștri și reci. Semănă atât de mult cu Jesse, că mi-a tăiat respirația. Nu-l văzusem de când ieșise din închisoare.

A ieșit pe ușă, ferindu-se de mine ca nu cumva să mă atingă.

– Fratele meu nu-i aici.

– Ba da, este.

– Te înșeli.

A luat-o la pas grăbit scoțându-și din buzunarul blugilor cheile de la motocicletă. Țineam de ușă, obrații îmi erau înfierbântați și îmi spuneam în sinea mea *zi ceva*. Acum, înainte ca lucrurile să devină mai nasoale. Ajuns la colțul clădirii, privirea

i-a fost reținută de ceva ce se afla la depărtare, în parcare. Deodată, a țâșnit după colț strigând:

– Ce faci?

Dincolo de zgomotul traficului, se auzeau voci certându-se. Am luat-o în grabă după PJ. Când am luat colțul, inima a început să mi se zbată.

În parcare, Jesse stătea în dreptul portierei deschise a camionei. Un Volvo a frânat brusc și s-a oprit chiar în spatele lui, șoferul a coborât, o matahală de om, cărunt și nebărbierit, cu două capete mai înalt decât Jesse, și îi flutura pe sub nas niște foi.

– Ce naiba ai avut în cap să-l aduci pe Buddy aici la două noaptea? Polițaii credeau că ai fugit de la centru.

M-am oprit lângă PJ cu ochii cășcați. Jesse ne-a văzut și a clătinat din cap.

– Iar polițiștii au plecat pentru că noi ne vedeam de ale noastre. Domnule Stoker, azi-noapte Buddy era să se înece. L-am scos din centrul de reabilitare ca să ia o gură de aer.

Omul era Big Bud Stoker, tatăl puștiului accidentat pe care Jesse îl consilia la centrul de reabilitare. Semăna cu o bilă de demolare gata să dărâme pereți.

– Și l-ai scos afară ca să-l înveți trucuri cu scaunul cu roțile – de parcă asta l-ar ajuta cumva? Nu vreau să învețe cum să ia curbele mai bine în scaunul cu roțile. Vreau să meargă din nou.

– Știu că asta vrei.

Jesse fără îndoială că s-a ridicat pe picioare ca să se poată impune fizic. Și, deși cârjele îi ofereau înălțime, îi luau echilibrul și capacitatea de mișcare. Iar Stoker părea gata-gata să-l pocnească.

– Știu ce gândești, a zis el. Buddy ar trebui să *accepte*. Rahat.

– Trebuie să faci față situației. Îmi pare rău, dar asta e crudul adevăr.

– Știam că e mâna dumitale la mijloc. Buddy ne-a cerut să nu mai încercăm tratamente.

Stoker îl împunea în piept cu hârtiile făcute sul.

– Dumneata consideri că vindecarea e vreo iluzie? De unde știi asta?

– Încetați.

– Care-i problema dumitale? Ești atât de amărât de situația dumitale încât vrei ca și alții să renunțe ca să nu fii singurul?

– Terminați. Am vorbit cu Buddy despre sentimentul vidului pe care l-am trăit și eu, a zis el. Omule, sunt zeci de feluri în care să renunți și numai câteva în care să rezisti. Să renunțe? În nici un caz. I-am spus să fie puternic și să persevereze.

Stoker și-a deschis brațele larg.

– Dumneata mai știi măcar prin ce trece Buddy acum? Să-și dorească atât de mult să meargă?

– Normal că știu.

– Atunci spune-mi ce s-a schimbat. Privește-mă în ochi și spune-mi că totul e minunat și că totul îți merge bine. Spune-mi că nu vrei să mergi din nou.

Vocea lui Jesse s-a ascuțit.

– Mi-am pierdut picioarele, nu mințile. Bineînțeles că vreau.

– Atunci să nu îndrăznești să-l convingi pe Buddy să accepte.

Nu până când dumneata n-ai ajuns la capătul puterilor.

Îi flutura teancul de foi.

– Ia uite la ce renunță Buddy. Uită-te ce ar putea să aibă.

I-a aruncat hârtiile în față.

– Spune-mi că nu merită să lupti pentru asta.

Hârtiile au plutit în aer și au căzut pe pământ. Stoker a pornit nervos spre mașină, a urcat și a demarat cu scârțâit de roți. Jesse se uita cu maxilarele încordate la foile împrăștiat pe asfalt.

PJ le-a cules de pe jos. Le-a scuturat de praf, i le-a întins și apoi a văzut că Jesse nu avea nici o mână liberă. Am întins eu mâna să le apuc, dar PJ le azvârlise deja în mașină pe scaunul din dreapta și s-a întors către fratele lui.

– A fost cam nasol, a spus. Și nu e nici măcar amiaza.

– E în regulă. Îmi plac bombele care explodează dimineața. Ce faci aici?

– Nimic, mă întorc mai încolo.

PJ îl privea pieziș.

– Au fost polițiști aici?

– A fost o neînțelegere. Nu s-a întâmplat nimic, a zis Jesse.

– Sigur. Încă un Blackburn băgat la răcoare. Pe tine cine te-a turnat?

Mi-a aruncat o căutătură scurtă și tăioasă și a luat-o din loc înainte ca Jesse să-l apuce de braț.

– Nu, nu e deloc în ordine. PJ a fost mai mult decât bădăran, a zis Jesse.

– O să-i ia timp, știu asta.

Mergea în rând cu mine pe cărarea cu dale de piatră care duce la ușa casei mele.

– Trebuie să se maturizeze odată. O să am o discuție cu el.

Vocea îi era hotărâtă, dar pe față i se întrezărea o umbră de durere. Trebuia să ne împace pe amândoi, și pe mine, și pe fratele lui.

– Las-o baltă, am zis eu, știind că pe amândoi o să ne frământa asta.

Ce-aș putea să-i spun lui PJ? Îmi pare rău că, după ce mi te-ai confesat, eu a trebuit să le spun polițiștilor? El intenționase să comită un furt de identitate și a sfârșit prin a fi acuzat de complicitate la moartea unei fete de liceu. Dacă el nu poate să înțeleagă că propriile lui fapte l-au trimis la închisoare, dacă el continuă să creadă că eu am fost sursa tuturor problemelor lui, atunci niciodată viața lui nu va fi în regulă. Și totuși, eu tot mă simțeam ca dracu'.

Casa mea stătea pitită și răcoroasă în spatele gardului cu flori de iasomie și tremura la umbra stejarilor din spatele curții. Am descuiat ușa și aveam o durere de cap care mi se zvârcolea în tâmpile. În bucătărie era un iz de cafea arsă și *huevos rancheros*. Am azvârlit plicul gros cu dosarele lui Jax Rivera pe birou, m-am așezat și-am început să-mi masez tâmpilele.

Jesse s-a uitat la ceas. Era după-masa devreme, iar el avea un colocviu la ora trei, la conferința despre Trial Advocacy.

– Trebuie să treci pe acasă să te schimbi, nu? am întrebat.

Purta un tricou cu Blazers Swimming, era nebărbierit și nu mai trecuse pe acasă de ieri, de când dispăruse tata.

– Am haine aici.

Își rotea umerii.

– Pot să fac un duș?

– Sigur.

S-a întors să pornească spre dormitor. L-am prins de braț.

– Despre Stoker.

Avea o expresie îngândurată și iritată.

– Mai târziu.

S-a îndepărtat, dând din cap către plic.

– Dezgroapă monștrii de acolo, apoi fâ bucați chestia asta.

Când am deschis coperta dosarului, un miros stătut de hârtie veche mi-a năvălit în nări. Trecuseră aproape doi ani de când îmi lăsase plicul și dispăruse. Am scos conținutul: caiete cu notițe, fotografii, rapoarte notate cu *D.O.*, Direcția de Operațiuni. Notificări de la Vauxhall Cross, unde Tim North a lucrat pentru Serviciile Secrete Britanice. O hartă desenată de mână. Scrisul energic al lui Tim care își enumera contactele dintr-o operațiune în Asia.

Până acum, doar atât am parcurs. Prima dată când deschisese dosarul, rămăsese neputincioasă în fața informațiilor ăstora de care nu puteam să-mi dezlipesc ochii. Jesse îmi smulsese hârtiile din mâini și le îndesase înapoi în plic, apoi îmi zisese:

- Trimite-le înapoi.
- Nu pot. N-am nici o adresă.
- Atunci ia benzină și chibrituri și dă-le foc.

Eram panicată și aproape c-am făcut-o. Dar apoi mi-am dat seama că ar fi la fel de periculos pentru că s-ar putea ca, într-o zi, Jax și Tim să vină să întrebe de ele. Iar eu niciodată n-am știut de partea cui erau ei, nu știam nici dacă erau de partea mea. Jax mi-a spus odată că și-a drogat un amant și l-a împușcat în cap pentru că a trădat-o. Am luat-o ca pe-un avertisment.

Eram răvășită și aveam nevoie să mă revigorez, așa că am deschis pe ecranul computerului o fotografie veche – singura fotografie cu Jakarta Rivera și Tim North.

Jax era o femeie planturoasă de culoare, la vreo patruzeci de ani. Avea o privire tăioasă care te săgeta și care te putea citi, dar în care tu nu puteai vedea nimic. Purta bocanci și diamante în valoare de cincizeci de mii de dolari. În spatele ei era Tim în penumbră, calm ca o mitralieră M16 în repaus.

I-am găsit notița: *Citește tot și anunță-ne cât ceri. Hai, știi că vrei.*

N-am vrut niciodată să le scriu memoriile. Nici nu i-am contact vreodată. Dar acum am găsit numărul de telefon cu prefix de Los Angeles pe care mi l-au lăsat. Nu s-a auzit vreun mesaj înregistrat, doar tonul. Mi-am dres glasul.

- Sunt Evan. Ia legătura cu mine. Tata a dispărut.

Când am pus receptorul în furcă, am rămas un timp cu privirea agățată de fotografia lui Jax de pe ecran. O bătaie în ușă m-a făcut să sar de pe scaun.

Prin ușa franțuzească, am zărit-o pe Thea Vincent bătând cu pumnul ei mic în sticlă. Zâmbea și sarea pe vârfuri.

Am deschis ușa și a dat buzna, îmbrățișându-mi picioarele.

– Înainte lasai ușa deschisă.

Era oacheșă și durdulie. Am luat-o în brațe. Nikki era în spațele ei cu o față sobră.

– Ai fugit ca glonțul adineauri. Tipa aia care era cu tine era detectiva care...

Și-a așezat o mână pe umărul meu.

– Ce-i cu tine?

I-am povestit de tata și și-a acoperit gura cu mâna. Îl cunoștea pe tata de șaisprezece ani, din prima mea zi la facultate, când m-am mutat în camera de cămin și am devenit colege. Lăcrima. În mod normal, era arțăgoasă și gata oricând să le închidă gura oamenilor, dar, fiindcă acum era gravidă, era mult mai emoțională.

– Dar procurorul crede că ar fi în viață? a întrebat ea.

– Și că fuge de lege.

– Ce tâmpenie. Dar e bine că e în viață.

Thea mi-a zâmbit. I-am luat mâna micuță în mâna mea. Nikki mi-a aruncat o privire aspră pe care și-a alungat-o repede.

– Ai de gând să faci ceva în privința asta? m-a întrebat.

– Da.

Și-a ridicat o sprânceană, iar când a înțeles ce aveam de gând, a tras aer în piept.

– Salut-o pe Jax din partea mea. Și ai grijă de tine.

După ce au plecat, vechea durere a revenit. Oricât de frumoasă era Thea și oricât de bucuroasă eram pentru Nikki și Carl Vincent, când îi vedeam împreună, durerea sarcinii mele pierdute se stârnea iar.

Sarcina fusese un noroc chior, ca și cum aș fi prins fulgerul cu mâna. Leziunea cronică la măduva spinării nu îți permite multe, iar a avea copii nu era o excepție. Chiar și după luni de zile, pierderea, dorința, chiar și teama că Jesse și cu mine nu vom mai avea același noroc a doua oară mă cutremurau din toți rărunchii ca un ecou de gong.

Pe măsura de cafea, am văzut teancul de hârtii pe care Big Bud Stoker i le aruncase în față lui Jesse. Era o cerere de intrare într-un

experiment clinic la Centrul Medical UCLA. Foile erau mototolite și prăfuite, dar Jesse le netezise.

M-am dus în dormitor, am încuiat documentele lui Jax în seiful meu, mi-am aruncat pantofii din picioare și mi-am tras un pulover gros pe mine, copleșită de o senzație de buimăceală și neliniște. Și nedumerită în legătură cu bărbatul din viața mea.

Nici măcar o singură dată în toți anii de când avusese accidentul nu-l auzisem pe Jesse, în toată suferința și zbaterea prin care trecuse, spunând vreodată cu voce tare: da, vreau să merg din nou. Până azi.

Când am bătut în ușa de la baie, mi-a răspuns:

– Da.

Înăuntru era plin de abur. În duș, apa îi biciuia capul și umerii. M-am oprit în prag.

De curând, mi-am înnoit baia. Modernizarea includea o intrare separată pentru duș cu o bancă și o bară de prins pentru un fost sportiv de talie mondială de douăzeci și nouă de ani, căruia libertatea de mișcare îi fusese răpită și care trebuia de acum să se uite la picioare ca să știe că sunt pe podea.

Și-a trecut fața pe sub jetul de apă și s-a scuturat.

Eram conștientă că el abia trecuse de o perioadă critică în viața lui. Accidentul provocat de un șofer care fugise de la locul faptei, o nenorocire cumplită care îi distrusese viața, nu mai avea acum impact emoțional asupra lui. Imaginile nu-l mai hăituiau. Își depășise furia. Toate lucrurile care îl țineau ocupat – slujba, antrenoratul, consilierea – le făcea nu pentru a-și stăvili disperarea, ci pentru că-i păsa. Se eliberase din coșmar.

Am închis ușa, vălătucii de abur se învolburau pe lângă mine și m-am așezat în scaunul lui cu roțile.

– Stoker vrea ca fiul lui să intre într-un experiment SCI la UCLA?

– Lui Stoker i-ar trebui o bătaie bună. Buddy nu e încă suficient de puternic, și nici măcar nu corespunde cerințelor medicale. Aia vor oameni cu răni mai superficiale, la cel puțin doi ani după accident.

– Nu ai aruncat cererea.

A apucat săpunul și l-a trecut peste piept.

– Nu.

– Te gândești să te înscrii?

Și-a trecut capul pe sub jetul de apă.

– Blackburn? O să trebuiască să-mi spui, pentru că trucul mental Jedi nu-ți iese.

S-a uitat către mine. Am simțit o undă de șoc.

Avea picioare lungi și umeri de înotător, fusese întotdeauna subțire, zvelt și bronzat când se antrena. Orele petrecute în piscină erau fericire pură pentru el, iar în ultimele luni începuse să se antreneze tot mai dur. Iar eu nu-i apreciasem rezultatele.

Era tonifiat. În lumină, apa îi lucea pe piele. Musculatura spatelui și brațelor era bine definită. Mi-am dat seama că mă uitam la el cu un soi de venerație.

Un zâmbet strâmb i s-a întipărit pe figură. Dar, de data asta, în spatele zâmbetului nu mai părea pierdut sau suferind. Nimic melancolic, nici un regret, nici o îngrijorare, poate doar față de mine.

De când timp îl luam de bun oare?

Aveam un nod în gât. De atâta timp îi vedeam cicatricele, îl urmăream luptându-se singur cu demonii lui și cu o lume care îl considera invizibil. Cumva, ratasem o victorie.

A deschis ușa cabinei de duș, s-a apucat de bară și s-a ridicat în picioare. Mi-a întins o mână.

– Vino aici.

M-a tras și m-a băgat direct în duș. Avea o strânsoare puternică.

Apa a năvălit peste mine și mi-a udat bluza. M-a strâns la piept și și-a apăsât buzele de ale mele. Am închis ochii și l-am sărutat și eu, mi-am așezat palmele pe fața lui. Jeanșii mi s-au lipit de piele. Inima îmi galopa în piept.

Cu buzele aproape de ale mele, a vorbit cu o voce joasă.

– Lecția Nenorocită de Viață Numărul Doi. Nu gândi. Eliberează-te.

– Nu mă eliberez de tine.

Pielea îi era fierbinte. Mi-am plimbat mâinile pe spatele lui, cu ochii închiși, și l-am sărutat încă o dată. Apoi mi-am dat capul pe spate și am lăsat apa să-mi inunde fața, iar el mă săruta pe gât. Cu mâna liberă, m-a prins de fund și m-a tras cu forță spre el, în timp ce mă mușca de piele. Am încercat să vorbesc, dar dorința mă străfulgera în tot corpul. M-am ridicat pe vârfuri, am apucat capul de duș și am îngăimat *Doamne* în timp ce el cobora pe gâtul meu

spre piept pe materialul subțire și ud al bluzei, pe care nici nu am apucat s-o scot că el ajunsese deja în dreptul sânilor.

Nu mi-a plăcut niciodată să mă ud. Să mă murdăresc e altceva.

Mai târziu, stăteam pe pat cu genunchii strânși la piept și priveam norii trecând pe cer. Lângă mine, Jesse stătea cu picioarele încrucișate, în jeanși și desculț. Norii s-au despicat și, pentru o clipă, cerul a devenit de cobalt și avea o strălucire tihnită ce părea încremenită în timp. Din nou mi-am amintit de copilul pe care-l pierdusem, acea scânteie care a luminat doar o clipă înainte să se stingă în întuneric. Dispărută, pe veci.

Mi-am întors capul.

– Ai de gând s-o faci?

Ochii lui aveau strălucirea albastră a cerului.

– Crezi c-ar fi o fundătură?

O fundătură la capătul căreia rănilor lui se vor fi deschis din nou.

– Ce presupune experimentul ăsta?

– Antrenarea mersului. Fizioterapie intensă, mersul cu ajutorul frânghiilor sprijinindu-te pe propria ta greutate. Te ajută să descoperi câtă mobilitate ai și să forțezi până la capăt.

Îi susțineam privirea. Doamne, cât îmi doream ca totul să nu fie decât un vis, să nu se fi urcat în ziua aia pe bicicletă, să fi lucrat până târziu și să nu fi învățat niciodată cum trebuie să te urci și să cobori dintr-un scaun cu roțile.

– Mi-aș dori...

M-am oprit. *Dacă* este un cuvânt pe care el îl refuză. Lecția Nenorocită de Viață Numărul Trei: *Ce-ar fi fost dacă* te va scoate din minți.

– Ev, m-am lovit de obstacole prea mult timp. Poate e timpul să văd dacă pot să le trec.

– Spune-mi numai că nu o faci pentru că Stoker te-a provocat. Sau polițiștii aseară.

– Să mă las provocat? Niciodată. Dacă m-a învățat ceva dizabilitatea, e să fiu răbdător și modest.

I-am aruncat o privire.

– Bine, lasă modestia, a zis el. Dar răbdare am.

Făcea referire la nunta noastră pe care încă n-o planificaserăm. I-am dat un ghiont în glumă.

– Dă-i bătaie. O să întârzie.

S-a sculat.

– Și recunoștință. Sunt o persoană recunoscătoare.

M-am ridicat cu gândul să intru la duș. El și-a tras un tricou, s-a uitat la ceas și a început să se grăbească. A luat niște foi din portofel bombănind:

– La naiba, mi-am uitat notițele acasă. Trebuie să mă duc să le iau.

Când am trecut pe lângă el, m-a apucat de mână.

– Sunt recunoscător, să știi. Pentru al naibii de multe lucruri, a zis.

– Dar nu e suficient, nu-i așa?

– S-ar putea să fie. Dar n-o să știu până nu profit de șansa asta. Dacă nu poți face față posibilității de a pierde, ajungi să-ți trăiești viața ascunzându-te.

A încremenit, întristat, dându-și seama cum suna asta.

– N-am vrut să... la naiba. Tatăl tău o să apară. Uită ce-am zis. I-am atins fața.

– S-a făcut.

Dar n-am putut să uit. N-aș putea să uit.

– Un oraș liniștit. Urăsc locurile astea.

Era două după-masa, iar Mercury-ul alb era parcat lângă bordură pe o stradă amortită din Santa Barbara.

– Ai mai multe șanse să ți-o pui în Disneyland decât aici, a zis Christian.

Boyd Davies a mormăit.

– Oamenilor le plac perioadele moarte.

– Perioadele moarte mie nu-mi produc bani. Mai bine acasă pe canapea cu nevasta.

În spatele volanului, Davies s-a întins și și-a lăsat capul pe tetieră, mușcând din scobitoare. Nu înțelegea de ce era Christian atât de nerăbdător și agitat de-și scrâșnea dinții. Casa aflată ceva mai încolo pe stradă era liniștită. Liniștea e bună. Înseamnă că ținta nu avea nici o urmă de bănuială.

Toată strada părea în comă. Văzuseră o singură mașină trecând pe stradă acum cincisprezece minute când luau colțul, un camion negru care mergea încet, cu muzica dată tare. Boyd credea

că Christian avea nevoie de lux și stridențe ca în Vegas, o gagică în fustă mini care să-și scuture fesele în fața lui, altfel devenea iritat. Era o zi înnorată și încremenită și tipu' ăsta purta ochelari de soare, și nu orice fel, ci Armani, de parcă totul era inundat în lumină orbitoare ca pe bulevardele din Las Vegas. Dar Christian era și pe metamfetamine, deci poate că ochelarii îl împiedicau să vadă prea mulți șerpi.

– Cât mai vrei să așteptăm? a întrebat Boyd.

Christian n-a răspuns și continua să-și aranjeze pe bord gloanțele de la pistolul SIG Sauer. L-a așezat pe ultimul în linie și a început să le atingă pe fiecare pe rând.

Doa-mne.

– Tot nouă sunt de ultima dată când le-ai numărat. Cât mai stăm?

Continua să numere.

– Ea n-o să se ducă nicăieri în următoarele cinci minute. După aia, e puțin zis că se duce.

Și a zâmbit.

Lui Boyd i s-au chircit boășele. Tipul ăsta, Christian, purta haine scumpe, avea părul în vânt de parcă era scos din romanele de dragoste, ai fi jurat că e model de revistă, dar zâmbea cu sânge rece de scorpion. Gol pe dinăuntru și calculat, poate chiar rănit. Ca și cum ceva în el lipsea. Îi lăsa un gust metalic în gură lui Boyd. A întins mâna după țigări.

Christian s-a încruntat.

– Nu fumezi când faci filaj. Se observă.

– Se observă? Și noi suntem Delta Force? Futu-i, nu suntem în Teheran.

Și-a aprins țigara.

Christian i-a smuls țigara dintre degete și a turtit-o în scrumieră.

– Trebuie să am grijă de sănătatea mea.

Boyd s-a înroșit.

– Știi ce ești tu? Ești un mucos răzgâiat.

– Știi ce sunt eu? Sunt șeful.

Mda. Bărbatul care ia deciziile se poartă ca un puști de zece ani care n-a auzit în viața lui de limite. Asta era, de fapt, și treaba lui. Să facă rost de orice pentru oricine, fără limite, oricât de exagerat ar fi fost.

– Atunci fii șef. Fă-o, a zis Boyd.

Christian s-a oprit o clipă, șmecher și plin de răutate în spatele ochelarilor. Și-a scos telefonul și a sunat.

– Rio, ce se întâmplă? A ascultat o vreme. Atunci îi dăm bătaie. A închis clapeta.

– Nici o șansă să scoatem ceva de la moș. Fiica-sa trebuie să vorbească.

– Bine.

Boyd și-a dus mâna la ureche și asculta în microfon. Nu auzea nimic. A închis aparatul de ascultare și și-a verificat tocul pentru pistol.

Christian a luat gloanțele de pe bord unul câte unul și le-a băgat pe rând în încărcător. Apoi și-a pus un rânjet de insectă pe față și a vorbit cu un tremur în voce.

– Fata e a mea, a zis. A mea, a mea, a mea, doar a mea.

Dementul cânta din Michael Jackson. A înfipt încărcătorul în patul pistolului.

– Am așteptat jumătate din viață pentru asta, Boyd. O facem când zic eu.

Cinci secunde, atât i-a luat.

Am ieșit din baie cu un prosop pe cap, pe jumătate îmbrăcată, cu pielea fierbinte de la duș, și m-am apucat să fac patul. Razele soarelui se prefirau printre obloane. Am zvârlit o pernă la locul ei și o adiere de vânt a pătruns prin fereastră. Lumina părea că se schimbă. Am simțit miros de țigară.

Fără nici un avertisment, o mână mi-a acoperit gura și *zbang*, am fost aruncată cu fața în jos pe pat, iar un bărbat a tăbărât peste mine. Inima îmi sărea din piept. Îmi smuceam capul în spate, încercând să-i dau una în gură. S-a lăsat cu toată greutatea pe umerii mei, împingându-mă în saltea, și și-a lipit buzele de urechea mea.

– Fără scene.

Chiar și în șoaptă, accentul lui suna amenințător: răgetul de fiară pe care eu îl asociez cu filmele englezești cu gangsteri. Avea mâna aspră, respirația lui fierbinte mi se împrăștia pe ceafă. Întinsă sub el doar în camizol și chiloți, mă simțeam vulnerabilă. M-am abținut să mă zbat.

– Bravo, a spus. În liniște. Oamenii lor sunt afară. Îmbracă-te.

Mi-a dat drumul și s-a ridicat. M-am adunat de pe pat, am înșfăcat un tricou și l-am pus pe mine. El mă urmărea cu ochi calmi și față de bulldog.

– Cine e afară? am șoptit eu.

– Mai târziu.

Am găsit niște jeanși și m-am întors spre baie. Aveam o nevoie viscerală de a-mi recupera intimitatea furată de Tim North. S-a postat în fața mea.

– Nu pierde timpul. Trebuie să mergem să recuperăm dosarele. Eu continuam să mă îmbrac.

– Nu, nu trebuie.

– Ba da.

Deși părea să nu se miște, s-a ivit chiar dinaintea mea.

– Jax a dispărut.

Am deschis gura să vorbesc, dar degetul lui arătător a apărut în fața nasului meu.

– Discuțiile mai târziu.

Era atrăgător și i se deslușea doar conturul trupului în lumină, ca radiația corpului negru.

– Ieșim pe geam. Adu bani, carduri, un telefon și un act de identitate. Pașaport, preferabil.

Am murmurat:

– Dosarele tale sunt aici, în casă.

Și-a întors capul cu repeziciune.

– Unde?

– Întâi spune-mi unde mergem.

Din nou, m-am trezit cu el la câțiva milimetri de fața mea fără să scoată nici cel mai mic zgomot.

– Ieșim din câmpul lor de acțiune. Unde sunt dosarele?

– În seiful din dulapul meu.

– Cheia?

Am scos-o din noptieră și i-am dat-o. M-a apucat de braț, săsăind printre dinți „*În liniște*“, și, în timp ce eu îmi împachetam lucrurile într-un rucsac, a scos plicul din micul seif. A luat laptopul, s-a întors și mi-a șoptit:

– Numără cu mine. La zece, tragi apa la toaletă și fugim.

– De ce ai nevoie de zgomot?

– Au microfon parabolic. Ne acoperim urmele cu zgomot alb.

– Vreau să sun la poliție.

– Dacă faci asta, eu dispar.

O fracțiune de secundă, ideea asta m-a despovărat de toate grijile. Da, Tim: ia-ți dosarele și dispari. Ia povara asta de pe umerii mei. Dispari din viața mea cu tot cu secretele tale murdare.

Numai că, dacă se întâmpla asta, știam că orice șansă să află ce i se întâmplase tatei ar fi dispărut o dată cu el. Și m-ar fi lăsat de izbeliște să fac față celor care mă pândeau afară.

Am înțeles aluzia. Tim s-a strecurat pe fereastră și a aterizat silențios, apoi s-a răsucit și mi-a oferit mâna. Cu mult mai puțină finețe decât el, m-am cățarat și eu pe pervaz și am ieșit.

Scrutând zona, Tim înainta ușor către gardul viu din spate. Știa exact pe unde să se strecoare printre cei doi plop. Ne-am furișat printre ei și am străbătut în pas grăbit gazonului casei din spatele locuinței mele. Nu era nimeni acasă. Poarta era deja deschisă.

Ajunși în stradă, am încetinit pasul. Oleandrii albi erau în floare de-a lungul trotuarului. Tim purta o jachetă subțire, jeanși și bocanci de munte. Își legăna brațele larg pe lângă corp, cu ochii drept înainte. Mergea parcă despicând aerul din jurul lui.

– Dă-i drumul, vorbește, i-am zis.

– Doi bărbați stau într-un Mercury alb la o distanță de optzeci de metri de poarta ta. Unul dintre ei are un Nikon cu lentilă telefoto. Făcea poze mașinii tale și casei vecinului. Celălalt a trecut în plimbare pe lângă casa ta acum zece minute.

– Cine sunt?

– Oameni răi.

– Poți să-mi dai mai multe detalii?

– Foarte răi.

Privirea îi aluneca fără încetare în toate părțile.

– Am pierdut legătura cu Jax acum cinci zile. Trebuia să se prezinte miercuri. Nu a apărut.

– Ești sigur că poate nu... are semnal?

– A ratat trei apeluri consecutive. Nu a răspuns nici unei încercări de a o contacta pe vreo altă cale. Nu a trimis nici un apel de ajutor. Sunt sigur.

Am aprobat din cap, prea speriată să întreb unde fusese sau ce făcuse.

– Cum ai ajuns aici atât de repede? Am lăsat mesaj acum două ore.

– Mesaj? Eu monitorizez știrile. Ziarul *News Press* a publicat un articol despre accidentul de mașină la opt jumate dimineață.

M-am uitat pieziș la el.

– Monitorizezi știri pentru informații legate de tatăl meu?

– De când a decis să facă pe eroul anul trecut, da.

A cotit spre strada Pedregosa, îndreptându-se spre dealuri.

– Să se expună așa în lumina reflectoarelor, să apară la televizor la conferințe de presă. Așa s-a declanșat totul. Un nebun inconștient.

Tonul vocii lui m-a făcut să tresar.

– Așa s-a declanșat *ce*, Tim?

Și-a scos cheile de la mașină și a apăsat butonul telecomenzii. Lângă bordură, mai în față, farurile unui BMW negru au pâlpâit.

– Urcă, a zis el.

– Treci direct la subiect. Ce se întâmplă?

M-a fulgerat cu o privire rău-prevestitoare.

– Cineva mi-a răpit soția și ție tatăl. Cheia pentru a-i aduce înapoi se află în dosarul din rucsacul tău.

A deschis portiera.

– O s-o găsim, iar eu o să aflu ce știu oamenii ăia din fața casei tale despre asta. Și o să iasă urât.

– Știu că tata a fost spion. Și c-o știa pe Jax. Mă descurc cu operațiunile clandestine.

S-a uitat la mine de partea cealaltă a capotei de parcă se pregătea să facă o glumă proastă.

– Uită de operațiunile clandestine. Aici e vorba de curve, arme și bani.

Peste oceanul din spatele casei lui Jesse, lumina soarelui cădea în irizații printre nori, iar valuri spumegânde vuiiau în vânt. A deschis ușa de la intrare și a observat teancul de scrisori adunate pe jos în hol, a observat becuțelul de la robotul telefonic pâlpâind, dar l-a ignorat. Și-a văzut notițele pentru colocviu pe masa din bucătărie. Le-a răsfoit și s-a oprit, sprijinindu-se pe genunchi.

Spatele îl omora. Îl durea de ieri-noapte, când alunecase. Când ajunseseră polițiștii. Și nu le spusese nici pe departe totul. Faza cu îmbolditul nu ținea.

Încercase o manevră prin care să-i arate lui Buddy cum să ia curba. Farurile mașinii de patrulă l-au surprins trântit pe asfalt, iar pe când el încerca să se ridice, ei coborâseră deja din mașină. *Ce faceți aici?* E în regulă, domnule polițist, lucrez aici. *Sigur că da. Ce-ar fi dacă v-am duce acasă?*

Nu, mai durează. Exersăm loviturile de pedeapsă.

Buddy a râs. Polițiștii nu.

E cineva pe care ați vrea să sunăm? Un îngrijitor, un doctor?

Nu. De ce să faceți asta?

O neîncredere oarbă. *Pentru că nu puteți merge.*

Iar în ochii lor a-ți trăi viața așa era dovadă limpede de nebulie. Ei nici nu știau – să nu poți merge nu e cel mai rău lucru.

Lipsa de demnitate este. Și durerea. Și lipsa independenței.

Și-a turnat apă și a răsturnat în palmă calmantele din cutia prescrisă. Despre asta e vorba în experimentul clinic: libertate. Să trăiască fără ca durerea să sape în el. Să reziste în picioare câteva minute mai mult, să ajungă la lucrurile de pe etajere, să vorbească privind oamenii în ochi, să meargă undeva fără a se gândi cum o să intre. Fără ca străinii să-i arunce acea privire care voia să spună: *ești atât de curajos*. Fără să trebuiască să ceară ajutor pentru lucrurile simple de la femeia cu care voia să se însoare.

Privea în gol prin fereastra dublă care dădea spre plajă. Libertate, într-adevăr. Nu voia să-și petreacă zilele cufundat într-o transă moleșită și înrobite de medicamentele care îi amorțeau picioarele abia funcționale. Mai ales dacă voia să-l ajute pe PJ. Drogurile l-au băgat la închisoare pe fratele lui. Cum să-l ajute pe PJ să nu se mai atingă de ele dacă el însuși se retrăgea în aburul farmaceutic? A strecurat pastilele înapoi în cutie și a pus-o deoparte.

A pornit către ușa din față și, în treacăt, a apăsă pe butonul de pornire a robotului. A luat scrisorile, a rupt capătul uneia dintre ele și a auzit o voce cu accent de Oklahoma în mesajul telefonic.

Sunt Phil. Sunt în mare belea, trebuie să faci ceva pentru mine.

A ridicat capul.

Am fost luat pe sus. Autostrada Unu, în nordul districtului Santa Barbara.

Vai, Dumnezeuule.

Oamenii ăștia vor ceva ce a fost ascuns de Jakarta Rivera. Indiciile care duc la lucrul ăla se află în hârtiile pe care Jax i le-a lăsat lui Evan. Nu-i putem lăsa să pună mâna pe ele. Dacă obțin informația aia, o s-o folosească pentru a localiza și a ataca și...

Pauză și fășăit în fundal. *Informația asta nu trebuie dezvăluită vreodată. Dacă ajunge la ei, o să înceapă să ucidă. Jesse, trebuie să pui mâna pe hârtiile alea și să le distrugi.*

S-a albit la față. Evan avea dosarele acasă. Și deja le trimisese vorbă lui Jax și Tim.

Distruge-le. Fă orice e necesar.

Vocea lui Phil cobora și mai mult, Jesse a ascultat și restul poveștii, iar neîncrederea lui se transforma în șoc. A înțeles de ce

Phil îi spunea să facă asta. Ce s-ar întâmpla dacă n-ar face-o. Evan, dintre toți, era în pericol.

În seara asta. Măine o să fie prea târziu. Și... pauză. Ține-o pe fiică-mea departe de asta. Evan nu trebuie să știe. Protejează-o. Mă auzi, Jesse? Altfel, familia mea o să devină parte din lanțul de crime.

Oh, futu-i.

A înșfăcat telefonul și a format numărul.

În mașină, i-am înmănat plicul lui Tim.

– Explică remarca pe care ai făcut-o.

A scos mănunchiul de documente.

– Șantajul sexual e o veche tehnică de spionaj.

– Da. Prinde-l pe Ivan cu pantalonii în vine și obligă-l să fure schema pentru ICBM, am înțeles. Dacă vrei să-mi spui că tata a folosit tehnici de seducție ca să obțină informații, cred că nu sunt surprinsă.

Mi-a aruncat o privire ca un jet de apă rece.

– Nu, nu ești surprinsă. Ți repugnă și nu crezi că e adevărat.

Am roșit și mi-am ferit privirea. Norii coborau din nou peste piscurile munților.

S-a întors la dosare.

– Jax lucra pentru Agenție când nu existau decât bănuiele că între cartelurile de droguri și forțele paramilitare ar fi legături. Coloanei asiatici vindeau heroină ca să construiască armate private. Cartelul ăla din Ecuador care finanța Hezbollah cu arme, IRA care antrena rebelii din Forțele Armate Revoluționare din Columbia.

– Treci la partea despre curve.

Și-a întors ochii spre mine.

– Jax a reușit o tehnică de seducție extinsă. A cumpărat informații de la matroana care conducea un lanț de prostituție.

– Matroana?

– O cheamă Rio Sanger. În cazul de față, ea e creierul.

Am căscat ochii.

– Vrei să-mi spui că proprietara Casei de Plăceri Miss Kitty mi-a răpit tatăl?

– Jax și tatăl tău au lucrat împreună la o singură operațiune. Dacă amândoi lipsesc, atunci operațiunea asta trebuie să fie motivul. Și Rio e legătura.

– Doamna Hâța-Hâța l-a răpit? De ce?
S-a oprit din răsfoitul hârtiilor.

– Operațiunea s-a încheiat prost. Rio s-a ars cu afacerea asta.
Îmi închipui că vrea o revanșă.
Voia să spună răzbunare. Mi-am trecut mâna peste frunte.

– Ce s-a întâmplat?

– Jax era pe urma banilor din droguri. Phil evalua armele și trebuia să afle cine ce tipuri de arme folosea.

A ridicat o hârtie în dreptul ochilor.

– Rio conduce un club pentru clienți cu gusturi exotice. Clienții ei nu știau că ea îi filma.

– Filme pe care i le-a vândut lui Jax.

– Până la urmă, se pare că dealerii de arme și oamenii de afaceri nu erau atât de periculoși ca prostituatele.

A zâmbit cu amărăciune.

– Clienții, care în urmă cu două ani erau niște lachei, azi sunt mari mahări. Decorați militar, capi de industrii. Dacă oamenii ăștia sunt șantajabili, miza e enormă.

– Deci ea vrea bani.

– Vrea putere. Banii sunt doar un efect secundar fericit.

– Ce nu a mers? am întrebat.

– Îți amintești de ce Jax a părăsit Agenția?

– Mi-a spus că s-a încurcat cu un om de legătură al ei în Medellin. L-a ucis.

Am ridicat din sprâncene.

– Asta era operațiunea?

– Riverbend. Și cheia operațiunii trebuie să fie pe aici pe undeva.

Cerceta cu atenție un rezumat și câteva fotografii sepia.

– Câte dintre materialele astea ai examinat?

– Nici unul.

Și-a ridicat ochii.

– Serios?

– Poate că nu sunt atât de curioasă cum ai fi crezut. Cât ai fi vrut să știi?

M-a ochit o clipă și s-a întors la hârtii. Peste drum, ușa unei case s-a deschis și un tip care făcea jogging a luat-o în sus spre dealuri.

– Încearcă să înțelegi o treabă, Evan. Pe unii dintre bărbații ăștia nu-i deranjează dacă sunt prinși cu prostituate. Rio s-a făcut luntre și punte să-i surprindă făcând lucruri... care i-ar umili din punct de vedere cultural.

În cele din urmă, s-a uitat din nou la mine.

– Nu vorbim de zece minute în poziția misionarului. Și nu vorbim de adulți.

Camioneta rula cu viteză pe autostradă spre oraș. Jesse nu reușise să dea de ea la telefon. S-a uitat la vitezymetru – nouăzeci, prea încet. Telefonul de acasă i-a intrat pe mesagerie, iar din telefonul mobil se auzea *numărul pe care l-ați apelat nu este disponibil momentan. Vă rugăm să încercați mai târziu*. Era acasă, trebuia să fie acasă. Dacă nu-i răspundea, ceva era în neregulă. S-a apropiat de mașina din fața lui și a făcut semn cu farurile. Mașina a tras pe dreapta și el a țipat în urma lui.

Ține-o pe fiică-mea departe de asta. Mă auzi, Jesse?

A auzit. L-a auzit pe capsomanul și șmecherul de Phil Delaney cu o voce disperată și aspră. A auzit că *măine o să fie prea târziu*. A virat de pe autostradă spre casa ei, sunând-o din nou între timp.

Tim căuta în continuare printre hârtii.

– Rio le promite celor bogați și puternici tot ce-și doresc. De asta clienții ei s-au dovedit atât de valoroși. Pentru că făcea comerț doar cu ceea ce conta pentru oamenii ăștia.

Ședeam cu mâinile încleștate. Comerț cu depravare. Realpolitik mergea de minune în cazul ăsta, ca un baros în cap.

– Cum o să ne ajute informația asta despre Riverbend să-i recuperăm pe tata și pe Jax?

– Dăm la schimb informația.

Abia dacă știam câteva lucruri despre Tim North și nici nu voiam să știu mai multe. CV-ul lui spunea că a absolvit școala de lunetiști a Armatei Britanice, că a condus operațiuni murdare în cele mai odioase haznale ale lumii și că a doua lui carieră era slujba de vis a oricărui sociopat – asasinate plătite. Era un șarpe.

Știam că n-o să stea cu mâinile în sân acceptând această ofensă.

– Nu te cred, i-am zis. N-ai tu de gând să-i dai femeii ăsteia ce vrea, să treci informația la pierderi și să pleci liniștit.

- Dacă îmi recuperez soția, e o victorie.
- Dar n-o să se termine aici.
- A dat o pagină și a întors capul. Ochii lui spuneau *Nu*.
- Am tresărit. Îmi suna telefonul. Am dat să răspund când am văzut *Jesse* pe ecran.
- Iubitule?
- Ev? Sunt în fața porții tale. Unde ești?
- Sângele a început să-mi zvâcnească.
- Ce faci în fața casei?
- Tatăl tău...
- Tim mi-a înșfăcat telefonul.
- Intră în casă.
- Era încordat.
- Da, eu sunt. Intră în casa lui Evan de parcă totul ar fi normal. Și...
- Ochii i s-au aprins.
- Amice, taci din gură. Răspunde cu da sau nu. E un Mercury alb parcat mai jos pe stradă?
- Tim m-a gonit din casă pentru că afară stăteau la pândă niște oameni răi, dar pe Jesse îl trimitea înăuntru?
- Ce naiba faci? am zis.
- Drăcia dracului.
- A stins telefonul, mi l-a trântit înapoi în mână și a pornit mașina.
- Mercury-ul a luat-o din loc și a trecut pe lângă Jesse.
- A băgat BMW-ul în viteză. Am zburat de lângă bordură și am gonit pe Pedregosa.
- De ce nu l-ai avertizat să aibă grijă? am întrebat.
- Strada alerga în spate. Voiam să-mi repornesc telefonul. Până să fac vreo mișcare, Tim mi-a dat peste mână.
- Presupune că ei pot intercepta și triangula orice apel pe care-l faci, a zis el.
- Mă durea mâna și mă uitam la el.
- Nu știe că e în pericol. Trebuie să ne întoarcem acasă.
- Drept răspuns, a virat brusc pe o stradă lăturalnică ce ducea spre Old Mission.
- Ce faci? Îl lași pe Jesse singur cu...
- Nu pe el îl urmăresc. Pe tine.

A trecut ca săgeata de un stop. Strada era îngustă, mașinile, parcate în rând lângă trotuar, stejarii se frământau deasupra. Încă o curbă pe care a luat-o în goană.

Nici măcar nu știa unde merge.

– Tim, străzile în zona asta se tot îngustează. Trebuie să ieși din cartier, altfel o să dăm de fundături.

A luat-o din nou pe altă stradă și a accelerat. Fața îi era țeapănă, doar ochii se mișcau încontinuu de la oglinda retrovizoare la drum.

– Cum? a întrebat.

Am bâjbâit după centura de siguranță și am fixat-o.

– Stânga la colț.

A apăsat accelerația și aproape că ne-am învărtit pe loc.

Isuse. Mă împingeam cu spatele de scaun și picioarele în po-dea, ca și cum aș fi frânat.

Chiar în față, mașina de gunoi era oprită în mijlocul drumului. Girofarurile galbene se învăteau pe acoperiș. Doi gunoieri alergau în jurul ei, trăgând tomberoane. Tim a apăsat brusc frâna și, oprindu-se cu scrâșnete, mașina m-a smucit în față. Gunoierii au sărit înapoi pe trotuar.

Nu puteam ocoli camionul. Tim a băgat în marșarier și a pornit cu scârțâit de roți înapoi pe stradă, în țipetele gunoierilor și mirosul de cauciuc ars. La colț, a răsucit volanul, întorcând mașina la nouăzeci de grade, și a tășnit în altă direcție.

– Ieși de pe strada asta, am zis.

– Unde? Scoate-mă din labirintul ăsta.

Coboram dealul spre casa mea. Strada Laguna ar merge și, dacă am lua-o pe Anacapa, am fi la patru minute distanță de secția de poliție.

– A doua la stânga.

Tim a schimbat viteza și a tras larg de volan, gata să ia scurt curba.

În față a apărut o mașină albă care se îndrepta spre intersecție din dreapta. Poate că nu, poate că nu era mașina aia...

Tim a șuierat și a smucit volanul. BMW-ul a icnit și a sărit în viteză. A făcut o întoarcere și eu m-am izbit de portieră. În față, mașina albă a oprit la intersecție și ne bloca drumul, și deodată am avut senzația că sunt într-un film în care știi ce urmează,

numai că la cinema mă puteam ridica să plec, să arunc cu popcorn în ecran și să spun „e o porcărie“...

BMW-ul a sărit peste bordură și a nimerit pe un gazon. Bulgări de iarbă au început să cadă cu bufnituri pe capotă și pe parbriz. Mașina a izbit un hidrant cu un icnet metalic puternic și s-a oprit în bot.

Mercury-ul alb era chiar înaintea noastră. În fața lui, un bărbat livid la față, cu cioc și cu părul negru fâlfâind în vânt. În lumina orbitoare, am întrezărit un obiect în mâna dreaptă. Și-a ridicat brațul.

Fiecare fir de păr de pe corp mi s-a ridicat. Avea să tragă în noi. Cu mâinile ridicate, am zbirat:

– Nu!

Tim a urlat:

– Jos!

Și a pornit motorul, trăgând de volan. Spatele mașinii s-a rotit pe loc și, în secunda în care am văzut o străfulgerare de lumină țâșnind din gura pistolului, m-am pitit. Deasupra capului meu, geamul s-a făcut țandări. Focul de armă, acoperit de răcnetul motorului, a sunat ca o pocnitură.

Mi-am încleștat brațele deasupra capului și încercam să mă ascund, dar n-aveam unde să mă duc. Am auzit un bubuit metalic în botul mașinii. Doamne, alte împușcături. Mașina continua să se învârtă pe loc și zbang, deodată am lovit un obiect solid și ne-am oprit. Am auzit sunet de țâșnitoare, iar cerul părea că se crapă și va năvăli ploaia.

Eram paralizată de frică. Dacă mă mișcam, omul cu arma m-ar fi văzut. Dar, cum mașina nu înainta și nici eu nu mă mișcam, eram o țintă fixă și știam că trebuie să fac ceva, să ies din mașină. Am întors capul, încercând să-mi dau seama ce ar trebui să fac.

– Stai jos, mi-a zis Tim.

Stătea deasupra mea, s-a întins peste locul din dreapta. Afară, în dreptul ferestrei, a apărut o umbră. O groază m-a străfulgerat în tot corpul. Omul cu arma era chiar acolo.

Zgomotul focului de armă a fost asurzitor, îngrozitor, chiar în dreptul urechii mele. Am țipat din nou. Mirosul de praf de pușcă îmi înțepa nările.

O greutate mare a aterizat peste mine. Oh, Doamne, Tim a căzut. Oare l-a nimerit?

Dar nu s-a prăbușit, se înghesuia în mine să ajungă la portiera din dreapta ca s-o deschidă și să se strecoare afară. Ploaia cădea grea ca o cascadă. În sinea mea, simțeam admirație pentru Tim, care se pusese între mine și omul cu arma. Mișcându-mă, am simțit o umilință înăbușitoare că trebuise să se ajungă la asta ca să ies din stupoarea mea. Eram acoperită de cioburi de sticlă. Mi-am desfăcut centura de siguranță și m-am uitat cu atenție afară.

Apa se revărsa în potop peste mașină, îngreunând vederea prin geamul din spate. Hidrantul era ca un gheizer.

Prin cadrul ferestrei, îl zăream pe Tim stând în picioare în stradă. În mîna dreaptă avea un pistol pe care îl ținea îndreptat în jos. M-am ridicat cu prudență, iar cioburile mi-au crestat palmele.

Omul cu arma zăcea întins pe spate în mijlocul drumului, holbându-se, peste țeava pistolului, în ochii lui Tim.

Tim a dat un șut pistolului din mîna omului.

– Unde e soția mea?

Apa care țâșnea din hidrant se prăvălea peste acoperișul mașinii. Răspunsul bărbatului nu s-a auzit.

– Mă cac în ei de bani. Nu vreau bani. Unde e soția mea?

Picături fine, ca o burniță, țâșneau de pe marginea hidrantului și formau un curcubeu. Sângele care se scurgea de sub bărbatul întins se amesteca cu apa și se prelingea spre canal.

A ridicat încet o palmă deschisă, vlăguit, ca să-l calmeze pe Tim:

– ... nu știu.

– *Unde?* a întrebat Tim.

– Nu știu.

Mîna îi zăbovea dinaintea feței.

Tim îl pironea cu privirea fără să bage de seamă apa care îi cădea pe umeri.

I-a zburat creierii omului.

Hidrantul continua să strophească. Sângele atacatorului băltea în stradă. Sub ceafă, lichidul spulberat a luat forma unui evantai.

Tim a tras un șut în brațul lipsit de viață care, cu trei secunde înainte, era ridicat în aer ca să-l îmbuneze și s-a pus să-i scotocească buzunarele. I-a luat telefonul și portofelul. A făcut un pas în spate și se uita la cadavrul întins pe asfalt. A cules de pe șosea un obiect strălucitor, a mai căutat o vreme, apoi a ridicat un alt obiect strălucitor. Aduna gloanțele pe care le trăsese ca să șteargă orice urmă.

S-a uitat spre mine. Nici o umbră de emoție pe fața lui, ochii reci și cercetători.

M-am cățarat ca o felină peste schimbătorul de viteze, spre scaunul șoferului, am deschis portiera și am coborât din mașină împleticindu-mă. Apa din hidrant a năvălit și peste mine. Am fixat cu privirea capătul străzii, gândindu-mă: *fugi în direcția aia* și nici să nu te gândești să te oprești să respiri măcar. Zece metri, douăzeci, făceam niște salturi nebunești.

Am auzit în spatele meu pași alergători care se apropiau. Tim m-a înșfăcat de încheietură. Am scos un icnet, zbieram și mă smuceam. M-a apucat și cu cealaltă mână. Avea arma în dreapta.

– Lasă-mă. Dă-mi drumul, lasă-mă, Doamne...

– Treci înapoi în mașină.

M-am zvârcolit și m-am zbatut, dar, în loc să mă oprească, alerga și el cu mine, trăgându-mă cu avânt spre BMW.

Spre cadavrul bărbatului pe care abia ce-l executase. M-am înfipt cu călcâiele în asfalt.

– Proasta dracului, dacă vrei să scapi de aici, treci în mașină. Mai e unul pe undeva.

Mintea mea nu funcționa coerent; eram blocată. La dracu', la dracu'.

– Al doilea bărbat?

– O să vină pe jos.

Am capitulat. Ținându-mă bine, Tim m-a îmbrâncit spre mașină și m-a aruncat înăuntru. Priveam toată scena.

– Dacă e la mine acasă? Dacă s-a dus după Jesse?

A sărit și el în mașină și a băgat cheia în contact.

– N-am de gând să mă întorc să afl.

Mașina nu pornea. Încă o dată.

– Haide.

Telefonul meu era pe podea. L-am înșfăcat și l-am pornit. Tim mi-a aruncat portofelul și telefonul pe care le luase de la atacator.

– Vezi cine-i ăsta.

Motorul se îneca.

– Pornește, *scheisse* nemțesc ce ești.

În capul străzii, s-a deschis o ușă și cineva se uita pe furiș. În celălalt capăt, traficul era blocat. Una dintre mașini întorcea, fugind de la fața locului. Am apăsat pe apelare rapidă, mi-am dus telefonul la ureche și am scotocit prin portofel. Motorul a pornit. Telefonul lui Jesse suna.

Tim mi l-a smuls.

– Ți-am zis să închizi chestia aia.

L-a făcut țandări de bord. Eu m-am ferit. L-a trântit pe podea, a băgat în viteză și a accelerat. Roțile se învâртеau în noroi.

– Portofelul, a zis el.

Năucită, l-am deschis.

Tim a murmurat în barbă:

– Oh, nu, nu.

Mi-am ridicat ochii. Dinspre colțul intersecției, un tip alerga spre noi. Era tânăr și zvelt, îmbrăcat într-un palton negru, pulover și jeansi, cu părul negru în vânt. A observat dezastrul din stradă și s-a oprit.

Tim a accelerat din nou. Mașina s-a târât afară din noroi, s-a năpustit spre curbă și și-a luat zborul tot înainte. Omul în negru se uita cu gura căscată la cadavrul bărbatului cu pistol. Tim se îndrepta cu BMW-ul spre el.

Tipul continua să se uite șocat la cadavru. Într-o secundă, și-a revenit și și-a scos arma de la spate. Tim a îndreptat mașina spre trotuar, luând-o țintă spre cadavru.

Bărbatul a sărit din calea noastră direct pe un gazon de lângă și s-a făcut nevăzut după colțul unei case. Tim a trecut în viteză de el. M-am uitat în spate și am văzut un palton negru dispărând printr-o poartă. Cineva a claxonat. Tim a cotit brusc și a luat-o în sus pe stradă. Totul în jur se prăbușea și inima mea se făcea cât un purice.

Vocea lui Tim a sfâșiat ceața din capul meu.

– Cine era mortul?

Copacii și casele și mașinile parcate goneau pe lângă noi. M-am uitat încă o dată în portofel. Înăuntru am văzut buletinul și chipul bărbatului cu arma, acum mort, cu o căutătură încruntată. I-am văzut insigna cu acronimul ICE și vulturul aurit deasupra sigiliului guvernului SUA.

– Serviciul pentru Controlul Imigrației și Normelor Vamale, am zis. Ai ucis un agent federal.

Când a ajuns în vârful dealului, Christian s-a uitat înapoi în vale, spre cartier. Peste tot mașini de poliție și Boyd cu creierii împrăștiați în toată intersecția. A continuat să fugă, încercând să pună totul cap la cap. Când s-a apropiat de hotel, a sunat. A auzit țârâit în receptor, a încetinit pasul, scrâșnind din dinți.

– Christian? Care-i situația?

Era nerăbdătoare, o simțea din voce.

– Christian?

Se ținea de abdomen.

– Boyd Davies e mort.

Se plimba în sus și-n jos în preajma hotelului, așteptând să izbucnească. Nu s-a întâmplat.

– Spune-mi, a zis ea.

I-a povestit, asigurându-se că-i descrie rolul lui, cum a alergat după tipa aia, Delaney, dar cum a ajuns prea târziu.

– Davies era deja mort când am ajuns, a zis el.

– Bliss o are pe fata lui Delaney?

Calm, trebuia să rămână stană de piatră.

– Pe Bliss am trimis-o în LA. Eram doar eu și Boyd.

Tăcerea săgeta prin telefon, dar linia era deschisă. Călca cu pași mari pîmprejur.

– Bliss a instalat programul de urmărire din telefonul lui Boyd. Se gîndea că e suficient să stea pe urmele lui dacă...

– Deci fata lui Delaney a scăpat.

Și deodată s-a simțit din nou de un metru douăzeci, la zece ani, stînd în mijlocul unei camere într-o băltoacă de urină, cu adulții care îl fixau de sus.

– Ai lăsat-o să-ți scape. Singura sursă care ne putea da informația.

– BMW-ul ăla aproape că m-a călcat. A trebuit să o iau la picior. Rio, fata a încercat să mă omoare.

– Te-a rănit?

Femeia de la telefon a tăcut.

– Pari rănit. Christian, așază-te și ia-ți pulsul.

– Nu, sunt bine. Rio, era cu un bărbat. Un alb urât. Și mai era un tip în fața casei, unul în scaun cu roțile.

A traversat din fața hotelului către vila lui. Gazoanele îngrijite se întindeau pînă sus pe dealuri, tipe de vîrstă mijlocie în bikini, toate cu botox, stăteau tolănite la piscină și sorbeau băuturi cu paiul – El Encanto era paradisul afacerilor murdare.

Vocea ei a rămas egală.

– Uită de indivizii ăia. Nu o avem pe fata lui Delaney. Trebuie să mai încercăm o dată.

Știa deja asta, nu trebuia ea să-i spună. Trebuia să pună mîna pe Evan Delaney ca să-l forțeze pe Phil să le dea informația. Dar acum totul s-a dus dracului. Lumina caldă a soarelui îl irita.

– Christian, nu putem rata din nou. Trebuie să-ți amintesc ce miză e în joc? Ce ne datorează ea și familia ei?

– Ne sunt datori cu o moarte. Și o să ne plătească.

Și-a descuiat ușa de la vilă.

– Ce vrei să fac?

– Mă ocup eu. Tu dispari din Santa Barbara.

Înăuntru era răcoare. Pereții groși din argilă erau rezistenți, puteai să ți-o tragi la volum maxim toată noaptea, să inviți echipa de polo din Santa Barbara sau pe oricine altcineva. Să aduci pe rînd câte două, trei fete pe noapte – o noapte în care poți să scoți

zece mii de dolari dacă știi ce să faci să-ți iasă. Și-a dat părul la o parte din ochi.

– Dacă Boyd e mort, a zis ea, o s-o caute poliția. Trebuie să scoatem de la ea informația cât mai repede. Fiecare oră care trece le dă lor timpul să ne oprească.

În oglinda cu ornamente aurite de deasupra șemineului, a văzut riduri de stres în jurul gurii. Ochii arătau osteniți. Trebuia să-și vopsească genele din nou.

– Evan Delaney e singura noastră șansă să obținem lucrul de care avem nevoie. De care *tu* ai nevoie. Nu se poate să greșim încă o dată.

În spatele cuvintelor ei stătea o amenințare. Întotdeauna trebuia să subînțelegi asta. Reflexia lui părea să se disperseze și să devină străvezie. Măinile îi erau reci. Tensiunea îi scădea.

– Christian, știu că vrei să te ocupi tu de Phil Delaney. Dar pune mâna pe premiul ăsta și el o să moară știind că tot ce a protejat o viață întreagă s-a dus pe apa sâmbetei.

A ridicat tonul.

– Ăsta e viitorul nostru, al numelui Sanger. Mă bazez că ești de partea mea.

El a răsuflat.

– Înțeleg.

– Excelent. Grăbește-te, Christian. Te iubesc.

Avea o scamă pe pulover. Cașmirul de șapte sute de dolari n-ar trebui să facă scame. A cules-o și a aruncat-o de parcă era un vierme.

– Și eu te iubesc, mama.

Vântul șuiera prin geamul spart al BMW-ului și îi biciuia părul pe față. Străzile pe care mergeam erau ale unui cartier de lux cu case în stil spaniol, cu pereții albi inundați de lumină. Hârâitul motorului îi sfredelea capul. Îmi doream să vomit.

Tim conducea cu o mână pe volan, cealaltă pe schimbător și privirea încremenită înainte.

– Care-i drumul cel mai scurt spre strada Bautista?

Toate gândurile păreau să mi se coaguleze într-o masă gelatinoasă. Fixam insigna din mână și fotografia agentului căruia Tim îi împrăștiase creierii pe șosea.

– Bautista. Evan, la dracu'.

Tonul lui m-a făcut să ridic ochii. Asuda.

– Stânga. La colț și trei străzi mai jos.

Mă gândeam: trebuie să ajungem la poliție.

– De ce Bautista?

– Să scap de mașină.

Și, cu asta, mi s-a umplut paharul.

– Să scapi de mașină? Nu-i destul c-ai omorât un om, acum vrei să fii acuzat de furt de mașini?

A luat colțul cu un rânjet pe față.

– De ce să te oprești aici? De ce n-ai comite în continuare și alte fărădelegi? Poate un incendiu? Mită? Tălhărie? Stai, am uitat – ai tălhărit deja cadavrul omului pe care *l-ai împușcat în cap*.

L-am plesnit peste umăr cu portofelul. De mai multe ori.

Și-a întins brațul, mi-a prins bărbia cu mâna și m-a izbit de geamul crăpat al portierei.

– Bagă-ți bine în cap. Ăla nu era vreun polițist la datorie care făcea un arest. Domnul – mi-a înșfăcat portofelul și s-a uitat la nume – Boyd Davies a fost la o secundă distanță de a-ți băga un glonț în cap.

– L-ai executat.

– Lucra pentru oamenii care l-au săltat pe tăică-tu. Asta ar trebui să-ți spună ce fel de om era.

Vântul șuiera pe lângă mine. Aveam hainele learcă, mi-era frig și eram plină de cioburi de sticlă. Aveam nevoie de ajutor, aveam nevoie să mă scoată cineva din catastrofa asta. Trebuia să ajung la poliție.

Tim n-ar face asta niciodată. Trebuia să dispar de lângă el.

A luat curba în goană cu BMW-ul spre strada Bautista, a tras tare de volan, apoi l-a îndreptat. Drumul era șerpuit și nu era nici o mașină. La 200 de metri în față, a cotit și a parcat în spatele unui SUV roșu.

A oprit motorul.

– Ieși. Adu totul.

Am înghesuit hârtiile în plicul mare, am băgat telefonul lui Davies și portofelul, împreună cu telefonul meu zdrobit, toate în rucsac. Cartușele goale zăngăneau în buzunarul lui Tim. Din depărtare, auzeam sirenele.

- Și, ca să știi, a zis el, n-o să adaug și furtul de mașină pe listă.

- Nu?

- Nu. Am furat deja BMW-ul ăsta.

Mi-am dus podul palmei la frunte. El a deschis portiera, s-a uitat la mine și s-a lăsat înapoi pe scaun.

- Vrei să mergi la poliție?

A întors capul brusc înspre direcția de unde se auzeau sirenele.

- Sunt la locul crimei. Du-te. O să te aresteze.

- Vrei să nu pomenesc numele tău?

Avea o privire tăioasă.

- Boyd Davies era un agent special al SUA. Nimic altceva nu...

S-a uitat împrejur încruntat.

- Ce-i zgomotul ăsta?

Din rucsac, se auzea un telefon.

- Ți-am zis să închizi porcăria aia, probabil că triangulează...

- Nu-i al meu.

Am desfăcut rucsacul.

- E al lui.

Am scos telefonul lui Davies. Pe ecran apărea *Număr privat*.

Eu și Tim ne-am intersectat privirile.

- Răspunde, mi-a zis.

Tremurând, am deschis clapeta.

- Da?

- Dacă situația asta îți scapă de sub control, totul o s-o ia razna. Tatăl tău nu se simte bine și, dacă mai faci așa ceva o dată, o să moară.

Vocea era mieroasă și arogantă. M-am uitat la Tim cu inima bubuind. El a mimat din gură:

- Ei sunt?

Am dat din cap.

- Cine e la telefon?

- Spune-i slutului ăluia dement că o să plătească pentru Boyd. Și dacă vreodată te mai apropii de fiul meu să-l rănești, o să te omor cu mâna mea.

Am simțit cum îmi zvâcnea un nod în gât. Vocea era coaptă ca un fruct gata să fermenteze. Din telefon s-a auzit un clinchet nou, o fotografie primită prin mesaj.

– Uită-te.

Femeia a închis.

Cu inima galopând, am deschis poza pe ecranul telefonului. Mi s-a lăsat un gol în stomac. Am închis ochii strâns și apoi i-am deschis din nou. Poza era tot acolo.

Era tata. Măinile îi erau legate la spate și în gură avea un căluș. Mi-au năvălit lacrimi în ochi. Avea fața tumefiată, un ochi umflat. Sângele i se închegase în părul cărunt.

Tim făcut un gest cu mâna.

– Dă-l încoace.

I-am dat telefonul. A mormăit.

– Decorul e întunecos, nu poți să-ți dai seama unde e. Și nu are nici o dată trecută. Nu știi cât de recentă e.

Un bâzâit mi-a inundat creierul dintr-odată și am trecut de la epuizare la stupeoare. Telefonul suna din nou.

Tim și-a pus o mână pe brațul meu.

– Fără lacrimi. Fără implorări. Stăpânește-te.

Mi-a întins telefonul.

Mi-am șters ochii, mi-am limpezit vocea cu putere și am răspuns.

– Curvo. Dacă-l vrei pe taică-tu înapoi, să nu amesteci poliția, pentru că în secunda doi o să te salte pentru uciderea unui agent federal. Te bagă la pușcărie și taică-tu moare. Pizdă.

– Vreau să vorbesc cu el.

– Hai să sărim peste clișee. Vreau dosarul Riverbend. Toate documentele pe care Jakarta Rivera le are despre operațiune, din Columbia și Thailanda.

Aveam pielea de găină. Când vorbea, aveam senzația că mi se scurge noroi pe piele.

– Dacă îți dau informațiile astea, îl eliberezi pe tata. Corect?

– Nu mă refer la notițe sau memouri. Mă refer la DVD-uri. Înregistrări video.

Am întors privirea spre Tim.

– Nu am DVD-uri.

– Fă rost de ele. Ai 72 de ore.

– Termenele-limită sunt clișee. Las-o baltă.

Femeia a râs.

– N-ai înțeles. Țsta nu e termenul-limită. Eu, una, am terminat-o cu el. Tu ești cea care trebuie să ajungă la el înainte să moară de deshidratare.

Mă uitam cu o privire goală de-a lungul drumului. Vocea avea ceva din agitația valurilor mării din depărtare și asta o făcea să sune și mai autosuficientă și îmbâcsită.

– Îmi aduci dosarul Riverbend și eu îți spun unde e Phil. E simplu. Timpul se scurge deja.

Sânge și vânătași, căuș în gură. Măinile legate, fără mâncare, fără apă, nu putea nici măcar să-și înmoaie buzele fără ca nenorocita aia de cârpă să absoarbă umezeala. A fost luat pe sus ieri. Putea să fie oriunde, de la o peșteră din munți la o cocioabă înăbușitoare din deșertul Nevadei, asudând găleți de apă sub un soare dogoritor.

– Cum îți livrez informația? am întrebat.

– Notează.

Mi-a înșirat un număr de telefon. Am luat un pix și l-am notat pe încheietura mâinii.

– E un telefon nedetectabil, de mesaje. Ca să nu te duci la autorități cu el, ține seama. Taică-tu nu e vreun înger.

– Nu-mi pasă.

– Trebuie să-ți pese. Când o să te uiți peste dosarul Riverbend, să nu te apuce vreo criză. Și vreau să pricepi de ce nu vreau ca poliția să pună mâna pe documente. Phil nu e inocența în persoană.

– În regulă.

A hăhăit scurt, un răs ce suna a sex și pizmă.

– Credeai că e John Wayne. De fapt, era un pește. Când erai în liceu și cea mai tare excitație pentru tine era să-ți iei limba în gură cu vreun băietan, Phil se folosea de curve să obțină informații.

Stăruiam cu privirea prin parbriz în depărtare.

– Spune-mi ceva util, că altfel închid.

Râsul a fost și mai malițios de data asta.

– Tatăl tău e deja în *mierda* fără ca lumea să mai afle că s-a folosit și de femei care își munceau fundul pentru CIA.

Mă ciupeam de puntea nasului.

– 72 de ore. Tăticului tău i se face sete.

A închis telefonul și m-a lăsat cu ochii ațintiți la norii care treceau și la strada goală. Tim și-a pus mâna pe brațul meu.

- DVD-uri, a zis.
- În 72 de ore sau moare.
- Dar Jax?

Era livid și în ochi i se citea o suferință sinceră.

- N-a zis nimic de Jax.

S-a prăbușit și mai mult în scaun. Apoi a clipit, și-a înghițit lacrimile și a arătat cu degetele către dosare.

- N-am văzut niciodată vreun DVD. Dar mai e un plic mai mic într-unul din dosare. Are o cheie înăuntru.

Am răscolit printre hârtii și am găsit-o. Pe plic era scris *Sinner's Prayer*¹. Înăuntru, o scrisoare de mână. Lipită de scrisoare, o cheie mică și roșie cu numărul 357.

- Unde e caseta de valori? am întrebat.

A arătat către scrisoare. Am despăturit-o.

Se pare că n-am o mână bună.

Am încercat să mă ridic, iubitele, am încercat să ajung în vârf. Dar tu ai învins din nou. Dacă am făcut cuiva vreun rău, aceea sunt eu.

Poate că într-o zi o să te revăd, dar acum trebuie să plec la drum. Lasă-mă să fiu eu.

J.R.

1821 Century Park East
Los Angeles

- E un cod, nu? am zis eu.

El s-a aplecat peste volan să se uite la scrisoare cu o față încremenită în concentrare.

- E codată?

Teama creștea în mine. Oare aveam nevoie de un computer? De un lingvist? De Indiana Jones?

A scuturat din cap.

- E un cod simplu. Adresa e reală.

- Century Park East e Century City. E o clădire de birouri.

- Atunci poate că e o bancă privată.

A recitit scrisoarea cu jumătate de glas. Deși părea atent, concentrarea îi pălea.

¹ Rugăciunea Păcătosului (n. tr.).

– M-am prins.

A clipit și a rânjit din nou.

– Mergem la adresa asta și descifrăm restul mai departe. A doua propoziție e cheia.

S-a uitat la mine.

– Numai dacă nu ai tu o idee de titlu care mie îmi scapă.

– N-am idee.

A plesnit scrisoarea cu mâna.

– A doua propoziție e singura care nu e un titlu de melodie sau un vers.

Dădea din cap și aproape că zâmbea.

– Jax, frumusețe!

S-a uitat către mine.

– Rhythm and blues. Nu asculți Ray Charles?

– Se pare că nu suficient de mult.

– *Sinner's Prayer. Losing Hand. You Win Again.* Toate sunt cântecele lui.

Mi-a aruncat o privire neîncrezătoare.

– Hai – *Hit the Road, Jack.*

– OK, pe asta o știu.

– „Let me be me” – asta e un vers din *Unchain My Heart*. Simplu. Trebuie doar s-o cunoști pe Jax. Singura care nu se potrivește e a doua propoziție despre cum se ridică și atinge vârful. Asta e indiciul.

M-am uitat la ceas. Patru și zece după-masa. Fără aglomerație, Century City era la nouăzeci de minute distanță cu o mașină rapidă. În orele cu trafic, putea fi un coșmar.

– Să mergem.

A coborât din mașină mormăind. Mi-am luat rucsacul, am îndesat plicul înapoi și l-am urmat spre SUV-ul roșu.

– Tim, du-te tu după dosar. N-o să fug. Și sigur nu într-o mașină furată.

A scos cheile din buzunar și a apăsat butonul telecomenzii. Pozițiile SUV-ului s-au aprins.

– Asta nu e o mașină furată. E a mea.

– Trebuie să mă duc la poliție.

– Nu merge așa.

S-a răsucit cu tot corpul către mine. Șocul m-a străfulgerat de sus până jos. Când și-a deschiat jacheta, am văzut că sângera.

– Oh, nu.

Am luat-o spre el. Își trăgea cu grijă jacheta de pe el. Cămașa era lipită de piele în partea stângă și avea o gaură. Expresia lui tăioasă se încrâncena și mai mult, și era livid. Îi țineam cotul cu mâna.

Mi-a întins cheile.

– Condu tu.

L-am ajutat să urce în mașină.

– Trebuie să te duc la spital.

– Uite cum stă treaba, draguță. În starea mea, nu pot să intru într-o bancă privată. O să trebuiască s-o faci tu.

– Ai nevoie de îngrijire medicală de urgență.

S-a mai uitat o dată la cămașă. Era udă.

– Glonțul a trecut prin mine și a ieșit. N-a atins nici un organ vital.

– Nu cred asta.

– Dacă mă duci la spital și apoi te duci la poliție, Jax și tatăl tău o să moară.

– De ce?

– Singura posibilitate de a ajunge la Rio Sanger este prin Riverbend, iar poliția nu trebuie niciodată să vadă dosarul ăla. Informațiile pe care le conține ar putea fi fatale pentru Jax și tatăl tău.

– Trebuie să avem încredere în poliție. Tim, nu tot aparatul polițienesc este corupt. Chiar dacă tu ai lucrat pe cont propriu, nu înseamnă că toți ceilalți sunt personaje negative.

Mi-a trântit un zâmbet scurt și bizar.

– Credința ta în democrație este emoționantă.

– Și cinismul tău la fel. Dar în momentul ăsta nu ești chibzuit. Și o să sângerezi până o să mori.

– Nu avem timp de discuții. Ai nevoie de dosarul Riverbend. Mi-a apucat încheietura mâinii cu o strânsoare brutală. Trebuie s-o faci. Nu ai voie să dai greș. Dacă nu ajung informațiile la Rio, nici eu și nici tu n-o să-i mai vedem pe Jax și pe tatăl tău.

Ochii mă usturau și am clipit să alung senzația. Mă ținea cu forță de încheietură.

– Ai câteva ore la dispoziție până poliștii o să-și dea seama cine ești. Nu știu dacă o să decidă că ești complice sau ostatică.

Oricum, o să pună în circulație o poză cu tine și o să pornească în căutarea ta. O dată ce se întâmplă asta, toate căile tale de acces o să se închidă.

Mi-a răsucit încheietura să ne uităm la ceas.

– Șase. Fă rost de informații până atunci sau n-o să le mai obții deloc.

Dând din cap paralizată de încordare, am sărit pe scaunul șoferului și am pornit SUV-ul. Am dat mașina cu spatele și am cotit pe stradă. Pe lângă noi treceau stejarii care fremătau.

– După ce fac rost de dosarul ăsta, n-o să li-l dăm pur și simplu răpitorilor, nu?

– Nu. O să facem mai multe.

Mă țintuia din priviri. Nu era nevoie să spună cuvântul pe care-l gândea.

Răzbunare.

Mașinile de poliție au împânzit toată stradă. Albe cu negru, polițiști și detectivi mișunând pe lângă ele, o ambulanță cu girofarurile aprinse. Oamenii s-au adunat ciorchine pe trotuare. Jesse a frânat brusc la stop și a sărit din camionetă.

La naiba cu toate astea. S-a strecurat prin mulțime. Mai în față, dincolo de mașinile de poliție din intersecție, a zărit mașina albă pe care a văzut-o trecând pe lângă casa lui Evan. Polițiștii și paramedicii își făceau de lucru cu o persoană întinsă pe șosea. Cineva mort.

Un polițist a trecut pe lângă el și vorbea prin stația portabilă.

– Domnule agent.

Bărbatul nu l-a băgat în seamă.

Capul îi vuia. Auzise prea târziu mesajul lui Phil de pe robot. Căcat, nu vedea de mașinile de poliție. Cine era persoana de pe stradă de care se ocupau polițiștii?

A tras un pumn în mașina de poliție.

– Hei. Trebuie să trec.

Polițistul care vorbea în stație s-a întors. Ochii i-au scânteiat când l-a recunoscut.

– Ce cauți aici?

Minunat. Era Domnul Polițist Nu-poți-să-mergi-singur de aseară. Jesse a arătat cu degetul către locul crimei.

– Prietena mea e acolo.

Polițistul a făcut câțiva pași spre el.

– Ușurel, amice. Despre ce vorbești?

Și-a auzit numele strigat. Drew Farelli venea cu telefonul la ureche și cu pași mari către ei.

– Drew.

Jesse a gesticulat spre intersecție.

– Am văzut Mercury-ul ăla alb în fața casei lui Evan. S-a dus după ea.

Farelli a dat din cap spre polițist și și-a scos insigna.

– E în regulă, agent.

Polițistul l-a arătat pe Jesse cu degetul mare.

– Îl cunoașteți pe individ?

– Da.

Farelli și-a strecurat pânțelele rotund printre mașinile de poliție, surprinzând neîncrederea polițistului. Dădea din cap la telefon.

– Da, Nicholas. Imediat.

A închis. Avea o figură aspră.

– Hai să ieșim din mulțime.

Pe Jesse l-a cuprins deodată frigul. Farelli și-a așezat mâna pe umărul lui. Jesse și-a scuturat umerii.

– Lasă-mă. Drew, ea e acolo?

– Nu, nu e ea.

Ușurarea i-a năvălit în priviri ca o vâlvătaie. Dădea din cap și își freca buricele degetelor de frunte, amuțit.

– Evan nu e aici, a zis Farelli. A fugit cu ucigașul.

Și-a ridicat privirea.

– Ce?

– Ai văzut mașina aia că-i urmărea? De ce îi urmărea?

– Cum adică a fugit cu ucigașul?

Fața de cocker spaniel a lui Farelli era ca o pală roșie.

– Șoferul acelei mașini a fost împușcat în cap. Logodnica ta nu doar c-a fost martoră, ci a urcat în mașină cu ucigașul și a plecat cu el după aia.

A închis ochii. La dracu' Tim North.

– Mai e. Departamentul Șerifului din Santa Barbara a găsit ceva în mașina victimei.

A mers până în fața mașinii de poliție cu Jesse după el, apoi a strigat un membru al echipei de criminaliști.

– Higgins. Ai jacheta?

Tehnicianul criminalist a dat din cap și a ridicat o pungă sigilată cu dovada. Înăuntru, o jachetă albastră cu litere mari impri-mate pe spate: ICE.

– Știi ce înseamnă asta? a întrebat Farelli.

Știa, dar trebuia să existe o explicație.

Mda. Tim North era un criminal cu sânge rece. Phil Delaney avusese o viață ascunsă care-l adusese aici. El însuși a ajuns prea târziu. Și Evan era în mare belea.

Farelli și-a încrucișat brațele la piept.

– Până acum, credeam că Evan îi era loială tatălui ei. I-am acordat prezumția de nevinovăție pentru că am crezut că și tu ești o persoană cinstită. M-am învățat minte.

– Drew, Evan e în pericol. Trebuie s-o găsim înainte să pățească ceva.

Farelli a clătinat din cap.

– Martorii au văzut-o urcând în mașină. De bunăvoie, apoi a dispărut de la locul crimei.

Asfaltul era ud și lucea în lumina soarelui. Din locul unde era, putea să vadă picioarele victimei. Jeanși soioși, bocanci grei, răsfirat pe șosea. O păpușă din carne vie. Și-a întors privirea.

– Ăla e agent federal. Unul *de-ai noștri*.

Farelli își strângea buzele, încercând să-și rețină emoțiile.

– Pe asta o s-o ducem până în pânzele albe. Crimă și fugă de răspunderea în fața legii. Procurorul a cerut deja un mandat de percheziție. În cel mult jumătate de oră, Evan o să fie declarată fugară.

– Farelli, e absurd.

– Și nici nu rămâne la nivel local. La telefon era Nicholas Gray. Biroul Procurorului Federal o s-o pună sub acuzare pentru uciderea unui reprezentant al autorității de stat. Dacă tu crezi că mi-ai văzut șeful războindu-se, n-ai văzut nimic.

– Drew...

– Găsește-o pe Evan.

Farelli s-a întors și s-a îndepărtat.

– După-amiaza asta. Se predă singură sau a încurcat-o.

Treceam de pe o bandă pe alta în zigzag de parcă jucam șotron pe Autostrada 450, urcând prin Valley, și mă apropiam de Century City, dar nu mergeam suficient de repede. Tim tușea. Cu o voce stinsă, a murmurat:

– Drăcia dracului.

Avea pielea ca de ceară și broboane de sudoare i se strângeau pe frunte. Și-a dus telefonul la ureche încă o dată, al cincilea apel de

când ieșisem din Santa Barbara. Voia să aranjeze cu cineva să-i facă rost de tratament medical fără să apară în lumina reflectoarelor.

A închis și și-a lăsat mâna să cadă în poală. Percodanul pe care-l luase din trusa de prim ajutor din mașină îl mai calmase, însă durerea persista.

– E timpul să discutăm ce-o să faci când ajungem acolo, a zis.

– Intru, iau dosarul, o sunăm pe Rio.

Am aruncat o privire furișă la telefonul lui. Îl ținea încleștat în mână și aștepta ca omul lui de contact să-l sune. Mă abțineam să-l iau. Soarele s-a strecurat prin ceața din aer și se reflecta în oceanul de mașini de pe autostradă. SUV-ul gonea prin Sepulvada Pass la ieșirea din Valley.

– Dacă treaba nu iese.

A tras aer în piept, durerea îi schimonosea trăsăturile feței.

– Sunt cinci mii de dolari cash îndesați în roata de rezervă. Ia-i.

– De ce?

– Trebuie să fugi.

Trăgeam de volan și apăsam accelerația până în podea.

– Și scapă de telefonul lui Davies. Folosește telefoane publice sau fă rost de telefoane mobile noi. Cartelă preplătită și card de debit preplătit.

Se foia în scaun. Un miros de metal mi-a năvălit în nări, duhoarea sângelui.

– După ce ieși din mașina asta, să nu ai încredere în nimeni. Și, când zic nimeni, mă refer la absolut nimeni. Rio are multe hai-manale ca Boyd Davies. Ia aminte că s-ar putea să vrea să-ți dea de urmă și să-ți ia informațiile cu forța dacă e necesar.

Am dat din cap, deși stomacul mi se zvârcolea.

– Și fiul lui Rio e băgat în asta. Probabil că el era în costumul ăla scump. Christian. Moștenitorul imperiului familiei.

– Vorbind cu Rio, mi s-a părut că are accent străin.

– Nu e americană, dar operează aici.

– Ce știi despre ei? am întrebat.

– Ce ți-am spus deja. Nu i-am întâlnit niciodată. Riverbend s-a petrecut înainte ca eu și Jax să ne întâlnim.

– Ce e în dosar?

– Nu știu. Doar că operațiunea s-a încheiat dezastruos. Și că tatăl tău e cel care a implicat-o și pe Jax în afacerea asta.

Traficul se mișca leneș sub soarele după-amiezii. Trebuia neapărat să prindem viteză.

– Nu arunc încă telefonul, am zis. Fotografia aia e singura dovadă pe care o am că tata a fost răpit. Și vreau să mă uit cu atenție la telefonul ăsta și la agenda de contacte.

– Să nu te prindă cu el.

– N-o să mă prindă. Dar întâi trebuie să fac ceva.

Fața îmi ardea: n-avea să-i placă.

– O să-l sun pe Jesse. Dă-mi telefonul meu.

A scuturat din cap.

– Știi senzația aia pe care ai avut-o tu când nu puteai să dai nădăd de soția ta? am zis. Așa se simte Jesse acum. Trebuie să iau legătura cu el și să-l anunț că totul e în ordine. Și, dacă tot n-o să pot avea încredere în nimeni din secunda în care mă dau jos din mașina asta, am nevoie să știu că totul e în ordine acasă. Mai ales dacă lucrurile o să se termine prost.

Mi-a săgetat o privire și mi-a întins telefonul.

Jesse a trântit ușa în urma lui în foaietul de la Sanchez Marks. Trebuia să vorbească cu Lavonne. Trebuiau să-și facă un plan de atac, cum să facă față poliției și amenințărilor procurorului. Și să afle ce naiba se petrecea de fapt.

– Jess.

S-a uitat peste umăr dincolo de fereastra cea mare care dădea în stradă, spre canapelele din zona recepției.

– PJ.

Fratele lui s-a ridicat în picioare și-și freca palmele de pantaloni de parcă încerca să-și ștergă umezeala.

– Ai un minut?

Nici măcar o secundă. A deschis gura și a închis-o. PJ avea o figură pătrunsă și căuta pe fața lui semne de nervozitate.

– Sigur, un minut. Haide.

PJ a venit cu pași grăbiți spre el. Și-a îndesat mâinile în buzunarele pantalonilor kaki în care își băgase tricoul. Lumea trecea pe hol și se holba. Jesse știa că nu era pentru că el și PJ semănau izbitor sau pentru că unii dintre colegii lui se bucurau să-l vadă.

S-a oprit în dreptul biroului lui Lavonne și a bătut la ușă. Când ea a strigat „E deschis“, a împins-o. De la biroul ei, Lavonne l-a fixat cu privirea peste ochelarii ei fără rame.

– N-ai fost la colocviu. Presupun că există o explicație, a zis ea.

– Din cauza ciclonului.

Ea l-a zărit pe PJ și a ridicat o sprânceană.

Jesse a scuturat din cap.

– Nu, altceva.

Părul negru și cârlionțat îi acoperea fața.

– O să fiu aici.

În biroul lui, a închis ușa. PJ a pășit și se uita lung pe geam.

– Îmi pare rău, sunt presat de timp. S-a întâmplat ceva?

PJ a râs cu amărăciune.

– Nu ți-a trecut prin gând că am venit să te iau și să luăm prânzul împreună?

– Chiar așa?

O privire lungă și iritată.

– Nu.

S-a dus la birou și a ridicat un stilou.

– Eram, ăăă...

Jesse și-a deschis brațele larg.

– PJ, ce e?

Bătea darabana cu pixul în registrul de pe birou.

– Mă gândeam să candidez pentru un job.

– Ah. Da, bine – e bine. Mă bucur să aud. Unde?

Bătea în continuare.

– Aici.

Jesse a simțit că-i îngheață mâinile brusc.

– Mă gândeam că poate o să pui tu o vorbă bună pentru mine.

La firmă? Ultima dată când PJ s-a angajat, a preluat unul dintre cei mai importanți clienți ai firmei. Totul s-a încheiat cu falimentul clientului și PJ la pușcărie. Chiar vorbea serios?

PJ i-a aruncat o privire fugitivă, piezișă.

– Evan lucrează aici.

– Evan lucrează ca liber-profesionist pentru noi și...

Las-o baltă, se gândea. A o aduce pe Evan în discuție era o lovitură sub centură, o reînviere a sentimentului de vinovăție, o roșie aruncată în față. O lovitură de maestru.

– Nu trebuie să fie nimic important, a zis PJ. Pot să fac cafea. Să duc scrisori. Să livrez lucruri pentru tribunal, nu știu. Dar vreau să mă pun pe picioare.

Jesse se ciupea de puntea nasului.

– Jumătate de normă. Orice. Haide, omule, nu vezi că mă străduiesc?

Livrare pentru tribunal – contracte, documente confidențiale, comunicate...

PJ a aruncat stiloul și a țâșnit spre ușă.

– Las-o baltă. Nu vreau să te încurc.

– Nu, stai.

Jesse l-a prins de braț.

– Uite care-i treaba, m-ai prins într-un moment prost.

PJ își zvârcolea brațul în prinsoare, nervos. Jesse i-a dat drumul.

– Doar... să mă lași puțin să mă gândesc. Trebuie să verific niște chestii.

PJ i-a aruncat o privire dură și precaută care l-a făcut pe Jesse să-și țină respirația. Înainte să meargă la închisoare, nu avea privirea asta.

Apoi și-a revenit și a schițat un rânjet de copil mare.

– Serios?

– Nu promit nimic.

– Bine. Măine?

– Nu, e prea devreme.

– Dar poate să ajut în pregătirea oamenilor pentru înfățișări. Știi, tu ești avocatul care interoghează martorul, iar eu sunt un jurat care îți spune cum a mers.

Pregătire pentru înfățișare. Jesse simțea sudoare rece în picioare.

– Ce-i? a făcut PJ.

Un ciocănit și ușa a fost trântită de perete. Lavonne a arătat cu degetul peste umăr.

– În biroul meu. Acum.

S-a făcut nevăzută până ca el să se întoarcă spre fratele lui.

– Scuze.

– Nu, ești ocupat. Anunță-mă. Și...

Se uita în podea să-și caute cuvintele.

– Mulțumesc.

Lavonne se plimba în sus și în jos în spatele biroului, cu o față mohorâtă. I-a făcut semn cu mâna să închidă ușa și a dat din cap spre telefonul dat pe speaker, spunând cu voce tare:

– Jesse Blackburn ni s-a alăturat, Nicholas.

S-a stăpânit să schițeze vreo tresărire. Vocea lui Nicholas Gray răzbătea din difuzor.

– E mai mult decât o coincidență odioasă. E o crimă.

Jesse își păstra vocea egală.

– Da, Nicholas. Evan e în pericol. Poliția trebuie s-o aducă acasă în siguranță.

– Lasă vrăjeala, Blackburn. Un agent federal a fost ucis în mijlocul unei străzi din miezul orașului și iubita ta e implicată.

Lavonne a luat un pix și un blocnotes, a scrijelit ceva și l-a ridicat ca el să vadă: *Ciclone? Nu – lovitură în punctul cel mai slab.*

Gray a spus:

– Phil Delaney e căutat de poliție și acum și fiică-sa e. Și Sanchez Marks e prinsă la mijloc.

Simțea ochii lui Lavonne asupra lui, pârjolindu-l. A luat blocnotesul și a scris *Phil D – nu accident de mașină. Ambuscadă.*

Lavonne fixa cu privirea blocnotesul.

– De unde știi asta?

– Ce? a întrebat Gray.

– Nimic.

A apăsat degetul pe blocnotes. Jesse a scris *Nu pot să spun poliștilor încă.*

– Ești atentă? a zis Gray. Eu nu mă joc. Trebuie să-l predați pe Phil Delaney.

– Nu putem, a zis Jesse. Nu știm unde e și nu am luat legătura cu el.

– Așa zici tu? a spus Gray. Am făcut rost de lista convorbirilor lui Delaney. Te-a sunat aseară la nouă patruzeci și șase.

Lavonne a întors încet capul spre el.

Ușa s-a deschis după o bătaie scurtă și a intrat secretara.

– Linia doi. E Evan.

Jesse și-a smucit capul. Lavonne a sărit pe telefon.

Vocea lui Gray s-a înăsprit.

– Ce e? Ce-am auzit?

Lavonne lovea butoanele, vorbind în telefon:

– Așteaptă puțin.

Și s-a năpustit pe ușă să răspundă din biroul secretarei.

– Am auzit, zise Gray.

Jesse se holba spre ușă, dar Lavonne a închis-o în urmă.

– Nicholas, va trebui să revin eu cu un telefon.

– Nu mă repezi. Nu cred nici o secundă că a fugit de capul ei. Tu știi unde se află și ea, și tatăl ei.

– Ține-ți teoriile conspirative pentru tine. Ai întrecut măsura.

– *Eu* am întrecut măsura? Tu ai fost victima unei tentative de crimă. Ar trebui să fii recunoscător că oameni ca Boyd Davies sunt acolo să te protejeze.

– Oprește-te chiar acum, Nicholas.

– Dar ești gata să îi lași criminalul să scape. Dă-i dracu' de poliști, nu? Din cauza fratelui tău?

Înfrigurat și mai tare, Jesse a amuțit.

– Am văzut că ați făcut o înțelegere la tribunal. Trebuia să faci mulți ani de închisoare. Tu l-ai ajutat cu asta?

Vocea i s-a înmuiat.

– Mă întreb dacă acuzațiile au fost investigate până la capăt. Frauda prin corespondență, de exemplu.

Se lupta cu sine însuși să nu se dea de gol.

– Să nu care cumva să te iei de fratele meu.

– Nu fac așa ceva. E o acuzație paranoică.

Jesse se uita lung spre telefon.

– Dacă te iei de el, o să ai de-a face cu mine.

O tăcere adâncă și electrizantă a pus stăpânire pe încăpere. Când Gray a vorbit din nou, părea mulțumit.

– Auzi sunetul ăla, Blackburn? E cariera ta care se duce pe apa sâmbetei.

Îmi țineam telefonul la ureche.

– Lavonne, sunt în viață, nu sunt rănită și nu am avut nimic de-a face cu moartea aceluia om.

– Unde ești?

– Pe fugă.

Nu-i plăcea să audă așa ceva, dar nu aveam de gând s-o las să mă intimideze.

– Dă-mi-l pe Jesse la telefon, te rog.

Traficul de pe bulevardul Santa Monica era gălăgios și strident. La orizont, dealurile Hollywood-ului se ridicau prin pătura de ceață. În față, zgârie-norii din Century City răsfângeau lumina soarelui amiezii. Mă duceam spre clădirile alea cu stomacul strâns și disperată să-i aud vocea. În cele din urmă, am auzit fâșâit în receptor.

– Evan? Pentru numele lui Dumnezeu...

– Sunt teafără. Jesse, ascultă-mă un minut.

– Ce caută North cu tine?

– Mai ai 30 de secunde, Blackburn. Taci și ascultă.

A tăcut. Țineam telefonul la ureche cu umărul, conduceam cu o mână și deschideam telefonul lui Boyd Davies cu cealaltă.

– Ți trimit o fotografie.

I-am transmis poza cu tata.

– Știi cine era individul care-i acum mort? Ești în belele până peste cap.

– Știi că e...

– Cele 30 de secunde s-au scurs. Fiecare agenție din sudul Californiei o să fie pe urmele tale până la sfârșitul zilei. Trebuie să te predai.

– Nu încă.

– Ba da, chiar acum. Tu...

Vocea i s-a stins.

– O, nu.

– Ai primit poza?

– Doamne. Evan, îmi pare rău.

– Jesse, am o singură șansă să-l aduc pe tata înapoi. Dacă mă arestează, n-o s-o pot face.

Cerul era albastru în spatele pânzei dese de ceață, iar soarele se reflecta în parbrizele mașinilor care veneau din față. O mașină de poliție se apropia în viteză. M-am uitat în oglinda laterală și am văzut pozițiile frânelor aprinzându-se.

– Evan, ascultă-mă cu atenție. Tatăl tău m-a sunat ieri-noapte. Aproape c-am intrat în mașina din față.

– Ce?

– Chiar înainte ca răpitorii să pună mâna pe el. Mi-a lăsat un mesaj foarte clar spunându-mi să nu te amestec în asta.

M-am încleștat de volan să nu mă las pradă emoției. Tata și-a petrecut ultimele lui momente de libertate încercând să mă protejeze.

– Dacă nu mă amestec, tata nu are nici o șansă.

– Ai la tine dosarele lui Jax și Tim? a întrebat el.

– Da.

– Trebuie să te oprești din ce faci acum și să mi le aduci. Urgent.

– Dosarele?

În oglinda retrovizoare, am văzut mașina de poliție întorcând și strecurându-se printre patru mașini. Tata vrea să ți le dau *ție*?

– Mi-a zis să le distrug.

– Ce? De ce?

Polițistul din spate mergea în același ritm cu noi. Jesse nu mi-a răspuns.

– Dacă tata se teme că materialele alea secrete ar putea ieși la lumină, atunci...

M-am uitat la Tim. Nu avea de gând să predea informațiile pur și simplu. Avea de gând să-i omoare pe răpitori, dacă-i mai rămânea vreo picătură de sânge în corp.

– Nu cred c-o să se întâmple asta.

– Nu e vorba de asta. Tatăl tău mi-a zis că, dacă nu distrug dosarele, și tu o să devii parte din lanțul de crime. Dacă Sangerii pun mâna pe informație, o să înceapă să-ți caute familia.

– Sunt deja pe urmele noastre. Tata, acum eu – următorul o să fie Luke.

Numai gândul că ar putea să-i facă vreun rău nepoțelului meu Luke mi-a pus un nod în gât.

– Singurul mod prin care am putea împiedica asta e să facem rost de dosarul Riverbend și să-l eliberăm pe tata.

– Delaney, ești atentă puțin la mine? Phil mi-a zis că trebuie să fac rost de hârtiile alea ieri-noapte sau o să fie prea târziu.

Simțeam că-mi vine rău.

– E prea târziu. L-au răpit deja.

– Nu de asta se temea el.

– Dar atunci la ce se referea? Ceva nu se lega în toată treaba asta. Jesse, dacă știi ceva ce eu nu știu, trebuie să-mi spui.

L-am auzit răsuflând, dar nu mi-a răspuns. Oare îmi ascundea ceva ce m-ar putea ajuta?

– Ce e? am întrebat.

– Tatăl tău... la dracu'.

– Lucrurile s-au schimbat între timp. Când tata ți-a spus că trebuie să mă oprești, era liber. Nu știa ce-o să se întâmple. Acum nu mai e valabil.

Am auzit un bip în receptor, sunetul unui apel în așteptare. Trebuia să fie omul de legătură al lui Tim. Mi-a făcut semn către telefon.

– Jesse, trebuie să închid.

– Evan, nu. *N-o face*. Tatăl tău voia să protejeze familia, voia ca eu să vă țin departe de treaba asta.

– Normal că tata voia să mă țină departe de asta. *Eu* voiam să mă țin departe. Dar acum sunt implicată și tata depinde de mine.

– Ev, greșești enorm.

– Știi că încerci să mă protejezi, dar aici nu e vorba de mine. E vorba de tata.

Am auzit din nou bipul. Tim mi-a smuls telefonul din mână.

– Îmi pare rău, amice.

A răspuns la celălalt apel.

– Da.

Mă rodea stomacul. M-am uitat în oglinda retrovizoare. Polițistul era încă acolo.

– La dracu'. *La dracu'*.

Jesse a trântit receptorul. Pe hol, doi asistenți de avocați s-au oprit din discuție și au întors capetele. Lavonne a dat buzna înăuntru.

– Controlează-ți volumul vocii. Clienții cred că tocmai am pierdut un caz important.

– Evan nu știe ce se întâmplă de fapt, a zis el.

– Dar tu știi și o să-mi spui și mie. Acum.

– Mesajul lui Phil. M-a pus să jur că păstrez secretul legat de oamenii care l-au răpit și ce caută ei de fapt.

A trântit ușa.

– Nu e vorba de bani. E mai grav.

Mașina Poliției din Los Angeles era în continuare în spatele meu. L-am zărit pe polițist în oglinda retrovizoare, avea o cămașă albastru-închis strânsă pe corp, părul tuns scurt și ochelari de soare care îi ascundeau ochii.

– Ne-a văzut cineva când am schimbat mașinile în Santa Barbara? am zis eu.

– Posibil.

Bulevardul se perinda pe lângă noi cu mall-urile lui și blocurile scunde. La naiba, de ce se încăpățâna Jesse să nu mă asculte? Ce n-a înțeles? Complexul de zgârie-nori din Century City se ridica în față. Am semnalizat și am luat-o spre Century Park East.

– Ne urmărește. Avea radio transmțătorul la gură. Le spune numărul de înmatriculare.

Tim s-a uitat în oglinda laterală.

– E o piață în spatele clădirilor de birouri. Treci de numărul o mie opt sute douăzeci și unu și intri într-o parcare subterană. O să preiau eu volanul.

– Și să fac cale întoarsă prin piață?

– Ne întâlnim în patruzeci și cinci de minute. Century Plaza Hotel.

Am trecut de 1821, un turn negru și impunător de treizeci de etaje, și am intrat în parcare de sub alt zgârie-nori. Am încetinit pe pantă și am parcat. În roata de rezervă a SUV-ului am găsit

banii. Teancul de bancnote noi de o sută de dolari nu cântărea mai mult decât un ziar subțire. Tim s-a tras de pe locul lui până pe scaunul șoferului.

M-am dus în fața ușii.

– Patruzeci și cinci de minute.

– Dacă nu apari, nu te aștept.

Am luat-o pe scări, urcând câte două, până am dat într-un lobby inundat de lumină, marmură și vociferări. Polițistul a oprit în parcare și se îndrepta spre intrare. Am grăbit pasul în direcția opusă spre piața din spatele clădirilor. Ochii fixați înainte. După mai puțin de o sută de metri, m-am strecurat pe o ușă spre un alt lobby strălucitor și am îndrăznit să mă uit în spate. Polițistul nu se vedea, dar mă căuta.

Am găsit un panou de afișaj. Avea o listă cu cincizeci de nume. Mi-am trecut mâna prin păr, repetând în gând mesajul criptic din scrisoarea lui Jax. *Am încercat să mă ridic, iubitele, am încercat să ajung în vârf.*

Alliance Mortgage. Westside Ventures. Robinson & Niebuhr LLP.

Crescendo Ltd. Etajul optsprezece.

Ușile liftului s-au deschis într-un lobby cu o lumină seducătoare și un parchet lucios. M-am uitat de două ori la numărul etajului: optsprezece. Nu știu cum credeam că arată o bancă privată, însă nu mă așteptam la așa ceva.

Asta nu era bancă. În spatele biroului din palisandru stătea o recepționeră care avea căști și microfon. La vreo cincizeci de ani, purta o rochie lungă din pânză și un turban african turcoaz. Spre deosebire de alte femei care stau la intrarea în foaierele din Los Angeles, ea nu mesteca gumă și nu-și pilea unghiile. Și nici nu-mi întindea casetele înregistrate de ea în speranța că sunt vreun producător de muzică.

Se auzea muzică gospel în difuzoare. Genul *call-and-response*, armonie pentru patru linii melodice, cu o trupă de funk în spatele unui cor care cânta cu ardoare versuri în stilul *Go Down Moses*. Cu siguranță că nu era o firmă de avocatură.

Recepționera s-a uitat la mine cu interes amabil și deodată am devenit conștientă de cămașa mea șifonată și tenișii uzați. În

lumina acelei muzici, părea o secretară la o congregație baptistă serioasă, era caldă și formidabilă.

– Vă pot ajuta?

Am mers până la birou și am așezat cheia roșie în fața ei. Nu știam ce să fac. Dacă-mi cerea să semnez pentru accesul la cutia de valori, aveam o problemă.

Dosarele conțineau câteva semnături ale lui Jax, cu scrisul său ascuțit, dar mă îndoiam că le-aș fi putut copia. Poate. Poate dacă m-aș fi prefăcut că mi-am rupt mâna sau că am o problemă neurologică.

Dacă această vajnică doamnă cu aerul ei bisericos îmi cerea să mă legitimez ori dacă Jax își înregistrase contul sub un pseudonim, eram terminată.

A luat cheia, s-a uitat la numărul trecut pe ea și a dat un telefon.

– E o femeie aici cu o cheie. Trei cincizeci și șapte. Verifici tu? Și-a ridicat ochii.

– O secundă.

Avea o figură binevoitoare și nu i se părea ciudat că o tipă în țeale șleampete intrase în holul acesta elegant. Totuși, mă gândeam cât de bine o să-mi iasă s-o conving că sunt de-ai casei. Doamna era afro-americană. Și Jax la fel. În fundal se auzea muzică gospel. Dacă așa era moda aici, aș fi avut de furcă al naibii de mult încercând să mă adaptez.

Privirea ei stăruia pe fața mea și atunci mi-am dat seama că nu scosesem nici un cuvânt până atunci. Nu doream să devin mai vrednică de ținut minte decât eram deja. *Da, domnule polițist, e aici. O femeie albă îmbrăcată în haine de prost gust și complet mută. Are un spasm ciudat la mâna dreaptă.*

Încercând să mă prefac detașată, am zis:

– Bună muzica. Cine cântă?

– Sounds of Blackness.

– Așa e.

Am zâmbit, mă simțeam idioată. De ce dura atât de mult?

Femeia a vorbit în microfon:

– OK, îi spun.

S-a uitat la mine.

– E în seiful mare, nu în arhivă. Kani o să vă însoțească până acolo.

Seif? La etajul optsprezece al unei clădiri?

– Mulțumesc.

O clipă mai târziu, o tânără a deschis ușa din sticlă de la capătul culoarului. Abia dacă-mi ajungea până la brâu, purta o bandană în jurul pieptului în loc de maiou și niște pantaloni foarte scurți atât de strânși pe corp, că trebuiau să fie o măsură mai mică de 0.

Probabil luați de la „Barbie“. Păr cu țepi, ochelari cu rame ascuțite, șlapi cu paiete. Trăsături asiatice. Tipa părea scoasă din desene anime.

Și-a pus un creion după ureche.

– Mă urmați?

I-am mulțumit recepționerei și am urmat-o, intrând pe ușă.

Deodată am ieșit din Țara Gospelurilor și am intrat în *Matrix*, cu o muzică de Red Hot Chilli Peppers. Ne aflam într-o arhivă cu muzică. Pe toate rafturile de metal din jur, de jos până la tavan, erau benzi de magnetofon etichetate cu numele cântărețului, numele albumului și data înregistrării. Rafturile se aliniau pe rânduri înguste până la ferestre. În jurul nostru se vânzoleau cu folos alte personaje manga, energice, cu piercinguri și tatuaje colorate. Unii purtau căști și se ocupau de consolele de înregistrare, alții lucrau pe niște computere cu ecrane ca de cinema. Ce făceau, nu știam.

– Pot să te întreb ceva?

Încercând să formulez cumva, am arătat cu degetul în partea opusă a încăperii.

Despre modalitățile voastre de depozitare.

Barbie-manga mi-a urmărit privirea.

– Ferestrele?

– Pentru început.

– Sticlă polarizată oțelită, absoarbe razele UV în totalitate, reduce posibilitatea degradării. Bineînțeles, toți artiștii sunt aici temporar, până îi digitalizăm.

– Înțeleg.

Simțind că așteaptă o aprobare din partea mea, am refuzat să i-o dau.

– Dar căldura și coroziunea?

– Temperatura e controlată non-stop. Cutiile nu conțin acetonă.

– Bine.

Îmi păstram expresia ternă.

– De fapt, mă interesează sistemul de securitate.

– Oh.

S-a scărpinat în cap, încurcată.

– Dacă vă faceți griji legate de spargerii, nu e de fapt nici o problemă. În mare parte, munca noastră presupune salvarea sau re-masterizarea înregistrărilor vechi. În primul rând, nu există drepturi de autor. Fiind compilații și înregistrări vorbite, pirateria nu e mare problemă. Pentru chestii cu adevărat delicate și rare, cum ar fi concerte live ale marilor artiști de jazz, avem seiful mare.

– Normal.

Cred că m-am prins: în acel loc se arhivau materiale prețioase de specialitate pentru care investitori bogați sau muzee faimoase ar plăti gras – ceea ce explică de ce se afla într-un zgârie-nori elegant, și nu într-o clădire industrială din suburbii.

– Cât despre seif, cred că nu vă faceți probleme că hoții ar putea să găurească podeaua și să intre, am zis.

– Înțeleg ce vreți să spuneți. Dar noi nu păstrăm bani numerar sau lingouri. E un seif anti-foc. Căptușit cu metal și consolidat antiseismic. E protejat împotriva incendiilor, inundațiilor sau cutremurelor.

S-a uitat la mine chiorâș.

– Nu vi s-au explicat astea când v-ați înscris pentru serviciile de arhivare?

– Nu am făcut turul.

Am păstrat o figură suspicioasă, bazându-mă pe atitudinea mea.

– Când arhivați ceva litigios, trebuie să aveți grijă să fie protejat cum trebuie.

– Litigios?

– Disputat. Face parte din serviciile voastre, nu?

– Adică angajamentul scris de predare către destinatar?

– Așa cum mi s-a explicat, păstrați materiale care fac obiectul disputelor legate de moșteniri și proprietate.

– Da. Sau obiecte care pot fi folosite ca dovezi în procese. Așa că avem grijă să urmăm procedurile lanțului de custodie.

– Bun.

Am ajuns la seif. Manga-Barbie s-a pus între mine și ușa seifului.

– În mod normal, oferim seiful firmelor de avocatură și case-
lor de licitații. Și scuzați-mă, dacă aceasta e cheia dumneavoastră,
cum se face că nu știți nimic despre Crescendo?

S-a dus și prefăcătoria. Nu-mi mai rămânea timp să încerc
altceva.

– Pentru că nu e cheia mea.

Și-a ridicat sprâncenele în spatele ochelarilor cu rame ascuțite.

– Ce?

– Cutia e a unui prieten. Sunt aici la cererea lui.

– E neobișnuit. Cum se face că prietenul nu e aici cu dum-
neavoastră?

– Apreciez prudența dumneavoastră, dar cred că serviciile Cres-
cendo presupun și o discreție față de client. Și confidențialitate.

A roșit. După ce a rămas cu privirea în pământ o clipă, a des-
chis larg ușa.

Cutii cu încuietoare împânzeau seiful. I-am întins cheia și ea a
deschis cutia 357, a tras-o afară și mi-a dat-o. Era de mărimea unui
sertar de manuscrise. Am așezat-o pe masa din colț.

– Chemați-mă când ați terminat, a zis ea și a ieșit.

Cu mâinile transpirate, m-am așezat și am deschis cutia.

Stând în seif și holbându-mă la cutia de valori a lui Jax, mi-am poruncit să rămân calmă. Afară, în arhiva de muzică, Manga-Barbie își bea cafeaua de la Strabucks. *Give It Away* bubuia în boxe. În fața mea zăcea un plic gros. Înăuntru se afla cheia libertății tatălui meu.

Am sfâșiat plicul și am scos o carte cu coperte groase.

Mă uitam uluită și amuțită la statuia funerară de pe copertă. Tipa făcea mișto de mine.

Miezul nopții în Grădina Binelui și a Răului.

Cartea avea pagini cu colțuri îndoite, cotorul crăpat, copertele ținute laolaltă de niște elastice. M-am uitat înapoi în plic. Nu mai era nimic.

Am tras elasticele și am deschis cartea. Pagina de titlu, cuprinsul: Destinație necunoscută, Jocul cu arme, Și îngerii cântă... nici o notiță, nici o mângălitură pe margine, nici o literă încercuită. Dacă această carte de 400 de pagini cu basme gotice conținea un cod ascuns, dădusem de belea. Jax avea o diplomă în lingvistică. Asta însemna că se pricepea mai bine ca mine să manipuleze prin limbaj. Și eu eram aia care își câștiga existența manipulând limbajul. Am ridicat cartea și am fluturat paginile.

Aha.

La capitolul 17, un teanc de pagini fuseseră decupate. Suficient cât să ascunzi acolo o mini-unitate flash.

Am răsturnat-o în palmă. Mai mică decât o lamă de gumă de mestecat, avea o memorie de 8 giga, conform notației de pe caseta de argint. Era destul ca să conțină fișiere video de calitate DVD. Era legată de un lăncișor împreună cu un pandantiv religios. Vederea Madonei cu pruncul a fost cel mai deconcertant lucru

posibil. Mi-am scos laptopul din rucsac. Manga-Barbie vorbea acum la telefon și m-a ținut cu privirea.

O carte scobită pe dinăuntru. Am zâmbit cu jumătate de gură. Jax era de modă veche.

Sau o miștocară. Capitolul 17: O gaură în podea. Mi-am aprins computerul.

Lavonne umbla de colo-colo.

– Lanțul de crime.

– E un ciclu. Găsește, urmărește, țintește și ucide, a zis Jesse.

Se uita pe geam cu o căutătură feroce.

– Și a vrut să spună...

– Nimic de bine.

Fața ei zicea *nu, serios?!*

– A nu o implica pe Evan nu mai e o opțiune.

– Așa că trebuie s-o opresc.

Inflexiunea vocii lui era chibzuită, însă ea și-a ridicat brațele în aer, încercând să-l domolească.

– Nu-i poți spune.

– Dacă o fac, poate o conving să...

– Nu. Informația asta e secretă. Nu poți s-o divulgi. Punct.

Își trecea degetele prin păr.

– Dar trebuie cumva s-o fac să se întoarcă, fiindcă nu știu dacă o să mai reușesc să dau de ea.

– Ai o reacție impulsivă, irațională. În afara faptului că nu știi dacă poți s-o oprești pe Evan, crezi că...

– Nimeni nu poate s-o facă în locul meu. Nimeni, și păstrează mesajul lui Phil doar pentru tine.

A scuturat din cap.

– Te paște un dezastru colosal. Ești într-un potențial conflict de interese.

– Phil și-a petrecut ultimele secunde de libertate trimițându-mi mesajul acesta. În nici un caz n-o să stau aici să cântăresc dacă e sau nu conflict de interese.

Și-a desfăcut palmele și le-a așezat răsfirat pe biroul ei.

– A vorbit foarte clar. Fă-o ca să-mi protejezi familia.

– E clientul tău, nu comandantul tău. Nu execuți ordinele lui.

– Nu e un ordin, e o chemare la acțiune.

Ea îi susținea privirea.

– Înțeleg că Evan încearcă să-și salveze tatăl, dar habar n-are cât de grave sunt lucrurile, a zis el. Trebuie s-o opresc înainte să pună mâna pe informațiile alea.

Ea și-a scos ochelarii și i-a aruncat pe birou. Se freca la ochi, zicând:

– Știu.

Recunoștința și adrenalina l-au inundat deodată, în același timp.

– Ce vrei să fac cu Nicholas Gray?

– Lasă-mă pe mine să fac următoarea mutare.

Pe fața ei se vedea amărăciunea.

– Să te amenințe cu fratele tău, asta n-o să țină.

Lavonne spunea despre ea că e o typesă mică și dură din Philly, dar, dincolo de duritatea asta, era și cinstită. Ar fi mers până în pânzele albe pentru el. I-a mulțumit dând din cap.

– Pleacă de-aici, i-a zis ea.

Computerul s-a deschis și s-a încărcat. Cu puțin noroc, nu doar că aș fi examinat cu atenție informația de pe flash drive, dar aș fi copiat-o și chiar aș fi redirectionat-o – către Sanchez Marks și către Rio Sanger. Eram sigură că aveau internet wireless la Crescendo. Nu mai pierdeam timpul deplasându-mă pentru o informație. Cu un singur clic puteam ajunge la tata.

Ecranul s-a aprins. Am introdus flash drive-ul în computer. Unitatea și-a aprins becul roșu care pâlpâia.

Și, chiar mai repede decât am apucat să-mi trag sufletul, luminița roșie s-a stins și ecranul s-a făcut negru.

O beznă totală. Nici urmă de cursor. Nimic, în afară de un cuvânt mic și alb în partea din stânga sus a ecranului, cu un font standard de computer:

Root_

Nu era a bună. Mi-am trecut mâna peste tastatură. Am apăsat *escape*. Am apăsat *return*. Am vrut să-l închid. Nu se întâmpla nimic.

La naiba. Computerele nu sunt punctul meu forte. Sunt bune când faci cercetare online sau când cauți fotografii la rezoluție mare ale echipei naționale masculine de înot în costum de baie,

dar când o iau razna, nu știu să fac nimic. Să repar un computer? Mai degrabă aș ști să aterizez o navă spațială. Am lovit monito-
rul în lateral.

Root_

Jax, ce-am făcut? Ce fac acum?

M-am uitat spre ușă și i-am făcut semn lui Manga-Barbie.

– Kani?

Și-a ridicat privirea din telefon.

– Gata?

– Nu, am o problemă cu computerul. Ce faci când... Când ai dat-o-n bară complet? Când ecranul se înnegrește și îți apare me-
sajul Root?

Întrebarea a zăpăcit-o și s-a întors să-și întrebe un coleg din
capătul încăperii.

– Încearcă să scrii Logout.

– Mulțumesc. Am reușit.

O clipă, ecranul a rămas tot negru. Apoi au început să apară
litere mici și albe care se multiplicau în rânduri ce umpleau ecran-
ul și se derulau pe pagină. Mă uitam chiorâș, cu degetele încre-
menite în aer deasupra tastaturii. Literele deveneau cuvinte și
înșiruiți fără sens de verbe, se multiplicau tot mai iute, de parcă
erau niște bacterii furibunde și isterice.

Foarte abrupt, șiragul de cuvinte s-a oprit. Dedesubtul abun-
denței textuale, în josul ecranului, a apărut un singur cuvânt care
mi-a atras atenția.

Loading...

Mi-am ținut respirația.

Scrisul a dispărut și pe monitor a apărut un clip. De pe ecran
se uita direct la mine „ne-prietena” mea Jakarta Rivera.

– Dacă te uiți la clipul ăsta, înseamnă că ești pe urmele dosa-
rului Riverbend.

Vorbea cu un calm de gheață care-mi dădea fiori pe șira spi-
nării. Manga-Barbie mi-a tras o căutătură curioasă. Am scos
niște căști din rucsac și le-am băgat în computer ca să nu tragă cu
urechea. S-a auzit vocea lui Jax, tăioasă ca lama unui cuțit.

– În cazul ăsta, trebuie să fii absolut sigur că e ceea ce vrei,
pentru că, din momentul ăsta, va trebui să-i faci față.

Stătea într-o încăpere căptușită cu lemn de tec, peste ea cădea o lumină de ambră ce venea de la aplicele de pe peretele din spate. Măinile stăteau așezate una peste cealaltă pe biroul din fața ei. Perle în urechi și la gât, îmbrăcată ca pentru o negociere diplomatică, într-un costum de un negru sever cu un decolteu îndrăzneț. O încredere ca de felină. Din ochii ei dogorea o dorință animalică, la limita setei de sânge. O combinație dintre Condi Rice și Kill Bill.

– Dacă vrei să te oprești acum, scoate flash drive-ul, a zis ea. Ai zece secunde să te hotărăști, după aceea nu mai ai scăpare.

Respiram încet. Riverbend: am tot auzit numele ăsta. De la Tim North. Și de la vocea frivolă din telefonul mortului. Nu mai aveam scăpare.

Jax a zis:

– În regulă. Dacă asta vrei, asta o să capeți. Toată mascarada cu armele de foc.

Expresia feței nu i s-a schimbat, în schimb tonul vocii părea să ascundă regrete. Mi-am dat seama atunci că ea nu știa că eu eram cea care urmărea clipul.

– Când m-am dus în Columbia acum doisprezece ani, nu mă așteptam să fie ultima misiune federală. Chiar dacă eu eram acolo ca ANO, pe cont propriu.

Acoperire Ne-Oficială, o operațiune în afara granițelor unde nu aveai protecție diplomatică. Acul din șira spinării mele s-a înfipt și mai adânc.

– Și, timp de multe luni, misiunea a decurs foarte bine. Adunam informații, îmi cream legături. Contacte la nivel înalt. Eram al naibii de bună. Filmul și fotografiile îmi confirmă spusesele. Mi-am făcut treaba în războiul contra drogurilor până în momentul în care tactica a devenit haotică.

Fața îi era în continuare glacială.

– O să vezi tot filmul. Dar va trebui să muncești pentru asta. M-am apropiat mai mult de ecran.

– Din momentul în care ai tastat Logout, flash drive-ul a descărcat în hard drive-ul tău un program. După ce au trecut cele zece secunde, s-a activat.

Au!

– Chiar în clipa asta, creează un alt program de care ai nevoie ca să decripteze și să afișeze dosarul Riverbend. Numai că

flash drive-ul are doar o parte din informația de care ai nevoie pentru asta.

Și-a încrucișat mâinile din nou.

– Mai e ceva, de care tu trebuie să faci rost.

Nu. Nu mai voiam să mă duc nicăieri. Voiam să se termine totul aici și acum. Înainte ca tata să moară de deshidratare, înainte ca poliția să-și dea seama că am luat liftul până aici și să dea buzna să mă aresteze.

– Jax, nu face asta.

– Un al doilea flash drive conține cealaltă parte din codurile sursă. Dar trebuie să faci rost de el la timp, altfel tot ce ai descărcat până în momentul ăsta se va distruge. Nu vei mai putea să descarci din nou. O dată ce ai lansat programul ăsta, flash drive-ul introdus în computerul tău va fi șters și rescris. Fiecare informație pe care o conținea e acum în computerul tău. Nu pot fi copiate. Nu pot fi atașate sau redistribuite altcuiva.

– La dracu'.

Fierbințeala din ochii ei mă scotea din sărite. *Toată masca-
rada cu armele de foc.*

– Și nu poate face nimic pe cont propriu. Trebuie să faci rost de cealaltă jumătate de coduri sursă sau tot ce e salvat acum pe computerul tău va fi șters.

– Nu, Jax, *nu*.

– Te-am avertizat. Pe de-a-ntregul.

Textul cu fonturi standard care-mi infestase ecranul nu era bacterie lingvistică. Era de-a dreptul un virus. Și îmi cerea: *Hrănește-mă.*

– Programul se creează chiar în momentul ăsta. Prima parte din film va fi disponibilă după descărcare în douăsprezece ore. Pregătește-te pentru Riovision.

Doisprezece ore, nu era bine.

– Și, înainte să încerci să spargi programul – n-o face. Încarcă cealaltă parte din coduri sau te arzi. Trebuie să faci rost de toate flash-drive-urile în ordinea corectă până la termenul-limită. Nu poți copia informația. Nu o poți transmite. Nu încerca. Nu ai timp.

M-am sprijinit pe coate și aproape că-mi smulgeam părul din cap. Să fac rost de *toate*?

– Așa că dă-i bice. Vrei să știi unde trebuie să te duci?

– Nu-ți bate joc de mine mai mult decât ai făcut-o până acum, am zis.

– Uită-te pe coperta a patra a cărții.

Am întors cartea.

– În stânga jos, e un credit foto.

Am alunecat cu privirea în josul paginii. Pe copertă, *Cimitirul Bonaventure, Savannah*.

– Nu, am făcut eu. Nu se poate. Nu mă trimite în celălalt capăt al țării la trei mii de kilometri...

– Apasă *Esc* și tastează cuvintele. O să primești localizarea.

Am făcut-o. Degetele mi-erau amorțite.

Ajahn Niram

Șoseaua Sanamchai nr. 2

Bangkok 10700

Thailanda

– Ia cartea cu tine. Păstrează bine medalionul cu *La Virgén*. O să ai nevoie de el.

Pe ecran a apărut o nouă fereastră. Era un cronometru care a și început să măsoare timpul: 29:59:00. 29:58:59

Jax și-a coborât vocea.

– Hit the road, Jack.

Am îndesat totul înapoi în rucsac și am țâșnit afară din seif. Simțeam că îmi apar bube pe creier. Treizeci de ore ca să ajung în Bangkok? Jax era nebună?

Aș fi vrut să sun pe cineva de acolo să-i zic să facă rost de nenorocitul ăsta de flash drive și să mi-l trimită de urgență. Dar pe cine păcălesc eu? Nu știam pe nimeni în sud-estul Asiei. Trebuia să mă duc eu.

Treizeci de ore. În fundal, s-a schimbat melodia și a început *Can't Stop*. M-am uitat cu dușmănie la boxe.

Gândul că urma să mă duc în partea cealaltă a globului îmi dădea amețeli. Nu fusesem niciodată în Orientul Îndepărtat. Pentru mine, lumea se termina în Hawaii și, la fel de bine, tot ce mi se spusese despre continentul acela numit Asia putea fi doar o invenție a glumeților de la *National Geographic*. Ce dracu' știam eu despre Thailanda? Nici măcar un cuvânt în limba aia. Nici nu știam dacă Bangkok era un loc sigur în care o americană să călătorească singură. Nimic. Faptul că mă uitasem de șase ori la *Eu și regele* nu se pune la socoteală.

Toți acei Barbie și Ken se adunaseră la ferestre și se uitau în jos. Unul a arătat cu degetul, celălalt s-a ridicat pe vârfuri să vadă mai bine. Trecând prin spatele lor, m-am uitat și eu. Bubele din cap s-au răspândit brusc prin firele de păr și apoi în buricele degetelor.

Manga-Barbie, cu telefonul la ureche, m-a întrebat:

– Sunteți gata?

M-am tras de la fereastră și am grăbit pasul spre ieșire.

– Da. Mulțumesc pentru timpul acordat.

În drum spre lobby, femeia bisericoasă mi-a zâmbit cu turbanul ei turcoaz pe cap și mi-a urat o zi binecuvântată. Cânta *I'll Fly Away*.

Simplu de zis, greu de făcut. Coborând cu liftul, simțeam cum greutatea computerului meu infectat mă trăgea în jos. Flash drive-ul descărcat și medalionul atârnav de lăntișorul de la gâtul meu. Fecioara Maria ținându-l pe Pruncul Isus în brațe: o imagine pe care o puteai găsi în zece mii de biserici sub forma unor statui de ghips. Ce legătura avea cu Jakarta Rivera, sfânta ocrotitoare a celor păcătoși, n-aveam nici cea mai vagă idee. Am verificat ceasul: treizeci de minute până la întâlnirea cu Tim.

Familia mea vizitase Thailanda – fratele, într-un program de pregătire în carieră, mama, pe vremea când lucra ca stewardesă. Și tata, așa cum procurorul n-a omis să-mi amintească. Gândul ăsta începea să pună stăpânire tot mai tare pe mine în ultimele minute. Tata avea suvenire de acolo din călătoriile lui, când era în flotă. Îmi amintesc fotografiile cu el și colegii lui, toți tunși scurt, cu beri în mână, zâmbind la umbra cocotierilor. Un Buddha din ceramică ocupa un loc cu însemnătate afectivă din capătul mesei din sufragerie. Era un tip mic și voios. În fiecare zi când tata se întorcea de la serviciu, își golea portofelul și monedele din buzunare chiar lângă el. Îmi amintesc că l-am întrebat de acest Buddha când eram mică.

– E thailandez, a zis tata. Din Siam. Îl freci pe burtă și ai noroc.

Siam. Copil fiind, îmi imaginam locul acesta exotic și plin de magie.

Toți copiii cresc și își dau seama că părinții lor nu sunt cine credeau că sunt. Freud pentru tonți. Acum mă întreb dacă permisia de relaxare pe plaja cu nisip alb era singura experiență a tatei în Thailanda. De câte ori se dusesese și ce făcuse acolo?

Liftul a ajuns la parter. Ușile s-au deschis dezvăluind pocnet de tocuri înalte și pălăvrăgeală. La doi metri depărtare în hol, am auzit pâraitul unui radioemittător. Luptându-mă cu impulsul irezistibil de moment, mi-am păstrat pasul liniștit și egal. Mi-am răsucit ochii spre stânga. Doi reprezentanți ai Poliției din L.A. stăteau de vorbă cu un paznic. Am auzit cuvintele „femeie” și „cameră de supraveghere” și tensiunea mi-a crescut brusc. Nu fugi. Mă concentram pe ușa de la intrare și mergeam cu pas întins către ea. Am ieșit la lumină, afară, cu o mână ținând breteaua rucsacului și cu ochii ațintiți asupra drumului dintre grădinile din piață. Am reușit.

Mai aveam douăzeci și nouă de minute să ajung în Century City și să mă întâlnesc cu Tim la Century Plaza Hotel.

Kani își scărpină creștetul capului cu vârful creionului și s-a dus agale la geam să observe agitația din stradă. Era o îmbulzeală de mașini de poliție afară. A străbătut-o o senzație ciudată, o intuiție. I-a calmat stomacul.

A făcut ce trebuia, era sigură acum. Nu era vorba de o coincidență.

357 era o cutie cu Cheie Roșie. Asta însemna că fișierul conținea instrucțiuni speciale. Când a verificat, a văzut că protocolul era foarte clar: dacă această cutie este deschisă, Crescendo trebuia să trimită un mesaj în Est. O făcea să se simtă ca un agent de la antidrog, însă avea conștiința curată. A urmat procedura. Era ceva putred legat de cutia 357, dar oamenii care primiseră mesajul aveau să rezolve problema.

Bliss își râcăia obrazul și se uita lung pe geamul Porsche-ului din față de la Century City. Femeia trebuia să fie deja prin apropiere. Albă, din clasa de mijloc, probabil că era moale și înceată în reacție – târfa care furase telefonul lui Boyd trebuia să fie prin preajmă.

A luat curba la Little Santa Monica și urmărirea punctul roșu de pe ecranul telefonului ei. Programul de urmărire bătea până în 50 de metri. Telefonul era undeva prin labirintul de zgârie-nori.

Bătea ritmul cu degetele în căștile din urechi. Toată treaba cu Boyd o luase razna. A scos pistolul din torpedo și l-a așezat în poală. Celularul a sunat și Christian i-a spus:

- Dă-mi poziția.
- O să-ți ia două ore. Eu sunt deja aici.
- Ești sigură că o să meargă? a întrebat el.
- Pe telefon e un program de urmărire, așa că, dacă nu dă cu el de pământ, totul e în regulă.

Boyd nu știa că ea îi instalase un program de urmărire. După ce i-a tras-o pe la spate treizeci de secunde, s-a dus în pădure să urineze și n-a observat când ea, de pe bancheta din spate, i-a scos telefonul pe furiș din jachetă.

– Dacă are dosarul Riverbend, fă rost de el, Bliss. Am așteptat prea mult ca să stau acum degeaba și să aștept după ea să livreze răscumpărarea. Totul s-a dus dracului cu Boyd. Nu mai permit alte greșeli.

– Prin zonă bâzâie foarte mulți polițiști.

– Chestia asta trebuie făcută fără tam-tam, a zis el. Curat și în liniște. Fără arme, fără sânge.

– O să fac ce trebuie să fac.

S-a răstit la ea.

– Aici nu ești la tine la țară unde i-ai luat gâtul' lu' taică-tu în grajd cu sapa, ăsta e Century City. Focurile de armă o să-i facă pe polițiști să se năpustească la tine. Dacă dosarul ajunge la ei, eu sunt mort. Rănește-o altcumva.

– Tot timpul îmi arunci în față treaba cu sapa.

– Fă-o cum trebuie.

A închis. Ea își râcăia eczema de pe braț, uitându-se pe geam la zgârie-nori și la piață și la podul de pietoni care traversa bulevardul și făcea legătura cu centrul comercial. Bine, o s-o facă așa cum vrea el. Și-a pus ochelarii de soare și a ieșit. Arată-te, târătură.

Am traversat piața și am urcat scările podului pentru pietoni de peste Century Park West, îndreptându-mă către locul întâlnirii. Hotelul se afla pe Avenue of the Stars, în spatele unui rând de zgârie-nori și al elegantului Century City Shopping Center. Traficul curgea pe dedesubt ca un puhoi strident și asurzitor. Treceau pe lângă mine bărbați, bancheri, cu cravatele fluturând în vânt. Mă mânca ceafa să mă uit în spate, dar nu îndrăzneam. Dacă o făceam, puteam la fel de bine să-mi lipsesc în frunte un anunț cu „Fug de poliție“.

Trebuia să mă adun. Nu puteam să mă prezint în aeroportul L.A așa. În clipa de față, săream în ochi la controlul de securitate. Bilet spre Thailanda? Cumpărat pe loc? Fără bagaje? Auzeam deja pocnetul mânușii de cauciuc pe mâna agentei de securitate, cerându-mi să mă aplec și să savurez controlul cavității anale. Trebuia să-mi schimb hainele și să-mi fac un bagaj, dar trebuia să le fac repede.

Am coborât în pas alergător scările pe partea opusă a podului și am tăiat-o printre clădirile de birouri spre centrul comercial. Am îndrăznit să mă uit înapoi. Nici urmă de polițiști.

Am găsit un Starbucks cu wi-fi. Cronometrul mergea în colțul ecranului. 29:53:41. M-am logat pe un site de călătorii, am tastat L.A.X-Bangkok și am simțit un pumn în stomac. Cel mai repede puteam ajunge în șaisprezece ore.

Pe moment, am rămas cu ochii fixați în ecran. Prețul biletului era înspăimântător de mare, dar banii nu erau o problemă pentru mine. Pentru că mama lucra la o companie aeriană foarte importantă, aveam parte de cel mai mișto avantaj din lume. Puteam zbura gratuit peste tot în lume. Banii nu erau o problemă. Problema era să-mi șterg urmele.

Mă gândeam s-o sun pe mama, dar am renunțat. În curând, un mandat de arestare avea să fie emis pe numele meu, iar să-i cer să-mi rezerve un bilet ar fi însemnat să o expun acuzației de a-mi fi facilitat evadarea. Mai mult chiar, dacă i-aș fi spus că o făceam pentru tata, cel mai probabil că m-ar fi refuzat și mi-ar fi spus să-mi mișc fundul acasă, că se duce ea să facă rost de dosar. Divorțul părinților mei fusese la fel de aprins ca întreaga lor căsnicie. Probabil ea l-ar fi salvat, dar n-ar fi uitat asta, l-ar fi primit cu multă patimă acasă și în cele din urmă l-ar fi sugrumat pentru că se lăsase răpit. Nu, trebuia să o țin departe pe Angie Delaney.

Mi-am încrucișat degetele, am sunat la compania aeriană pe numărul pentru călătorii de familie și am rezervat un bilet dus-întors pentru un zbor care pleca în acea seară. Le-am spus că o să plătesc numerar la aeroport taxa pentru bilet. Speram să mă țină departe de controlul de securitate cel puțin până la decolare. Nu foloseam cardul de credit. Nu eram pe nici o listă cu interdicții de zbor. Nu știam dacă fusese emis un mandat pe numele meu, dar, dacă reușeam să urc la bordul avionului, totul ar fi fost în regulă.

M-am uitat iarăși la ceas. Aveam optsprezece minute să scap de telefonul lui Davies și să fac cumva să nu mai arăt ca o drogată care fuge de poliție. Am redirectionat toate informațiile de pe telefonul lui pe laptop: numere apelate și apeluri primite, calendarul, notițele și agenda telefonică. Probabil că avea vreo patruzeci de numere și nici unul nu părea foarte oficial. Era puțin ciudat.

Am ieșit în grabă din Starbucks. Prima oprire a fost un oficiu poștal. Apoi am intrat într-un magazin de haine, am înșfăcat de pe umerase primele zece lucruri care aveau mărimea mea și am dat buzna în cabina de probă.

Când mi-am scos tricoul zdrențuit, m-am simțit despovărată. Cioburi din geamul spart al BMW-ului îmi zgâriau pielea de când ieșisem din Santa Barbara, niște monștri minusculi care îmi amin-teau că lumea mea se prăbușise și că urma să mă duc în iad. Mi-am curățat pielea, mi-am scuturat părul și m-am privit mai atent în oglindă. Puteai să chemi hingherii, arătam ca un maidanez.

La casă, am trântit un munte de haine, peste care am azvârlit perechi de șosete și lenjerie intimă de parcă aruncam cu grenade, și m-am îndreptat către raionul de accesorii. Nu poți să pleci în Asia cu un bagaj mic, așa că am înșfăcat cea mai mare valiză pe care o aveau, o geantă din velur de mărimea unui porc sălbatic. Vânzătoarea mi-a zâmbit și m-a întrebat cum a fost ziua mea, îmi trecea prin casă articolele cumpărate, cu grijă să nu-și rupă unghi-ile lungi și roșii. M-am uitat la ceas: patru minute. M-a întrebat dacă voiam să-mi fac un card la ei. Nu voiam. Aveam noul lor ca-talog? Voiam să-mi împacheteze ceva în hârtie de cadou? A scos hârtie de împachetat și era gata să împăturească fiecare articol se-parat, cu niște mișcări de parcă era la o ceremonie a ceaiului în Japonia. Am deschis valiza, i-am zis să înghesuie totul înăuntru, i-am trântit banii și am ieșit în goană către Avenue of the Stars. Nu eram deghizată, abia dacă eram prezentabilă, dar era tot ce pu-team face în momentul de față.

Încercând în continuare să nu alerg, mă apropiam de șosea. Peste drum, în parcurile din fața hotelului Century Plaza, am vă-zut mașini Porsche și Mercedes, dar nici urmă de SUV-ul roșu al lui Tim. Oare îl ratasem? Am tăiat-o pe stradă și am mărșăluit prin dreptul clienților hotelului care purtau parfumuri probabil mai scumpe decât toate ratele mele la casă. După care l-am zărit pe Tim într-un Volvo albastru. A sărit din mașină prin dreapta, avea fața lividă și se ținea de o parte.

– Conduci tu, a zis.

Mi-am aruncat lucrurile în spate, am sărit direct pe scaunul șoferului și am pornit motorul. În oglinda din lateral l-am văzut pe Tim cum se chinuia să ajungă la portieră, cu o mână pe ma-șină să-și țină echilibrul.

Oamenii se uitau la noi. O blondă care mergea pe alee, în spatele lui, și-a scos ochelarii și se holba. Avea ochi mari și o gură cu buze pline. Bluza cu decolteu adânc atârna pe un corp de băiețandru

la care doar un dependent de heroină ar fi putut să viseze. Dacă se apleca, era posibil ca unul dintre sâni fără sutien să-și scoată sfârcul la aer.

Era aproape, prea aproape. El a deschis portiera și se uita la mașină. Dintr-o singură mișcare, ea a ridicat brațul. El s-a întors să se apere cu cotul, dar ea l-a lovit în ceafă. El s-a plesnit cu palma peste locul acela. O secundă mai târziu, s-a prăbușit.

Tim s-a rezemat de mașină clătinându-se și a alunecat până jos. Din reflex, i-am întins mâna. Femeia și-a retras mâna, dar am apucat să văd obiectul strălucitor pe care-l ținea. Se uita la mine prin geamul din dreapta. Ochii îi luceau puternic și erau ciudat de uleioși. Confuzia mea s-a transformat direct în frică.

S-a năpustit în mașină cu mâinile în față ca să mă apuce de gât. Mi-am ridicat brațele, dar ajunsese deja la mine și i-am adulmecat parfumul amestecat cu sudoare îmbâcsită și sex. Am dat să lovesc cu pumnul, dar eram prea aproape de portiera SUV-ului. Mâinile ei bâjbâiau după mine. Pe sub bluza transparentă, îi simțeam brațele subțiri ca pe niște fâșii de carne uscată.

– Rahat.

Pipăiam în spate după mâner.

Toată lumea se uita, dar nimeni n-a sărit să mă ajute. Dădeam cu picioarele și mi-am ridicat genunchii, orbecăind în continuare după mâner.

În spatele ei, lângă portieră, Tim se opintea să se ridice în picioare. A apucat-o de gleznă și a smucit-o. În tot timpul ăsta, ochii ei uleioși nu se desprindeau de pe flash drive. Era mai alunecoasă decât un pește, a reușit să apuce lăntșorul de la gâtul meu și să-l smulgă. Medalionul a sărit pe consola dintre scaune.

Tim a tras-o afară din mașină. Ea s-a întors, s-a repezit și și-a înfipt dinții în obrazul lui. El a răcnit de durere și s-a rezemat de mașină cu mâna la rana sângerândă.

Ea s-a răsucit și a ochit medalionul. Avea dinții pătați de sânge. Apoi, ochii ei au trecut la mine.

– Ea n-o să te ajute.

Și a luat-o la fugă. M-am adunat și m-am dat jos din mașină, dar, între timp, Tim se vârâse deja pe scaunul din dreapta. Am apucat medalionul.

În cele din urmă, cineva ne-a întrebat:

– Sunteți bine? Ce s-a întâmplat?

Tim mi-a zis:

– Pornește.

Am sărit în spatele volanului și am derapat de pe loc, trăgând de volan în timp ce încercam să mă uit la el.

– Ce ți-a făcut?

– Nu sunt sigur. Dar n-a reușit.

M-a înșfăcat de braț.

– Niciodată să nu mai faci asta.

– Ce?

– Mașina, idioată inconștientă. Aveai un avantaj și n-ai profitat. Trebuia să pleci înainte să intre ea.

Am roșit.

– Și să te las aici?

– Da.

S-a rezemat de ușă.

– Fără milă, pentru că doar scopul contează.

Rulam în viteză pe bulevard, observând în ce hal sângera el. Mi-am reținut rușinea și teama, apucând zdravăn cu mâinile de volan.

– În cazul ăsta, să știi că eu mă duc la aeroport. Vii cu mine sau cobori acum.

Mi-a aruncat o căutătură aspră și respira hârâit.

– Trage pe dreapta.

L-am lăsat la o benzinărie de pe Olympic Boulevard, pe un morman de cauciucuri uzate, să-și aștepte omul de legătură. Înainte să plec, mi-am scos mâna pe geam. El mi-a luat-o și a zis:

– Doar scopul.

Am dat din cap. Mi-a dus mâna la buze. Sărutul lui a fost rece.

– Gata. Bliss, am prins semnalul. Mă ocup.

Christian gonea pe autostradă în Viper-ul lui și pulsul său ținea pasul cu viteza. A aruncat o privire computerului portabil. Pe

hartă pâlpâia un punct roșu care mergea în fața lui pe autostradă: telefonul lui Boyd.

Lui Bliss îi scăpase femeia. El avea s-o prindă.

Tatăl ei îi luase tot ce avea pe lume. Era atât de tânăr, de neputincios, iar Phil Delaney îi distrusese lumea. O lăsase pe mama lui să facă față lumii prostituției. Netezise calea tuturor lucrurilor ce aveau să se întâmple, disperării lui, timpului care se scurgea. Inima îi hura ca o drujbă și îi umplea pieptul. Și-a surprins figura în oglindă. Era palid, dar nu mai era invizibil. Avea să pună mâna pe dosarul Riverbend, iar familia Delaney avea să plătească până la urmă.

Ecranul computerului s-a repornit, iar punctul roșu apărea acum spre ieșirea de pe autostradă. A frânat brusc și a virat spre drumul lăturalnic, claxonând mașina din față. Haide, muistule, dă-te la o parte. A trecut în goană de semafor și, în tot timpul acesta, își ținea degetul mare pe pistolul Sig din poală.

Urmărea punctul roșu de-a lungul șoselei mărginite de clădiri. Trebuia să fie chiar în față, după mașina poștei și o camionetă supraîncărcată. Traficul a încetinit când cele două mașini au cotit-o la stânga. Le-a claxonat și a scrâșnit din dinți, a schimbat banda, țâșnind înainte și apropiindu-se de mașina din față.

Ecranul s-a repornit, iar punctul care indica locația pe hartă și-a schimbat poziția și era mult mai jos. S-a uitat mai bine – nu se poate.

Acum era în spatele lui. Trecuse cumva de ea. S-a băgat într-un viraj brusc și a pornit-o în direcția opusă. Un kilometru mai departe, a verificat din nou punctul roșu și a cotit-o spre un drum lăturalnic. A apăsat accelerația la deal în sus, după o curbă, și a frânat.

Curva asta nebună. Semnalul din telefonul lui Davies venea de la mașina care transporta poșta. Era parcată în fața Departamentului Șerifului din Santa Barbara.

Agentă de la check-in se uita în computer.

– Ați împachetat dumneavoastră bagajul?

– Da.

Acum cinci minute, în baie la femei, aproape de intrarea în terminal, dar agenta nu trebuia să știe asta. A trecut pașaportul prin cititorul magnetic de pe tastatură.

Un rând lung șerpuia cu mult în spatele meu. Avionul către Bangkok era aproape plin. Pe la urechile mele zburau cuvinte străine, repezite și nazale. Agentă ținea în continuare de pașaportul meu și se uita pe ecran.

Telefonul lui Davies trebuia să fie acum la Departamentul Șerifului. Înainte să părăsesc Century City, l-am vârat într-un plic pentru expediere rapidă și i l-am trimis detectivului Lilia Rodriguez.

Blonda m-a găsit cumva prin telefonul lui Davies, chiar și când era închis. În secunda în care cei din familia Sanger s-au gândit că aveam deja ce voiau ei, au trimis pe cineva să mă jefuiască. Nu aveau nici o intenție să-mi spună unde era tata. Aveau de gând să-l lase să moară.

Dacă voiam să-l salvez, trebuia să-i fentez. Trebuia să am un avantaj asupra lor, ceva ce aveau nevoie, să găsesc o cale de a ascunde informațiile pe care le vânau până când aveau să mă ducă la tata.

Agentă de bilete se încrunta în continuare cu privirea în ecran. Aproape de terminal, agenți de securitate bine înarmați stăteau cu ochii pe mulțime.

Agentă mi-a zâmbit și mi-a întins pașaportul și biletul.

– Să aveți un zbor plăcut!

După controlul de securitate, am găsit un loc cu wi-fi. În zgomotul televizorului pornit pe canalul de sport și înconjurată de călători de la clasa business aplecați asupra berilor, m-am logat și mi-am deschis un nou cont de e-mail. Apoi i-am scris un mesaj lui Jesse.

Uită-te la astea.

I-am atașat informațiile luate de pe telefonul lui Boyd Davies și i-am zis că i-am trimis lui Lily telefonul prin poștă.

Ce e ciudat aici? Apelurile preluate par să fie numere din L.A. și Santa Barbara. Nu există numere ale agențiilor federale. Nu există numărul poliției, departamentelor din Washington DC sau altceva. Numărul salvat ca Birou intră direct în mesageria vocală. Ceva nu e în regulă.

Mă uitam lung în monitor. Știam că l-am enervat mai demure. Iar dacă îi mai spuneam unde mă duceam acum, și-ar fi ieșit din minți. Nu puteam face față la așa ceva, nu încă. De asta nici nu-l sunam, încă nu, chiar dacă tocmai îmi cumpărasem un

nou telefon mobil. Și îmi doream din adâncul sufletului să fie acolo cu mine, să înfruntăm asta împreună.

Și, brusc, m-a lovit revelația locului atât de îndepărtat spre care mă îndreptam. Aici, în terminalul ăsta ca o cavernă, ținând în mână un bilet de avion care avea să mă trimită la peste nouă mii de kilometri depărtare de casă, m-am simțit deodată descumpănită. Și singură.

Iubitule, știu unde trebuie să găsec informația de care am nevoie și trebuie să mă duc să fac rost de ea. Te rog, ai încredere că asta e singura cale posibilă. Te iubesc. Mi-aș dori să spui o rugăciune pentru mine.

Dinspre bar se auzeau clinchete de pahare. I-am trimis mailul și m-am lăsat pe spate, masându-mi tâmplele. Pe ecran, cronometrul arăta 25:09:17.

Am auzit știrile la televizor. Când mi-am ridicat capul, toate spaimele mele s-au adevărit.

Dădeau știrea morții lui Boyd Davies. Am încremenit, văzând reportajul de la locul crimei, cu mașini de poliție și o ambulanță, poliști și fostul coleg de școală a lui Jesse, Drew Farelli, cocker spaniel-ul procurorului.

Un bărbat și o femeie sunt căutați pentru a fi interogați.

Nimic despre numele meu, dar asta nu avea să dureze. Curând, urma să apar la televizor, pe toate afișele și în computerele aeroportului.

Barmanul ștergea bufetul. Câțiva oameni de la bar își aruncau ochii din când în când la televizor. Mi-am strâns lucrurile. Am aruncat rucsacul pe umăr, m-am ridicat și am pornit spre poarta de îmbarcare.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, avionul se înălța greoi spre ceruri, cu motorul hăruind. Luminile de pe coastă treceau dedesubt în urma noastră. În hurducăturile avionului, am răsuflat ușurată. Ne ridicam deasupra oceanului întunecat și am pornit spre nord-vest pe ruta ortodromă către Asia. Dar, în timp ce avionul se înălța, eu simțeam că mă prăbușesc. Că lumea se năruia sub mine. Că s-ar putea să nu-l mai văd pe tata niciodată.

Marți

Sare și metal. Țipăt de pescăruși. Miros de rugină.

Phil a trecut hotarul spre starea de cunoștință. Sub el se întindea metalul rece. Cârâituri în văzduh, legănare. Era pe mare.

Afară, beznă. A tras aer în piept, a deschis ochii, nu vedea nimic. O lovitură sau poate tranchilizantele îl lăsaseră inconștient, nu știa. A clipit, începea să distingă forme. Nava se legăna.

Nu, *el* se legăna. Capul îi vâjâia. Avea un ochi umflat. Sângele i se uscaseră pe una dintre tâmpile și îl durea. Nu-l duruse niciodată așa, din cap până-n picioare. Să ai cincizeci și nouă de ani e suficient de dureros și fără bătăi din astea. A orbecăit cu degetele pe picior până la genunchi.

O singură atingere și a răcnit de durere.

Țipătul s-a revărsat și a fost înghițit de întuneric. A rămas nelintit să-și domolească durerea. Cârâitul metalic a revenit. Aer sărat, fără zgomot de ape. Fără zgomot de motor.

Unde se afla?

S-a sprijinit în mâini pe metalul dur de sub el și s-a ridicat în picioare. Metalul era puternic oxidat, trebuia vopsit sau avea să fie mâncat de rugină. Nava nu era prea demnă de apele mării. Cu prudență, și-a rotit privirea și a zărit o undă de lumină nu mai mare decât un firișor.

Oare era pe un cargo? Și-a ciulit urechile din nou la sunetele vaporului și la liniștea din jur. Nu era pe apă. Motoarele nu erau pornite. Ar fi trebuit să audă motoarele, mârâitul acela profund al motoarelor diesel. Ancoraseră?

Jeanșii îi strângeau genunchiul. Și-a trecut mâna pe deasupra rotulei care degaja fierbințeală. A atins-o, dar numai o secundă.

O simțea ca o tighă de dovleac putrezită și umflată. Nu avea să ajungă prea departe, cel puțin nu cu repeziciune.

S-a uitat la ceas, a apăsat un buton și ecranul s-a luminat: unu și șaptesprezece dimineața, 14 aprilie, marți.

Trecuse mai mult de o zi. La dracu'. Se forța să-și amintească întâmplările. Un jegos de motociclist. O târfă drogată care îl izbise cu piciorul în țeastă. Fugise, tastase un număr și se rugase să răspundă Jesse.

Telefonul lui. S-a pipăit în buzunar.

Nu mai era. S-a rezemat în mâini, amintindu-și de farurile de pe autostradă și de Christian Sanger coborând din mașină. Regina Damnaților era înăuntru, rânjind în timp ce fiul ei se îndrepta spre el.

Din nou, cârâitul acela adus de vânt. Se străduia să asculte mai atent. În depărtare, un motor pornit. A bătut din palme:

– Alooo.

Sunetul s-a lovit de pereți și s-a întors la el din partea stângă și n-a răzbit mai departe. Ceva îl absorbea. Și-a vârât mâna în buzunar și a găsit bricheta. A aprins-o și o lumină slabă i-a apărut dinainte.

A văzut pereții mâncați de rugină. Podeaua jengoasă. O husă uriașă de mobilier atârna pe perete, iar o a doua era îndesată într-un colț. Apoi a înțeles ce erau cârâitul, vântul, absența uruitului de motoare.

Balansul pe care-l simțea nu semăna deloc cu plutirea unui vapor pe apele albastre. Era doar cârâitul unui bloc imens de metal înghesuit printre alte blocuri de metal. Se afla într-un container de transport pe mare.

Unda de lumină din perete venea de la crăpătura dintre ușile containerului. Mușcându-și buzele de la durerea din genunchi, s-a târât până la uși și le-a forțat. Era încuiat pe dinafară.

O clipă, s-a împleticit și respira greu. Nu mâncase și nu băuse nimic de două zile. Avea gura încleiată, dar disconfortul era ultima problemă.

Ce dracu' să facă acum? Ei ce-aveau de gând să-i facă? A tras aer adânc în piept și a simțit altă duhoare în afară de rugină și metal. Apa: era umezeală înăuntru. De la ploi sau poate că fusese stropit cu furtunul. Și acum adușmea și alte mirosuri. Sudoare. Fructe putrezite. Urină acrită.

A ridicat bricheta. Ambalaje de bomboane erau adunate într-un morman în colț. Mai încolo, un cotor de măr. Lângă husa mototolită, un pantof. S-a târâit până într-acolo și l-a ridicat. Inima i-a luat-o razna.

– Mama dracului.

Era un tenis de fată. Cu modele de margarete roșii și albe, mărgel pe șireturi. Pe mărgel scria *Lita*. A cercetat cu privirea prim-prejur, la pereții pe care deslușea scrijelituri, creștături în metal. Știa că trebuia să fie o socoteală a trecerii zilelor. Dedesubtul lor, erau crestate unele cuvinte în engleză, altele în alfabetul baroc al limbii thailandeze. Și unul în spaniolă.

Trebuia să iasă dracului de acolo cumva, și asta repede.

Containerul era îngrămădit între alte containere în port. Zgomotele de afară veneau de la stivuitoare și macarale. Încărcau containerele în vapoare. Dacă se întâmpla asta, dacă era trimis pe mare fără mâncare și apă, avea să moară.

Poate ca micuța Lita. S-a uitat din nou la cuvântul în spaniolă scrijelit pe perete. *Ayudame*. Ajută-mă.

Christian și-a parcat Viper-ul pe alee, în spatele Porsche-ului lui Bliss, și a luat-o la pas spre casă. Strălucirea luminilor din L.A. în noapte era la fel de electrizantă și febrilă ca starea lui.

Trecând de arcadă și intrând în curte, privind printre zăbrelele gardului către coasta dealului, auzea muzică, pe Callas cântând *Tosca*. Bliss urma să-și ia una în bot. Și-a ridicat ochelarii de soare pe cap și a izbit ușa de perete.

Muzica ariei tăia aerul ca o sabie. Din prag, a zărit-o pe Bliss gârbovită în dreptul ferestrelor. Panorama de 5 milioane de dolari de la ferestrele din spatele ei vibra. Femeia purta haine de firmă de șase mii de dolari, dar, cu urechile pline de cercei și râcâindu-și eczema de pe braț, rămânea aceeași țarancă necioplită care fusese dintotdeauna.

A pășit furios în cameră.

– A trimis telefonul prin poștă către șerifii din Santa Barbara. Ai lăsat-o să-ți scape.

El a ridicat mâna. Ea își scărpină brațul și i-a trântit o căutătură plină de dispreț, apoi și-a întors privirea către cealaltă parte a încăperii. El s-a oprit, adulmecând o pală ușoară de parfum.

Și-a răsucit capul.

– Rio.

Mama lui stătea pe divan, cu o rochie de un roșu purpuriu, mulată, fără mâneci, și picioarele încrucișate languros. Și-a oferit obrazul. El a răsuflat și a mers la ea s-o sărute. Parfumul ei semăna cu mirosul de tămâie. Probabil că în seara asta aveau clienți asiatici, o delegație din aia de afaceriști în călduri de la consulatul chinez.

– Rivera a fost precaută, a zis Rio. N-a pus dosarul pe disc pur și simplu.

Bliss flutura prin aer flash drive-ul.

– E prăjit. S-a autodistrus.

El simțea cum i se adună broboane de sudoare pe pielea capului.

– Informația a dispărut?

– Normal că nu. A fost transferată.

– Unde?

– La fiica lui Delaney, a zis Rio.

A făcut semn către Bliss.

– Pe care ea a lăsat-o să scape.

Rio i-a aruncat una dintre privirile alea ale ei și și-a încrucișat din nou picioarele. Gestul lui Sharon Stone era pentru ea un tic.

– Christian, l-a strigat ea a doua sau a treia oară. Știm unde e fata și Shiver se ocupă de ea.

– Shiver?

Bliss își răsăia brațul. Corpul ei uscățiv și părul blond scurt o făceau să arate ca un băiat.

– Delaney nu știe că e urmărită din nou.

– De ce n-a oprit-o Shiver? a întrebat Christian.

– E pe drum spre Bangkok. Și eu o să fac la fel.

– Ce?

Nu s-a sinchisit să-și ascundă mirarea. S-a întors spre Rio și a zis:

– Ce să caute acolo?

– Evident, să facă rost de informații, a zis Rio.

Părul negru al lui Rio lucea în lumină, cârlionțat și tapat. Era coafura pe care o purtase când îți făcuse cel mai recent portret care atârna acum pe perete și în care o imita pe soția lui Cezar. Numai că mama lui purta mai multe bijuterii și tocuri mai înalte și implanturi mamare. Thaiandeze.

Bangkok, ura locul ăla.

Chiar dacă, se gândea el, poate de acolo se trăgea mama lui Rio, bunica lui. De tatăl lui știa clar că fusese militar în armata americană. Cât despre mama lui... Rio spunea că e o fată de oraș din Thailanda. Dar spunea și că evadase din Casablanca. Sau, în nopți ca asta, când Maria Callas umplea văzduhul, putea la fel de bine să fie și italiancă. Nu mai conta acum – cu toții aveau pașapoarte americane.

Dar Bangkok era locul unde viețile lor o luaseră razna, când tatăl lui lucra acolo. Atunci îi venise lui Rio ideea cu hormonul de creștere care s-o mențină tânără. Și când totul se dusesse dracului.

– Christian, a zis ea.

– De unde știi sigur? Dacă fuge?

S-a auzit ridicând tonul, dar nu se putea controla.

– Trebuie să punem mâna pe dosar.

Bliss a alunecat prin spatele lui.

– Flash drive-ul atârna de un lanț împreună cu un pandantiv.

Știi cine era pe pandantiv?

Christian își freca pieptul cu mâna. Îl durea tot. Epuizarea își făcea culcuș în oasele lui și era mai puternică decât starea de iritare. A cercetat-o mai de aproape pe Bliss.

– Maria Auxiliadora? a zis.

– Chiar ea. *La Virgén*.

Dădea din cap și-și masa pieptul în continuare. Dintr-unul din dormitoare, s-a auzit lipăit de picioare goale pe marmură. Eden a intrat în încăpere pe jumătate adormită, purtând un tricou bărbătesc ce-i dezvelea picioarele bronzate. Și-a întins brațele deasupra capului, trecându-și degetele prin buclele negre și încălcite.

L-a bufnit râsul.

– Ce căcat e asta? Freză de castor?

Ea și-a ridicat tricoul în jurul taliei și s-a uitat la părul pubian. Era ras în formă de fulger.

– Îți place?

Rio s-a ridicat.

– Ai pus la punct planul pentru seara asta?

Eden și-a lăsat tricoul.

– Mda. Uniforma e de la Poliția din Culver City, mașina a aparținut Poliției din Los Angeles: o să-l opresc pe drumul de întoarcere de la club.

S-a întors să-i explice lui Christian.

– Un joc pe roluri la o aniversare de patruzeci de ani. O răpire.

Rio și-a netezit rochia.

– Nu i-o freci pe marginea drumului. Du-l la casa din Valley înainte să te ocupi de el.

– Bineînțeles.

– Și Eden, el ia deciziile. Lasă-l să preia controlul.

Eden s-a încordat.

– Eu nu fac pe supusa, știi că tipii ăștia n-au limite...

– Fă-o, sau n-o să mai avem parte de afaceri cu ei.

– E un investitor. Partenerul lui a pus la cale treaba asta, amintește-ți că, ultima dată, anul trecut, Rio, individul m-a tăiat...

Rio a pocnit din degete. Eden a amuțit.

– Poate și așa o să te taie. Și o să îți și o să te termini și apoi o să faci curat.

Eden privea în jos.

– Totul o să fie înregistrat, a zis Rio. Nu-ți mai face griji. Am grijă de tine. Întotdeauna am.

Camerele video surprindeau totul. Clienții nu știau că erau filmați, bineînțeles – și aflau doar când întindeau coarda prea mult. Dar oricine își bătea joc de vreo fată de la Elysium Concierge Services plătea pentru asta. Și plătea scump, ani de zile, de obicei într-un cont din Insulele Caiman.

Rio și-a înclinat capul și a stat așa până a primit acceptul din partea lui Eden. S-a întors la Christian. El își freca pieptul din nou, apăsarea revenise.

Arăta de milioane în rochia ei roșie. Era extraordinar de mândră de corpul ei și se îmbrăca în așa fel încât s-o arate. Ceva ce învățase în Franța. Fă-i să te dorească. Să o ceară. Și-a tras umerii în spate, așteptând.

– Arăți fabulos, mamă.

Ea și-a privit aprobator sânii.

– Ai vorbit cu agentul actriței ăleia?

– O să vorbesc.

– Rușii ăștia chiar cred că pot să fenteze o vedetă de film de primă mână. Oferă-le mai mulți bani.

Pieptul îl strângea.

– Lucrez la asta.

OSO, așa îi zicea ea. Ofițerul Șef de Operațiuni. El se simțea mai degrabă ca un orificiu de operațiuni. Elysium: toate dorințele îndeplinite. Așa le promitea ea. Vrei să i-o tragi Primei Doamne? Nici o problemă. Rezolvă, Christian. Simțea cum energia i se scurgea din corp de parcă și-ar fi secționat venele.

– Dacă ajungem prea târziu? a zis el.

Ea l-a privit clipind, apoi s-a îmblânzit și l-a chemat la ea din deget. El a pornit rușinat, iar ea i-a luat mâna în a ei.

– Rezolvăm noi. Or să plătească.

L-a strâns de mână.

– Mă ascuți?

– Da.

– Oamenii ăștia ne-au distrus, dar am supraviețuit. Tatăl tău a murit, dar am făcut față și am depășit situația. Și acum, uită-te la noi.

Vocea Mariei Callas umplea camera. S-a uitat în spatele mamei lui, la portretul de deasupra șemineului. Rio era ca și Callas, o campioană.

Și-a trecut degetele prin părul lui lung.

– Ești palid.

I-a prins încheietura. I-a luat pulsul și s-a uitat la unghiile lui, la mâinile lui atât de albe.

– Du-te să-ți iei medicamentul.

– Bliss și Shiver n-au voie să greșească, mamă.

Ochii ei luceau încărcăți de lacrimi. L-a tras aproape, l-a îmbrățișat.

– Fii tare. O să câștigăm, noi doi suntem luptători.

Era rigid, cu brațele pe lângă corp.

– Așa e.

Ea s-a retras cu fața îmbujorată și l-a bătut pe umăr.

– Da, Christian. Așa. Fii tare. E...

Cu mâna în părul lui, și-a ferit privirea.

– E în regulă.

El a așteptat să-i dea drumul și a luat-o cu pași mari spre dormitor. În fața ușii, Bliss își trăgea fermoarul jachetei. Avea o valiză cu ea.

Bangkok. Rio își făcuse toate operațiile estetice în Bangkok. Chirurghi cu diplome recunoscute în Statele Unite, spitale de lux, prețuri asiatice. Tot acolo s-a și tratat, toți hormonii ăia care îi făceau pielea netedă și suplă – iată de ce părea atât de tânără în ciuda tuturor lucrurilor prin care trecuse. Bangkok era unul dintre orașele ei preferate. Se ducea acolo frecvent în misiuni de căutare, încercând să găsească talente pe care să le importe.

El s-a oprit și, când Bliss s-a uitat, a întins mâna spre ea, închiuind o armă din două degete și degetul mare. A mimat că trage.

În baie s-a pus pe treabă, și-a umplut seringă din sticlă și și-a injectat eritropoietină. Dacă te prindea cu așa ceva în Turul Franței, erai acuzat de dopaj, dar lui i-a fost prescrisă ca să-i mențină ridicat numărul de globule roșii. Estompa cele mai urâte efecte ale anemiei, deși nu ținea mult.

Eden l-a găsit pe pat, demontându-și arma. A înlăturat gloanțele din cartuș și le-a aliniat în fața lui. Erau nouă, le atingeau pe fiecare în parte. Ea s-a urcat pe pat lângă el.

– Rio ți-a spus să vii să ai grijă de mine? a zis el.

Întotdeauna ele păreau să se simtă confortabil cu el în starea asta. Nu păreau să se îngrijoreze că ar încerca să le-o tragă. A reasamblat patul pistolului, l-a băgat înapoi în Sig, a numărat din nou gloanțele și le-a vârat în încărcător. Eden i-a atins umărul.

Încărcătorul l-a băgat în patul pistolului, a împins-o pe spate și i-a strecurat Sig-ul între coapse. Ea se uita mirată la el. A frecat țeava în sus și în jos. Ea a zâmbit. Cu grijă, i-a luat arma din mână, a scos încărcătorul și i l-a dat înapoi.

– Scuze, iubire. Fac doar sex protejat.

Mai sus de mână goală, la îndoitura brațului, sângele se prelingea din locul unde se injectase. Dar asta avea să se schimbe. În curând, sângele avea să curgă altfel. De la alții. Până la ultimul strop.

Miercuri

Avionul se legăna în bezna nopții. Sub noi, estul Rusiei rămănea în urmă, luminile se împrăștiu de-a lungul coastei ca stelele singuratic. Trecuseră douăsprezece ore.

Mi-am deschis computerul, mi-am pus căștile și am înclinat ecranul ca vecinii să nu vadă. Jax a apărut în costumul ei elegant și negru, cu privirea arzătoare. Cronometrul ajunsese la 18:01:33.

– Când am plecat în Columbia, nu aveam de gând să mă bag în pat cu traficanți de arme. Scopul era să dau de urmele traficantilor de droguri care îi finanțau. Și cel mai mare regret al meu a fost că am apelat la Rio Sanger pentru informații.

Deși vocea îi era alunecoasă, energia din spatele ei emana furie.

– Lui Rio îi place sexul și știa că și altora le place și c-ar plăti pentru asta. Oameni din CIA. Ne-a abordat. Și am făcut rost de toate filmele alea vesele și strălucitoare cu miniștri care stăteau

confortabili lângă curbele lor. Clipurile alea îi fac să-și iasă din minți mai tare ca orice.

S-a uitat scurt la mâinile ei.

– Dar nu despre asta e vorba.

Fața ei a dispărut din obiectiv, fiind înlocuită de un set de fotografii alb-negru.

– Echipa de junioare a lui Rio.

– Oh, Dumnezeuule, am făcut.

Erau doar copii. Fete care nici nu atinseseră pubertatea, uscățive, cu ochi mari și terifiați. Un copil oropsit cu părul negru ca pana corbului și buze moi se holba la cameră cu o nevoie de a face pe plac atât de evidentă, că mi s-a rupt sufletul. Mi-am ferit privirea.

– Primul clip, a zis Jax.

Filmul avea imagini cu purici. Un dormitor, camera aparent ascunsă în becul din tavan. Ușa s-a deschis și a intrat un bărbat, obez și cherchelit, însoțit de două fete de vreo paisprezece ani, o asiatică și o blondă. Bărbatul s-a lăsat pe marginea patului. Una dintre fete a îngenuncheat și i-a desfăcut șireturile. Cealaltă s-a apucat să-i descheie cămașa. El și-a pus două degete pe gâtul ei și le-a plimbat până la mijlocul pieptului. Greața s-a rostogolit prin mine ca un val de fierbințeală.

– E vânzător la o firmă de armament, a zis Jax. Asta s-a întâmplat în ziua următoare.

Următoarea imagine arăta un pat răvășit, bărbatul își trăgea hainele cu țigara în gură, cu o față chiaună. Fetele dormeau încolăcite una într-alta. O bătaie în ușă, apoi ușa s-a deschis.

Omul și-a ridicat privirea.

– Rio.

Mi s-a făcut pielea de găină. Era superbă, în sensul ăla care te face să te gândești la o orgie romană. Piele bronzată, trăsături exotice, părul care îi cădea în cârlionți, fusta scurtă care etala un fund magnific. Zâmbea, și-a lăsat mâna pe antebrațul bărbatului și a rostit niște vorbe atât de catifelate și liniștitoare încât parcă doar au mângâiat aerul.

A pocnit din degete către fete.

– Trezirea.

Fetele s-au trezit buimace, s-au ridicat și și-au unit palmele dinaintea feței ca și cum s-ar fi rugat. Era un gest asiatic distinct,

blând și plin de respect. Îi mulțumeau violatorului, Dumnezeu mare. Omul s-a căutat prin buzunare, le-a dat fiecareia bani și s-a avântat pe ușă.

Rio a pocnit din degete din nou, arătând în cameră.

– Faceți curat. Lună și bec să fie.

A ieșit. Îmi venea să dau un pumn ecranului.

Jax a reapărut, cu ochii sclipindu-i fie din sfidare, fie de rușine.

– Fetele alea... n-am reușit să le salvez. Sunt pierdute. Când lucrurile au luat-o razna ...

S-a uitat în altă parte, firoasă.

– Ai grijă, Rio încă le are. Sunt trei, iar prostituția nu e singurul lucru pe care îl fac acum pentru ea.

A atins tastatura de pe birou.

– De fapt, e vorba despre copiii pierduți.

O fotografie a apărut pe ecran: o fată de aproape unsprezece ani, cu niște zuluși negri care absorbau lumina ca o aură. Ochii ei căprui erau poznași, privirea, precoce. Era cocoțată în vârful unui copac.

– Și ea la fel. Pierdută. Și...

Energia se scurgea din vocea lui Jax.

– Te întrebi de ce anume am părăsit Agenția?

Fotografia s-a transformat în video, fetița cu ochi căprui se juca pe o plajă, aerul era plin de dulceața zâmbetelor.

– Viețile ruinate, tot ce ar fi putut fi altfel, nu pot nici să...

Vocea îi era aspră, calmul și răceala îi dispăruseră. Avionul s-a zgâlțâit și neîncrederea a năvălit în mine. Lui Jax îi păsa.

După o clipă, s-a îndreptat și și-a ridicat bărbia.

– Râzi și clatini din cap, nu-i așa? Regula numărul unu: nicio dată să nu te implici. Dar eu cu siguranță am făcut-o.

Expresia ei a devenit înțepătoare.

– Hai să-ți spun. Operațiunea a mers prost pentru că am avut o aventură cu bărbatul lui Rio. Deci uite, asta e pentru posteritate.

S-a aplecat către cameră.

– Hank Sanger era omul de legătură. American, fostă Beretă Verde. Un zâmbet rece. Am o slăbiciune fatală pentru militari.

Mi-am trecut mâna peste față, gândindu-mă dacă-i spusese asta lui Tim North.

– Hank era mercenar, avea legături sporadice cu CIA, Contra-informații, furniza arme pentru armatele private din sud-estul Asiei. L-am întâlnit în Thailanda. Credeam că ne ajuta pe noi, că strângea informații despre tipurile de gherilă care le vindeau arme paramilitarilor.

Un alt clip s-a încărcat. Un bar: panouri cu reclamă la bere și neoane, lumea fuma și bea, un tonomat de muzică într-un colț unde un bărbat a vârat niște monede și o melodie veche a prins viață, Ray Charles cântând cu vocea lui răgușită *Georgia on My Mind*.

Jax a spus:

– Nu-i așa că avem noroc că Rio plantează camere peste tot, în cazul în care cineva interesant apare în peisaj? Era dispusă să ne vândă acest clip la preț redus.

O mulțime de bărbați asiatici și albi au intrat în club. Fetele dansau, flirtau, stăteau în poala lor. Ușa de la intrare s-a deschis și s-a ivit o matahală de om, frumos, tuns scurt, cu niște ochelari de soare de aviator, scrutând scena ca un prădător gata să vâneze.

– Știam că era încurcat cu Rio. Era un *bon vivant*. Dar nu-mi păsa. M-a ajutat să pun cap la cap operațiunea, ne-a adus clipul lui Rio.

Părea că-și măsoară cuvintele.

– Nu știam că de cincisprezece ani era înnebunit după Rio. Mult timp n-am știut nici că aveam un fiu, pe Christian. Am fost o proastă, a zis ea. M-am încăpățânat să cred că mă va ajuta să scot minorele din bordelul ei. Nu știam că Rio împărțea venitul cu el.

Se uita la cameră.

– S-a hotărât să mă vândă traficantilor de arme. Se pare că plăteau mai bine decât Agenția.

Ia stai puțin. Asta era povestea pe care mi-o spusese când ne întâlnisem prima oară: că s-a încurcat cu un om de legătură și că l-a omorât când a aflat că a vândut-o la traficantii de arme. Doar că nu era așa. Era versiunea Jax 2.0, o întorsătură a aceleași mitologii.

– Doar că eu am aflat. Și atunci lucrurile au luat-o razna.

În club, Hank și-a comandat o băutură. Muzica plana deasupra capetelor tuturor. Bărbatul de la tonomat s-a întors cu fața.

Era tata.

– Foarte razna, a zis Jax. Și știi că doar două cuvinte pot explica faptul că eu sunt acum în viață. Phil Delaney.

Era mai tânăr, la vreo patruzeci de ani, crâncen și parcă se încolăcea în pasul lui lent spre bar. Am întins mâna și am atins imaginea de pe ecran.

– Nu Agenția m-a scos. Nu țara. Pedanții ăștia nu l-ar salva nici pe Isus dacă n-ar avea întâi aprobarea contenciosului. Nu au fost nici Serviciul de Informații al Marinei din DC, nici Comitetul pentru Informații al Senatului. A fost omul ăsta.

Una dintre fetele lui Rio s-a apropiat de tata – copila cu păr negru de corb și ochi hămesiți. Și-a pus mâna pe pieptul lui.

El a înlăturat-o. Copila s-a uitat în spate, peste umăr, și s-a furișat înapoi în mulțime în timp ce o altă femeie venea spre tata.

Când Rio și-a lăsat palma peste pieptul tatălui meu, el n-a înlăturat-o.

Îi vorbea stând complet nemișcat cu mâinile pe lângă corp. Privirea lui a alunecat peste umărul ei spre Hank Sanger, care se apropia, făcându-și loc printre oameni ca un spărgător de gheață.

Filmul a dispărut treptat, iar pe fundal au rămas versurile din tonomat *Still in peaceful dreams I see the road leads back to you...*

Jax a apărut din nou.

– Phil, Tim, voi sunteți motivul pentru care sunt în viață. M-ați scos de acolo, mi-ați salvat viața. Așa că ura asta...

A privit în altă parte, clătinând din cap.

– E greșită.

M-am smucit de pe scaun și am apucat cu amândouă mâinile computerul.

– N-am putut să salvăm toate fetele lui Rio. Dar voi doi m-ați salvat pe mine.

Ură – între Tim și tata?

– Și s-a dovedit că moartea lui Hank Sanger n-a fost sfârșitul. Dimpotrivă, totul abia atunci începea. De aceea ar fi bine să fii în zbor acum.

A apăsat un buton.

– Nu uita, sunt trei. Ai grijă.

Ecranul s-a înnegrit.

– Optsprezece ore. Sper că-i dai bătaie.

Coboram în nordul Bangkokului, plutind deasupra unui oraș care se întindea de la un capăt în celălalt al orizontului. Cabina

piloților semăna cu o cameră din căminul facultății, a doua zi dimineata după un chef. Pături, gunoaie, miros stătut de macaroane, duhoare dinspre baie. Aveam senzația de nisip sub pleoape, picioarele îmi erau înțepenite. După răsăritul soarelui, tot pământul a devenit verde și, prin pâcla luminoasă, raze strălucitoare ne orbeau ca oglinzile în care se reflectă soarele. În timp ce coboram, am zărit acoperișuri din tablă care se șteau printr-o vegetație luxuriantă.

Am devenit agitată. În rucsac aveam un ghid al orașului și bancnote multicolore *baht* thailandeze în valoare de câteva sute de dolari. Adresa pe care mi-o dăduse Jax era așezată cu grijă într-unul dintre buzunare. Mai aveam cinci ore să ajung la următorul flash drive. Avionul s-a încordat, a tresăltat, a semnalizat și a aterizat în cele din urmă pe pistă.

Împreună cu alți trei sute de pasageri, mă grăbeam și eu spre terminal. Primul lucru pe care l-am remarcat au fost panourile informative: alfabetul thailandez era sofisticat, ca scrisul de mână. În jurul meu, conversațiile sunau ca niște lovituri de topor și erau pline de intonații. Mi-am dat atunci seama cât de străină eram acolo. Nu era nici Mexic și nici Franța, unde mai puteam înțelege unele cuvinte.

La controlul pașapoartelor, femeia din spatele ghișeului se uita încruntată când la fotografia mea, când la fața mea, apoi în monitor, și mi-a ștampilat pașaportul. Când mi-a ajuns bagajul, am țâșnit afară. Într-o mare de turiști care bâzâiau, șoferi care țipau, orhidee de un roșu sângieriu, ceață și umiditate. O adiere fierbinte m-a învăluit.

Bine ai venit în Thailanda.

În parcare de taxiuri, un șofer a ieșit din mașină și a coborât calm de pe bordură, m-a salutat, deschizând portbagajul unde mi-a băgat valiza. *Sawatdee*.

– *Sawatdee*.

Mă uitam concentrată în ghidul de conversație thailandez pe care îl aveam, am bâlbâit *Bpai tee yoo nee*. La adresa asta. Am citit cu voce tare numele pensiunii unde mă cazasem online din aeroportul L.A., adăugând *Ga-ru-nah*. Vă rog. El a dat din cap și s-a urcat în mașină.

Chiar dacă urma să stau doar câteva ore, tot trebuia să-mi las undeva bagajul cât eram pe urmele celui de-al doilea flash drive.

Pensiunea costa șapte dolari pe noapte și mi-a acceptat rezerva-rea fără să-mi ceară numărul cardului de credit. M-am urcat în taxiul spațios. Șoferul s-a urcat în dreapta, a ieșit din parcare și a demarat cu scârțâit de roți.

Pe banda greșită.

Uau – aici se merge pe partea stângă? Credeam că doar în Anglia se întâmpla asta. Am apucat mânerul portierei înspăimântată.

În câteva minute, am accelerat pe autostradă și a rulat în viteză, cu geamurile coborâte, strecurându-se printr-o aglomerație de neimaginat. Lăsam în urmă blocuri de apartamente, verdeată bogată, copaci înalți cu frunze dantelate și zgârie-nori din loc în loc. Strălucire, noroaie. Nou, vechi. Decrepit, aurit. Trăncăneală în thailandeză lătra la mine din boxele radioului. Soarele era portocaliu pe cerul dimineții. Călătoream mai departe, kilometru după kilometru, orașul era atât de mare, încât nu vedeam linia orizontului, doar o întindere.

Când taxiul a frânat, am căscat larg ochii. Părul mi s-a lipit în suvițe de fața asudată. La naiba. Adormisem.

Ne-am oprit la stop pe o stradă aglomerată. Zgomotul ricoșa din pereții clădirilor, birouri cu geamuri fumurii și magazine vechi cu pereți din ghips vopsiți în albastru violent sau galben. Frunzișul se revârsa pe trotuar și peste tot în spațiile dintre clădiri. Vânători ambulanți, pe marginea trotuarului, vindeau haine, suvenire sau mâncare gătită în wok.

Un agent de circulație dirija traficul din intersecție, purtând o cască și o mască chirurgicală. Camioane și autobuze lăsau dăre de fum care intrau pe geamurile taxiului. Un cerșetor se strecura printre mașinile oprite la stop. În jurul nostru, peste tot, așteptând la semafor pe lângă mașini, se vedeau scuterele. O mare de scutere care purtau în spatele lor adolescenți și adolescente frumoase, femei de vârstă mijlocie, familii întregi – mama, tatăl și bunica, un tânăr, tuciuriu și neastâmpărat, încovrigat în poala mamei.

Un ciocănit în cadrul geamului mașinii. M-am întors și am încremenit. Cerșetorul stătea la fereastră cu o mână băgată înăuntru. Cealaltă mână era paralizată și atârna ca o șosetă umplută cu cârpe. Șoferul a dat radioul mai tare și l-a ignorat. Mă uitam mirată. În Santa Barbara existau câțiva vagabonzi nerușinați, majoritatea alcoolici care furau ca să facă rost de bani de băutură sau

oameni ai străzii bolnavi mintal care se certau cu văzduhul, de aceea donez bani către adăpostul administrat de Serviciile de Caritate Catolice. Dar bărbatul acesta de la fereastră era sănătos la cap, treaz și îngrozitor, și poate era și cap de familie. S-a aplecat spre mine, fluturându-mi prin față membrul nefolositor.

Mă gândeam cum, la vederea acestui cerșetor, Jesse ar face spume la gură de furie și cât de recunoscătoare eram că viața lui nu presupunea o asemenea umilință. Am îndesat niște bancnote în mâna omului.

Semaforul s-a făcut verde. Scuterele și-au ambalat motoarele, zumzăind ca o gloată de broaște isterice. Aerul s-a făcut albastru de la fumul din țevile de eșapament. Taxiul a pornit, lăsând cerșetorul în urmă.

Pensiunea s-a dovedit mai puțin promiscuă decât mă temeam. Era întunecoasă, fierbinte și plină-ochi de australieni cu rucsacuri în spate, fete și băieți îmbrăcați neglijent, cu *dreadlocks* și cu baticuri decolorate la gât. Auzind limba engleză, chiar și cu acel accent australian stricat, m-am revigorat. După ce m-am cazat, am luat-o în sus pe scări, pe niște trepte care scârțâiau. Fereastra cu șipci din micuța mea cameră dădea spre o alee mărginită de cafelele și înțesată cu fire de electricitate. Mi-am aruncat valiza pe podeaua din linoleum, mi-am schimbat șosetele și am alergat până la baia din capătul holului să mă spăl pe față cu apă rece. Mi-am șters mâinile de pantalonii mei de camuflaj. Mă simțeam soioasă, dar nu aveam nici cea mai mică intenție să fac duș. Nu mi-aș fi pus picioarele goale pe podeaua aia nici dacă m-ar fi provocat cineva și m-ar fi plătit. Cu orice sumă.

În cameră, mi-am pornit telefonul pe care îl cumpărasem în aeroport. Era cu cartelă, deci nu trebuise să-mi dau numele sau să plătesc cu cardul. Și era tri-band, așa că trebuia să funcționeze oriunde în lume. Acum stăteam și așteptam, sperând că „oriunde în lume” includea și colțul acesta umed și murdar din Bangkok.

Telefonul a țârâit și brusc a prins un semnal puternic. L-am băgat lângă laptop în rucsac. Pe acesta îl purtam cu mine, orice-ar fi fost.

Zece minute mai târziu, mergeam cu pași mari prin îmbulzeala de pe stradă, cu sudoare și funingine intrându-mi în pori.

Deasupra capului, sârme de la un capăt la celălalt al balcoanelor, pe care erau întinse rufe. Muzica năvălea din boxe. Pe lângă mine treceau bâzâind *tuk-tuk-uri*, taxiuri decapotabile care erau de fapt niște ricșe transformate în biciclete cu motor. Panouri cu McDonald's, 7 Eleven, Tiger Beer. Tot restul lumii se simțea bine. Tot restul lumii fuma. În fața unui magazin de suveniruri stăteau atârinate saronguri colorate țipător și care se învâlbura ca frunzele de palmier. În apropiere, proprietarul magazinului stătea pe vine la umbră. Thaiandezi și turiști din vest umpleau terasele cafenelelor de pe trotuar. Probabil că eu eram cel mai deprimat și mai lamentabil turist din oraș.

Cronometrul de pe computerul meu arăta că mai aveam trei ore și două minute.

La colț, am făcut semn unui taxi. I-am arătat șoferului adresa și am pronunțat-o cu voce tare: Ajahn Niram, 2, Șoseaua Sanamchai.

Drumul era ticsit de mașini Toyota, scutere și ricșe care se chinuiau să accelereze. Vântul îmi biciuia părul pe față. Nu aveam nici o idee unde trebuia să ajung. Am mers douăzeci de minute până am dat într-un bulevard larg care era închis de o piață vastă cu un parc în mijloc. În jurul lui, străjuiau muzee și temple elegante. Două panouri mari îi înfățișau pe rege și regină. Aveau aer nobil și hotărât, cu însemne regale și ochelari cu sticlă groasă.

Traficul se sugruma, iar șoferul s-a urcat pe o bordură și s-a strecurat printr-un loc cu o boltă de frunziș. A oprit la stop în dreptul unor ziduri albe spălăcite ce păreau să fie ale unei fortărețe.

El a arătat cu degetul către poarta din zid.

– Wat Po.

Bucata de hârtie pe care o aveam în mână nu zicea nimic de nici un Wat Po.

– Ajahn Niram?

Din nou, arăta cu degetul, balmăjind cuvinte pe care nu le înțelegeam. Am coborât sub un soare care fierbea, l-am plătit și am zis *Kop khun*. Mulțumesc. Zidurile care răsfrângeau lumina erau chiar mai albe decât suprafața lucioasă a cerului.

Am pășit pe poartă spre tărâmul unui templu budist.

Umerii mi s-au împovărat. Wat Po era mai mult decât un templu. Era un oraș în oraș, o întindere de monumente și mănăstiri și muzee – un campus universitar, în mare parte. Cum naiba să găsesc flash drive-ul aici?

Am plătit taxa de intrare și am început să rătăcesc prin zonă. Erau un aer de grandoare și eleganță și un milion de turiști. Clădirile erau construite în stil clasic thailandez, pereți albi cu acoperiș din țiglă portocalie și verde și spirale aurite care susțineau frontoanele. Impozante și ornate, se întindeau în spatele potecilor mărginite de copaci. Pe lângă ziduri, chioșcurile vindeau bibelouri, hărți, tămâie și înghețată. Grupuri de călugări cu capetele chele și înfășurați în robe de culoarea șofranului treceau agale. În spațiile deschise, spirale se ridicau din pământ ca stalagmitele, acoperite de mozaicuri din faianță colorată. Toată zona strălucea în soare ca un sistem solar de sine stătător.

– Se numește *chedi*.

M-am uitat în jur.

– Poftim?

Femeia avea accent australian și un zâmbet generos. A dat din cap către spirala cu mozaic la care mă holbam.

– Sunt pagode. Altare.

A pășit mai aproape și și-a ridicat ochelarii de soare pe cap.

– Te-am văzut la pensiune, nu-i așa?

Îmi părea cunoscută, ce-i drept, dar poate erau hainele de turist sau aerul degajat și dorința de aventură care pluteau în preajma ei.

– Pari pierdută, mi-a zis.

– Decalajul orar.

Cu speranță, am întrebat:

– Ești ghid turistic?

– Neah, turist. Îmi aștept iubitul, pe Russell. Eu sunt Terry.

– Bună.

Mă simțeam descumpănită, dar poate din cauză că eram obosită. Mi-am aruncat privirea încă o dată pe hârtia pe care aveam adresa.

Privirea ei jucăușă a dispărut.

– Ești bine? Nu pari să te simți în regulă.

Aveam nevoie de ghidare, un indiciu, și aveam nevoie acum. Și, brusc, mi-am dat seama că sunt pe punctul de a claca: prea cald, prea obosită, fără vlagă.

– Ești deshidratată. Hai să-ți dau un pic de apă.

M-am lăsat condusă către un chioșc care vindea băuturi. Vorbind cu voce tare, un amestec de thailandeză și engleză cu accent australian, Terry mi-a luat o sticlă mare de apă. Ne-am îndreptat spre un cultivator și ne-am așezat la umbră. A desfăcut capacul și mi-a întins sticla. Am dat pe gât jumătate.

– Mulțumesc, am zis.

Și-a desfăcut bandana, a turnat apă peste ea și m-a tamponat la ceafă. Mă simțeam incredibil de recunoscătoare.

– Nu vreau să mă bag, a zis ea, dar ai vreo problemă?

Am scuturat din cap.

– Mulțumesc de ajutor.

I-am arătat foaia pe care era adresa.

– Înseamnă ceva chestia asta?

Și-a înclinat capul într-o parte.

– Ajahn Niram.

– Știi unde pot găsi locul ăsta?

– Nu e un loc. E o persoană. *Ajahn* înseamnă profesor sau preot. E o titulatură de călugăr.

Evidentul m-a pocnit în moalele capului. Cu o smucitură, m-am trezit în picioare.

Și am simțit sângele urcându-mi-se în cap. Am așteptat să se potolească.

– Mai pot să te rog ceva?

M-a însoțit înapoi la chioșcul cu mâncare. Un grup de copii de doisprezece ani se adunase în jurul tejghelei și mânca înghețată la cornet. Coloranții alimentari le vopsiseră buzele în turcoaz

și violet. Vânzătoarea s-a uitat la mine și abia dacă a clintit sub dogoarea soarelui.

– Ajahn Niram? am întrebat.

Continua să-i servească pe elevi și a dat din cap către niște clădiri în depărtare, balmăjind la repezeală niște cuvinte care nu însemnau nimic pentru mine. M-am întors spre Terry.

– A zis ceva de templul cel mare, a spus Terry.

Femeia a repetat numele călugărului și a făcut un gest spre obraz. Apoi a arătat spre templul din centru și a rostit apăsător:

– Wat Phra.

Când am repetat și eu, ea a dat din cap și a spus:

– Tu mergi. El vine acolo.

I-am mulțumit și am pornit către templu. Terry mă însoțea.

– Știi, mă simt mult mai bine acum, am zis.

Mergea în rând cu mine.

– Nici o problemă. Vrei să-mi zici despre ce e vorba?

– Poveste lungă.

– Am timp.

– Unde e prietenul tău?

– Probabil s-a dus să-și ia ceva de mâncare. Îi plac tăiței mai mult decât lui Buddha.

Nu voiam să fiu nepoliticoasă, dar nici nu voiam să vină cu mine.

– Mulțumesc de ajutor. Sunt bine acum.

– Mă bucur că te-am putut ajuta. Wat Phra e chiar în față.

Mi-a arătat cu degetul și a luat-o înainte.

Templul se afla în centrul acestui spațiu, împrejmuț de iarbă înaltă, ziduri impunătoare și o liniște de mormânt. Văzând rânduri de sandale și bocanci înșiruite la intrare, m-am descălțat și eu și am pășit înăuntru.

Nu mai fusesem niciodată într-un templu buddhist. Nu erau nici scaune, nici muzică. Coloane incrustate cu bucăți de faianță se înălțau până în firida uriașă și întunecoasă a bolții. La capătul îndepărtat al încăperii, pe un altar înalt zăcea un Buddha de aur. Ofrandele erau înșirate pe jos în fața lui – fotografii, flori, mâncare. Pe covor, douăzeci de călugări se rugau așezați cu picioarele încrucișate.

Terry a apărut lângă mine.

– Poți îngenunchea sau te poți așeza, dar nu ai voie să-ți arăți tălpile lui Buddha. E foarte nepoliticos.

Am îngenuncheat. Erau o liniște și o răcoare binecuvântate, însă eu mă uitam la călugări cu o frică jalnică. În capul meu, auzeam un ticăit.

Cinci minute, zece – în cele din urmă, călugării s-au ridicat să plece. I-am scanat cu privirea pe fiecare dintre ei, în speranța că voi fi lovită de vreo inspirație. Și apoi l-am văzut.

Ochelarii lui aveau dioptrii groase și pe capul ras mijeau fire de păr cărunt. Dedesubtul robei de culoarea șofranului care îi venea pe umăr, avea un trup de fierar. Cicatricea îi venea de la puntea nasului și îi brăzda obrazul până la ureche.

Șoptit, i-am zis lui Terry:

– Scuză-mă. Trebuie să plec.

M-am ridicat și m-am dus spre el. Mi-am împreunat palmele în față așa cum văzusem că făceau localnicii și am zis:

– *Sawatdee*.

A făcut la fel.

– Ajahn Niram?

Avea o privire de om bătrân și aspru. Cicatricea avea o umflătură și părea că pielea se lipise la loc în condiții vitrege. Părea să aștepte. Am scos medalionul lui Jax din buzunar și i l-am dat. S-a uitat la Madonă. Și-a închis medalionul în palmă și a dat să iasă.

L-am urmat, recuperându-mi bocancii de la intrare. A ieșit și rățăcea prin soare. Culoarea robei i s-a aprins în lumină.

– Ai un nume? m-a întrebat el.

– Evan Delaney.

Privea în depărtare.

– Ai felul de a fi al tatălui tău.

Gâtlejul mi s-a strâns.

– Îl cunoașteți pe tata?

– Îl cunoașteam odată. Și știu ce vrei.

– Aveți acel lucru?

Dintre faldurile robei sale, a scos la iveală un telefon mobil. Într-o fracțiune de secundă, a și sunat și a vorbit în thailandeză, a închis clapeta și a spus:

– Cinci minute.

Deși continua să privească în depărtare, atitudinea lui nu părea meditativă, ci nerăbdătoare. M-a cuprins o senzație puternică și

ciudată – că și lui, ca și mie, i s-a dat ceva foarte periculos spre păstrare de către Jakarta Rivera. Și că se simțea ușurat că scăpa de el.

– Cum l-ați cunoscut pe tata?

Și-a deschis palma și a privit medalionul.

– Erau alte timpuri. Nu o altă viață la propriu, deși din punct de vedere moral și fizic putea la fel de bine să fie.

În timp ce rostogolea medalionul în palmă, am putut să-i zăresc tatuajul de pe antebraț: aripi ce înconjurau o parașută deschisă.

– Ați fost parașutist?

– Da. Mi-am făcut tatuajul la școala de parașutiști din Fort Benning.

Îl priveam acum cu totul altfel: nu numai că servise în armată, dar servise în Forțele Aeriene americane.

– Te surprinde? a întrebat.

– Nu. Săreați cu parașuta pe timpul nopții și trăgeați în inamici. Acum vă înconju-rați de zidurile astea. Oricum ar fi, sunteți tăcut și evaziv.

Dedesubtul cicatricei, gura i s-a alungit într-un zâmbet.

– Asta nu e fața ta. Poate e mersul tău, totuși. Pasul acela lung, deși pasul tău adevărat este mai puțin legănat. M-a examinat. Sau ochii tăi. Voi, cei din familia Delaney, sunteți ca rachetele care caută ținta. O dată ce-ați fost lansate, nimic nu vă mai poate întoarce din drum.

– Tata e în pericol, am zis.

Și-a netezit roba.

– Phil a fost întotdeauna ghidat de dorințe și datorie. Și dorințele sunt sursele tuturor suferințelor.

Karma pentru începători. Mi-am îndesat mâinile în buzunare, încercând să mimez aparența unei răbdări de buddhist. Să scapi de dorințe, asta e cheia de a ajunge la Nirvana. Cam greu, când cronometrul îți număra clipele.

– Tatăl tău merge pe calea lui, iar acum tu îl urmezi. Dacă vrei să faci asta, nu uita – viața e ca un pod foarte îngust. Cel mai important lucru este să nu-ți fie teamă.

– Asta-i o învățătură buddhistă?

– Evreiască. O zicală a rabinului Nachman. Ideea e să te dezbari de teamă. Treci podul. Tatăl tău o să fie bine.

– E ușor pentru dumneavoastră să spuneți asta. Când cădeați, aveai o parașută.

Epuizarea, arșița și emoțiile m-au năpădit ca un val, făcându-mă să simt că mă prăbușesc într-un abis. Mi-am frecat degetele de frunte.

– E vorba de Rio Sanger.

– Nu aveam nici o îndoială. Ea îi hrănește.

– Adică?

– Oamenii vin la ea să caute plăcerea. Au dorințe. Își doresc să pună mâna, să ia, să se cufunde în plăceri. Dar, în final, plătesc cu trupul și sufletul lor. Ea îi golește de tot. O umbră de tristețe sau dezgust i-a trecut peste față. Dincolo de aceste ziduri, poți să ai tot ce dorești. Rio Sanger știa asta și a petrecut ceva timp făcând afaceri pe aici. A reușit să facă trafic cu femei și fete către vest, pentru prostituție.

– Fete? am zis eu.

– Fete de la țară, din Thailanda, din Laos, din Birmania... pe unele dintre ele, cele mai plăcute ochiului vestic, le trimitea peste graniță.

Și-a scos ochelarii și îi ștergea cu roba.

– Le exporta ca pe niște pantofi ieftini.

– Trimitea fetele astea în SUA?

– Pe unele. Acolo cred că lucrează acum.

Import-export. Asta implica Serviciul pentru Controlul Imigrației și Normelor Vamale. Mă gândeam la Boyd Davies. Oare Rio îl folosisese pentru a o ajuta să facă trafic cu fetele astea, trecând de autorități și aducându-le în SUA?

Și-a pus ochelarii la loc.

– Bineînțeles, Rio era foarte atentă să ascundă dovezile perversiunilor de cei care le-ar fi putut folosi împotriva ei. Agenții guvernamentale, crima organizată, cei care căutau să se răzbune. Ea se hrănește, îl hrănește și pe fiul ei cu ură și alimentează cercul suferințelor. S-a uitat la mine. E vorba de răzbunarea sângelui.

M-am blocat.

– Ce răzbunare a sângelui?

S-a întors cu ochii rătăciți în zare.

– Dacă Rio Sanger i-a făcut ceva tatălui tău, este pentru că dorește răzbunare. Caută să-ți pedepsească familia pentru ceva ce i s-a făcut familiei ei.

Tim North a făcut o aluzie asemănătoare.

– Moartea lui Hank Sanger?

– Răzbunarea sângelui îți impune să-i omori pe cei apropiați inamicilor tăi pentru a răscumpăra rănille trecutului. Nu contează cine e. Vrajba asta e eternă. Ce contează e roata răzbunării.

– Vreți să-mi spuneți că Sangerii n-o să se oprească.

– Nu.

A început să meargă din nou. Sângele îmi bubuia în cap. Rio și Christian îl aveau pe tata. Ce altceva mai voiau? Ce altceva putea fi *mai rău* de atât?

– Jakarta Rivera, am zis eu. Ați lucrat împreună cu ea și tata?

– Știi cine e ea? a întrebat.

M-am încruntat.

– Da. Ea e motivul pentru care mă aflu aici. Ce n-am înțeles niciodată e de ce m-a târât și pe mine în lumea asta... în iadul acesta pe care îl trăiește.

– Nu știi dacă te pune în pericol sau te protejează.

– Exact.

– Domnișoara Rivera este expertă în a juca în ambele tabere deodată. Dar ține minte, cele mai multe dintre cauze nu sunt complicate. Sunt adânci și primare, conduse de dorințe.

Am făcut colțul și am dat într-o piață plină de *chedis*, altare și turiști. El s-a oprit.

– Dacă aștepti în templul acela, o să primești ce cauți.

– Mulțumesc.

Mi-a întins medalionul.

– Când am întrebat dacă știi cine este, nu m-am referit la Jakarta Rivera.

A dat din cap către medalion.

– Femeia asta.

– Fecioara Maria.

– Imaginea asta a ei este cunoscută ca Maria Auxiliadora. Ajutătoarea creștinilor.

– Se pare c-aș avea nevoie de ajutorul ei.

– Poate că nu. În Columbia, are alt nume.

Zâmbetul lui, vag, depășea cinismul sau ironia.

– Ajutătoarea asasinilor.

Din capul scărilor ce duceau la templu, m-am întors și am privit înapoi. Călugărul bătrân era la depărtare și se înapoia în locul său retras. M-am dus spre ușă, mi-am scos din nou pantofii și i-am așezat pe etajeră.

– Iată-te.

M-am uitat în jur. Terry urca treptele. Am ridicat palmele deschise spre ea.

– Fără supărare. Am nevoie de spațiu.

– Nici o problemă.

– Ce se întâmplă aici?

Gloata se bulucea în vecinătatea noastră, o amestecătură de turiști curioși și localnici pioși. I-am aruncat australiencei cea mai rece și necruțătoare aruncătură de ochi de care eram în stare.

A oftat.

– OK. Pe Russell ia-l de unde nu-i. Mă gândeam... că și tu ești pe cont propriu, poate ne unim forțele, mai ales că stăm la aceeași pensiune. Puterea e a celor mulți, nu?

Am măsurat-o din priviri să văd dacă era sinceră și am hotărât că nu conta. Ce puteam să fac, să o iau peste picior până claca și o rupea la fugă în lacrimi? Am ridicat din umeri și am intrat în templu.

Am tras o gură sănătoasă de aer. Uau. Mă așteptam la un alt spațiu vast și deschis. În schimb, în acest loc, de sus până jos, din perete în perete, era o statuie imensă din aur.

– Buddha Culcat, a zis Terry.

Acest Buddha nu mai era tipul micuț și voios de pe masa părinților mei. Acest Buddha stătea lungit pe o parte și își sprijinea capul într-o mână. Cred că avea aproape cincizeci de metri

lungime și aproape douăzeci în înălțime. Și aurit, atât de aurit, că din el părea să se reverse lumină.

Mulțimea avansa încet și îl înconjura. M-am alăturat și eu, simțind cum liniștea pătrundea în mine. Nu mai văzusem nicio dată așa ceva.

Statuete mai mici ale lui Buddha erau așezate pe lângă el, înțesate de flori și poleite cu foițe de aur. Turiștii făceau poze și aprindeau tămâie. Thaiandezii stăteau în picioare și se rugau cu mâinile împreunate dinaintea feței. Elevii de la chioșcul cu mâncare au dat buzna înăuntru cu buzele lor colorate de la înghețată. Mirosul de tămâie atârna greu în aer.

M-am plimbat pe lângă Buddha cu ochii larg deschiși. Tălpile picioarelor lui erau mai înalte decât mine și încrustate cu perle. De-a lungul spinării, era un șir lung de vase pentru rugăciuni. Unii occidentali, în treacăt, lăsau să cadă monede în ele. După privirile satisfăcute de pe fețele lor, credeau că e ca și cum ai aruncat o monedă într-o fântână pentru noroc: colecționau karma pozitivă. Nu am făcut ca ei. Nu tratezi ritualurile religioase ca pe niște jocuri. Când iei parte la așa ceva, te deschizi către o putere mai mare decât tine.

La intrare stătea un tânăr cu un pachet în mână ce nu-și dezlipea ochii de la mine.

M-am dus la el și i-am arătat medalionul. Mi-a înmănat pachetul. Era de mărimea unei cărămizi, învelit în hârtie maronie și cântărind câteva grame.

– *Kop khun ka*, am zis. Mulțumesc.

A plecat. Am simțit o răsuflare pe umăr. Terry s-a postat chiar în spatele meu.

– O să contribui și eu, a zis ea.

– Ce?

– O să-mi plătesc partea.

O excitație întunecată îi scliffea în ochi.

– Trebuie să fie marfă tare bună. Haide, îți dau bani buni.

Oh, minunat. Credea că sunt droguri.

– Nu. Greșești.

Am scuturat din cap și mi-am făcut drum printre copiii cu buzele colorate, îndreptându-mă spre ieșire.

Deodată, o fetiță s-a desprins de grup cu viteza fulgerătoare a unei săbii care despică aerul. Era singura care nu avea buzele colorate, vreo doisprezece ani, cu părul până în talie. Din reflex, îmi pusesem pachetul la subraț.

Ochii i s-au aprins și s-a transfigurat. Aerul de copil s-a prefăcut în aerul viguros al omului care are un scop. Se strecura ca un șarpe alunecos. În tăcere, se îndrepta țintă spre mine.

Și-a ridicat brațele înainte cu degete rigide, țintind spre pachetul meu. Fără vreun efort, am văzut-o deodată în aer sărind spre mine.

Și-a împlântat ghearele în brațul meu.

– Dă-i drumul, curvă.

Avea accent american curat. Dinții stricați. Deși ochii erau de copil, privirea îi era îmbătrânită. S-a agățat de mine cu brațul încolăcit de gâtul meu și degetele întinse după pachet.

De undeva din lateral, fără ca eu să văd, a aterizat un obiect întunecat. Terry a izbit-o în cap cu unul dintre vasele de colectă.

Monedele au zburat prin aer. Vasul a scos un dangăt când a izbit craniul fetei. Ochii i s-au încetșosat, dar se ținea bine. Terry a apucat niște tămâie aprinsă și i-a strecurat-o repede pe sub tricou. Cu viteza unui animal rănit, mi-a dat drumul și a căzut în genunchi, pipăindu-se cu disperare pe sub tricou.

Am apucat-o pe Terry de mânecă.

– Hai.

Am făcut salturi printre turiștii oripilați și am ieșit din templu. Terry s-a răsucit să-și ia pantofii. I-am înșfăcat și eu pe ai mei, dar în nici un caz nu aveam să mă opresc și să-i încălț. Am sărit câte trei trepte o dată.

– Stai, a țipat ea.

Am privit înapoi și am zărit-o împleticindu-se, încercând să-și pună bocancii. În spatele ei, se materializa din umbră fetița. Numai că nu mai arăta a fetiță, acum părea un strigoi descărn timer și scos din minți. Am văzut un obiect în mâinile ei, ceva strălucitor și ascuțit.

Exact ca în Los Angeles, când blonda îl atacase pe Tim.

– Fugi, Terry.

Eu am continuat să alerg. Douăzeci de metri mai în față, m-am uitat înapoi. Terry galopa cu bocancii în mână, iar goblinul era în spatele ei.

M-am ferit de un grup de turiști japonezi, simțind cum fierbințeala asfaltului îmi pârzolea șosetele, și am cotit-o pe după colț. Am intrat direct într-un grup de călugări tineri. Îngroziți, își netezeau robele.

Mi-am ridicat mâinile cu palmele deschise.

– Îmi cer scuze.

Și m-a trăsnetit o idee și mai bună. Călugări. Sanctuar.

– Puteți să...

Din depărtare venea o voce ascutită. Monstrul alerga spre noi, o vâna pe Terry și răcnea. Fetița își acoperise ochii cu mâna. Își ascundea privirea și vârsta.

Călugării s-au încruntat și mi-au aruncat o privire piezișă. Ea a mai scos un țipăt, probabil striga „hoața” sau „perversa”.

Nu trebuia să fii geniu să-ți dai seama cum arăta toată situația asta: două turiste jerpelite fugind de o fetiță care urla, iar eu ținând cu disperare de un pachet care părea să fie cu droguri. Dacă urma să-mi fac un top zece al năzbâtiilor din Thailanda, nu aveam de gând să trec pe listă și o bătaie primită de la niște oameni sfinți și iritați. Am zbughit-o.

Băgam viteză, mă feream de turiști, făceam slalom printre *chedi*, o coteam scurt pe după colțuri, am traversat o curte, înaintând și apropiindu-mă de zona templelor, fără să am habar unde mă aflu și alergând orbește. În spatele meu, auzeam goblinul mugind și oamenii cum se înfuriau. Am luat următorul colț și m-am trezit într-o curte cu o galerie plină de statui ale lui Buddha, fără să am unde să mă ascund. Grupul de călugări avea să ajungă aici în orice secundă.

Mă uitam înnebunită prin jur pe unde să scap. Și, de undeva de la fundul rucsacului, noul meu telefon a început să sune.

Mi s-a ridicat părul pe ceafă. M-am oprit, mi-am vârât picioarele în pantofi, mi-am desfăcut rucsacul și am îndesat pachetul înăuntru. Telefonul continua să sune. Am răvășit totul ca să-l scot. Dacă nu cumva voiau să mă anunțe că am câștigat o excursie superbă în Bermuda, putea fi doar o singură persoană. Am răspuns fără aer.

– Ev? În sfârșit. Trebuie să-ți spun...

– Jesse, Doamne.

Am apucat telefonul și am luat-o din loc.

– Abia te pot auzi. Unde ești?

Am tăiat-o scurt după un colț.

– Bangkok.

Tăcerea de la celălalt capăt al firului s-a lăsat grea și electrizantă.

– Ce faci acolo?

În spatele meu, pași galopând. M-am uitat dincolo de o familie care se plimba prin galeria cu statui și am văzut goblinul apărând dinainte. A dărâmat-o pe fetiță. Copilul s-a izbit de asfalt cu sandalele portocalii zburându-i prin aer.

M-am oprit, m-am întors să văd dacă fetița era în regulă, dar tatăl a răcnit și a înșfăcat monstrul de braț. Eu am șters-o.

– Sunt în belea. Sunt...

Am luat colțul și am văzut o altă curte.

– La dracu', cum ies de aici?

– De unde?

– Din templul ăsta. Wat Po.

Tăcerea din telefon s-a lăsat și mai apăsătoare și furioasă. Dar, când a revenit în cele din urmă, avea o voce egală.

– Ești pe lângă Buddha Culcat?

– Ce?

– Uriașul solid din aur care stă tolănit.

– Nu...

După ce-am cotit-o din nou, am dat cu ochii de piața plină de lume unde intrasem prima dată. Alergasem în cerc până atunci.

– Da.

– Ieși pe poartă.

Mi-am luat telefonul de la ureche și m-am holbat la el.

– Despre ce vorbești?

– O poartă. În zid, pe sub o boltă, ar trebui să fie o poartă care dă în stradă, unde sunt taxiuri și ricșe. Șoseaua Phong Chat, Chan Chick, ceva de genul.

Am văzut-o.

– Șoseaua Chetuphon?

– Aia-i.

Era o îmbulzeală de nepătruns. Am aruncat încă o privire peste umăr, nu i-am văzut nici pe ciudățenia aia și nici pe Terry. Am ieșit pe poartă într-o stradă aglomerată unde autobuzele se înghesuiau în trafic și copacii păreau să se sufoc. Șoferii de ricșe îmi făceau semne. Am alergat către cel mai apropiat și am urcat.

– Am ieșit.

– Bine. Mergi mai departe și nu te apropia de ricșele alea. Rămân blocate în trafic.

Am răsuflat și am sărit afară.

– Atunci ce?

– Fugi.

Am luat-o la goană pe trotuar. Arșița îmi străbătea picioarele și urca în mine. Cerul era alb, soarele mă biciuia pe spinare.

Vocea lui părea dură.

– Ești în siguranță?

– Cred.

M-am uitat din nou în spate, nu era nimeni.

– Faci rost de o hartă online a Bangkokului?

Ezitare.

– Bună idee. Stai așa, un minut. Tu fugi în continuare.

– În ce direcție?

Tot mai uimită cu fiecare secundă, am zis:

– Jesse?

– Stai o clipă să-mi amintesc. Sunt câțiva ani de când n-am mai fost în Bangkok.

– Faci bășcălie.

– Stânga. Ar trebui să fie un magazin.

Am tăiat-o după un colț și m-am nimerit cu fața la un perete.

– Nu.

– Tot înainte, atunci. Spre vest.

M-am întors și alergam către o intersecție.

– Sunt stopuri.

– Mergi înainte.

M-am oprit la colțul străzii, m-am uitat atent în stânga la trafic – greșit. Toată aglomerația se îmbulzea în viteză spre stânga. Din dreapta, autobuze, ricșe și patru sute de scutere veneau ca o avalanșă. Am tras o privire înapoi spre Wat Po. În depărtare, am văzut-o pe Terry venind.

Și, în spatele ei, monstrul. Cu agilitatea unui animal de pradă care-și înfinge dinții în victimă, s-a săltat și a doborât-o pe Terry.

Eu am înghețat locului. Monstrul a pocnit-o pe Terry peste față, i-a smuls rucsacul din spate și a început să răscolească prin el. Terry se chinuia să se ridice. Monstrul a luat rucsacul și a mai pocnit-o o dată, de două ori, sadic, până a doborât-o.

– Doamne, Dumnezeu, am zis.

Trecătorii s-au oprit și un șofer de ricșă a strigat arătând cu degetul spre ea. Ea a aruncat rucsacul, și-a ridicat privirea și m-a văzut.

– Oh, nu.

– Ce s-a întâmplat? a zis Jesse.

A pornit spre mine. În spatele ei, Terry se ridica șchiopătând. Trecătorii se apropiau cu grijă de ea. Monstrul a zbughit-o arătând cu degetul spre mine.

Din nord, am văzut o altă arătare țâșnind spre stradă și ocolind autobuzele și scuterele.

– Sunt două, am zis eu.

Semaforul meu era încă roșu, dar am prins o pauză în trafic și am luat-o la goană pe stradă. Taxiurile au început să claxoneze. A apărut un autobuz și am strâns din fund, în tot vacarmul acela, până am ajuns pe partea cealaltă a străzii.

– Unde mă duc acum? am zis.

– La vest, spre râu.

Râu? Oboseala începea să mă copleșească.

– Cât de departe?

– O să reușești.

Mă îndreptam în josul străzii, silindu-mă să păstrez ritmul de mers.

– Blackburn. Ce făceai tu în Bangkok?

– Unde ești acum?

Bine, nu-mi spune.

– Mă îndrept...

Am simțit mirosul.

– Spre o piață de pește.

– Da, a zis el.

Și apoi, cu mai multă siguranță în glas:

– Știam că e o piață. Mergi tot înainte.

Calamari uscați zăceau în coșuri mari pe marginea trotuarului. Duhoarea mi-a pârjolit nările, un miros dulceag și sărat. Calamarul era cenușiu și deshidratat, lucea și era foarte subțire. Bătrânii îl mâncau pe băț. Sfinte Sisoe. Calamari pe băț.

În spatele pieței de pește, am dat de magazine mici și chioșcuri, simțeam o briză ușoară care venea de pe apă și un aer mai răcoros.

– Cred că mă apropii de râu.

Cu fiecare pas, eram tot mai sigură și, deodată, printre clădiri, am zărit o fâșie lucioasă de apă de un verde murdar. I-am descris ce vedeam.

– Râul Chao Praya. Ai ajuns.

– Acum ce fac?

– Ia o barcă.

Cu respirația tăiată, am dat fuga la malul râului. Apa era uriașă. Lată de vreo două sute de metri, de un verde ca sticla, răsfângea tipător razele de soare. De-a lungul celor două maluri se întindeau hoteluri pretențioase și clădiri de birouri și pâlcuri compacte de copaci. Traficul pe apă era aglomerat. În apropiere, o adunătură de bărci se aliniau în fața docului din lemn – transportul de la hotel. Bărcile erau mătăhăloase ca niște hipopotami.

Mă holbam cu exasperare.

– Chestiile astea? Sunt remorchere. Aș putea la fel de bine să iau montaigne russe-ul prin jungla din Disneyland și, Jesse, dacă nu m-am exprimat suficient de limpede, sunt *urmărită*.

– Nu, bărcile cu coadă lungă. Uită-te în jur, trebuie să fie un tip care e gata să plângă doar ca să te convingă să te urci și să te ducă în sus pe râu.

În spatele bărcilor hotelului, le-am văzut. Câteva bărci așezate la doc ca gondolele venețiene ancorate la chei, erau subțiri, zvelte și păreau, într-un mod ciudat, foarte rapide. Din spate am auzit tropot de picioare pe lemnul docului. Am luat-o la goană.

Prima barcă lua la bordul ei un grup de turiști care păreau nemți după vorbă și după aspectul de ștrudel. M-am îndreptat spre a doua barcă, în fața căreia, pe doc, barcagiul stătea lungit, într-un tricou cu sigla Pepsi, și sporovăia cu un prieten.

– Du-mă de aici, i-am zis.

S-a smucit de jos și a zis ceva în thailandeză. Nu aveam timp să-mi caut ghidul de conversație. N-aveam timp de tocmeală. Am

scos un pumn de *baht* din buzunar. I l-am trântit în palmă și am fugit spre barcă. L-am auzit strigând în urmă, se uita la pumnul de bani cu o privire zeflemitoare și clătina din cap. Am scos alt pumn de bani, mai mare, și practic i l-am aruncat în față. A dat aprobator din cap. Eu am sărit la bord. Barca s-a urnit într-un legănat precipitat și m-am apucat de una dintre bănci să nu cad. Având computerul în rucsac, ar fi fost un dezastru să cad în apă atunci.

Privind în depărtare pe doc, am zărit două femei apropiindu-se, o thailandeză și o albă, cu privirile goale și înfiorătoare.

I-am făcut semn șoferului.

– Pornește. *Ga-ru-nah*. Te rog.

De ce naiba n-am căutat cum se spune *chiar în secunda asta până nu mă prind nebunele alea*? Și-a aruncat țigara în apă și a sărit în barcă, mișcându-se fără nici o grabă.

O combinație între o căruță acoperită și o mașină de curse, cam așa arăta barca cu coadă lungă. În față, prora se arcuia în sus și era ornată cu ghirlande și orhidee. La pupă avea cel mai mare motor pe care mi-a fost dat să-l văd.

Mi-am dus telefonul la ureche.

– Jesse, mai ești acolo?

– Sunt. Ai plecat?

– Imediat. Hai, omule, odată, pornește drăcia asta. Motorul chestii ăsteia seamănă cu un V8.

– Probabil e un motor de camion furat. Nu-l aud.

Motorul era montat pe punte și gata să pornească. O manivelă din metal era prinsă de partea din față a motorului. Prin spate mergea un motopropulsor care se termina cu o elice: coada lungă a bărcii.

Monștrii se apropiau în fugă de doc. Prima dintre ele a strigat ceva în thailandeză și gesticula, se înțelegea clar că voiau să urce la bordul bărcii mele.

– Haide odată, am strigat. Dă-i drumul!

Barcagiul a pornit motorul. Întreaga lume s-a cufundat deodată într-un vuiet asurzitor. Valuri de fum s-au năpustit furioase în aer, țeava se zguduia și ne-am urnit ușor, îndepărtându-ne de doc.

În telefon, Jesse mi-a zis:

– Vorbește, Delaney.

– Mergem prea încet.

Monștrii se tocmeau cu unul dintre barcagii.

– Hai, frate, bagă mare.

– Nu la asta mă refeream.

Cuvintele lui Jesse aproape c-au fost înghițite de mugetul motorului, dar tonul vocii lui era limpede. Mai limpede de atât, și putea să înghețe tot râul.

– Chestia de care am nevoie să-l salvez pe tata e aici în Bangkok. Dar, dacă n-o să mergem mai repede de atât, am belit-o.

Șoferul a trecut razant de una dintre bărcile hotelului, făcând-o să se legene în sus și în jos. A răsucit de pivotul motorului, împingându-l cu umărul, și a scos barca în larg.

Monștrii se urcau la bordul primei bărci, fofilându-se printre turiștii germani de parcă erau imponderabile. Țipau și gesticulau spre noi, cerându-i barcagiului, în mod evident, să renunțe la turul organizat și să pornească pe urmele noastre. Omul nu părea mișcat. Apoi una dintre ele a scos ceva ce, chiar și de la distanța asta, se vedea că era un card platinum. Omul l-a luat. Căcat. Un card e mai tare decât un pumn de *baht*.

– Repede, am țiptat la șofer și arătam cu brațul către râu. Te rog. *Acum*.

Mi-a aruncat o privire pe care n-o puteam înțelege și a accelerat.

Vuietul motorului a trecut de la asurzitor la coplesitor, iar barca trăgea cu o putere enormă. M-a smucit în spate și m-am apucat de marginile scaunului. Botul bărcii s-a ridicat de pe apă, ghirlandele și orhideele fâlfâiau. În spatele nostru, în jetul furibund al motorului, o creastă de apă se înălța în aer. Barca a cotit-o în viteză și ne-am avântat în josul râului.

M-am uitat înapoi. Cea de-a doua barcă se desprindea de doc și s-a pus pe urmele noastre.

Goneam prin lumina orbitoare a soarelui și făceam salturi ca o piatră aruncată pe suprafața apei. De-a lungul malului erau aliniați copaci, restaurante luxoase și depozite dărăpănate de secol nouăsprezece. Vântul, viteza, forța nimicitoare a motorului, toate astea mă revigora. Dar ca să scap, trebuia să cobor din barca aia fără ca monștrii lui Rio să observe, ceea ce ar fi însemnat ca, la o curbă, să dispar din câmpul lor vizual. Dar, când am privit iarăși în spate, am observat o a doua barcă cu

coadă lungă. Mai mare decât a noastră, dacă era posibil așa ceva, și ne prindea din urmă.

Cum e posibil să ne prindă din urmă? La bord era o orchestră de alămuri. La dracu', aveam nevoie de un card platinum din ăla – fără îndoială că n-ar fi existat limite atunci. Am virat să depășim traficul. Un jet de apă mi-a venit în față.

Aveam nevoie de acoperire. Un vapor, un cot al râului, ceva. În zare, la distanță, un vapor cu pânze se apropia greoi. Era mai mare decât trei clădiri la un loc și mă puteam ascunde acolo, dar nu știam dacă puteam întoarce prin spate fără să ne prindă ceilalți. Ne avântam spre el, improșcând apă în toate direcțiile.

Vag, din telefon, l-am auzit pe Jesse țipând la mine.

Am dus telefonul la ureche.

– Ce-ai zis?

– Trebuie să ai grijă, Ev.

Ne apropiam de vapor. Era de un negru murdar și de patru ori mai impunător decât barca cu coadă lungă. Șoferul trăgea de manivelă să-l ocolească. Ne-am înclinat, capătul bărcii s-a ridicat în aer și am tăiat-o prin mijlocul râului. Vaporul se înălța înaintea noastră cu motoarele gigantice vuind, roți de cauciuc agățate pe părțile laterale și botul spintecând apa în V.

A doua barcă venea în spatele nostru. Monștrii stăteau cocoțați pe proră. Vântul le flutura părul și le lipea hainele de trup, și arătau consumate și osoase. Thailandeza i-a făcut semn barcagiului să se apropie mai mult de noi. Și – nu mi-a venit să cred. A doua era blonda aia. Femeia care sărise pe Tim în față la Century Plaza Hotel.

S-au strecurat prin spațiul dintre barca noastră și vaporul cu pânze. Se pregăteau să sară pe noi. Vaporul trecea agale.

Monștrii s-au ghemuit cu ochii țintă la noi. Și barca lor s-a izbit dintr-odată de valul stârnit de prora vaporului. Barca s-a săltat și, într-un țipăt, o turistă nemțoaică a fost aruncată peste bord. Șoferul a încetinit ca să se întoarcă și s-o scoată din apă.

Am izbucnit în râs în gura mare, văzând-o pe femeie ivindu-se la suprafață. Monștrii urlau la șofer în timp ce noi îi depășisem deja. M-am întors cu fața către vânt.

La naiba.

– Mă auzi? țipa Jesse. Bangkok nu e Santa Barbara. Orice-ar fi, ține minte...

Ne-am izbit și noi de valul uriaș. În confuzia creată, am alunecat de pe suprafață și am căzut într-o adâncitură. Am văzut cum râul verde se năpustea asupra noastră. Valul m-a plesnit direct în față.

Jesse răcnea în telefon.

– Nu bea apă.

Când m-au văzut trecând, clienții de la terasa acoperită a restaurantului și-au ridicat privirile din băuturile lor răcoritoare. Peștii stăteau grămadă pe gheață în vitrina care reflecta o lumină năucitoare. Bocancii îmi plescăiau în picioare, hainele erau îmbibate de apă, părul leoarcă. Am făcut semn că aș vrea o masă pentru o persoană. Chelnerița mi-a arătat un colț călduros lângă bucătărie și am luat-o fără suflu pe holul către baie.

Toaleta era întunecoasă și mirosea înțepător, dar nu conta asta, voiam o ușă care să se încuie. Celularul meu căzuse în apă, duhneam a baltă, iar rucsacul meu era ud. Ajutătoare a creștinilor, fă ca laptopul meu să fie uscat.

Mi-am trecut mâinile pe sub uscător, am așezat laptopul pe chiuvetă și am apăsat butonul de pornire. Am smuls învelișul pachetului pe care-l primisem la Wat Po și am găsit un colet mai mic învelit în hârtie de ziar. În timp ce-l desfăceam, mă imaginam scărpinându-mă în moalele capului. Era o hartă, Bătălia de la Jonesborough. Petrecută în 1864, parte din campania lui Sherman în războiul civil din Sud. Flash drive-ul era înăuntru.

Clinchetul laptopului mi-a sunat în ureche ca un cântec. Așteptam să pornească. M-am rezemat de perete. Oamenii lui Rio mă găsiseră. Nu eram bună de spion. Fuseseră pe urmele mele tot timpul ăsta, încă din Los Angeles.

Așa că, probabil, știau că sunt cazată la pensiune. Slavă Domnului că luasem laptopul, pașaportul și banii la mine. Micuța încăpere pe care o închiriasem avea să fie întoarsă cu fundul în sus. Iar ei mă așteptau. Nu puteam să mă întorc.

Ecranul s-a aprins. În colț, cronometrul arăta 1:08. Am inserat flash drive-ul.

Ecranul s-a făcut alb, s-a umplut de dungi ca niște fulgere și s-a stins din nou. Nu era a bună. Cronometrul a dispărut.

De data asta, n-a apărut nici un preambul din partea lui Jax. Doar imaginea plină de purici a unui dormitor: mobilă din ratan și ferestre în stil francez care dădeau într-o verandă și o grădină luxuriantă. O ușă prin care se vedea un living. Un ventilator cu elice uriașe se învârtea leneș deasupra.

Se auzeau voci care se apropiau. În living a apărut Hank Sanger. A azvârlit o șapcă de baseball pe masa de cafea, s-a îndreptat spre barul cu băuturi și a desfăcut capacul unei sticle de whisky.

– Vrei un pahar? a spus el.

– Două degete.

Cât el turna în pahar, a apărut Jax. El i-a întins paharul și au băut.

Era tânără. Părea suplă, avea aceeași postură de dansatoare, iar hainele i se mulau pe rotunjimile provocatoare. Hank a intrat în dormitor cu paharul în mână. Și-a desfăcut fermoarul jachetei, a scos un pistol argintiu din tocul de la umăr și l-a așezat pe dulap.

A deschis ușile de la balcon.

– Ce zici, faci o friptură? Nu trebuie să fim la club până la zece.

Jax pășea leneș în dormitor. A luat o gură de whisky și a scos o tabacheră din buzunarul de la spate.

– Ce zici dacă tragem ceva pe nas? Ne revenim până la zece.

– Sună bine.

Am greșit. Nu era provocatoare, era înlemnită de spaimă. Hank stătea cu spatele la ea, iar ea își muta privirea rapid când la pistol, când la el.

– Doamne, am zis.

E clar. O să-l omoare.

Spatele mi s-a încovoiat de perete și am amețit. Avea să-l omoare și mă silea să urmăresc toată scena.

Hank s-a întors de la fereastră.

– S-a întâmplat ceva?

Ea l-a privit cu un zâmbet nervos.

– Sunt stresată de întâlnire.

– Nu-ți face griji. O să-i dai pe spate. Și o să faci rost de informațiile pe care le cauți, o să te întorci în DC cu o mare izbândă la activ.

Ea a dat din cap fără convingere. Pentru că ea știa că el o trădase – că întâlnirea avea să fie o ambuscadă. Oamenii pe care urma să-i întâlnească aveau s-o facă bucăți.

El i-a cuprins fundul cu mâinile și a sărutat-o apăsător pe gât.

– Normal că o să fie bine. Acum haide, *mija*, sunt hămesit.

Ea s-a desprins din brațele lui, a scos o țigară cu hașiș din tabacheră și a aprins-o. I-a întins-o și și-a strecurat brațul pe după talia lui, urmărindu-l cum trage din țigară cu ochii la capătul aprins.

O secundă, am crezut că m-am înșelat. Că era altceva decât filmul unui omor. Dar nu: el voia să se drogheze mai mult decât să facă sex. S-a îndepărtat de ea, a tras aer în piept și a luat-o spre verandă. Ea a rămas locului cu ochii pe pistolul lui.

Și-a făcut semnul crucii și a început să se roage în șoaptă.

Sfântă Marie, cea plină de har, Domnul este cu tine.

Fără să-și dezlipească ochii de la Hank, care stătea pe terasă, a strâns în mână medalionul de la gât. Ajutătoarea asasinilor. Toată carnea de pe mine s-a cutremurat.

Sfântă Marie, Maica lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi păcătoșii acum și-n ceasul morții noastre. Amin.

Vrăjită de groază, nu puteam să-mi iau ochii de la ce vedeam. Asta voia Rio Sanger. Filmul cu Jax Rivera omorându-i soțul.

Hank stătea pe verandă fumând hașiș și se sprijinea de balustradă. A ridicat paharul spre soarele de la apus și whisky-ul s-a făcut auriu. A fumat țigara până la filtru și apoi a intrat în cameră, dând cu piciorul în ușa verandei. Se holba foarte confuz la pahar și la mucusul de țigară.

Jax i-a smuls filtrul.

– Ușurel, voinicule.

– Rahatul ăsta mi-a zburat creierii. De unde-l ai?

S-a dezechilibrat. Paharul cu whisky i-a alunecat din mână și s-a spart pe podea. Și-a dus mâna la frunte.

– Ce se...

– Ușurel, scumpule. Stai jos, i-a zis ea.

L-a așezat încet pe marginea patului. El s-a întins după ea cu brațele moi și i-a zâmbit. S-a suit călare peste el. El s-a întins pe spate, lăsându-se pradă efectului narcotic.

Ea a rămas nemișcată, privindu-l.

– Hank?

Zăcea întins și încremenit ca un bolovan. După un minut, ea s-a ridicat cu agilitate de pisică și a rămas în picioare. Fără vreun cuvânt, i-a luat pistolul de pe noptieră.

S-a răsucit subit, a ridicat arma și i-a așezat țeava direct pe frunte. Stătea nemișcată, se uita la el cu mâna înțepenită.

Nici nu mai respiram.

– N-o face, Jax.

Pe ecranul computerului a apărut o căsuță cu avertismentul: *Baterie slabă. Computerul se va opri automat în două minute.*

Nu acum. Am închis căsuța cu avertismentul, am răscolit în ruc-sac după cablul de încărcare și adaptor și am continuat să mă uit.

Jax stăruia cu ochii la Hank. A zis:

– Doamne, ajută-mă.

Și-a coborât arma. Și umerii.

Brațul i-a căzut pe lângă corp și a plecat de lângă el. Avea lacrimi în ochi.

Apoi și-a revenit. S-a întors către el.

Hank s-a trezit.

Se sculase de pe pat. Era chiar lângă ea acum, încercând să-i smulgă arma din mână. I-a răsucit mâna prin față, ea s-a smucit și s-a împleticit.

Și apoi a împușcat-o.

Glonțul a pus-o la pământ pe Jax. Mă holbam la ecran, văzând cum sângele curgea și lua forma unui trandafir pe podea. Ea se căznea să se ridice cu fața schimonosită de groază.

Avertisment: computerul dumneavoastră se va opri într-un minut.

Nu, nu. M-am uitat în jur. Unde era o priză?

Hank se uita lung la arma din mâna lui, pregătit să o ridice și s-o împuște din nou.

– Nu face asta, a zis Jax. Trebuie să-ți spun ceva.

– Nu mai ai nimic să-mi spui.

– E vorba despre Christian. Ceva e în neregulă cu el. Omoară-mă și n-o să afli niciodată.

El ținea în continuare arma îndreptată spre ea.

Ecranul mi s-a înnegrit.

– La naiba.

Priza era jos, în spatele ușii. Am băgat adaptorul. Haide, haide. Karma, nu mă lăsa baltă. Deodată, computerul și-a revenit și ecranul s-a animat de culori.

Clipul a dispărut. În colțul de jos, apăreau două cuvinte și cursorul intermitent.

Comandant victorios?

– La dracu’.

Mi-am trecut mâinile prin păr. Mă căzneam să gândesc. Am luat harta în care fusese înfășurat flash drive-ul. Am tastat *William Tecumseh Sherman*.

A apărut un alt text.

328 North Bridge Road

Singapore

În colțul ecranului, s-a ivit din nou cronometrul. 10:00. 9:59:59.

Am trântit monitorul laptopului, m-am grăbit să ies din restaurant în aerul înăbușitor, am făcut slalom printre mesele de pe terasă și m-am trezit pe strada îngustă. Ce dracu’ se întâmplase în timpul operațiunii Riverbend?

Am făcut doi pași în stradă când am auzit în spatele meu o motocicletă accelerând. Mi-am ridicat ochii și am văzut-o gonind spre mine. Motociclistul era camuflat într-un costum negru din piele. Lumina soarelui se reflecta în vizorul căștii. Am dat înapoi. Motorul venea către mine. Încă un pas înapoi și motocicleta a virat din nou spre mine.

Eram atât de obosită.

Al naibii de obosită. Genul ăla de oboseală când îți vine să dai dracului totul. M-am întors către un cuplu de turiști de la una din mesele de pe trotuar.

– Pot împrumuta scaunul acesta?

– Sigur. Mi-au făcut semn să-l iau.

Motocicleta accelera. Am săltat scaunul și l-am ridicat deasupra capului ca pe un partener de dans care s-a cherchelit.

L-am izbit pe motociclist în cap și scaunul mi-a zburat din mâini. Omul s-a răsturnat de pe motocicletă. Brațele îmi zvâcneau de la lovitură și motocicleta mergea mai departe. Motociclistul s-a izbit de pământ ca o minge aruncată cu putere, s-a dat de-a berbeleacul până în bordura de vizavi, răsturnând o tarabă

cu bibelouri din fața unui magazin. Motocicleta s-a hurducat de-a lungul străzii și s-a prăbușit.

Turiștii au sărit cu toții.

– La dracu', ce-a fost asta?

Motociclistul zăcea acum acoperit de un morman de jucării și nimicuri care îi cădeau în cap de pe etajere.

Vânzătoarea s-a năpustit afară. Toată lumea era în picioare. Motociclistul și-a desfăcut brațele sub nămeții de jucării. Motocicleta, turată, era la aproape douăzeci de metri mai în față pe stradă. Am pornit spre ea.

Dă-l naibii de aeroport. O să mă duc cu motorul până în Singapore. Am ridicat motocicleta, am îndreptat mânerul și am săltat piciorul să mă așez în șa.

Am auzit mișcare în spate și m-am întors. Motociclistul m-a apucat de umeri, m-a smucit de pe motor și m-a izbit de trotuar. Și-a rotit piciorul în aer și mi-a aplicat o lovitură în stomac. M-a proiectat direct în magazinul de suveniruri prin vitrină, făcând-o țândări. Am alunecat pe podea. Când m-am uitat în sus, am văzut că-și încordează brațul să mă lovească.

Înainte să apuc să ridic mâna, motociclistul mi-a și plesnit un dos de palmă peste față. M-a pișcat al naibii de tare. Mă zvârcoleam să mă ridic de jos, dar eram acoperită de bibelouri și șiraguri de mărgele. Motociclistul s-a lăsat pe vine, m-a încălecat și și-a înfășurat mânușa de piele în jurul gâtului meu. A ridicat cealaltă mână. M-am încordat, așteptând să mă feresc de pumnul lui.

Și-a deschis vizorul căștii. Ochii lui erau întunecați și furioși. Și foarte familiari.

– Jax? am bâlbâit.

Și-a luat mâna din gâtul meu.

– A durut. Ca dracu'. Cum de...

– Puteai să mă omori.

M-a prins cu mânușile și m-a săltat în picioare.

– Nu știam...

– Și aveai de gând să-mi furi motocicleta? Nu prea cred. Mișcă.

M-a împins spre ușă. Vânzătoarea își agita brațele în aer și urla. Jax i-a urlat ceva înapoi în thailandeză.

– Dă-i niște bani, a zis.

Capul îmi vâjâia, dar am scos un teanc de *baht* din buzunar și i l-am întins. Jax i l-a dat femeii. Îmi măturam bucățile de ghips de pe piept. Jax m-a prins de tricou, m-a aruncat pe ușă și m-a dus spre motocicleta care era încă pornită.

– Urcă.

A îndreptat-o și a încălecat cu un picior. Am urcat și eu cu stângăcie în spate și mi-am înfășurat brațele în jurul taliei ei, simțind căldura degajată de pielea costumului. Fără să scoată vreun cuvânt, a demarat.

Mă țineam de Jax, eram atât de asudată, încât, atunci când a înclinat motorul, am alunecat într-o parte. Strada trecea pe lângă noi în viteză, plină-ochi de mașini, magazine de prost gust, miasmă, iz de umezeală și oameni asudați căutând umbră. Și-a schimbat punctul de greutate și se înclina în curbă. Am luat colțul. O țineam strâns de talie și mi-am adunat coapsele în jurul ei. Conducea motocicletă aia de parcă era o extensie de metal a ei.

A accelerat pe o alee dreaptă, pe sub niște copaci, și deodată am nimerit pe o șosea impecabilă, umbroasă, printre întinderi de iarbă verde și palmieri și ferigi uriașe, care dădea spre un hotel ce semăna cu o pagodă. Am văzut panoul: Shangri-La.

S-a oprit sub o poartă cu acoperiș și portarul a ieșit zâmbind să ne întâmpine. M-am dat jos de pe motocicletă cu o senzație bizară și cu picioarele tremurând. Jax și-a scos casca și a luat-o la pas spre intrare.

– Stai, am zis.

A intrat în hol. Am urmat-o, privind la marmura, candelabrele și orhideele dinăuntru. În spatele recepției, niște tinere suiple și-au împreunat mâinile în gestul acela ca de rugăciune și au salutat, *Sawatdee*. Priveliștea care se vedea pe geamuri dezvăluia cocotieri, o piscină sclipitoare și râul. Voiam să mă așez și să rămân acolo pentru totdeauna.

Avea aer condiționat. Acea răcoare extravagantă, care-ți dă fiori, tipic norvegiană. Nu-mi pasă de karma – ia-mi sufletul. Măcar 30 de secunde în locul ăsta.

Jax s-a dus ținută la recepție cu un elan nonșalant, de parcă în locul acesta țipe afro-americane dădeau buzna tot timpul pe

motociclete de 500 cm³. Le-a zâmbit generos, le-a turuit câteva cuvinte și s-a întors cu o cheie.

– Vino cu mine, mi-a zis.

De undeva, se auzea muzică de pian. Mă așteptam ca în orice moment să-i văd pe Yul Brynner și Deborah Kerr coborând scările și pornind un vals.

– Și închide gura, mi-a zis.

La etaj, am intrat într-o cameră care dădea spre râu. Fiecare centimetru al încăperii era la fel de opulent ca și holul de la intrare, mătase aurită și lemn de tec strălucitor. Orhidee albe se revărsau din pereți. În barul de lângă ușă stăteau aliniat whisky-uri scumpe. Pe măsuta de cafea erau un bol mare cu fructe tropicale, o sticlă de vin și un bilet de bun venit din partea patronului. Și eu care credeam că hotelurile îți pun la dispoziție doar automate cu dulciuri alterate.

Jax și-a dat jos jacheta din piele. Purta un maiou negru strâns pe corp, iar umerii ei păreau încă nervoși după căderea pe asfalt.

– Ai șaiszeci de secunde să-mi explici ce căutai în cutia cu cheie roșie din arhiva de muzică din L.A.

– De ce m-ai trosnit cu lovitura aia de karate?

Mi-am dus mâna la coaste.

– Știai că sunt eu.

A scos două sticle de apă din minibar și mi-a aruncat una mie.

– Cincizeci de secunde. Apoi o să încep să te snopesc în bătaie.

– La naiba, în nici un caz. Trebuie să prind un avion spre Singapore. Am mai puțin de zece ore să prind următorul flash drive. Dar tu știi deja asta.

– Informația din dosarul ăla nu-ți era destinată ție. Tu nu ești implicată.

– Nu sunt implicată?

Și-a dus sticla cu apă la buze, a băut cu sete vorace câteva înghițituri, apoi s-a șters la gură cu dosul palmei.

– Să-ți dau un sfat legat de Bangkok. Păzește-ți fundul. Nu...

– Nu bea apă. Am înțeles asta.

Nu avea nici o idee ce se întâmplă, mi-am dat seama. Nu știa nimic.

Mi-am dus mâna la frunte. Trebuia să-i spun. Totul.

– Jax...

Să-i spun totul.

– Tata a fost răpit de Sangeri. Vor drept răscumpărare dosarul Riverbend.

Ca și cum aş fi apăsat un buton, s-a oprit brusc. Până și respirația părea să i se fi oprit.

– Ea e pe urmele tale.

Și-a retras privirea.

– Cum ai făcut rost de adresa arhivei de muzică?

– Tim.

Deodată, a început să se uite la mine cu suspiciune.

– Tim nu știe de arhivă.

Oh, Doamne. Au început să-mi apară broboane de transpirație pe brațe. Hai să-i spun.

– Tim a descifrat indiciile care m-au condus spre adresa asta. Chestia cu R&B. El e cel care a descoperit cheia roșie.

– E puțin probabil.

Spune-i mai departe.

– El crede că și tu ai fost răpită. Nu i-ai răspuns la mesaje. A venit la mine încercând să te găsească.

Și-a ferit privirea și părea să cântărească ce-i spuneam. Avea o expresie opacă.

– Tot nu se leagă. Cum de ești aici dacă...

M-a ochit brusc.

– Ce s-a întâmplat cu el?

Mi s-a pus un nod în gât de teamă.

– A fost împușcat.

A tras aer în piept de două ori și a încremenit de-ai fi zis că s-a transformat în piatră. Razele de soare îi desenau conturul ochilor.

– E mort? a întrebat.

– Era viu când am plecat eu din L.A.

În ciuda tuturor eforturilor mele, vocea mi s-a frânt. Mi-a susținut privirea un timp, după care a închis ochii și și-a lăsat capul pe spate. Trăsăturile ei nu trădau nimic, dar pieptul i s-a prăbușit. Mă simțeam sfâșiată.

– Jax.

I-am atins brațul.

– A fost lovit de un singur glonț în partea laterală. A reușit să sune pe cineva să vină să-l ajute. El...

M-a înșfăcat de încheietură.

– L-ai lăsat baltă?

Pentru prima oară în viață, mi-a fost cel mai greu să pronunț „da”.

Mi-a înfipt unghiile în carne.

– Singur?

– Tim mi-a spus că trebuie să fac rost de dosar. Mi-a zis că, dacă dau greș, n-o să vă mai vedem nici pe tine și nici pe tata vreodată.

Mă stăpâneam să mă eliberez din prinsoarea ei.

– Mă înțelegi? A insistat – pentru tine. Așa că ajută-mă să ajung la Singapore. Nu mai avem timp.

– Nu. Ce nu poți să faci vreodată e să dai pe mâna celor din familia Sanger dosarul.

– Ce?

Începeam să văd stele verzi deja.

– De ce? Ce dracu' e în dosarul ăla, sângele lui Cristos?

– Aici nu e vorba de răscumpărarea tatălui tău. E vorba de pe-depsirea lui și a mea de către Rio.

– Jax, îl are pe tata deja. L-a împușcat pe soțul tău. Iar eu sunt căutată de poliție. Ce mai ai de pierdut?

Mi-a dat drumul și a ridicat mâinile.

– Taci din gură. Lasă-mă să mă gândesc.

Și-a strâns pumnii și a început să mășăluiască prin cameră. Dacă încerca să nu pară afectată de vestea legată de împușcarea lui Tim, nu-i ieșea.

– Trebuie să modificăm dosarul. Dacă ștergem unele informații și schimbăm unele fragmente să o inducem în eroare pe Rio, o să meargă.

– Să ne facem de cap cu dosarul? Las-o moartă. Nu-mi pasă de planurile tale. Eu îl vreau pe tata înapoi.

Ea continua să umble în sus și-n jos. M-am uitat la ceas.

– La naiba, tata nu mai are timp să aștepte după mine să alerg în toată Asia și să vânez cheștiile astea ca pe niște ouă de Paște. Mai are patruzeci și una de ore.

Ea s-a oprit să asimileze ce am zis.

– Atunci trebuie să faci ce-ți zic eu. Te duci unde zic eu și faci exact ce-ți spun. Altfel, o să mă asigur să nu faci rost în veci de flash drive. Ai înțeles?

– Da.

– O să fie al naibii de greu. Trebuie să dai ce-ai mai bun în tine.

Arăta de parcă era pe punctul de a exploda. Mă privea provocator.

– Jax, am condus cu soțul tău în mașină, sângerând, după un schimb de focuri. Am făcut rost de flash drive, am fugit de Poliția din L.A., am zburat jumătate de glob și am scăpat de Copiii Porumbului la râu. Am reușit să te dobor până și pe tine. Și am avut curajul să-ți spun despre Tim, i-am zis. Dă-i bice.

Mi-a susținut privirea. Am făcut un pas spre ea.

– Dar dă-i bice *acum*. Nu ne permitem să pierdem încă o secundă.

Încet, aproape imperceptibil, a dat din cap.

– Deci ai de gând să mă duci în Singapore? am zis.

– Nu.

A desfăcut fermoarul unui buzunar de la jachetă, a scos un flash drive și l-a ridicat în dreptul ochilor.

– Asta e.

Neoane, bere, paiete și ardei iuți: Bangkok-ul după lăsarea serii. Jax și cu mine treceam în pas grăbit de turiști și petrecăreți pe o stradă de lângă piața de noapte Pat Pong, invadată de panouri publicitare cu lumini intermitente care făceau reclame la orice, de la saronguri la smaralde și show-uri lesbi. Muzica bubuia și sporovăiala amestecată din toate limbile tăbăra peste mine. Sub sigla din neon albastru țipător a unui club de noapte, pielea arămie a lui Jax a căpătat luciul pielii de rechin. Niciodată până atunci nu-și arătase vârsta, în nici una dintre zilele celor patruzeci și cinci de ani pe care-i avea.

Nu scotea o vorbă. De când plecaserăm din hotel, parcă intrase într-o transă. Îmi dădeam seama că trăirea ei meditativă nu avea nici o legătură cu starea zen, ci mai degrabă cu răzbunarea – că nu se rezolvă nimic printr-o viziune pașnică, ci cu gloanțele.

A făcut colțul și m-am dus după ea pe o alee. Mirosuri de mâncare atârnavu greu în aer și râsete răzbăteau de la ferestrele bucătărilor. Un miros greșos a ajuns la mine.

– Ce-i putoarea asta? am zis.

– Lipici.

În întrândurile dintre clădiri, am zărit bărbați la lumina becurilor cu unelte în mână. Ea îi privea indiferentă.

– Lipesc etichete pe poșetele Gucci pe care le contrafac. Nu-ți face griji, ce îți cumpăr eu e de o calitate mult mai bună.

I-am aruncat o privire.

– Și la ce te referi?

– La noul tău pașaport.

Nu mai puteam să spun că mă surprindea. Să-ți faci fotografia pentru pașaport era un fleac. Îmi construiam noua identitate.

Acolo, în piață, am făcut cumpărături. În patruzeci și cinci de minute, Jax a reușit nu numai să-mi cumpere haine noi, dar să-mi ia și mărimile pentru noua garderobă. Mulțumită unei croitorese agitate, acum îmi cunosc toate dimensiunile de sus până jos. Apoi Jax m-a dus la coafor. În cincizeci și unu de minute: vopsit, tuns, masaj la cap, spumă de păr, uscat, iar acum aveam o culoare brunet-ciocolatie. Punk rock-ul n-a murit. E la mine în păr. La SpecWorld, mi-am făcut rost de niște lentile de contact de altă culoare și niște ochelari Eurotrash. Dintr-o farmacie mi-a luat, la reducere, machiaj. Jax mi l-a aplicat pe față.

Uitându-mă atent la fotografia din pașaport în luminile de pe alee, am tras o concluzie: creionul dermatograf și oboseala îmi dădeau niște ochi gotici.

– O să meargă?

– Cu atitudinea corectă, da. Un sistem de securitate sofisticat poate să te descopere după tonalitatea vocii sau stilul de mers. Dar înfățișarea e perfectă.

M-a condus pe alee spre un bulevard larg.

– Cheia e să-ți înveți pe de rost istoria personală. O să fie simplu, dar trebuie să ai sânge rece.

A pășit pe bordură, privind traficul aglomerat și căutând un taxi.

– Jax, e timpul să începi să vorbești. Sunt lucruri pe care trebuie să le știi.

– Nu trebuie să le știi. Vrei să le știi.
– De ce ai spus că Tim și tata se urăsc?
– Vrei să le știi.
– E din cauză că tata a fost implicat în operațiunea care l-a determinat pe Hank Sanger să te împuște?

– Vrei să le știi.
– Când te culcai cu Sanger, știai că e însurat cu Rio?
– Erau în concubinaj.

A fluierat după un taxi.

– Urcă.

Am sărit înăuntru și am așteptat să închidă ea ușa.

– De ce ai spus că Riverbend e despre copii pierduți?

S-a aplecat spre șofer și i-a dat o adresă. Am pornit în trafic.

– Ce legătură au copiii pierduți cu dorința de răzbunare a lui Rio Sanger? am zis eu.

– Eu și cu tatăl tău am răpit câteva dintre fetele lui Rio, le-am dus la poliție și le-am trimis acasă. Ea a văzut-o ca pe un furt.

– Asta nu e suficient să stârnească o vendetă.

– Hai să-ți spun despre Rio, a zis ea. Tată american, mamă din Asia de Est. A crescut în Bangkok, s-a apucat de furat în adolescență, l-a întâlnit pe Hank, a avut un copil la optsprezece ani, pe mult iubitul ei Christian.

Privea orașul care rămânea în urma noastră.

– S-a folosit de un amant să plece din Asia. Alți bărbați au dus-o în Europa și în Americi. Îi trata ca pe niște bilete de avion. Dar întotdeauna se întorcea la Hank. L-a urmat și așa a ajuns să conducă un club în Medellin. Și apoi a venit aici din nou.

– L-am văzut pe Hank când a tras în tine.

– M-am întors cu spatele. Niciodată să nu faci asta.

Am tăcut pe moment.

– Ce voiai să-i spui lui Hank despre Christian? Ce era în neregulă cu el?

– Încercam să-mi salvez pielea. Aș fi zis orice.

– Ce ai de gând să schimbi în dosarul Riverbend?

– Cum merge cu scrisul?

Am simțit pe loc cum mă strânge pielea capului.

– N-am să-ți scriu memoriile. Niciodată.

- Nu, romanul tău. Se întoarce gagica de gherilă în volumul ăsta?

- De ce ai plecat din Agenție, Jax?

- Rowan Larkin, îmi place de ea. Mi-ar plăcea și mie să omor prin telechinezie, așa cum o face ea. Foarte mișto.

M-am cufundat mai adânc în scaunul meu, uitându-mă pe geam.

- Sintagma *răspuns direct* nu înseamnă nimic pentru tine, nu-i așa?

- Vorbește în continuare de una singură, cred că pricepi ideea. Mi-am încrucișat brațele.

- Știu de ce tot apari în viața mea. Nu e pentru că ai lucrat cu tata. E pentru că nu ai prieteni.

Și-a încordat buzele. A lătrat ceva la șofer. El a tras pe dreapta.

A plătit, a sărit din mașină și a luat-o în pas grăbit pe o stradă cu magazine de haine elegante. Am prins-o din urmă. Mergea cu bărbia în aer.

- Agenția. Salariu mediocru, mâncare proastă. Politici de birou, rapoarte scumpe, teste antidrog surpriză.

Pâlcuri de cumpărători se plimbau încet, flecărind și râzând, legănându-și plasele cu cumpărături. În vitrinele magazinelor strălucea mătase roșie și albastră.

- Munca pe teren era mai plăcută. Călătorii exotice și arme de foarte bună calitate. Era grozav să ți-o tragi pentru SUA, să dobori regi ai drogurilor sau vreun *commandante* recalcitrant prin puterea pozitivă a futaiului. Dar, când am plecat eu, jumătate dintre analiștii din Langley aveau mai multe contacte la *New York Times* decât în Peshawar.

S-a uitat atent în vitrinele magazinelor.

- Planeta mustește de târături. La Langley eram doar una care dădea din cap la mesele de conferințe. Pe cont propriu, sunt o combustie spontană. Nu-ți place să ai puterea? Du-te acasă și citește Noam Chomsky și trângănește online despre asta.

- Doamne, și eu care credeam că Jesse e cinic.

- Eu chiar sunt nenorocita aia care credeai că sunt.

A împins ușa unui magazin și m-a invitat înăuntru. Am simțit un fior care n-avea de-a face cu aerul condiționat.

M-am uitat în jur. Nu era un butic cu haine, ci ceva ce semăna mai degrabă cu o galerie de sculptură. Sub luminile ca de alcov, stăteau înconjurată de fosile.

Bucăți de gresie atârnav pe pereți, învăluite de ferigi preistorice și schelete minuscule de șopârle. Într-o vitrină așezată pe pedestal, zăceau colții unui mamut lânos. Pe un perete din lemn de mahon, la capătul magazinului, se afla un logo care afișa discret *Vindem oase de dinozauri din Mezozoic*.

Galeria era tihnită, sobră și, în afara noastră, nu mai era nimeni. M-am dus spre un obiect lăcuit de pe un pedestal din vitrină și m-am apropiat să-l examinez din față. Era craniul unui tigru cu dinți-sabie. Era sublim.

– Incredibil.

– Bucură-te că-i mort.

O voce masculină s-a auzit deodată, cu ecou, de nicăieri.

– Pot să vă ajut?

Jax a răspuns fără să se uite.

– Sunt interesată de lumea pe care am lăsat-o în urma noastră. Asta pare să fie locul ăsta.

Vocea a răspuns meditativ.

– Rămășițe ale unor timpuri și locuri mai simple? Ați văzut specimenul de *compsognathus* de pe perete?

– Ar trebui să-mi vând sufletul ca să am bani de așa ceva. Ce altceva mai aveți? a zis Jax.

– Cât timp aveți la dispoziție?

– Nu prea mult. Plec cu trenul de la miezul nopții.

I-am aruncat o privire, mirată de faptul că spionii foloseau jocurile astea de parole.

– O clipă, a zis vocea.

Jax stătea calmă printre toți prădătorii. I-am murmurat în ureche:

– *Midnight Train to Georgia*? Dacă CIA-ul a rămas blocat în anii '70, e mai rău decât am crezut.

Peretele din mahon din capătul magazinului a început să se miște. În tăcere, a pivotat, rotindu-se la nouăzeci de grade ca să scoată la iveală o altă încăpere în spate – măruntaiele erei mezozoice erau pe jumătate birou, pe jumătate laborator paleontologic.

Un bărbat, care stătuse în tot timpul acesta în spatele biroului și ne urmărea atent pe un televizor cu circuit închis, a ieșit de după masă. Era destul de înalt pentru un thailandez, peste un metru șaptezeci, cu un cap chel și lucios. I-a aruncat lui Jax un zâmbet familiar. Ea a făcut gestul de rugăciune *wai*, iar el i-a răspuns întocmai. Apoi i-a luat mâna și a sărutat-o pe ambii obraji în stil european.

– Ce încântare din partea ta să-mi întrerupi seara, i-a zis.

– Sunt în grabă, Pete.

– Și nu ți-ai pierdut nici șarmul, văd.

S-a întors și mi-a întins mâna.

Pete Kongsangchai.

Jax a dat din cap spre mine.

– Ea e Kit.

Chiar așa mă chema, Kathleen era primul prenume, dar, auzindu-l, m-a trecut subit un fior de spaimă. O singură persoană din lumea asta îmi spunea Kit, și aceea era tata.

– Ce ai nevoie? a întrebat-o el.

– Mai ai privilegii de administrator pe serverul Lawrence Livermore?

I-am aruncat o căutătură tăioasă. El n-a răspuns. În schimb, a luat-o înainte să ne conducă în camera secretă și peretele s-a închis în urma noastră cu un șuierat stins.

– Pete? Am nevoie să le accesez arhivele să iau o cheie de criptare Tip Unu, i-a zis.

S-a arătat necăjit.

– Altceva? Poate codul de lansare a unei bombe nucleare?

– Nu ți-aș cere dacă n-ar fi necesar.

Figura i s-a mai înmuiat.

– Jakarta, ce-ai făcut?

– E dincolo de mine treaba asta. Este...

Stăpânirea ei de sine atât de rigidă părea să se clintească o clipă. Era vorba de Tim. A așteptat ca el să spună ceva, dar n-a întrebat mai multe.

– Și da, mai am nevoie de ceva. Un pașaport american.

El a scuturat din cap.

– M-am retras din afacerea asta.

– Carnet de conducere, carduri de credit, de asemenea.

– Nu. Afacerile mele nu mai gravitează în jurul simulării autenticității. Acum am de-a face doar cu obiecte autentice.

Ea i-a întins noile mele fotografii de pașaport și o bucată de hârtie pe care scrisese ceva la hotel.

– Ai nevoie de astea.

El a refuzat să le ia. Ea l-a apucat de încheietură.

– E fiica lui Phil.

S-a întors către mine cu o lumină nouă și cruntă în priviri. A luat pozele și hârtia.

– Călătorește mult?

– În Europa, cel mai mult. E aventuroasă, dar pașnică.

– Vârsta?

– Treizeci și patru, am zis.

S-a uitat cercetător la mine.

– Îți dau douăzeci și nouă. A examinat hârtia. O să-mi ia...

– Jumătate de oră, a zis Jax.

El și-a lăsat capul într-o parte.

– Dragă, de când ai tu simțul umorului?

– Nu am.

– O oră. Și o să coste două sute.

Jax s-a uitat la mine.

– Plătește-l.

Am găsit suma de *baht* la fundul rucsacului, socotind în cap. Chiar așa, bulversată de schimbarea fusului orar cum eram, am calculat că însemna în jur de cincizeci de dolari. Orașul ăsta era chilipir curat. Poate c-ar fi trebuit să mă duc înapoi la falsificatorii aia și să-mi fac cumpărăturile. Să iau și un televizor cu plasmă.

Jax și-a pus mâna pe mâna mea.

– Două sute de dolari.

Prea obosită să mă simt proastă, am găsit teancul pe care mi l-a dat Tim și am scos câteva bancnote.

Pete s-a întors, dar Jax l-a oprit.

– E extrem de important. Nu știu cum să subliniez asta.

Ochii lui cu privirea înfierbântată s-au mai potolit.

– Înțeleg.

A strigat:

– Daw. Am nevoie de tine.

La masa de birou din capătul încăperii, o femeie a dat la o parte o lupă imensă și s-a ridicat din spatele unui os uriaș de creatură din cretacic. Era îmbrăcată într-o rochie neagră pe gât, elegantă ca orice manechin din Manhattan.

Jax a salutat-o cu un *wai*.

– *Sawadtee*, Daw.

Femeia a plutit spre noi. Pete i-a întins fotografiile.

– Jakarta. Kit. Doriți ceai? a zis ea.

– Vine la pachet cu puțină simpatie? a zis Jax.

– Vine cu o nouă viață.

Ceainicul era gol. La fel ca bolurile de *pad thai* pe care Pete le adusese pentru noi. Daw a coborât scara din spatele atelierului și i-a întins lui Jax un pașaport american, un carnet de conducere californian și două carduri. Jax a luat pașaportul și l-a pus sub lupa gigantică de la masa lui Daw. A tras lampa de birou deasupra și l-a examinat.

– Copertă nouă, frumos îndoită în câteva locuri. Fotografiile arată bine.

M-am dus și eu acolo, am aruncat o privire și am pufnit pe nări.

– Kathleen Rowan Larkin. Chiar nu credeai că o să fiu în stare să rețin un nume nou pe de-a-ntregul?

– Simplificăm lucrurile. Nimeni n-o să ghicească vreodată că e numele personajului tău.

– De asta e atât de insultător.

– Ideea e, așa cum o să-ți spună și Daw și Pete, ca pașaportul asta să păcălească și ochiul cel mai format.

Daw a spus:

– Nici cei de la Imigrații n-o să-și dea seama.

Jax l-a dus sub lupă.

– Holograma e excelentă. Și cerneala. Metoda de printare?

– Perfectă, a zis Daw. O placă pentru fiecare culoare folosită.

– Watermark?

– Simulat, dar vizibil la ultraviolete.

– Frumos curcubeu. Excelent.

Satisfăcută, a dat din cap spre ea și s-a întors către Pete.

– Ai cheia?

El se uita atent la ecranul computerului.

– Am algoritmul și marcajul temporal.

– Bine.

A scos o dischetă și i-a dat-o. Daw mi-a înmănat carnetul de conducere.

Am zâmbit.

– Mulțumesc că ai dat timpul înapoi.

Ridicându-și privirea, Pete a zis:

– Cu plăcere, dragă.

Jax a spus:

– Spune-i despre întâlnirea cu gorilele lui Rio de azi.

– Da.

I-am descris monștrii: niște copile de doisprezece ani, cu privire de fauni, slabe ca niște ogari și cu ochi îngrozitori.

– Diminuendos? a zis Pete.

– Cum a făcut asta Rio? a întrebat Jax.

El și-a trecut mâna peste capul pleșuv.

– Probabil le-a indus hipopituitarism în copilărie. A stopat hormonul creșterii ca să le împiedice dezvoltarea și maturizarea fizică.

– Cum a făcut asta?

– Droguri, operații...

O undă de suferință i-a apărut pe față.

– Jakarta, hormonul de creștere e vital. Poate schimba viețile copiilor cu probleme congenitale de creștere. Și când mă gândesc că Rio îl oprește intenționat...

Când mi-am dat seama la ce se refereau, m-au luat amețelile.

– Înseamnă că ființele astea au lucrat pentru Rio Sanger timp de mai bine de un deceniu.

M-am uitat la Jax, amintindu-mi avertismentul ei din clipul din dosarul Riverbend: Rio încă avea fetele alea.

Jax s-a uitat scurt la mine.

– Ți-am spus să ai grijă.

Pete ne privea acum într-o lumină nouă, nu mai era interesat doar de comerț sau treburi de spioni.

– Orice faceți ca s-o opriți, sper că am putut să vă ajut.

Daw s-a apropiat.

– Sper să se rezolve. Și că Tim o să fie cu tine data viitoare când ne vedem.

– Și eu, a zis Jax.

Christian se plimba în sus și în jos pe balcon. În vale, Los Angeles-ul era un ocean care pulsa de lumini. Era cea mai frumoasă parte a nopții, înainte de răsărit, după sex, când urma să primească banii, numai că nu putea sta locului. În cele din urmă, Eden a ieșit cu telefonul în mână.

– Shiver a răscolit toată camera lui Delaney la pensiune. Fără noroc.

– Nimic? Futu-i.

Îi era frig. Își freca mâinile să se încălzească.

Eden se mișca de parcă avea o criză de rinichi. Individul care-și serbase aniversarea de patruzeci de ani o lovise energic, de câteva ori, cu bastonul de polițist.

– Nu-ți face griji. Ea și cu Bliss o să-i dea de urmă, a zis.

El a făcut câțiva pași pe lângă ea.

– Cum? E Bangkok.

– Au ele resursele lor.

A zis-o rar și apăsător, de parcă vorbea cu un copil. Pieptul îl strângea dintr-odată, acea strânsoare bruscă. Din nou, avea senzația că Eden se uita la el ca la un om slab. Curva asta, cu trupul ei chircit și uitat în adolescență, îl trata tot mai des ca pe un câcat de animal.

Din casă, veneau pocnituri de tocuri. Rio a venit pe balcon.

– Care-i situația?

El și-a dat părul pe spate.

– Eliberăm camera o sută nouăzeci și cinci în seara asta.

– Bine. Și fata lui Delaney?

– Shiver și Bliss sunt pe urmele ei, a zis el.

Parfumul ei a umplut aerul, îmbibându-se în țesutul bluzei lui. Era epuizat și voia să facă un duș. Efectul drogurilor era pe terminate.

Nimic nu mai mergea de la un timp, nici eritropoietina, nici metamfetaminele, nimic. Trebuia să stea treaz și era atât de sleit, de înfrigorat, iar mama lui și Eden se uitau la el de parcă știau ceva despre el ce el habar n-avea.

– Ce? a zis el.

Rio s-a încruntat și i-au apărut cute.

– Arăți groaznic. Du-te să te culci.

– Nu pot să mă culc. Nu până aflăm că au pus mâna pe ea.

Ea și-a pus palma pe fruntea lui câteva secunde și a răsuflat.

– Fără comentarii. Cred că te îmbolnăvești.

L-a înghiontit să intre în casă și s-a întors către Eden.

– Ce știm?

– Sunt doar câteva locuri unde Delaney putea să coboare din barcă, așa că au arătat poza ei în împrejurimi.

El a intrat în casă. În sticla ferestrelor, putea să-și vadă foarte clar reflexia.

Eden a spus:

– Shiver a aflat că s-a petrecut o încăierare cu un motociclist.

– Curva aia negresă din Texas? a zis Rio.

– Cred că da.

– Atunci poate să estimeze pe unde sunt.

El se uita la reflexiile lor. Trebuiau să pună mâna pe Delaney. Nu puteau să piardă.

Sig-ul era în dormitor. Trebuia să verifice că era încărcat și că mergea bine. După ce-l demontase mai devreme, își julise degetul remontându-l. Sângerase un sfert de oră. De data asta, n-avea să se taie. S-a uitat la mâinile lui. Erau reci. Trebuia să le dea o ocupație, să pună totul în ordine.

Eden a zis:

– Rivera e cazată la un hotel de cinci stele, mă gândesc.

Rio a dat din cap.

– O să aleagă un loc unde poate să se bazeze pe tactul staff-ului din hotel. Bun. Foarte bine, Eden. Spune-le clar că e foarte important. Vreau chestia aia.

Christian vedea în fereastră reflexia lui Eden, care tasta pe telefon. Rio și-a pus mâna pe ceafa ei și s-a aplecat la ureche:

– Spune-le să se grăbească.

Jax a descuiat ușa și a intrat în apartamentul din Shangri-La.

– Ah. Bine.

Eu m-am tras uimită, crezând că am dat peste atelierul lui Moș Crăciun. Sosise noua garderobă. Sacoșe de cumpărături zăceau pe masa de cafea, pline de bluze verzi, aurii și albastru electric, un costum negru mulat, un sweater negru din cașmir și pantaloni din lână. Pantofi, curele, cercei, coliere. Era o diferență

ca de la cer la pământ între lucrurile astea și tricoul și jeanșii pe care-i purtam.

– Kit Larkin este cu zece clase peste mine. Mai ales lenjeria ei intimă. Și toată dantelăria neagră merge de minune cu machiajul meu gotic.

Jax a aprins laptopul care-i fusese livrat.

– Kit Larkin e într-o perioadă de pauză de la jobul ei la agenția de publicitate din San Francisco. Îi place să atragă atenția și călătorește în jurul lumii.

– Da, Japonia, Italia și Spania în ultimele șase luni, conform pașaportului.

M-am uitat la ceas.

– Și chiar acum vrea să o ia din loc.

S-a uitat la mine din colțul ochiului.

– Calmează-te. Mai ai cinci ore conform cronometrului de pe computer ca să descarci flash drive-ul din Singapore. O să-l decriptez și-o să-l modific mult mai repede.

– Tata s-ar putea să nu mai aibă nici aer, nici apă. Nu vreau să aștept cinci ore.

M-am frecat la ochi.

– De ce a trebuit să-ți protejezi în halul ăsta dosarul și să mă obligi să alerg și să-l vânez?

– Pentru siguranță. Dacă persoana potrivită voia să pună mâna pe dosar, trebuia să fie foarte hotărâtă s-o facă. Dacă persoana greșită ar fi pe urmele lui, aș putea s-o scurtcircuitez. Faptul că l-am fragmentat îmi dă timp să recuperez informațiile sau să pun la cale o ambuscadă. Știu parcursul, unde ar trebui să fie persoana respectivă și când.

– Da, cineva ca mine.

M-a văzut că mă uitam din nou la ceas.

– E opt seara. Plecăm de aici la nouă. Și-a așezat computerul lângă al meu pe masă. Hotelul ăsta nu e sigur. Pot să mă bazez pe discreția angajaților, dar nu pentru mult timp. Acum lasă-mă să mă ocup de o treabă serioasă pe laptop.

A inserat discheta pe care i-o dăduse Pete Kongsangchai. Pe ecranul meu a apărut deodată o poză cu spațiul cosmic și o nebuloasă albastră.

– Cum ai avut acces la serverul securizat de la Lawrence Livermore? am zis eu.

– Pete a lucrat ca analist de securitate și la Sandia, și la Livermore. Drumurile noastre s-au întâlnit de-a lungul anilor.

Non-răspunsul pe care mi l-a dat nu m-a liniștit. Laboratorul Lawrence Livermore are sub pază stocul de arme nucleare ale Statelor Unite. Printre jucăriile pe care le-au inventat se numără și racheta Polaris.

– Ce e o cheie de criptare Tip Unu? am zis.

– Cea mai modernă metodă de criptare. E un cod generat de înregistrarea de imagini statice din spațiu. Pulsari, explozii de raze X din găurile negre...

Trecea de la un program la altul, tastând sacadat.

– Pentru a le decripta, ai nevoie de algoritmul și marcajul temporal pentru momentul când sateliții noștri au captat zgomotul.

– ET, sună acasă.

A lovit o tastă cu unghia ei vopsită.

– Cine zice că cercetările pentru descoperirea inteligenței extraterestre n-au dat roade?

– Spune-mi că ai de gând să oprești cronometrul ăla de pe flash drive.

– Da.

– Bine.

– Tocmai am descărcat cheia de decriptare pe computerul tău. Acum...

A introdus flash drive-ul din Singapore în computerul meu.

– O să decriptez flash-drive-ul, șterg unele informații de pe el și le editez pe celelalte. Apoi o să descarc dosarul Riverbend revizuit pe un disc pe care i-l poți da lui Rio.

– Excelent.

A deschis un cadru dintr-un clip pe computer. Era o imagine a bordelului lui Rio, cu cele două fete care-i mulțumeau clientului în dimineața următoare. A făcut zoom pe fețele lor.

– Astea sunt Copiii Porumbului?

– Doamne sfinte.

Fetița asiatică era cea care sărise pe mine la Wat Po. Lângă ea era blondă care-l atacase pe Tim în Los Angeles. În anii ce trecuseră,

structura fețelor abia dacă li se schimbaseră. Doar ochii și uzura trupurilor le dădeau de gol.

– De ce le-ai oprit Rio creșterea în mod deliberat? am întrebat.
Nu eram doar îngrozită, ci și uimită.

– N-ar fi mai ieftin dacă le-ai da afară și le-ai înlocui cu fete cu adevărat tinere?

Și-a ridicat ochii.

– E cel mai crud lucru pe care l-am auzit din gura ta.

M-a copleșit rușinea, dar mi-a trecut.

– Cunoaște-ți dușmanul, Jax.

– Presupun că aceste creaturi au dezvoltat simțuri pe care adolescențele adevărate nu le au. Și sunt valoroase. Nu doar pentru dormitor.

Mi-am trecut privirea peste fețele lor.

– Închide-o.

A închis-o. Neatinsă de emoție ca o stană de piatră, s-a reapucat să tasteze.

Eu continuam să mă uit pe ecran.

– În clipul tău, ziceai că sunt trei.

– Da. Rio le ținea aproape, le lua peste tot cu ea. Toate aveau nume de curve. Una era Bliss. Thailandeza...

Continua să tasteze.

– Cred că era Shiver.

– Ziceai să am grijă că sunt trei. Unde e a treia?

Mi-am încrucișat brațele, așteptând un răspuns care n-a mai venit.

– Fetița din clipul Riverbend, cea cocoțată în copac. Ea e?

S-a uitat la mine.

– Nu.

– Cine e aia? Ziceai în filmare că era una dintre cele pierdute.

Continua să tasteze. Începea să mă obosească chestia asta.

– Jax. Fata din copac. Care e numele ei de prostituată?

Înainte să apuc să respir, m-am trezit că s-a ridicat de pe scaun și se afla chiar în fața mea. Am ridicat mâinile și am făcut un pas în spate, zicând:

– Hei.

– O vezi pe undeva pe aici?

Avea o privire care tăia în carne vie.

- Este una dintre viețile pe care operațiunea Riverbend le-a dat peste cap pentru totdeauna. E pierdută, ai înțeles?

Dumnezeule, îi venea să plângă? Ce i-o fi făcut Rio fetei?

O clipă, am crezut că era pe punctul ori de a-mi spune, ori de a-mi trosni una. Dar a clătinat din cap, și-a ridicat brațele și s-a dat înapoi. S-a așezat la loc și a început să lovească tastele din nou. Stăteam în picioare cu brațele bălăbănindu-mi-se neputincioase pe lângă corp.

- Nu te mai holba, mi-a zis.

Fără nici un chef, m-am dus agale către măsuta de cafea și mă uitam în gol la cadourile de Crăciun. Fie pentru că era antrenată să nu simtă vreo emoție, fie pentru că era incapabilă, vocea i-a sunat indiferentă.

- Trebuie să dau un telefon. Du-te pe balcon și uită-te la peisaj.

- Trebuie să-l sun pe Jesse.

A arătat cu degetul către mormanul de cumpărături.

- Ai un telefon nou. Dar nu te lungi. Poți vorbi fără probleme, ești în siguranță. Treizeci de secunde, nu mai mult.

- Nu pot să-i fac așa ceva.

- Atunci instalează-ți webcam-ul și vorbește online. Webcam-ul e dispozitivul ăla mic.

L-am găsit și am găsit și telefonul. Ezitând, m-am apropiat de birou să ajung la computerul meu. S-a oprit din tastat, dar nu și-a înălțat ochii.

- Când ai de gând să-l lași pe Jesse să-ți pună verigheta pe deget? a zis ea.

- E ultima mea problemă acum.

- Ziua de mâine nu e o garanție. S-a lăsat pe spate. Mărită-te. Fă-ți un cămin alături de bărbatul tău și fă-i copii.

O fierbințeală mi-a pornit din gât și mi-a cuprins tot corpul. Ea nu știa de copilul pe care-l pierdusem, o rană încă deschisă.

- Ar trebui să ai o familie mare, iar treizeci și patru de ani înseamnă că trebuie să te apuci de treabă. Nu aștepta. Momentul potrivit n-o să vină niciodată.

Și-a lăsat mâinile în poală.

- Eu am așteptat și am dat-o în bară grav de tot.

S-a uitat la mine.

– Ai ceva frumos în viața ta. Agață-te de asta cu amândouă mâinile și n-o lăsa să-ți scape niciodată.

Mi-am dat seama că mi se uscaseră gâtul. Avea pete pe pielea ei ciocolatie, încheieturile degetelor palide de atâta tensiune. Dacă ar fi fost altcineva, aș fi consolatat-o.

– Jax, Tim o să fie bine.

– Nu, n-o să fie. Nu pentru mult timp, oricum. Și dacă...

Durerea s-a ivit brusc și a dispărut la fel de brusc pe fața ei.

– Tim e partenerul meu. E sufletul meu. Dar nu pe el îl iubesc. Durerea i se înăsprea și devenea amărăciune.

– Am dat-o-n bară. Să nu faci ca mine.

A scos DVD-ul lui Pete și mi-a întins computerul meu.

– Du-te afară. Lasă-mă să lucrez.

Când am ieșit pe balconul de la dormitor și am închis ușa în spatele meu, ea stătea cu privirea pierdută în ecranul computerului.

Shiver s-a îndreptat spre recepția de la Shangri-La, iar tânăra din spatele biroului i-a surâs ușor și a salutat-o cu un *wai* grațios. Shiver i-a pus plicul pe birou.

– Îi dați, vă rog, acest plic clientei dumneavoastră, doamna Rivera?

– Bineînțeles.

Shiver zăbovea cu degetele pe plic.

– Se poate să se fi înregistrat cu numele de familie al soțului. Dar e americană, o femeie de culoare, foarte îndrăzneță. Angajații dumneavoastră sigur și-o amintesc.

Fata a dat din cap.

– Da, mulțumesc. O să livrăm plicul.

– *Kop khun ka*, a zis Shiver.

A ieșit în noaptea înăbușitoare de afară, unde copiii se bălăceau în piscină. Fusese deja la Mandarin Oriental, Marriott și Peninsula. Prin eliminare, trebuia să fie aproape.

Înăuntru, pe hol, Bliss stătea pe un scaun capitonat, ascultând muzică de cameră. Își scărpină brațul și a urmărit-o pe fata de la recepție luând plicul, consultându-se cu un coleg și apoi chemând un băiat de serviciu. Fata a arătat în sus cu mâna și i-a înmănat plicul. Băiatul s-a îndreptat spre lifturi.

Pe balcon, umezeala din aer m-a învăluit. Am așezat laptopul pe marginea unei mese și am aprins webcam-ul. Zgomotul orașului se auzea în depărtare, scutere pe poduri și bărci cu coadă lungă pe ape. Râul era ca o arteră întunecată și sinuoasă, în care se reflecta lumina și care părea poleită cu aur. Muzica unei

orchestre se înălța de undeva de jos, din sala de bal a hotelului. Dedesubt, copiii se împrășcau cu apă în piscină.

Inima îmi zvâcnea în piept când am format numărul lui Jesse. A răspuns la primul apel.

– Sper că tu ești, a zis el.

– Sunt în regulă. Pornește-ți webcam-ul, că intru online.

– În două minute. Și dă-mi și numărul tău de telefon. Și nici să te gândești să te miști până nu vorbim.

I-am dat noul număr de telefon, am închis și mi-am aprins computerul. Palmele îmi erau transpirate.

În apartament, Jax se plimba în sus și-n jos între dormitor și sufragerie, cu telefonul la ureche. A dat drumul la televizor ca să acopere conversația și, peste umărul ei, vedeam o telenovelă thailandeză frenetică. Și-a întors brusc ochii în direcția mea. M-am răsucit să-i acord intimitate și priveam în zare către luminile aurii și electrizante ale orașului.

Computerul meu a scos un clinchet și a apărut cadrul video. Cu toți nervii și epuizarea pe care o simțeam, m-am trezit, în mod inexplicabil, zâmbind.

Jesse stătea la masa din bucătărie, cu părul vâlvoi, clipind din ochi anevoios ca să se trezească. Prin ferestrele din spatele lui, vedeam cum se crapă de ziuă în depărtare și cum cerul albastru contura vârfurile munților.

– Ești tot în Bangkok? a întrebat el.

– Da, dar nu pentru mult timp.

Și-a ajustat focalizarea camerei. Imaginea și sunetul au devenit brusc atât de clare, că practic puteam să aud vântul care se năpustește în casă, să adulmec mirosul mării, să gust sarea care îi rămânea întotdeauna pe piele după ce înota. Luminile erau slabe și desenau umbre pe fața lui.

– Ce ți-ai făcut la păr? m-a întrebat.

– Au intrat foarfecele în el.

– Foarte Chrissie Hynde. Acum, stai locului și ascultă-mă. Tonul vocii era deconcertant.

– Ai vești? De la tata?

– Nu. Nici un cuvânt.

Am simțit acel pumn care mă strângea de gât.

– Atunci ce e?

Fața lui arăta sobră și pătrunzătoare. Voiam să îmi vâd mâinile prin ecran și să îl cuprind.

– În primul rând. Am verificat numerele de telefon pe care mi le-ai trimis pe e-mail de pe telefonul lui Boyd Davies. Aveai dreptate, era murdar. Nu era cine pretindea că e.

– Cine era?

– Nu era de la Imigrații sau Vamă. Conducea Agenția Davies de capturare a fugarilor, din Las Vegas, Nevada.

Shiver a forțat ușa de la camera calculatoarelor și telefoanelor din pivnița hotelului, a intrat și a închis ușa în urma ei. A găsit router-ul prin care se conecta tot hotelul la internet. La ora asta târzie din noapte, numai câțiva erau online. Și-a conectat computerul la router. Erau șanse slabe, dar merita să încerce. Dacă țintele ei erau online și comunicau nestingherite, oglinda portalului avea să-i arate exact ce făceau, iar pe ecranul ei aveau să apară ecranele lor.

Telefonul vibra. Era Bliss.

– Sunt aici. Camera treizeci și unu, aripa Krung Thep.

– Am înțeles.

– Aud pe cineva vorbind înăuntru. Verifică dacă sunt online sau la telefon.

Avea noroc. Linia telefonului nu era folosită, dar portalul de internet arăta că cineva din cameră era online. A intrat pe portalul router-ului și s-a apropiat de ecran. Și mai mult noroc: vorbeau online. Bărbatul de pe ecran părea somnoros, dar foarte aprins. Părea și bun la pat, din vocea încrezătoare și inteligența din ochi. Îl urmărea.

– Era vânător de recompense? am întrebat.

– Boyd Davies era specializat în prinderea infractorilor fugari. Nu era și nu a fost niciodată agent federal.

– *Vânător de recompense*. Sfinte Sisoe.

M-am uitat în josul râului, încercând să asimilez informațiile.

– I-a dat de urmă tatei și l-a răpit pentru Sangeri, așa-i?

– Așa cred și eu. Și, când s-a dovedit că Phil nu avea ce căutau ei, s-a gândit să facă rost de la tine.

– Autoritățile știu?

– Da. Bazându-se pe asta, plus o fotografie de răscumpărare a tatălui tău, Lily Rodriguez a deschis o anchetă pentru răpire.

– În sfârșit.

Era prima veste bună pe care o auzeam de când începuse totul.

– Lily o să-i dea de capăt.

– Dar pe tine nu te ajută. Ești căutată pentru crimă și fugă de răspundere în fața legii. Uite ce e, am vorbit cu Drew Farelli, agenții federali o să renunțe la acuzarea pentru uciderea unui agent federal. Numai că nimeni nu e dispus să te achite.

Ce surpriză. Am dat din cap, căzând pe gânduri puțin.

– Nicholas Gray nu dă înapoi, așa-i? am zis.

– Nu, și-a scos ghearele. Crede în continuare că tu și tatăl tău sunteți murdari.

S-a uitat în pământ ca și cum ceva îl împovăra.

– Jesse, ce este? Altceva te macină pe tine.

– Mda.

Și-a trecut mâna peste față.

– Vreau să te predai.

În aerul toropitor al nopții, am simțit un fior rece. Umbrele care îi treceau pe față îi dădeau o grimasă de suferință.

Să mă predau?

– Nu.

– Delaney, asta e momentul în care tu trebuie să stai calmă și să mă asculți.

– Nu.

Fiorul mi-a fulgerat pielea capului.

– Tata o să moară.

Scuturam din cap.

– La ce te gândești?

– Am încercat să-ți spun în L.A. Trebuie să distrugi dosarele și să te oprești.

– Și eu am încercat să te întreb *de ce*? Știi ceva ce eu nu știu? Ce ți-a zis tata în mesaj?

– Nu pot să-ți spun.

– Nu poți?

– Pot doar să te implor să ai încredere în mine. Orice s-ar întâmpla, să știi că am un motiv foarte bun.

Am tăcut și mă uitam la fața lui. Normal că aveam încredere în el. Dar lucirea din ochii lui îmi spunea că se petrecea ceva mult mai rău.

- Te rog, Ev...

S-a încruntat.

- Ce... se mișcă ceva în spatele tău. E cineva cu tine?

- Jax.

Ochii i s-au mărit.

- La dracu', ce caută ea acolo?

- Mă ajută.

A căscat gura larg. Privirea lui era fixată peste umărul meu.

- Ce ți-a spus? a zis el.

- La ce te referi? Ce vrei să...

Mă simțeam al naibii de încordată, de parcă treceam acel pod îngust de care îmi spusese bătrânul călugăr, și acum se clătina.

- Blackburn, ce se întâmplă?

S-a sprijinit în coate și își plimba degetele pe frunte, cu o expresie de tulburare intensă.

- Jesse?

- Ce face ea acum?

- Descifrează informația încriptată pe care mi-a descărcat-o pe computer. O s-o modifice și o să scoată o anumită informație de acolo, apoi o să le-o dăm Sangerilor.

- Ce informație?

- Jesse, ce dracu' știi tu și eu nu?

- Unde vrea Jax să te trimită după aia?

Am ezitat.

- Știi tu?

Durerea de pe figura lui s-a adâncit.

- La naiba, Blackburn, ce e?

- Am încercat să-ți spun cât erai în L.A. și mai devreme la Wat Po, dar ne tot întrerupeam. Trebuie să te oprești. Mergi la ambasadă și predă-te.

- Nu.

- Atunci...

M-a privit cu atenție, de parcă încerca să-și amintească momentul.

- O să fii arestată.

- Ai încredere. Am ajuns atât de departe, acum sunt cu Jax, pot să reușesc.

- Nu, nu poți. Le-am spus celor de la FBI că ești în Bangkok.

– Pui de cătea, a zis Shiver.

FBI-ul știa că Delaney era în Bangkok. Totul se transforma într-un coșmar. Și tipul de pe ecran părea să regrete, părea să știe c-a greșit. A sunat-o pe Bliss.

– Ce?

– Mișcă-te. Acum. Intră și ia informația.

Shiver a smuls cablul din computer.

– Lasă linia telefonului deschisă. Eu o să ascult.

A apucat computerul și a ieșit în grabă.

La etajul doisprezece, Bliss a inserat o cheie electronică în încuietoarea ușii. Aceasta s-a deschis cu un clic greoi. S-a oprit, a așteptat să vadă dacă auzise cineva dinăuntru. După câteva secunde, a deschis ușor ușa. Auzea o femeie vorbind la telefon.

– Nu. Nu-mi pasă de protocol. Pune-mă în legătură cu Șeful.

Bliss s-a strecurat fără zgomot. A văzut plicul pe care băiatul de serviciu îl vârâse pe sub ușă. S-a lipit de perete și s-a furișat prin holul de la intrare. Femeia de culoare se plimba în sus și-n jos în apartament, cu telefonul la ureche.

– Păi, nu sunt în Londra. Nu pot să vin.

Se uita spre fereastră, dar avea să se întoarcă în câteva secunde. Bliss și-a luat seringă din poșetă și a pășit înainte.

Parcă îmi explodase o grenadă în față. Mă uitam cu ochii căsați la Jesse.

– Ce-ai făcut?

– Trebuie să te oprești, într-un fel sau altul. Și n-am putut să iau legătura cu tine. Evan, îmi pare rău, dar e singura posibilitate de a mă asigura că ești protejată și că fac ce mi-a cerut tatăl tău.

Un fulger prin fața ochilor, febră, senzația de dezintegrare. Vi-așa mea, credința mea. Noaptea, dincolo de șocul exploziv, părea ca un cărbune puturos. La naiba, mă culcasem cu omul acela, îi dăruisem dragostea mea, loialitatea mea, încrederea mea. Pur-tam inelul de logodnă, jurămintele lui...

– Nemernicule.

– Nu mă aștept să fii de acord cu mine sau să faci...

– Pervers nenorocit.

– ...dar trebuie să fii calmă. Exact asta vrea tatăl tău să fac și...

– Nemernicule. Blackburn – cutră ordinară. Știi ce înseamnă asta pentru tata?

– Nu poți să dai familiei Sanger informația.

– Jax este...

– Nu contează că Jax e cu tine.

– Pe dracu' nu contează. Jesse, habar n-ai ce-ai făcut. Jax o să rezolve asta.

– Nu. Delaney, tatăl tău mi-a spus, în termeni cât se poate de clari, că și Jax este în pericol. Știa că ea o să se implice. Nu vrea ca ea să umble cu dosarul. Crede că asta o s-o omoare.

– S-o omoare? Cred că e un risc pe care știe că și-l asumă.

Dar de ce era tata atât de îndârjit? Securitate națională? După tot gunoiul pe care trebuise să-l îndure, se agăța în continuare de simțul loialității și al îndatoririi?

Spre deosebire de nenorocitul de logodnic al meu. Am încleștat pumnul. Dacă aș fi putut, l-aș fi lovit în față prin ecran și l-aș fi doborât.

– Jesse. Tâmpitule, cretinule. Ce ți-a zis tata? Trebuie să știu. Totul. Acum.

Dintr-odată, nu se mai uita la mine. Se uita încruntat peste umărul meu.

– Ev, ceva nu e în regulă.

– Ce?

– În cameră.

O bubuitură puternică s-a auzit din spate. M-am întors și m-am uitat peste umăr. Deodată, nu mai aveam aer în plămâni.

Poc, din nou, au lovit fereastra. Am sărit în picioare. Jax și o altă femeie se luptau. Se încleștau, se loveau, se izbeau. Poc, ataca-toarea a izbit-o pe Jax cu capul de fereastră. Geamul s-a crăpat.

Pielea mi s-a zbârcit. Jax zăcea lipită de geam, sticla s-a bombat și s-a crăpat. Atacatoarea a apucat-o de păr și a trântit-o de geam din nou. Aveam pielea de găină. Fiecare nerv din corpul meu striga *fugi*. Era monstrul acela blond. Dar nu puteam să mă clințesc. De la balcon, numai jos puteam să ajung.

Jax avea probleme. Și, dacă ea o pătea, eu trebuia să-i fac față blondei de una singură. Mi-am aruncat computerul pe scaun, am luat masa pe care îl așezasem până atunci și am deschis ușa glisantă.

– Ev...

Vorbele se uscau în gâtleele lui Jesse. Se holba îngrozit la ecranul computerului.

Imaginea s-a răsucit în diagonală și începea să se piardă. Webcam-ul se înclina, filmând mobila și podeaua și partea de jos a ușii din sticlă.

Isuse Hristoase.

În cameră, două persoane erau încâlcite una într-alta și se izbeau de fereastră. Cineva o atacase pe Jakarta Rivera...

– Ev, poți să...

Imaginea se zguduia, se dezintegra în dungi, își revenea pe bucăți. El a văzut-o deschizând ușa și intrând.

Shiver a luat-o la fugă pe hol.

– Dispari din calea mea.

Portarul și-a ridicat ochii cu o privire ursuză în timp ce ea fugea spre lifturi.

– Ține liftul.

A sărit în lift chiar înainte să se închidă ușile, înghesuindu-se printre taiwanezi pe jumătate beți și turiști britanici foarte colorat îmbrăcați, și a apăsă butonul doisprezece.

Era în focuri. Știa ce văzuse pe ecran. Bliss se lupta cu Jakarta Rivera. Bliss nu reușise să o doboare din prima, așa că americanca se lupta cu ea. La naiba, Bliss – e a doua oară în două zile când ratează. Și Delaney avea să se arunce și ea în bătaie. Era haos și avea să fie și mai rău. Trebuia să-i pună capăt.

Liftul se ridica încet. Luminițele se aprindeau la fiecare etaj. Se uita și voia să smulgă panoul, să-i linșeze pe împuțiții ăia și să ajungă direct la etajul doisprezece.

Erau prinse ca în menghină și s-au târât pe podea până pe balcon. Totul era stropit de sânge.

Am răsucit masa pe deasupra capului și am izbit cu ea de parcă era un baros, direct în umărul blondei. A răcnit. Am ridicat din nou masa, dar ea, cu agilitate de tigru, i-a dat drumul lui Jax și s-a năpustit asupra mea cu ghearele înainte, gata să-mi scoată ochii. Avea dinții încleștați, niște dinți stricați și siniștri.

Am întors capul și am încercat să-mi trag masa în față ca scut. Mi-a smuls-o din mâini și a ridicat-o deasupra capului să mă lovească. M-a nimerit în cap într-o parte, cu un pocnet – *Doamne*, ce tare a durut. Am văzut stele verzi. Durerea a țâșnit din os.

Jax s-a bălăngănit întâi, apoi s-a îndreptat, cu picioarele depărtate și înfipite în pământ de parcă își căuta echilibrul. S-a chircit, uitându-se la blondă, ținându-o cu o privire de felină la pândă, și și-a luat avânt s-o lovească. Sângele îi curgea dintr-o parte a gurii și se mânjise pe obraz până la tâmpile.

Blonda a răsucit iarăși masa în aer. Mi-am ridicat brațul pavyă și masa mi-a izbit antebrațul, după care n-am mai simțit nimic. Imediat după aceea, m-am trezit cu fața la podea și cu blonda peste mine.

Jesse căsca ochii speriați la ecranul computerului lui. Imaginea era în ceață, sunetul era bruiat, dar putea să întrezărească atacatorul, mișcarea frenetică și parcă imponderabilă. Ce dracu' era chestia aia acolo în cameră cu Ev și Jax, o adolescentă drogată?

Evan era pe jos. Întinsă pe burtă, cu blonda deasupra cu ghearele în părul ei și izbind-o cu fața de podea. Apoi blonda a întins mâna spre birou, a smuls un cablu și...

Imaginea s-a pierdut din nou.

Și-a trecut cu disperare mâinile prin păr, cu ochii lipiți de ecran, gândindu-se *haide, haide odată...* și imaginea, cu un scârțâit, a apărut din nou.

Blonda a apucat un cablu și voia să-l înfășoare în jurul gâtului lui Evan ca o garotă. Rahat.

Avea un pistol Glock încărcat lângă el, inutil. Era la o distanță de nouă mii de kilometri de neputință. A cercetat atent ecranul. În cameră, pe masa de cafea, era o sticlă de vin cu un bilet atașat. Dacă era cu sigla hotelului... A dat zoom. *Shangri-La*.

A înșfăcat telefonul, cu ochii țintă la ecran. Suna, l-a auzit pe Drew ridicând receptorul și nu l-a lăsat să vorbească.

– Farelli. Trebuie să suni la FBI și trebuie să suni *acum*.

Mi-am dus mâinile spre cablul din jurul gâtului meu, l-am apucat și mă căzneau să mă eliberez. Era o senzație viscerală, nenaturală, *greșită* și nu – respiram în continuare, mă zvârcoleam, mă prindeam cu degetele și, în tot timpul ăsta, unde dracu' era Jax?

Și iată cum, deodată, greutatea de pe mine s-a ridicat, cablul și-a eliberat strânsoarea și l-am smuls de la gât, m-am rostogolit și am văzut-o pe blondă aruncată peste noptieră. Și-a scuturat capul să-și revină, i-a aruncat lui Jax o căutătură ucigașă și s-a smucit de jos.

Jax a apucat laptopul și a izbit-o pe blondă direct în moalele capului.

S-a auzit o pocnitură hidoasă. Blonda s-a prăvălit pe podea, cu brațele inerte pe lângă corp. Cu umerii împovărați, Jax i-a strivit capul din nou de parcă avea în mână o bardă. Pocnitura a fost de data asta mai potolită. Blonda a căzut lângă noptieră, cu capul în piept. Am apucat de colțul biroului și m-am ridicat în picioare.

– Jax.

A răsucit laptopul în aer de parcă se pregătea să dea o lovitură de baseball și a trosnit-o pe blondă peste față. Aceasta s-a rostogolit, cu ochii pierduți și brațe moarte ca de păpușă. Sângele țâșnea dintr-o crăpătură urâtă din capul ei.

M-am urnit împleticindu-mă.

– Jax, oprește-te.

Pieptul i se ridica și cobora și a azvârlit laptopul pe pat. Computerul era plin de sânge și de ceva mai urât de atât. S-a ridicat în picioare bălăbănindu-se, cu privirea țintă la blondă.

– Animalule, a zis.

A ridicat piciorul în care avea bocancul și a izbit-o în față. Capul blondei a zburat în lateral de parcă era de cârpă și s-a prăbușit.

– Animal imputit.

A izbit-o cu piciorul în bărbie. Sunetul pe care l-a scos a fost odios. O duhoare m-a izbit în nări, intestinele blondei au cedat. Mi-am dus mâna la gură, încercând să nu vomit. Jax și-a retras piciorul din nou.

Am împins-o.

– Gata.

A arătat cu degetul către ea, tremurând.

– Caut-o în buzunare.

În nici un caz n-aveam de gând să o ating. Era moartă. Putoarea era îngrozitoare. Jax m-a înghiontit de umăr să mă duc.

I-am dat peste mână.

– Nu.

Sângele lucea în părul lui Jax. Broboane de sudoare îi atârnav pe frunte. Umerii îi tremurau de parcă tocmai ar fi fost scoasă dintr-o apă rece ca gheața. Se uita la mine cu furie, pe jumătate nebună, și apoi a privit în jur pe podea, confuză.

– Unde e acul?

A cercetat podeaua.

– M-a înțepat cu ceva... S-a pipăit pe spinare și și-a întins mâinile, uitându-se la ele cum tremurau.

Cu grijă, mi-am ridicat brațele spre umerii ei.

– Stai jos.

A închis ochii și i-a ținut strânși, și-a dus o mână la ureche și și-a rotit maxilarul, de parcă încerca să alunge un sunet nedorit.

– Îmi țiue urechile.

– Stai jos, te rog.

Înainte să apuc s-o prind, a căzut ca un morman de rufe murdare azvârlit pe jos.

Imaginea a început iar să tremure. Jesse și-a aruncat telefonul și se apăsă cu degetele pe frunte, încercând să înțeleagă ce vedea. Blonda era pe jos, rănită, poate chiar moartă. În fața patului, Jax se prăbușise pe podea. Evan era deasupra ei, încercând s-o întindă pe Jax și să-i fixeze capul ca să poată respira cum trebuie. A zâmbit neajutorat, ușurat într-un mod aproape ridicol. 1, 2, 3, exact cum o învățase el – căile respiratorii, respirația, circulația.

Și Farelli contactase FBI-ul. Aveau să ia legătura cu poliția thailandeză și cu Biroul de Securitate Diplomatică al ambasadei.

Dincolo de fâșâitul și zgomotul de fundal, îi auzea vocea, ca un geamăt.

– Jax, stai liniștită. Mă auzi?

Jax și-a ridicat o mână și a apucat-o de braț. Vocea îi era pierdută.

– Ce?

Evan s-a aplecat mai aproape de fața lui Jax, de parcă încerca să deslușească ce spune.

În spate, lumina s-a schimbat. Zâmbetul i-a dispărut de pe față. Deși imaginea clipului era încețoșată, el știa foarte bine ce vede: ușa camerei se deschidea.

Cineva era pe punctul de a intra. Iar Evan era de partea cealaltă a patului, pe jos, aplecată deasupra lui Jax. Chiar dacă ar fi întors capul, tot n-ar fi observat.

– Evan!

Țipând, și-a dat seama că e inutil. Televizorul era dat tare, intrusul era silențios, iar Jax gemea. Ev nu putea să-l audă. Nu știa. A înșfăcat telefonul, tastând cu repeziciune numărul pe care ea i-l dăduse.

În fundal, o siluetă a apărut la lumină. Nu se putea abține, s-a tras din fața ecranului de parcă s-ar fi electrocutat. Era o altă vrăjitoare. Și se uita direct spre Evan.

Aplecată și foarte aproape de fața lui Jax, mă străduiam s-o țin pe lumea asta, conștientă și respirând. Îmi venea să plâng, îmi venea să urlu, îmi venea s-o iau la goană. Jax asuda și tremura.

– Lon...

– Sunt aici. Stai liniștită.

– Lon...a.

– Londra?

– A auzit.

Mă ținutua cu ochi plini de dușmănie.

– Ea a auzit.

– Cine?

M-am uitat spre blondă. Era tot acolo, moartă.

– Nu înțeleg.

Părea să caute un loc de care să se agațe cu privirea. Strângea din dinți și m-a apucat de braț.

– Ea m-a auzit. La telefon.

– Nu contează. Jax, e moartă.

– Avea un telefon.

Mi-am rotit privirea gândindu-mă că tipa era prea ocupată să ne atace ca să mai aibă timp să sune. Am auzit un zgomot, un sunet electronic enervant. Jax și-a dus o mână la ureche din nou, de parcă încerca să alunge țârâitul din cap.

Țârâit. M-am uitat spre balcon. Țârâitul enervant venea de la noul meu celular.

M-am chinuit să mă ridic pe picioare, am dat buzna afară și l-am înșfăcat de pe scaun.

– Sunt OK, Jesse, dar vai, Doamne...

– Evan, în spatele tău. E în cameră.

M-am întors. Thailandeza stătea în capătul cel mai îndepărtat al patului.

Avea buzele întredeschise și își arăta dinții spărți. Se mișca precum lumina care se reflecta în oglindă, cotind de-a curmezișul apartamentului spre birou.

Jesse mi-a zis la ureche:

– Ev, prinde-o.

Am zvârlit telefonul și m-am avântat înăuntru din nou. S-a dus să cotovăiască prin lucrurile pe care Jax le înșirase pe birou. A găsit flash drive-ul din Singapore, s-a răsucit și a dat să iasă pe ușă.

A apucat să pună mâna pe clanță, s-o răsucescă și să deschidă câțiva centimetri. M-am năpustit asupra ei, am izbit-o.

S-a întors și dădea cu picioarele, mă zgâria, încercând să-și înfigă ghearele în fața mea. Am înșfăcat-o de păr, am întors-o și m-am înfipt în fața ușii. Nu puteam s-o las să plece.

S-a dat în spate și se uita în jur. La naiba, căuta o armă – poate chiar acul pomenit de Jax, care de data asta nu mă mai putea ajuta. Și eu m-am uitat prin jur. Am pus mâna pe una dintre cele mai bune sticle de whisky. Am apucat sticla de gât și am sfărâmat-o de perete.

Am îndreptat capătul spart spre ea.

– Dă-mi-l înapoi.

O aromă puternică de whisky mi-a intrat în nări și s-a amestecat cu putoarea fecală. Îmi venea să vomit, dar țineam tare de sticla spartă. S-a răsucit și a dat buzna pe balcon.

Computerul meu. Oh, nu – avea de gând să arunce flash drive-ul, poate și computerul, și avea să pună un ajutor să i le adune de jos. Am traversat camera. S-a repezit pe balcon și a trântit ușa după ea. Mi-a aruncat o ultimă privire și s-a cocoțat pe balustradă.

– Isuse.

S-a ridicat în picioare ca o gimnastă la paralele. Și a dispărut în noapte.

Jesse a aruncat telefonul pe masă.

– Doamne Dumnezeule.

A sărit.

În imaginea neclară, a zărit-o pe Ev în fața ușii glisante de la balcon. Se albise la față de stupoare.

Ciudățenia s-a aruncat peste balcon.

Am tras ușa glisantă și m-am năpustit pe balcon. Muzica de orchestră se înălța de dedesubt. Am fugit spre balustradă, cu o greață care-mi urca în gât. Doamne, douăsprezece etaje. Fără nici un obstacol în cale, îți ia câteva secunde să aterizezi și să mori, dând de palmieri și sticlă și beton.

M-am oprit brusc.

La camera alăturată, se agăța pe balustradă, cu picioarele fluturându-i prin aer. Mă uitam la ea cum se cățara cu mișcări ca de dansatoare până a ajuns în siguranță.

Mi-a aruncat o privire peste umăr, a deschis balconul și a dispărut.

M-am retras în apartament, am apucat cheia și am țâșnit afară pe hol. Auzind o ușă trântindu-se, am zbughit-o.

M-am uitat pe scări în jos, spre holul opulent, cu douăsprezece etaje mai jos. Nici urmă de ea. Am alergat spre ușile din față. Nimic. M-am întors în hol către ieșirea care dădea spre malul râului. Afară, doar niște copii care se jucau în piscină și palmierii care se unduiau în vânt. Am rămas locului sub stele și în reflexia luminilor peste ape, neputincioasă, în timp ce orchestra cânta *Shall We Dance*.

Când m-am întors în cameră, putoarea de rahat și whisky m-a copleșit. M-am străduit să nu mă uit la blonda încovrigată. Din baie venea sunetul apei curgând și am găsit-o pe Jax rezemată de dulăpior și curățându-și tăietura de la cap. Chiuveta din marmură era înroșită de sânge.

– Stai jos, i-am zis.

După ce i-am luat prosopul, s-a lăsat pe marginea căzii. Tăietura nu era adâncă, dar era plină de sânge. Adevărata problemă era însă la suprafață.

– Shiver a dispărut? a întrebat ea.

– Da. N-am putut s-o prind.

Îi țineam prosopul apăsător pe tâmplă.

A tresărit.

– Bliss m-a atacat din spate. N-am văzut nimic.

– Ai o contuzie. Lasă-mă să sun pe cineva. Pete și Daw?

– Sunt bine.

Sigur. Așa a zis și Tim chiar înainte să observ gaura făcută de glonț. Țineam prosopul apăsat ca să opresc sângerarea.

– Sunt bine. M-a ajutat sucul. Mi-a arătat două sticle goale de suc de portocale pe chiuveță. Bliss mi-a înfipt un stilou cu ac. Nu sunt sigură, dar tremuratul și transpirația... cred că mi-a injectat insulină. Am devenit violentă. Și asta e un simptom.

Pur și simplu căscam ochii la ea. Violentă? Păi, da.

– Am băut sucul să-mi ridic nivelul de zahăr din sânge.

S-a uitat în sus.

– Shiver a pus mâna pe flash drive, nu-i așa?

– Da. Ai apucat să ștergi informațiile de pe el?

Expresia de pe fața ei mi-a zis totul.

– Nu. L-am decriptat și descărcat pe laptopul tău. Dar n-am rescris flash drive-ul. Informația e intactă și am scăpat-o. Shiver o are.

– Dar nu conține tot fișierul Riverbend. E doar o parte din el.

– Corect. Dar Shiver are partea de fișier care îi spune unde se află ultimul flash drive. Iar dacă Rio pune mâna pe el, s-a terminat.

– Unde e ultimul flash drive?

S-a îndreptat de spate.

– Să ieșim de aici. Curățăm camera și o întindem.

Se vedea clar că nu gândea limpede.

– Putem curăța camera doar dacă-i dăm foc.

Umerii i s-au lăsat.

– Bine. Dar putem să fim cu un pas înaintea autorităților. Curățăm fiecare centimetru pe care l-am atins și pune semnul de Nu deranjați.

– Dar când or să descopere cadavrul...

– O să fim la cel puțin douășpe ore depărtare și vreo șapte mii de kilometri.

Mi-a trântit o privire care mi-a dat fiori.

– Verifică-ți laptopul. Cronometrul merge înainte.

– O, nu.

M-am năpustit pe balcon. Pe ecran vedeam răsăritul din California care transformase cerul într-o flacără aurie. Jesse nu mai era la locul lui.

- Blackburn, am zis.

S-a repezit înapoi.

- Ev. Mulțumesc, Dumnezeuule.

- Tu m-ai avertizat. Jesse, mulțumesc.

- A sărit, am văzut-o. Ev...

- Nu a căzut. A sărit pe balconul următor și a scăpat.

M-am uitat în colțul ecranului. 18:49:21 și nu se oprea. Am apăsas pe space bar, sperând să apară o altă fereastră pentru video. Nu am primit nimic. Nu știam ce aveam acum pe computer sau care era următoarea destinație.

L-am privit pe Jesse în ochi.

- Are flash drive-ul. Știe unde e ultima parte din dosar. N-am cum să mă predau.

Era sleit, concentrat cu totul și atât de departe.

- Îți sunt datoare că m-ai avertizat. Acum nu mai am ce vorbi cu tine.

Am întrerupt webcam-ul.

El a trântit monitorul laptopului.

- Porcărie.

S-a uitat pe geam la soarele care se arăta de după crestele munților. Valurile se agitau înspumate la mal, pescărușii cârâiau și coborau în picaj.

Monstrul ăla scăpase cu tot cu flash drive-ul care ducea spre ultima piesă din puzzle. Și, dacă pune mâna pe ea, tot ce-l implorase Phil să facă avea să se ducă naibii. S-a uitat la ceas și s-a dus la telefon. Evan avea să se descurce, totuși. În mintea lui, parcurgea deja scenariul până la capăt. Era mai aproape acum, dar tot la o distanță al naibii de mare. Și nici nu putea să sară din balcon în balcon. Tot ce putea el să facă era să meargă direct la sursă.

O voce s-a ivit în receptor.

- British Airways.

- Da. Vreau o rezervare pentru următorul avion de la Los Angeles la Londra.

– Londra?

Am închis ușa, am atârnat semnul cu Nu deranjați și am mers în rând cu Jax pe hol, trăgând bagajele după noi către lift.

A apăsat săgeata în jos.

– Sună la British Airways, există un zbor de noapte.

Mi-a întins o pagină în engleză, ruptă din cartea de telefoane a hotelului.

– Numărul e aici.

Am tras aer în piept.

– Jesse a zis FBI-ului că sunt aici.

Și-a mișcat doar ochii.

– De ce ar face asta?

– Tata i-a spus să nu mă lase să pun mâna pe dosarul Riverbend. A zis că, dacă Jesse nu mă ține departe de asta, toată familia noastră o să devină parte din lanțul de crime.

O lumină stranie i-a răsărit în ochi.

– Familia voastră...

S-a oprit. După o clipă, și-a dres glasul.

– Jesse are curaj, dacă face toate astea.

– E un fel de-a spune.

– Vrei să-l omor?

– Nu. O să fac eu însămi asta.

Urmărea liftul.

– Știe că suntem la hotelul ăsta?

– Nu i-am zis, dar nu cred că n-o să-și dea seama. Camera se vedea pe webcam.

Șarpele. A refuzat să mă asculte, s-a încăpățânat să facă numai cum voia el. Ce naiba avea?

- După ce suni la British Airways, sună și la Thai. Reține un bilet pe numele Evan Delaney către Kuala Lumpur pentru ultimul lor zbor din seara asta. Plătește cu cartea ta de credit, a zis. Și o să luăm avioane separate spre Marea Britanie.

Am mers cu liftul până la mezanin, care dădea spre hol de la o înălțime spectaculoasă. Când ne-am îndreptat spre balustradă, nu am zărit nici un polițist, doar o adunătură de thailandezi și europeni sub un candelabru.

- Ei sunt? am zis.

- Nu știu. Ai grijă. Luăm un taxi de afară, de pe partea opusă a străzii.

Îmi căram rucsacul și noua mea poșetă Louis „Falston“ și m-am repezit împreună cu ea pe scări în jos, apoi afară, am trecut de piscină și restaurant, de-a lungul râului, și am ajuns într-o grădină tropicală ce dădea pe dinafară de flori drăgălașe. O cărare îngustă era mărginită de palmieri și iederă care se arcuia într-o boltă deasupra noastră. Un european venea din față către noi.

Purta o jachetă sport și se uita cu o privire îngrijorată, ținea un telefon mobil la ureche și vorbea o engleză americană. S-a uitat direct la mine. L-am ignorat, iar el și-a mutat privirea.

Și s-a uitat din nou. O căutătură tăioasă în ochi.

Mergi, nu te opri. Tupeu, ăsta-i cuvântul de care aveam nevoie. Îmi simțeam fața roșie ca girofarul mașinii de poliție. Catolica din mine se simțea vinovată și credea că m-au prins. Ți-s-a-scurt-norocul, cincisprezece-ani-pe-viață, sentință definitivă și irevocabilă. Dracul din mine striga *fugi*.

- De ce vă grăbiți? a zis el.

Mi s-a înnegrit dinaintea ochilor, dar nu m-am oprit.

- Unde vă grăbiți, doamnelor?

Am trecut de el, dar l-am auzit pășind pe urmele mele.

- E prea cald afară să vă grăbiți atât de tare. De ce nu veniți la bar să stăm la un pahar?

La zece pași mai departe, m-am întors. Jax s-a oprit. El și-a desfăcut brațele, blocându-i trecerea. Vedeam pe fața ei durere, dezgust și nerăbdare, o combinație proastă.

- Hei, dragule, am zis.

El s-a uitat la mine peste umăr și aștepta. M-am dus spre el zâmbind.

– Faci o greșeală. Ia-ți la revedere.

El a rânjit.

– Uau. Sunteți niște dure, hă?

Am ridicat din umeri, susținându-i privirea. Deși n-am văzut-o pe Jax mișcându-se, o secundă mai târziu l-am văzut pe el căscând gura și îndoindu-se de spate, cu mâna spre testicule.

Am plecat mai departe. În fața hotelului, am sărit într-un taxi și ne-am avântat în orașul nopții. Jax și-a lăsat capul pe spate.

– Cu plăcere, i-am zis.

Luminile alunecau în viteză peste fața ei.

– Pentru? a zis.

– Că l-am prostit să comită greșeala ta preferată și să se întoarcă cu spatele.

Taxiul ne-a lăsat la terminalul internațional care părea ca o gură de peșteră. Jax se uita prin jur.

– Dacă cei de la Siguranța Diplomatică au fost trimiși aici de ambasadă, o să iasă în evidență ca o erecție. Dacă sunt îmbrăcați în haine normale thailandeze, n-o să-i observi.

S-a uitat din nou la mine – îmi observa freza, îmbrăcămintea, agitația.

Purta haine Gucci și o eșarfă din mătase legată la cap într-un fel care bătea la ochi, doar ca să-și ascundă rana. Își dăduse cu ruj peste buzele tumefiate, dar a doua zi dimineață avea să se trezească, eram sigură, cu un ochi vânăt. Am găsit un cărucior pentru bagaje și ne-am îndreptat spre lumina fulminantă din terminal. Se sprijinea cu o mână de cărucior. Pentru echilibru, mă gândeam. Dar, ca de obicei, trecea ca o primă balerină cu bărbia în aer pe lângă publicul care o adoră.

– Repetă datele personale, mi-a zis.

– Kathleen Rowan Larkin. Poreclită Kit. Am douăzeci și nouă de ani, născută în Oklahoma, crescută în Menlo Park, California. Facultatea la Berkeley. Trăiesc în San Francisco. Mama se numește Colleen, tata, Louie. Am două surori mai mari, Sian și Kendra.

Terminalul era ticsit de lume, turiști care se pregăteau de zboruri pe distanțe lungi. Ne-am îndreptat spre ghișeul British Airways.

– Lucrez pentru o firmă mică de publicitate, dar mă aflu în călătorie de odihnă. Una sabatică, de fapt. După divorț. Soțul meu

s-a îngrășat două sute de kilograme și a jefuit un lanț de gogoșării Krispy Kreme ca să-și alimenteze dependența de junk food. A fost arestat după ce a fost prins într-o orgie cu Ronald McDonald și o maimuță. La San Quentin, au trebuit să-l bage în celulă cu macaraua.

– Nu înflori. Dacă vrei să-i fac de petrecanie lui Jesse, spune-mi, a zis ea. Deși faza cu maimuța e mișto.

– L-a mâncat undeva să facă asta.

Împingeam căruciorul prin mulțime.

– Nu-ți face griji, o să-mi amintesc istoria personală cum trebuie.

Mâna i-a alunecat de pe cărucior și s-a clătinat pe picioare. Am reușit s-o apuc chiar înainte să se prăbușească.

Am scos-o din mulțime. La celălalt capăt al holului, am așezat-o pe bagajul de pe cărucior. Se ținea de el, forțându-se să nu se răstoarne cu totul.

– Ți-e tot mai rău.

– Sunt bine.

– Se vede clar că nu-i așa. Uită-te la mine.

A ridicat privirea și am văzut ceva ce m-a panicat atât de tare, că aproape am făcut pe mine. Ochiul stâng i se zbătea. Avea o rană serioasă la cap. Iar oamenii se uitau la noi. Nu doar pasagerii, dar și personalul aeroportului, camerele de securitate. Nu mai puteam rămâne aici. Mai devreme sau mai târziu, cineva avea să vină să ne întrebe ce se întâmplă. Și polițiștii mișunau peste tot în terminal. Polițiști înarmați.

– Poți să zbori cu avionul? am zis.

S-a străduit să se îndrepte de spate.

– Trebuie să ai...

– Jax.

Am coborât vocea și i-am șoptit foarte aproape de față.

– Spune-mi adevărul.

A încercat să scuture din cap și s-a rezemat de cărucior.

– Trebuie să ai grijă.

I-am luat ambele mâini într-a mea.

– M-am săturat să bâjbâi pe întuneric. Trebuie să-mi spui ce se întâmplă. E ceva atât de grav, că Jesse preferă să mă vadă arestată.

– Am tot încercat să te avertizez. Trebuie să te ții departe de ea.
– De cine? Shiver? O altă curvă care o să mă atace? Am strâns-o cu putere de braț, plină de frustrare. Dacă n-o să-mi zici, presupun că trebuie să fac ce mi-a zis Jesse să fac. O să mă duc la Ambasada SUA și mă predau. O să dau pe mâna FBI-ului dosarul Riverbend și îi las pe ei să încerce să-l salveze pe tata.

Fața i s-a făcut cenușie.

– Nu.

– Nu mă interesează dacă agenții federali ajung la dosar. Singura mea problemă e tata.

– Nu poți să faci asta.

– Oprește-te.

M-am așezat pe cărucior lângă ea și am luat-o de umeri și am strâns-o cu putere.

– Trebuie să ai încredere în mine.

S-a uitat lung la mine, îndurerată. Apoi, cu greu, și-a scos portofelul și a luat o poză dinăuntru. Era poza cu fetița cu ochi căprui cocoțată în copac.

– Am încercat să te avertizez.

– Legat de ea?

– Da. La hotel, ți-am spus să nu mai aștepti. Să faci copii, cât de repede.

Inima mi s-a înmuiat. Nu mai era coerentă. Se uita lung la fotografie de parcă vederea acestui copil o făcea să sufere.

– Eu aveam treizeci și patru de ani când am avut un copil.

Mi-a înmânat poza.

– Fiica mea. Despre asta e vorba.

Mă holbam la fotografia fetiței cu inima bubuind.

Își pierdea vocea.

– Christian o vrea pe sora lui.

Țineam fotografia cu mâna încleștată.

– Fetița asta e copilul tău?

– A făcut unsprezece ani luna trecută.

– Și e în Londra?

Expresia feței i-a devenit sfidătoare și defensivă. Mi-am lăsat mâna pe umărul ei într-o doară. Probabil că zăpăceala mi-a adâncit cutele pe față, pentru că a zis:

– Ea și cu mine și cu Tim nu locuim într-o fermă pe Wisteria Lane.

Nu asta mă zăpăcea pe mine.

– E fata lui Hank Sanger?

A ridicat o sprânceană.

– Dumnezeuule. Se pare că știi câte ceva despre viață.

M-am uitat din nou la poză și stomacul mi s-a strâns în pumn.

Christian își voia sora.

Ce voiau cei din familia Sanger, dincolo de bani, dincolo de moartea tatei, era s-o pedepsească pe Jax răpind-o pe fetița ei și vânzând-o pentru prostituție. S-o răpească și să-i transforme viața într-o moarte continuă.

Isuse. Mi-am trecut degetele peste frunte. Nu mi-am dat seama de asta. De ce a pus Jax informația despre fetița ei pe flash drive?

– Pentru cine era menit programul de pe computer? am zis.

– Era menit s-o protejeze. Și să... fie un testament, dacă lucrurile ajungeau până acolo.

– Vrei să-mi spui că Tim nu știe unde e ea? am zis eu și mă gândeam la ceva și mai rău. Tim nu știe că ai o fiică?

– Bineînțeles că știe. Dar, pentru protecția ei, nu știe toată povestea. Sau unde e ea acum.

Oh, Dumnezeuule. Oare cât de periculos *era* Tim North?

Mă uitam cu luare-aminte la ea, îmi bătea inima să-mi sară din piept amintindu-mi reproșul ei din clip. *Phil, Tim – voi sunteți motivul pentru care trăiesc. Așa că ura asta... e greșită.*

Ce s-o fi întâmplat, de fapt, între Jax și Hank Sanger? Cum s-au implicat tatăl meu și Tim North aici?

În fine. Tata era acum implicat. Și, din momentul în care fusese luat pe sus de Sangeri și de gorilele lor, a tot încercat să ne protejeze – pe mine, pe Jax și pe fiica ei.

Ea se uita în continuare la fotografie.

– Dacă se întâmplă ceva cu mine, voiam o modalitate de a o proteja. Și voiam... ea are nevoie de un tată. Vreau ca el să știe toată povestea, ce s-a întâmplat cu adevărat. S-o protejez, să nu o implic.

Și Jax intenționase prin filmul acela să-l determine pe Tim s-o protejeze și el pe fetiță. Dar Tim habar nu avea ce conținea clipul, de aceea mă trimisese pe mine să fac rost de el și să i-l dau lui Rio și lui Christian. Pornise s-o salveze pe soția lui și sfârșise prin a pune în pericol viața fetiței ei.

– Cum o cheamă?

S-a uitat la mine pieziș.

– Nu ți-ai dat seama încă?

Am scuturat din cap, privind la fotografie. Acum abia vedeam asemănarea: lucirea de felină din ochii fetiței, cafeniul cald al pielii, conștiința de sine pe care o înfățișa. Fața ei era însă plină de vise și bucurie, ceva ce nu văzusem niciodată la Jax.

– Tot ce te-a condus spre flash drive te-a indicat numele ei. Tot ce am folosit ca să fac rost de informațiile de la Pete. Haide, a zis ea. Să te văd.

Totul? Melodia R&B. *Midnight in the Garden of Good and Evil*. Harta marșului lui Sherman prin sud. Versurile lui Gladys Knight and the Pips.

M-am auzit rostind:

– Oh.

Am auzit vocea lui Ray Charles răsunând în mijlocul unui club plin de oameni când tatăl meu s-a întors către tomatul de muzică.

– Georgia, am zis.

Mi-a luat fotografia. De data asta, când s-a uitat la mine, ochii îi erau plini de viață.

– Știu ce gândești. Cum a putut o mamă să-și trimită copilul în partea cealaltă a globului? De ce crezi, oare? Nu vreau să devină ca mine.

Și-a pus mâna pe brațul meu.

– Și, dacă nu o să-i oprim pe Sangeri, o s-o găsească și exact asta o să se întâmple. O să se transforme într-o altă versiune a mea. O să devină unul dintre Copiii Porumbului.

– N-o să lăsăm să se întâmple asta.

Și-a trecut degetul mare cu delicatețe peste fotografie, de parcă încerca să mângâie părul fetei ei. În adâncul meu, am simțit că asta încerca și tata să protejeze: inocența propriului lui copil.

Deodată, ca o injecție cu adrenalină, perversă și rapidă, m-am trezit.

– Vai, Doamne.

Jesse știa.

Normal că știa. Toate puterile mi s-au scurs dintr-odată. M-am apucat de mânerul căruciorului să nu mă prăbușesc.

Asta i-o fi spus tata, în disperarea de la telefon, în seara când fusese răpit. Și-l pusese să jure că va păstra secretul, să ne protejeze pe toți.

Mă uitam atentă la Jax. Avea nevoie urgentă de îngrijire medicală. Dar, dacă mă duceam singură la Londra, n-aș fi știut cum să dau de fiica ei. Nu aveam documente, nici o autoritate, eram o străină absolută.

În afara terminalului, un polițist se plimba pe lângă ferestre, cu mâna pe pistol, și ne cerceta prudent.

– Hai, i-am zis.

Am îmboldit-o să ne punem pe picioare și am luat-o de cot, mergând până la ghișeu de check-in al companiei Thai Air. Înainte să apuc să mă întorc și să plec, m-a luat de încheietură și a răsucit-o să se uite la ceas. Am trăit o senzație puternică de *déjà-vu*. Tim făcuse exact același gest înainte să-l părăsesc. Era zece seara.

– Programul Riverbend o să descarce următorul calup de informații pe laptopul tău în trei ore. Ai grijă să te loghezi.

Mi-a dat drumul.

– Ne vedem în Londra.

– Bine. Pentru că Kit Larkin o să te aștepte la Heathrow și, dacă nu apari, o să-ți tăbăcească fundul ăla slăbănog de balerină.

I-am dat și eu drumul.

– Treci la treabă. Și nu te uita înapoi.

Jesse a verificat totul încă o dată, pentru ultima oară. Biletul printat. Pașaportul. Uneltele pentru înlocuirea roții de rezervă. Mănuși – Londra poate fi de-a dreptul groaznică în aprilie, iar să conduci cu mâinile goale pe frig era o senzație insuportabilă. Și-a tras fermoarul la valiză și a mai trecut razant cu privirea peste birou. Pistolul Glock trebuie să rămână aici.

Oricum, nu focurile de armă contează, de fapt. Ci viteza.

Jax Rivera are o fetiță. Oamenii ăștia vor să pună mâna pe ea, i-a zis Phil. Asta nu se poate întâmpla, Jesse. Sunt traficanți de carne vie. Fă tot ce-ți stă în putință.

Și-a luat cheile și rucsacul, a stins lumina, și-a mai rotit o dată privirea prin încăpere, când deodată a auzit o bătaie în ușa din față.

Pe moment, a rămas încremenit cu ochii la intrare. Cineva care bate la ușă la ora opt dimineața nu poate să aducă decât vești proaste. Încă o bătaie. S-a dus cu scaunul cu roțile până într-acolo și a deschis.

I-a înghețat sângele în vene.

– PJ.

Fratele i-a rânjit.

– Sunt gata să mă apuc de treabă.

– Ce?

– Vreau să încep cu dreptul. Mă gândeam să luăm micul dejun împreună, ca un fel de mulțumire.

PJ purta pantaloni de stofă noi, cu o cămașă încheiată până sus, și avea și părul proaspăt tuns. A intrat în casă cu un pas săltat. Jesse s-a întors spre el confuz. Rânjetul lui PJ s-a mai potolit.

– Prima mea zi. Am început lucrul la firma de avocatură, a zis el.

Nu clipi, se gândea Jesse. Nu-ți lăsa fața să te trădeze. Nu te izbi cu palma de frunte.

Nu-i aranjase fratelui nici o slujbă, nici măcar nu găsisese răgazul să vorbească cu Lavonne despre asta. Și uite-l acum pe PJ cum sărea de bucurie ca un puști la o petrecere. PJ și-a îndesat mâinile în buzunare și zăngănea cheile de la motocicletă. A observat valiza și rucsacul și jeanșii și geaca pe care Jesse le purta. Și-a înclinat capul într-o parte, surprins.

– Pleci undeva?

– Mda. La dracu’.

PJ s-a încruntat.

– Frate? Care-i treaba?

Trebuia să spună ceva. Trebuia să *facă* ceva. PJ părea sincer. Îngrijit și doritor, vibra de nerăbdare dincolo de rânetul lui.

Nu putea să-i spună că uitase. Nu putea să-i spună că nu avea, de fapt, o slujbă. Și, Isuse, nu putea nici să-l lase să se ducă acasă liniștit, crezând că e angajat.

Dezamăgire, eșec, timp pierdut – calea cea mai scurtă înapoi la droguri și băutură și închisoare.

– Trebuie să-ți schimbi programul. Am o urgență, a zis el.

– Ce fel de urgență?

– Legată de muncă. Atât pot să spun.

PJ s-a îmbujorat. Jesse și-a ridicat mâinile în aer.

– Nu are legătură cu tine. E confidențial. Nu pot nici lui Evan să-i spun, și, crede-mă, asta m-a adus într-un mare rahat.

– Uau. E legat de un caz?

PJ s-a uitat în jur și a văzut pașaportul și biletul pe tejgheaua din bucătărie.

– Omule. Pleci din țară?

A ridicat biletul înainte ca Jesse să ajungă să-l oprească.

– Londra? Pe bune?

Jesse i-a luat biletul.

– E o informație secretă. Nu ai voie să spui nimănui.

O clipă, PJ a părut că-l suspectează. Apoi zâmbetul i-a reapărut pe față.

– Despre ce e vorba? E vreun caz cu miză importantă?

– Mda.

Și-a înșfăcat rucsacul și deodată i-a venit o idee.

– Și am nevoie să mă duci cu mașina la aeroportul din L.A.

– Serios?

– O să luăm camioneta. Și apoi, dacă nu te superi, s-o aduci aici. Așa, nu trebuie s-o las parcată în același loc prea mult timp.

Și, dacă cineva devenea bănuitor în legătură cu locul unde se afla – cum ar fi procurorul sau FBI-ul –, aveau să-i vadă camioneta acasă, pe alee, în loc de vreo parcare din aeroport.

– De ce nu pleci direct cu avionul din Santa Barbara? a întrebat PJ.

Jesse s-a apucat să tragă valiza pe roțile până la ușă.

– La aeroportul din L.A. e mai simplu.

Și-a scos valiza pe poarta de la intrare. Era o dimineată însorită, cu aer curat și limpede. Avionul pleca în patru ore și drumul până acolo dura două ore.

PJ tăcea. Jesse s-a uitat peste umăr și era surprins să-l vadă gânditor. Fără nici un cuvânt, PJ i-a luat valiza, a cărat-o până la camionetă și a aruncat-o în spate. Jesse simțea cum i se ia o povară de pe umeri: fratele lui a înțeles. Zborul cu avionul nu mai avea farmecul pe care-l avea pe vremea când mergea împreună cu echipa națională de înot. Iar aeroportul din Santa Barbara nu avea platforme – urcai în avion direct de pe scări. Sau, în cazul acesta, te lua pe sus cu o macara șubredă cu scaun și un membru al echipajului te înălța ca pe o tavă cu mâncare, în timp ce toți ceilalți pasageri și hamali și piloți se uitau la tine și, în gând, își ziceau *săracu' nenorocit*.

– Mulțumesc.

A încuiat ușa din față. PJ a luat rucsacul și l-a aruncat pe bancheta din spate a camionetei. Când s-a răsucit, avea o mină de-o seriozitate sobră.

– Ia-mă cu tine, i-a zis.

– La Londra?

– Vorbesc serios. Lasă-mă să vin.

– Ești...?

Nu-i spune că-i nebun. Nu.

– Îți pot fi asistent. Ca un fel de ajutor.

Și-a dus mâna la frunte, gândind: stai calm.

– Nu. Chiar dac-aș avea nevoie de un asistent, nu ai bilet, nu ai bagaje. Măcar pașaport ai?

– Da, l-am găsit acum câteva săptămâni. Uitasem de el complet. Parcă e karma la mijloc.

PJ și-a desfăcut palmele.

– Haide, omule, o să fie mișto.

Mișto, ca-n filmul *Vacanță în Europa*. A deschis portiera șoferului.

– Urcă. Trebuie să împing scaunul.

– Atunci ce-ar fi poate să mă lași să stau aici și să am grijă de casă în locul tău?

Pe jumătate băgat înăuntru, aproape că-i venea să se prăvălească la pământ.

– Nu.

– Nu ai încredere în mine?

S-a săltat pe scaunul șoferului.

– Nu pune întrebări idioate. Hai, urcă. Te rog.

S-a uitat la ceas.

– Trebuie s-o tai.

– Crezi că eu vreau de fapt o călătorie gratis la Londra, nu?

Fața lui PJ era îndârjită.

– Păi, da, la naiba.

Trebuia să râdă la asta.

– Bună încercare.

PJ și-a încrucișat brațele la piept.

– Ai uitat, nu-i așa? De slujbă.

Jesse și-a simțit umerii împovărați. A închis ochii și i-a strâns.

– De asta vrei să merg cu tine cu camioneta, nu?

– Îmi pare rău. Lucrurile au luat-o razna. Și mi-a ieșit din minte. O s-o sun pe Lavonne azi și aranjez lucrurile.

– OK.

PJ s-a apropiat el.

– Dar, între timp, uită-te la tine. Nu poți nici măcar să urci de unul singur în avion.

– Nu călătoria e problema. E altceva, ca un ghimpe în coastă, de asta trebuie să plec cât mai repede.

– Sigur.

PJ a pus mâna pe portieră ca să-l împiedice s-o închidă.

– Omule, nu știu care-i treaba cu urgența, dar, dacă Evan s-a supărat pe tine din cauza asta, ai nevoie de ajutor serios.

- De la tine?

- Știi cum e în Londra? Mergi cu metrourele. Iei autobuze etajate. Nu te-ai uitat la *Jocuri, poturi și focuri de armă*? Trotuarele sunt denivelate și au scări înguste în clădirile alea șubrede, peste tot. Mai mult, plouă întruna și răbdarea nu e o calitate a ta, mai ales când ai o treabă pe cap. Și dacă îi spargi farurile vreunui taxi care nu vrea să te ia, o să-ți petreci timpul în secția de poliție dându-te cu capul de pereți în loc să rezolvi urgența asta.

Jesse simțea cum îi ia foc fața.

- Omule, ești într-o viteză că nici n-apuci să te uiți la ceas și pot să pariez pe orice vrei tu că, o dată ce ajungi acolo, o să te grăbești și mai tare. Ai mare nevoie să te miști cu abilitate și asta e ceva ce tu singur nu poți să faci.

Ținea strâns de mânerul portierei.

- Ai nevoie de ajutor, și eu pot să ți-l dau.

Jesse aproape uitase că, atunci când era treaz și nu era pe droguri, PJ era un tip destul de deștept. S-a uitat lung la fratele lui, auzind în același timp pescărușii care cârâiau în depărtare și vuetul valurilor albe.

- Poți să-ți faci bagajele în zece minute? a zis el.

O înghițitură, un strop de apă, măcar o atingere umedă pe limbă, asta era tot ce-și dorea. Phil s-a aplecat să atingă cu buzele balta mică din colțul containerului. Buzele crăpate de uscăciune au sorbit apa care s-a izbit de cerul gurii, plină de rugină, cleioasă și cu gust de pământ. Ca apa pârâului care s-a adunat într-o mlaștină roșie peste izlazul bunicului său din preeria Oklahomei. O zi dogoritoare și înnorioată, când stătea tolănit pe spate și frații lui se duceau la scăldat, vântul greoi secera iarba, greierii cântau în copaci cu intensitatea unui transformator electric.

S-a rostogolit și s-a rezemat de peretele corodat al containerului. Toată viața îi trecea prin fața ochilor, era un semn periculos.

S-a odihnit puțin și a bâjbâit prin jur. Nu mai era nimic de mâncare. Mâncase cotorul mărului și linsese fiecare rămășiță de ciocolată de pe învelișul bomboanelor, în ciuda gustului de mușegai. Mai găsisese niște coji de portocală aruncate într-o ladă veche și le mâncase și pe acelea și linsese sarea dintr-un ambalaj de chipsuri. Dar nu mai era nimic. Apă avea doar din ce picura prin crăpătura

ruginită din tavan. Și, din ce-și dădea seama, nu mai plouase de o zi întreagă. Balta insignifiantă, acum doar o pată umedă pe jos, nu avea să se umple la loc.

Raza de lumină care intra prin crăpătura ușilor se prefira spre stânga lui. Era dis-de-dimineată. A apucat mătura din care își făcuse baston, s-a sprijinit de ea și s-a dus din nou să-și lipească urechea ca să asculte. Lovise cu picioarele și cu mâinile ore întregi. Urlase, de asemenea, până îi răgușise vocea. Nimeni nu venise. Știa ce însemna asta. Containerul era în vârful altor sute, poate mii de containere la fel, pe un doc masiv, prea departe ca cineva să audă. Trebuia să fie Los Angeles, Long Beach sau Oakland.

La un moment dat, în timpul nopții, o patrulă de pază trecuse prin zonă. Auzise un câine lătrând. Dar, chiar și atunci, izbind cu picioarele în ușă, răcnind din toți bojocii, tot nu veniseră. În port se lucra și noaptea, macaralele încărcau, vapoarele claxonau și nu-l auziseră.

S-a uitat la ceas, număra în sens invers. Trebuia să nu mai facă asta. Trebuia să-și reorganizeze procesul gândirii. Să numeri invers – să numeri invers până la salvare. Până când polițiștii aveau să dea buzna pentru că-și vor fi dat seama unde era el. Pentru că Rio și Christian vor fi fost arestați și bătuți și vor fi început să vorbească.

Și-a rezemat capul de ușă. Mai putea rezista încă o oră. Și încă o oră după aceea.

Probabil că familia lui era disperată. Acesta era cel mai rău lucru, poate. Brian și Evan erau ei puternici, dar asta era o lovitură pentru ei. Și pentru Angie.

Aproape c-o auzea: *Phil, nemernicul ăla. O să-l omor pentru asta.* Aproape că-i venea să râdă. Fosta lui soție să-l omoare, trebuia să se agațe de asta.

Dar necunoscutul era cel care îl vlăguia de ultimul strop de putere.

Mesajul lui – nu știa dacă ajunsese la Jesse în timp util. Sau dacă acesta făcuse ce trebuia să facă. Jesse era tare și plin de resurse, dar poate că asta nu era suficient. Trebuia să-și dorească să meargă până la capăt. Trecuse prin prea multe nenorociri să nu-și dea seama că doar lucrurile esențiale contează – familia, loialitatea, onoarea. Numai că el era impulsiv și o iubea pe Evan, iar asta era o problemă. Iubirea putea să încurce toate ițele.

Phil nu reușise niciodată cu adevărat să se apropie de Jesse. Omul se ascundea în spatele unui zid peste care Phil nu putea trece. Rămânea loial convingerilor sale, nu putea fi clintit foarte ușor și era foarte îndârjit. Aruncă-i o minge și o lovește cu bâta de baseball direct în capul tău.

Mai mult, chiar dacă Jesse era hotărât să meargă până la capăt, Phil nu știa dacă putea s-o facă. O auzea pe Evan *Nu spune asta, tată*. I-ar fi numit îndoielile cruzimi. Ea putea să pretindă că nu vede, că e irelevant, dar până la urmă rămânea crudul adevăr pe care un tată nu poate să-l dea la o parte. Erau multe lucrurile pe care Jesse nu le putea face. Oricât ar urî ei asta, oricât s-ar lupta să scoată ce era mai bun în toate lucrurile, rămânea un fapt de necontestat.

Jesse dorea să-i fie soț fiicei sale. Și nu avea cum să nege adevărul evident, că aceasta putea fi o dorință fatală.

Phil și-a dat capul pe spate și se uita la dunga de lumină care înainta pe jos spre el. S-a împins în sus, genunchiul umflat îi zvâcnea. Durerea era bună. Îl ținea treaz, îl ținea concentrat.

Era prea multă durere în tot. Și-a amintit când a intrat în clubul lui Rio Sanger. Erau copii acolo, fete pe care Rio le răvășise pe dinăuntru. S-a gândit la Christian. A crescut acum, era un tânăr arătos, dar un nemernic. Crud, fără urmă de conștiință, la fel de distrus ca oricare alt copil din bordelul ăla. Copii pe care el nu reușise să-i ajute, pentru că operațiunea nu mersese bine.

Christian, pe drum, rânjind la el, cu pistolul acela Sig Sauer la tâmpla lui și îmboldindu-l să intre în mașină în spate, unde îl aștepta Rio. *Salutare, moșule*.

Christian, punând mâna pe el cu o tandrețe ciudată și o nevoie de atingere.

Christian avea ceva din Hank Sanger în el. Poate moartea din ochi.

Și Jax, atât de devotată și îndrăzneată, fata cu atâta fler și curaj, cu încredere aproape suicidală în abilitățile ei și o necesitate de a-și exorciza un soi de furie fără capăt, ea, care se aruncase într-o lume imposibil de izbăvit și întunecată, după care se trezise frântă și trădată, când, acum doisprezece ani, îl sunase din locuința lui Hank Sanger din Bangkok, strigându-i cât se poate de clar *Scoate-mă de aici*.

Fusesse cea mai cruntă zi din viața lui. Jax îl privea sfâșiată pentru că nu înțelegea, încercând deja să-și cicatrizeze rana din suflet, o rană care nu avea să se vindece niciodată, și atunci văzuse ceva în ochii lui. *Sunt cenușii. N-am observat asta până acum. Ca un cer de iarnă.*

A înghițit în sec. Era posibil să plouă din nou. Ar fi putut să reziste. Pentru familia lui, trebuia să se țină pe picioare cât mai mult.

Pentru Jax, fata căreia i-a jurat acum mulți ani c-o va proteja. Pentru Georgia, fiica pe care Jax o va proteja până la moarte.

Zăcea în acea beznă ca o cerneală lichidă, iar pereții containerului nu păreau negri, ci mai degrabă gri. Și un sunet venea dincolo de pereți. Era ascuțit și surd și cineva încerca să-l facă să înceteze.

Brusc, a ieșit din transă. Câinele – afară era câinele, se întorsese, iar stăpânul lui țipa la el să nu mai facă zgomot. A izbit cu pumnul într-un perete.

– Aici, țipa. Înăuntru.

Vocea îi era răgușită. A mai lovit peretele o dată, simțea că zgomotul nu trece.

S-a întors și a început să dea cu piciorul sănătos în ușă, cât de tare putea.

– Ajutor. Aici.

Câinele lătra.

Phil lovea cu ce avea la îndemână, știind că vocea lui nu va trece de pereți. Câinele a luat-o la goană. Phil și-a pus două degete între buze și a început să fluiera.

Stăpânul câinelui i-a dat o comandă, cerându-i să caute în continuare. El lovea, sunetul avea ecou în container, sângele îi pulsa în urechi. O dronă se învârtea deasupra și și-a dat seama că era o macara care trecea pe doc și apoi a auzit zăngănit de metal în timp ce macaraua lăsa un container chiar deasupra containerului unde se afla el.

Câinele s-a oprit din lătrat. Vocile se pierdeau în depărtare. El izbea în continuare, urla în continuare, chiar dacă din vocea lui nu mai rămăsese decât o șoaptă, s-a întins pe jos, cu gâtulejul mai părjolit de sete decât înainte, fără strop de putere, își lovea capul de podeaua de metal, în jurul lui se lăsa ceață. Ca un cer de iarnă, cu puțin înainte ca soarele să dispară la orizont.

Pe locul meu de la clasa I, stăteam și mă uitam atent la bulele din paharul cu șampanie, la ceilalți pasageri care sporovăiau și se instalau comod pentru zborul de douăsprezece ore. M-am uitat la ceas. Mi-am deschis computerul, am fixat căștile și priveam lung la cronometrul care mergea în sens invers. Programul s-a încărcat.

Din nou, fără preambul. A apărut imaginea: casa Sanger, ventilatorul care se rotea leneș, Jax întinsă pe jos în dormitor cu piciorul sfâșiat de glonț. Brațul îi era în aer, arătând *Stop*.

– Nu, Hank, te rog. Trebuie să-ți spun despre Christian.

Sanger s-a aplecat deasupra ei și flutura arma în mână. Părea confuz.

– Cine te-a pus să faci asta?

Sudoarea îi lucea pe față.

– Rio îi face ceva lui.

– Cine te-a pus să faci asta?

Și-a așezat o mână sub patul pistolului pentru echilibru.

– Ce mi-ai pus în jointul ăla?

– Nu înțelegi. Trebuie să-l scoatem pe Christian de aici. Trebuie să plecăm de lângă Rio.

Capul îmi vâjâia. Acum înțeleg de ce nu l-a împușcat: era gravidă. Nu putea să-l omoare pe tatăl copilului ei. De asta i-a întors spatele.

– Îi face ceva lui Christian, îi dă ceva droguri. De asta s-a întors în Bangkok.

Arma îi tremura în mâini lui Hank, căsca ochii la ea.

– A venit la mine.

– Dar nu e ăsta singurul motiv. Christian e bolnav.

Fața lui Sanger s-a cufundat deodată în roșeață. Pe jumătate drogată, s-a bălăbănit spre Jax cu arma pendulându-i în mână. Ea a încercat să se târască din calea lui, dar el s-a aplecat peste ea.

– Ce dracu' zici acolo?

– Hank, îl droghează.

În fundal, s-a auzit soneria de la intrare. Sanger s-a uitat brusc spre ușa sufrageriei, alarmat, apoi din nou la Jax.

– Taci din gură. Să nu scoți un sunet, altfel o să-ți bag un glonț...

A îndreptat arma către capul ei.

S-a mai auzit o dată soneria și apoi persoana de afară a început să bată la ușă. Cu putere. Se auzea o voce tânără și înfundată care a strigat:

– Hank?

Și-a smucit capul în sus.

– Futu-i.

– Hank?

Bătaia în ușă s-a oprit și se auzea sunetul cheii vârâte în broască și întoarse.

– Tată?

Sanger i-a șoptit lui Jax.

– Nici un sunet, nici păs, că altfel că vă omor pe amândoi.

A ieșit, trântind în urma lui ușa de la dormitor. Prin perete, s-a auzit vocea unui adolescent.

– Tată, ce a durat așa mult? Hei, am...

– Christian. Ce faci aici, *mijo*?

În dormitor, Jax a încercat să se rostogolească, dar din gât i-a ieșit un sunet ciudat. Și-a pus mâna la gură și l-a oprit.

S-a lăsat pe spate pe podea, și-a dus mâna la buzunarul din spate și a scos un mobil. În cealaltă cameră, Sanger și Christian vorbeau în continuare, adolescentul se întindea cu pălăvrăgeala, iar Hank încerca să-l facă să plece. Jax a format un număr și a dus telefonul la ureche. Când a început să vorbească, a turuit aproape în șoaptă și printre suspine.

– Sunt rănită. A fost un eșec, a zis. Am nevoie de evacuare. Scoate-mă de aici, *acum*.

S-a trântit înapoi pe spate. Filmul a sărit la următoarea secvență: Jax reușise să se târască și să ajungă în dreptul patului. În urma ei, o dâră întunecată de sânge.

În sufragerie, Sanger a zis:

– Hai să ieșim să mâncăm. Haide, te scot la masă.

– Nu putem rămâne aici? Urăsc să ies, ies tot timpul. Haide, Hank.

Fără nici un avertisment, s-a auzit deodată bufnitura ușii de la intrare izbită de perete. Jax s-a uitat în sus, fără să poată vedea ce se întâmplă în sufragerie.

Sanger a vorbit scurt și tăios.

– Ce cauți aici?

– Nici o mișcare. Arma pe podea, dă-o cu piciorul spre mine. Stomacul mi s-a strâns. Era vocea tatălui meu.

– Ce se întâmplă? a zis Christian.

– Puștiule, pleacă de lângă el și vino spre mine. Nimeni n-o să te rănească.

Sanger a spus:

- Christian. Stai unde ești.
- Hank, nici să nu te gândești. Unde-i ea? a întrebat tata.
- Trădător împruțit. Ești implicat și tu?
- Stai jos și pune-ți mâinile la ceafă.
- Te bag în pizda mă-tii, Delaney. Poți să...

Brusc, un foc de armă. Jax și-a pus mâinile pe cap. Christian a început să țipe. Și să tot țipe.

Tata a răcnit:

– Pe podea, acum. Dacă vrei să trăiești, întinde-te pe jos și pune-ți mâinile deasupra capului, Christian – *la dracu'*.

Un alt foc de armă a zdruncinat liniștea.

Ușa dormitorului s-a dat de perete. Christian a intrat cu fața pământie de spaimă. S-a oprit brusc, holbându-se la Jax.

Ea a țipat.

– *Phil*.

Christian s-a uitat înapoi spre sufragerie. Un țipăt i-a icnit din gâtlee și a rupt-o la fugă pe lângă Jax, afară pe verandă. Din sufragerie, a apărut tata cu arma monstruoasă în mână, țintind ușa dormitorului. Christian s-a săltat peste balustrada verandei și a fugit prin grădină.

Tata s-a lipit cu spatele de perete chiar la intrarea în dormitor și trăgea cu ochiul prin crăpătura ușii, ținând în mână, strâns, pistolul. S-a lăsat mai jos, s-a rotit și a dat buzna pe ușă, fugind ținând spre ușile franceze. A cercetat locul. Christian a dispărut.

Tata a tras jaluzele și și-a băgat arma sub hanorac, apoi, din două salturi, era lângă Jax.

Ea a început să plângă.

– Am dat-o-n bară.

– E în regulă.

I-a examinat rana.

– Te scot de aici.

Vocea lui, molcomă, cu acel accent bucolic, părea s-o liniștească. Ochii mă înțepau.

Pentru că nu era în regulă. Nimic din ce se întâmpla. În spatele lor, în capătul celălalt al casei, la ușa de la intrare și dincolo de ușile franțuzești larg deschise spre apus, Hank Sanger zăcea pe veranda care se deschidea în fața sufrageriei. Partea stângă a feței îi era îmbibată de sânge închegat. O baltă întunecată lucea sub capul lui.

– Rezistă, o să fie bine.

Tata și-a scos cureaua și a legat-o strâns de piciorul ei ca o compresie. Ea și-a arcuit spatele, și-a înfipt unghiile în podea și l-a apucat de braț. El i-a așezat mâna pe frunte.

– N-am putut să apăs pe trăgaci. Și apoi el...

– Păstrează-ți puterile.

El a îngenuncheat, gata să o ridice de jos ca pe o pasăre rănită. Ea a arătat către tavan.

– Camera video. În detectorul de fum.

El s-a cocoțat cu repeziciune pe scaun, a desfăcut detectorul de fum și a scos firul. Deși imaginea s-a bruiat, sunetul a rămas.

– Phil, Hank e...

– Mort. Un singur glonț în cap. Și gata, am închis camera.

O clipă mai târziu, filmul a revenit. Tata se uita la cameră, aproape că se uita la mine, calm și fără urmă de regrete. Cu un singur gest, a smuls-o din perete.

Imaginea a dispărut și, în locul ei, a apărut scrisă o adresă.

Larkdown Chase 8

Londra W8

Ecranul meu s-a înnegrit, dar eu continuam să mă uit prin el. Ochii de nebun ai lui Christian păreau să se uite și ei la mine, respirând suferință și frică în timp ce fugea de bărbatul care venea pe urmele lui să-l împuște. Un bărbat pe care-l recunoștea, un bărbat pe care-l oprise lângă tonomatul din clubul mamei sale. Mi-am strâns fața în palme, dar tot vedeam ochii flămânzi ai lui Christian.

Ochii acelui animal fără stăpân cu părul ca pana corbului de acolo, din clubul lui Rio, cel care și-a așezat mâna pe pieptul tatălui meu. Christian Sanger era una dintre prostituatele lui Rio.

Christian s-a trezit cu senzația că toată casa se întorsese cu fundul în sus. Era ceva – oare ce? A deschis ochii și soarele

i-a străpuns privirea. Nu era poziționat unde trebuie pe cer. Era dimineață.

Din bucătărie, s-a auzit țipătul uneia dintre fete.

Rio stătea pe marginea patului, complet îmbrăcată, cu mâinile în poală și buzele palide.

– Ce-i? a întrebat el.

– Au omorât-o pe Bliss.

Durerea l-a săgetat în capul pieptului și un sunet i s-a zvârcolit în gâtlee. A strâns cearșaful în pumn, l-a dus la gură și-l apăsa pe buze, dar sunetul din gât continua să irumpă, un schelălăit ca al câinelui lui Bliss când îl disciplina cu bastonul. Rio s-a uitat la el de parcă el însuși era un câine și trebuia să oprească sunetul acela, trebuia să-l oprească.

– Ești sigură? a zis el.

– Da. Shiver i-a văzut cadavrul.

Și-a dus cearșaful la gură din nou și a început să muște din el, spunându-și în gând, în același timp, să se oprească. Rio și-a așezat mâna pe piciorul lui.

– Știi că-ți era ca o soră, dar hai, ridică-te.

El s-a întors cu spatele. Surori, de parcă asta era problema. Toate fetele alea îl priveau ca pe un frate. Ca și cum s-ar fi culcat cu fratele lor, una dintre ele chiar i-o spusese după ce și-o trăseră. Pervers, dar plictisitor.

– Dosarul. Ce s-a întâmplat cu dosarul? a zis el.

– Shiver are o parte din el.

– Doar o parte?

Rio s-a ridicat și a tras cuvertura de pe el.

– Trebuie să te scoli. Fata lui Delaney e pe drum spre Londra. Jax Rivera și-a trimis plodul acolo.

El s-a ridicat în capul oaselor.

– Londra? Știm locul precis?

– Shiver e și ea pe drum, dar fii sigur că și Rivera e.

L-a repezit să se scoale din pat.

– Shiver a ascultat și un apel video al lui Delaney. Vorbea cu un bărbat de undeva de aici.

– Cum arăta?

– Futabil, deștept și plin de atitudine.

– În scaun cu rotile?

– N-a zis nimic de asta.

A căzut pe gânduri.

– Poate fi bărbatul cu care am auzit că s-a măritat Rivera.

– Și de ce vorbea Delaney cu el?

– Asta nu știu. Poate că nu e el, dar ai grijă. Presupune că e periculos.

L-a împins spre dulap, de unde i-a scos chiloți, șosete și un pullover curat.

– Eu? De ce eu?

– Pe Shiver o trimite la Londra.

– Să facă ce?

Dumnezeule, de ce trebuia să-i arunce privirea aia *Oare ce-am făcut să te merit?* Nimeni nu-i omora fetele lui Rio și scăpa cu viață.

– O s-o facă să sufere, nu-i așa? a zis el.

Mama lui a pășit spre el.

– Nu. Tu o s-o faci. Trage-i-o, apoi *trage-i-o*, taie-o în bucăți. Ești în stare?

A ridicat o sprânceană.

– Îmbracă-te. Pleci și tu.

Joi

Stăteam în mulțimea de pasageri care se îndrepta spre Biroul de Imigrații la Heathrow, încercând să-mi canalizez atenția. Mă dureau încheieturile, în urechi îmi țiuia o alarmă care-mi spunea că trebuie să mă întind să dorm, chiar aici pe jos. Ceasul meu biologic era gata să explodeze. Era dis-de-dimineată, după lumina tăioasă a soarelui care se înălța de la est.

Somnul mă tot ocolise în zborul acela fără sfârșit cu avionul, în noaptea aceea fără sfârșit. De fiecare dată când închideam ochii, îmi apăreau figura speriată a tânărului Christian Sanger și arma din mâna tatălui meu.

Și când mă gândeam că mă convinsesem că tata ținea la Jax și la fiica ei la fel de mult pe cât ținea la o înregistrare video care-l surprinsese comițând un omor nepermis și apoi încercând să ucidă un martor al crimei. Nici nu era de mirare că Jesse nu putuse să-mi spună adevărul.

Rândul se apropia. Familia din fața mea trecuse de la oboseală la iritabilitate. Copiii erau morocănoși, părinții, dornici de o țigară.

Fetița lor de doisprezece ani purta pantaloni de trening și un tricou roz pe care scria JUICY¹.

Schimbă-ți hainele, îmi venea să-i zic.

Mămico, nu-i mai face fetei tale reclamă. Fetiță, ia-ți un tricou cu Powerpuff Girls sau God Save the Queen, orice, numai nu hainele astea care atrag ochiul bărbaților și dau de veste despre sucleanța corpului tău. Juicy le spune să pună mâna și să te pătrundă. Tăticule, spune-i că nu e scoasă la licitație. Și, pentru numele lui

¹ Suculent, savuros (n. tr.).

Dumnezeu, ține-o departe de europenii de vârstă mijlocie, singuri pe avion, bronzăți, plini de sine și nerespectuoși.

Am vrut să mă frec la ochi, dar am dat cu mâna de ochelarii pe care îi purtam. Bună asta, Delaney.

Larkin. Kathleen Rowan Larkin.

Capul îmi vâjâia și mai tare, privirea mi se înceteșoșă, simțeam cum mă apucă durerea de cap.

Copii sexualizați, transformați în prostituate. Rio Sanger făcuse asta cu propriul ei fiu.

În adâncul inimii, mi se zvârcoleau teama și rușinea. Cum dracu' ajunsese eu în situația asta?

Când am aflat că tata a fost răpit, am fugit de poliție și m-am dus să-l salvez. M-am apucat să caut informația pe care o voiau Sangerii, să o folosesc ca răscumpărare pentru tata și apoi să fac și mai multe. Aveam de gând să folosesc dosarul Riverbend ca să-l exonerez pe tata de toate murdăriile care-i fuseseră aruncate în față. Și aveam de gând să-i manipulez pe răpitori cu dosarul ăsta ca să mă răzbun pe ei, să-i vânez și să-i pedepsesc. Mă gândeam că, dacă puneam mâna pe dosarul pe care îl căuta Rio, mă aflam într-o poziție de putere pentru că știam că astea erau informațiile care o implicau pe ea. Voiam să le copiez, să le ascund într-un loc sigur și să le dau câteva mostre lui Tim North, FBI-ului și procurorului ca să le stârnesc interesul.

Proasto.

În tot timpul ăsta, eu eram pe urmele unei fete pentru Christian și Rio Sanger. În tot timpul ăsta, dezgropam cel mai negru secret al tatălui meu. Că omorâse cu sânge rece un om.

Lăsasem dorința să mă conducă și, în schimb, karma îmi tăbăcise fundul. Mă azvârlise într-o groapă din care habar nu aveam cum să ies. Maria Auxiliadora nu zicea nimic.

Iar în măruntaiele laptopului meu cronometrul mergea în continuare în sens invers. Aveam mai puțin de trei ore. Se scurgea timpul în care puteam să fac rost de ultimul flash drive. Migrena mi se înfîșea în creier.

În cele din urmă, am înaintat spre ghișeu. Femeia mi-a verificat pașaportul, m-a măsurat din priviri, a întrebat scopul vizitei.

– De plăcere.

Mi-a ștampilat pașaportul și mi l-a întins. La ieșirea din terminal, am dat de un frig înțepător. Un taxi negru aștepta la curbă cu Jax înăuntru.

Detectivul Lily Rodriguez stătea în portiera deschisă a mașinii ei, privind de-a lungul străzii întunecate spre casa lui Jesse. Luminele erau stinse și camioneta nu era parcată în față. Valurile biciuiau malul. Sub foșnetul pinilor de Monterey, vocea de la telefon o aduse aproape de pragul unei crize de nervi.

– Nu acasă, nu are nici un rost, zicea Nicholas Gray. Unde e?

– Nu știu.

– Află.

– N-a ajuns azi la slujbă, dar firma tace mîlc, a zis ea.

– Fă-i să vorbească, a zis Gray.

Nu a tresărit. Nicholas Gray era procurorul, dar nu era șeful ei. Nu avea nici o autoritate asupra ei. Tot ce putea să facă era s-o insulte, iar dacă se străduia un pic, ea putea să și-l imagineze ca pe un gerbil pe care-l arunca într-un borcan. Astfel, jignirile lui Gray nu mai aveau forță.

– Tot ce știm e că Evan a rezervat bilete din Bangkok spre Malaezia, dar nu a făcut check-in, a zis ea.

Gray a cloncănit.

– Blackburn te-a dus de nas, domnișoara detectiv.

– Nu sunt de acord.

– E implicat și el.

Un gerbil sfrijit și chel, iar când ea pune capatul borcanului, el se agăța disperat de sticlă.

– Cu tot respectul, domnule, e exagerat.

– Ea e fiica lui Phil Delaney. Delaney avea operațiuni secrete, crezi că la nivelul lui de expertiză nu și-a învățat odrasla cum să se fofileze?

Gray a făcut o pauză teatrală.

– Găsește-l pe Blackburn. Unde e el, e și ea.

– O să-i verificăm tranzacțiile de pe cardul de credit. Dacă face vreo călătorie, o să știm.

– Și vezi unde e frate-su. Poate pui presiune pe el.

A cuprins-o deodată o senzație de prăbușire. Era sigură acum că de asta o sunase Nicholas Gray mai întâi pe ea. De ce nu-și hărțuia

lacheii sau poliția din Santa Barbara, doar pe ea – pentru ca ea fusese ofițerul de investigații în cazul împotriva lui PJ Blackburn.

– Dar Boyd Davies?

– Ce-i cu el?

– Desfășurătorul apelurilor lui. Vrem să știm dacă era în legătură cu răpitorii lui Phil Delaney.

– Delaney n-a fost răpit. Biroul tău pierde timpul dacă deschide ancheta asta.

– Era vânător de recompense. Datoria lui era să dea de urmă oamenilor. Suntem siguri că i-a contactat pe oamenii ăștia, pe Sangeri. Așteptăm desfășurătorul apelurilor și un mandat de percheziție eliberat de poliția din Las Vegas pentru biroul lui.

– Spune-mi ceva nou.

– Ce știe biroul vostru despre trecutul lui Rio Sanger în prostituție?

– Interesul tău obsesiv legat de această Rio Sanger e o pierdere de timp. Rămâi la cazul real.

Lily s-a uitat în sus la lună.

– Bine. Așa o să fac.

– Sper că am auzit nerăbdare în vocea ta. Anunță-mă când afli ceva.

Eliberată acum, Lily a schițat un mic surâs. Gerbilul nu mai avea aer în borcan.

– Găsește-l pe Jesse Blackburn și o s-o găsești pe Evan Delaney. Acuz-o de crimă cu premeditare și o să vezi că taică-su o să iasă din ascunzătoare s-o ajute. Ai băgat la cap?

– Da.

A trântit portiera.

– Ca păduchii.

Peste tot, claxoane, un val de zgomote în spatele lor și, de fiecare parte, mașini care îi ocoleau. Soarele era jos pe cer, cu o lumină orbitoare.

– Nu ești în viteză, a zis Jesse. Bag-o în prima.

PJ a tras de schimbătorul de viteză. Transmisia a gemut.

– Ambreiaj, a zis Jesse.

Mașina asta de închiriat era slabă și probabil că avea un angrenaj cu cel mult de doisprezece dinți, iar dacă PJ nu se calma, avea

să-i distrugă pe toți. O dubă albă murdară a trecut razant prin fața lor, la câțiva centimetri de botul mașinii, iar șoferul a strigat în dreptul lor:

– Labagiilor!

– Hei, omule, a zis PJ aruncându-și mâinile în aer. Nu-i vina mea.

Jesse a apucat de volan.

– Ușor. Nu te panica.

PJ a aruncat o privire, cu ochii bulbucați.

– Să mă panichez? Sensul ăsta giratoriu, cum naiba reușește lumea să se învârtă în jurul lui?

Mergea cu douăzeci de kilometri pe oră. Aerul era răcoros și înțepător. Jesse i-a arătat cu degetul în față.

– Mergi tot înainte. Nu lăsa mașina să se oprească.

– Ți-am zis că n-am mai condus de trei ani. Și mașina asta e pe dos. Cum ar trebui să schimb vitezele cu mâna stângă?

– Le-ar fi luat o oră să ne facă rost de o mașină cu schimbător automat. N-avem atâta timp.

– Erai mult prea nervos că nu aveau mașina pe care s-o poți conduce tu, trebuia să știi asta, Jesse, e...

A călcat apăsat ambreiajul, a smucit schimbătorul într-a-ntâia și a demarat.

Jesse stătea aplecat peste hartă, reconstituind drumul. În mintea lui număra până la zece, apoi până la douăzeci, spunându-și întruna *stai calm*. Urmau să intre în oraș. Dă-i timp lui PJ să se acomodeze cu mașina și o să prindem viteză. Motorul își mărea turația și PJ s-a apucat să schimbe viteza, a întins mâna dreaptă și a pornit ștergătoarele de parbriz.

– Mâna stângă.

L-a văzut pe PJ că pălește și oprește ștergătoarele, îndreptându-se spre Range Rover-ul care venea spre ei din stânga.

– E OK, doar să... *rahat*.

S-a tras dinspre portieră. O bubuitură puternică și Range Rover-ul a trecut mai departe. Oglinda retrovizoare de afară atârna de câteva cabluri, legănându-se.

Articulațiile lui PJ erau alb-albastre de cât de tare strângea volanul.

– Taci.

– Mergi mai departe.

Conta numai să ajungă acolo și și-a dat seama că trebuia să ajungă în mai puțin de o oră. S-a uitat la vitezometru: 20 de kilometri pe oră.

Au trecut de un indicator: Centrul Londrei 20 km.

Zburam în taxiul negru, îndreptându-ne spre centrul Londrei. Era frig, iar cerul, deși albastru, părea subțire și îndepărtat în comparație cu cerul Thaiandei. Jax arăta vlăguită. Avea un ochi negru și vânătăi pe toată partea laterală a gâtului. Dar părea, totuși, să reziste. De fapt, părea să reziste mai bine decât mine.

– Benzedrin și ibuprofen, a zis.

Șoferul conducea cu radioul dat tare. Jax a rupt învelișul unui pachet gros. A verificat dacă șoferul era cu ochii la drum și mi-a strecurat un cuțit militar. Apoi a scos un toc negru pentru gleznă. Și-a ridicat pantalonul, a legat tocul de gleznă și a vârât cuțitul în el.

– Nu avem armă, dar trebuie să ne descurcăm.

– Vorbește. Ai foarte multe explicații de dat, i-am zis.

– Am comandat taxiul ăsta înainte să plecăm din Bangkok. Și pachetul, de asemenea. Șoferul l-a luat în drum spre aeroport.

Și-a răsucit manșetele costumului de lână.

– Lama cuțitului poate hăcui capul unui bou. Mânerul e din carbură de wolfram, poate să treacă prin parbrizul unei mașini.

Și-a dat cu ruj.

– Întotdeauna să porți un cuțit la tine.

– Nu, adică spune-mi despre Christian. Mama lui nu l-a pregătit să preia bordelul. L-a pregătit să se prostitueze.

– Chiar vrei să comentez asta? Rio l-a pus la treabă de la treișpe ani. Să lucreze noaptea la club, să se ofere clienților. Hank n-a observat.

– Vrei să spui că l-a și drogat, că i-a dat ceva care să-i întârzie adolescența, să-l păstreze... ca pe o fetiță. A fost dereglat cum au fost Bliss și Shiver, nu-i așa?

– În club, i se spunea Revel.

– El e cel de-al treilea de care spuneai să mă feresc?

– Da. Majoritatea clienților care veneau în club credeau că e fată. Nu aflau adevărul decât după ce ajungeau singuri în cameră

cu el. Apoi Rio îi filma făcându-și de cap cu un minor. A încercat să ne vândă nouă filmarea...

A făcut o pauză.

– Phil n-a putut să suporte. Christian, ceilalți adolescenți. A zis până aici. Închide afacerea lui Rio, oprește operațiunea. Atunci m-a vândut Hank. Greșeala mea a fost că nu i-am spus-o mai de vreme. Era... las-o baltă. Era vorba de tot.

Un Mini verde a trecut pe lângă noi. Acasă, ceva de mărimea aia trebuia ținut în lesă.

– Ai știut de la început de Christian? Când lucrai la operațiune? Dar tata?

– Nu. Am aflat la puțin timp după ce totul s-a dus dracului.

Urmăream drumul. Graffiti-urile evoluaseră de ultima dată când fusesem acolo. Nu aveau stilul californian, dar compensau prin faptul că erau peste tot. Toate zidurile erau pictate cu spray-uri ca niște tenii colorate.

– De ce m-ai mințit prima oară când ne-am văzut, despre ce i s-a întâmplat lui Hank Sanger?

– Voiai să știi măcar un pic din ce se petrecea în filmarea aia?

– Nu.

Mi-am reținut cealaltă întrebare. Știai că erai gravidă? Că tata l-a omorât pe tatăl Georgiei?

– Boyd Davies, vânătorul de recompense pe care Tim l-a împușcat, se dădea drept agent de imigrări, am zis. Cred că o ajuta pe Rio să le treacă pe fetele astea în SUA. Punem pariu că plănuia să-ți ducă fata peste hotare cu ajutorul lui, care se făcea că lucrează pentru autorități?

– Ai ghicit bine.

– Ce o face să o vrea atât de mult pe Georgia?

– Oportunitatea. Și vârsta ei.

– Dar dacă Sangerii voiau să-l găsească pe tata, o puteau face oricând. De ce acum? Ce i-a determinat?

Părea epuizată.

– E o întrebare bună.

– Spuneai că Christian avea probleme de sănătate.

– Da. Cred că din cauza drogurilor pe care Rio le băga în el și în celelalte.

S-a uitat la mine.

– Lui Rio îi plăcea să meargă în Bangkok pentru chirurgie plastică și tratamente de întinerire. Cred că ia un hormon uman de creștere să se păstreze tânără. Dar a încercat să-l ia de la curvele ei ca să le oprească îmbătrânirea.

– De asta crezi că toate au dinții stricați?

S-a gândit la asta.

– Mă îndoiesc. Cel mai probabil e din cauza anilor întregi de abuz de droguri. Ai auzit vreodată de „gură de metamfetamină“?

– Vag.

Mi-am amintit de imaginea lui Christian care îndreptase o armă spre mașina lui Tim pe acea stradă din Santa Barbara.

– Christian nu pare să arate ca un copil.

– Nu, probabil că Rio a abandonat ideea asta în ce-l privește.

– Știi ce probleme are el?

– Părea anemic pe atunci. Bănuiala mea e că are o problemă cu sângele din cauza drogurilor.

Un gând odios a început să mi se limpezească în minte.

– Ziceai că-și vrea sora înapoi. Crezi că are vreo legătură cu sănătatea lui?

Și-a întors capul spre fereastră, strângea din dinți.

– Jax, dacă e o boală de sânge sau ceva malign, poate o vrea pentru ceva mai mult decât răzbunare?

Soarele era tăios în ochii noștri, stătea pitit pe cer. Pe marginea drumului, înfloreau narcisele, o explozie extravagantă de galben și auriu, deși copacii erau încă golași.

Și-a rezemat fruntea de geam. Nu voia să răspundă, dar, când s-a întors, părea să se gândească la același lucru ca mine. Christian voia să-i sugă tot sângele Georgiei și să-i ia măduva spinării.

– Dacă încearcă să se atingă de ea, sângele lui improșcat o să fie ultimul lucru pe care-l vede.

A lovit cu mâna în scaunul șoferului.

– Mai repede.

Peisajul din Hyde Park era sterp. Atât de multă iarbă verde și atâtea schelete de copaci. Mai jos, pe Park Lane, taxiuri negre și Mercedes-uri se plimbau pe lângă parc. Christian stătea la fereastră, înfiorat de răcoare. Cașmirul și mantoul nu-i puteau ține de cald. Era o zi plictisitor de luminoasă, dimineața prea devreme,

ura diminețile și mai era și epuizat. Mai mult de oboseală decât de la anemie. Cafeaua nu-l ajuta. Își injectase EPO, știa că avea să-i crească hematocritele, dar nu imediat.

Dimineața însemna abandon, uitare. Rio obișnuia să-l lase singur dimineața. Clienții plecau, banii erau numărați. Făcea duș, își curăța pielea și gura și penisul de duhoarea respirației vreunui mușteriu, de sudoarea și sperma lui. Ar fi...

Senzația l-a copleșit din nou, dezgustul, nevoia. Iar Sig-ul lui era acasă, pentru că nu putuse să-l ia pe avion. Să scoată încărcătorul, să numere dacă erau nouă gloanțe. Să-l golească, să-l curețe. Să apese pe mâner, să tragă de el... avea nevoie de asta, oh, ce nevoie avea.

A găsit briceagul militar elvețian în trusa de toaletă, a luat șurubelnița cu cap plat și a deșurubat mânerul sferic al ușii de la baie. S-a așezat pe jos și a început să-l dezassembleze.

S-a auzit un ciocănit în ușă. Când a deschis-o, Shiver stătea pe hol, cu părul aranjat și ochii întunecați sticlind de mulțumire. A trecut pe lângă el, s-a dus înăuntru.

– Unde ți-e laptopul? a zis ea.

El a arătat către birou.

– Ai ceva praf?

– Nu unde să poți da tu de el.

Ea s-a așezat la birou, a scos un flash drive și l-a introdus în computerul lui. A văzut mânerul desfăcut în bucăți și înșirat pe podea – șuruburi, arcuri, piulițe.

– Doamne, Christian. N-avem timp de reparații.

Lui Shiver nu-i păsa că el n-o plăcea. Nu-i păsa dacă vreunui om nu-i plăcea de ea, deși putea să joace pe ființa adorabilă când voia, cu acea postură tipic orientală. Nu trebuia să facă pe amabila, pentru că disprețul era un afrodisiac puternic. Prea mulți indivizi credeau că o puteau vindeca de dispreț cu organele lor genitale. O copiliță atât de fragedă, se gândeau ei, își imaginau câte puteau s-o învețe. Acei bărbați nu se sinchiseau să se uite în ochii ei.

Rio n-o mai lăsase să se prostitueze după ce-l orbise pe ucraineanul acela cu un tirbușon.

– Lasă computerul să se deschidă. Dă-mi praful, a zis el.

– Stai un pic. Rio nu vrea să întârziem.

– Rio nu-i aici.

El a ridicat-o în picioare.

– Am nevoie. Trebuie să fiu lucid.

Ea și-a ridicat bărbia.

– Dacă vrei să te droghezi, fie. Stai să-l scot din păsărică pentru tine.

El și-a strâns buzele.

– N-ai putea să fii de mai mult prost gust nici dacă ai lua cursuri. De aia o să ai întotdeauna o inimă de târfă.

Ea s-a scuturat și s-a eliberat din mâna lui.

– Și tu.

S-a strecurat pe lângă el să se ducă în baie și să ia praful. El s-a așezat la birou cu acel cuțit militar și cu bucăți din mânerul ușii. În timp ce potrivea șuruburile la locul lor în mâner, flash drive-ul s-a încărcat în computer și a pornit un clip. A auzit o femeie spunând:

– Trebuie să-ți spun ceva despre Christian. Rio îi face ceva.

A tresărit. Oh, Doamne – era locuința lui Hank. S-a uitat și a rămas înțepenit, strângând cuțitul tot mai tare în pumn.

Când Shiver s-a întors din baie cu praful, el era deja palid și asudat.

Știau. Rivera. Phil Delaney. Tatăl lui. Înainte să fie ucis, Rivera i-a zis tatălui lui: *Rio îl pregătește pe Christian pentru prostituție.* Tatăl lui a murit știind că el se îndrepta spre desfrâu.

Clipul a înviat totul în el. Zgomotul, oroarea, vederea...

– Doamne.

Tatălui său mort. Pistolul ivit de nicăieri, Delaney care încerca să-l omoare. Aruncându-i toată viața la gunoi. În oglinda de pe peretele din față, reflexia lui era atât de lividă, că părea aproape transparentă.

A lăsat să-i cadă cuțitul din mână, a apucat computerul și a dat cu el de perete. Oglinda s-a spart într-o cascadă de cioburi.

– Christian, Dumnezeu, a zis Shiver.

Se uita la ea cu ochi care ardeau de ură. De ce toată lumea îl privea ca și cum știau ceva despre el ce el nu știa?

– Ce? Nu te uita așa la mine. Nu te uita la mine.

A pornit cu pași mari și apăsăți spre ea, i-a luat punga din mână. Sfârșeala îl paraliza.

– Ăsta nu e praf.

Îl-a aruncat în față.

- Astea-s pastile. Nu vreau pastile.
- Abține-te. Doar nu să trec cu toate instrumentele prin aeroportul thailandez.
- Am eu instrumente, idioato. Am seringi cu prescripție, pentru eritropoietină.

S-a așezat pe canapea, trecându-și mâinile ca niște greble peste picioare.

- Ce-ai pățit? a zis ea.

El a ridicat punga de jos, a sfâșiat-o și a dat pe gât un pumn de metamfetamine.

- Hai să mergem după fată. Unul dintre noi n-o să trăiască prea mult, și n-o să fiu eu ăla.

– Kit, pregătește-te.

Am simțit o mână care mă îmboldea și am scuturat din cap, încercând să mă trezesc. Ne aflam în mijlocul Londrei. M-am uitat în jur: străzi care fremătau, taxiuri negre, curieri pe motocicletă, toată lumea conducea pe partea greșită a drumului, la fel ca în Bangkok. Clădiri văruite în alb se înălțau falnice în soarele răcoros. Pe trotuare, cete întregi de oameni pășeau în viteză, înveliți în paltoane groase, toți vorbind la telefon. Aici, eram ca nuca-n perete. Pe furiș, mi-am șters dâra de salivă din colțul gurii. Hainele mele thailandeze erau mai stridente și mai subțiri decât ale tuturor oamenilor de pe stradă. Când am oprit într-un cartier liniștit, mi-am strâns jacheta mai tare în jurul taliei.

Taxiul a oprit în fața unei clădiri victoriene, pe o alee îngustă. Ne aflam în Kensington, locul palatelor și al grațioaselor biserici anglicane. Aleea era mărginită de case așezate în rând, drepte, liniștite ca o curte de biserică, respirând avuție. Din imperiul și investițiile bancare și muzica pop, aveai senzația că banii se revarsă, efectiv, pe trotuare ca glicinele care se cățarau pe ferestre și tocurele ușilor.

Doar școala arăta ca o uzină de secol nouăsprezece – cărămidă roșie, ferestre cu acoperiș, gard din fier dantelat. Se ghemuia în spatele unui zid bătrân și soios care se termina în partea de sus cu sârmă ghimpată.

– Așteaptă aici, i-a zis Jax taximetristului.

Am intrat printr-o arcadă, am trecut pe lângă biciclete parcate și am urcat niște trepte din piatră tocită spre intrarea Școlii Saleziene Saint Mary Mazzarello.

Deasupra ușii de la intrare era o cameră de luat vederi. Înăuntru, holul era răcoros și mirosea vag a umezeală. Am simțit că mă

trage curentul și mi-am încrucișat brațele la piept. Tavanele erau înalte, cu simeze și candelabre fără lustru din care cădea o lumină anemică. Dar pe pereți erau prinse în piuneze desene în acuarelă, foarte colorate, iar din capătul holului zdrăngăneau instrumentele dezacordate ale orchestrei școlii. Pe un pedestal, la dreapta mea, se ridica o statuie din ghips a Sfântului Giovanni Bosco, fondatorul Ordinului Salezian.

La stânga, statuia Madonei cu pruncul, poleită cu aur.

– Maria Auxiliadora, am zis eu.

– Salezienii se închină cu devotament Maicii Noastre, Ajutătoare creștinilor.

Jax se îndrepta spre cancelarie. În spatele biroului, secretara și-a ridicat privirea.

– Jakarta Rivera, doresc să vorbesc cu directoarea. Sora mă așteaptă. Sunt mama Georgiei.

Secretara ne-a poftit să luăm loc, ochind vânătăile de pe fața lui Jax, și a dat un telefon. Jax s-a lăsat cu atenție pe scaun, ținându-și mâna stângă în cea dreaptă, cu o postură rigidă și ochii scanând ușile de la intrare. Pupilele îi erau încă inegale și părea că mâna stângă nu o prea asculta.

Afară, în curtea de beton, era pauză și un ciorchine de fete chiuiau, săreau coarda, jucau prinsa și se plimbau în grupulețe pe lângă zidurile pline de mușchi. Curtea nu se vedea din stradă. Dar mai erau două camere de luat vederi fixate pe zidurile din cărămidă.

Am zis:

– De când n-ai mai văzut-o?

– De zece săptămâni, din vacanța ultimului semestru.

În capătul celălalt al încăperii, s-a deschis o ușă.

– Doamnă Rivera, vă rog să poștiți înăuntru.

Era o călugăriță voinică și greoaie, cu un costum albastru și o cruce mare la piept, cu o tunsoare tip castron dedesubtul unui acoperământ mic pentru cap.

– Așteaptă aici, mi-a zis Jax.

Și doar datorită unei voințe puternice a reușit să se scoale în picioare și să traverseze încăperea, cu mâna întinsă.

– Soră Cillian.

Călugărița i-a strâns mâna.

– Dumnezeule, ce-ai pățit?

– Accident de mașină.

Și-a atins obrazul, urmând-o pe călugărița în biroul ei.

– E mai înfricoșător decât orice. Dar îmi iau câteva săptămâni libere și voiam să-i spun Georgiei că sunt bine.

A închis ușa în urma ei.

Priveam copiii pe terenul de joacă. Purtau fuste maro și jachete cu bluze albe și cravate negre. Arătau ca niște englezi adevărați, chiar dacă locul lor de joacă era viu colorat și urban și părea mai dinamic decât Hogwarts.

După cinci minute, ușa biroului surorii Cillian s-a deschis, iar Jax a ieșit cu pas hotărât și ochi arzători. Expresia de pe fața călugăriței era plină de compasiune, dar rezervată, de parcă avea încredere în Jax, dar o ținea totuși la distanță.

– Sper să te faci bine în curând.

I-a cerut secretarei să o aducă pe Georgia din clasă și i-a strâns mâna lui Jax încă o dată.

– O să ne rugăm pentru tine. O așteptăm pe Georgia săptămâna viitoare.

– Mulțumesc, soră.

Jax venea spre mine, aproape vibrând de energie. Ca un bec înainte să-i explodeze filamentul și să se ardă.

– Accidentul chiar m-a dat peste cap. Am nevoie de puțin timp cu fiica mea, a zis ea.

Cu voce stinsă, i-am zis:

– Și i-ai explicat că traficantii de copii ar putea să apară la ușa școlii s-o caute?

– Au o relație bună cu Poliția Metropolitană. O să sune acolo. După ce plecăm noi.

Vocea ei avea ceva rigid, de parcă luase novocaină. Își ținea mâna stângă în mâna dreaptă. Stânga părea fără viață.

De pe hol, s-a auzit zgomot de pas alergător. Jax a țâșnit imediat pe ușa biroului. Am auzit vocea unei fete, sărind de bucurie.

– Mami.

Prin ușă, am văzut-o pe Jax deschizându-și larg brațele. Georgia a sărit s-o îmbrățișeze, cufundându-și capul la pieptul lui Jax și trepidând de emoție. Jax o ținea strâns, i-a sărutat creștetul capului, și-a lipit obrazul de părul ei, cu ochii închiși, de parcă tot ce

mai putea face era să-și țină fata în brațe, ca și cum vederea ei ar fi prea mult pentru ea. Am simțit un nod în gât.

Când Jax a deschis ochii, Georgia îi zâmbea. Era neastâmpărată ca o puștoaică adevărată care mai are puțin până la adolescență. Părul ei negru era prins într-o coadă la spate din care țâșneau bucle vioaie. Pielea era ciocolatie, ochii, întunecați și neliniștiți. Cravata îi stătea strâmb. Jax i-a aranjat-o cu dragoste.

În ciuda epuizării și groazei, m-am simțit ușurată. Fetița lui Jax era în siguranță în brațele ei. Am ieșit pe hol.

Ea s-a întors spre mine.

– Vino să faci cunoștință cu bucuria mea. Ea e Georgia.

– Georgie, a zis fetița, ridicând o mână să mă salute. Salutare. I-am zâmbit.

– Bună, Georgie.

– Ea e Kit, a zis Jax. E prietena mea.

Georgie s-a uitat la mine cu vădită curiozitate. A fost un șoc pentru mine să aud ce a zis Jax, dar am realizat că s-ar putea să-i fiu într-adevăr cea mai apropiată persoană. Gândul era pe cât de trist, pe atât de înspăimântător.

– Mami, ce-ai pățit la față?

– Mașina mea s-a luat la trântă cu un stâlp de telefon. Nu-ți face griji, scumpete, sunt bine. Doar arată urât.

– Ești sigură?

– Foarte sigură. Hai, o să-ți povestesc totul.

Georgie o ținea strâns de mână pe Jax.

– Doamna Westerman a spus că ai venit să mă iei. Mergem în vacanță?

– Câteva zile. Hai să-ți iei lucrurile.

– Unde mergem?

Ținând-o de mână pe mama ei, Georgie mergea pe hol spre dormitor sărind într-un picior, cu entuziasmul unui drăcușor pe arcuri, pălăvrăgind cu un încântător accent englezesc. Eu eram la un pas în spatele lor, conștientă că Jax își trăgea toată energia din fericirea fiicei ei. Absorbită și, aproape de necrezut, ușurată. N-o văzusem niciodată atât de... normală. Ne-am îndreptat spre ieșire și am traversat curtea unde soarele cădea drept, umbrele erau friguroase pe lângă zidurile înțesate de mușchi verde. Fetele care

se jucaseră adineauri în curte veneau în goană spre noi, cu obrajii împurpurați de frig. S-au holbat la Georgie, întrebătoare și poate puțin invidioase. Ea le ignora în mod ostentativ – Miss Cool, varianta de unsprezece ani.

Dormitorul era simplu și avea ecou. Înăuntru, în spatele ușii, o altă statuie a Mariei Auxiliadora se impunea înaintea noastră. Sus, pe palier, o lumină limpede trecea prin fereastra înaltă. Sfinți din ghips, cărămizi maronii, linoleum rece: nu era un loc unde aș fi vrut să cresc. Camera lui Georgie dădea spre curte. Era o încăpere curată, dar părea că haosul stătea pitit pe după colțuri, gata să irupă și să năvălească. Deasupra paturilor erau lipite postere cu formații de băieți și staruri TV adolescente. M-am simțit confortabil, dar nu ca acasă.

Georgie și-a înșfăcat rucsacul și a îndesat în el player-ul audio, niște caiete și telefonul.

– Pot să mă schimb, mamă?

– Da. Dar ne așteaptă un taxi, așa că dă-i bice.

Am pășit spre fereastră și priveam în jos la iarba verde și pia-tra cenușie din curte. M-am uitat la ceas.

– Avem nouăzeci de minute. Flash drive-ul?

Jax a apucat un palton de iarnă din cuier și a aruncat câteva haine pe pat. Georgie și-a desfăcut cravata și a întins mâna după un umerăș. A ezitat.

– Haide, donșoara Minuțioasă. N-o mai trăgăna.

Jax îi împacheta lucrurile în rucsac. S-a oprit brusc și și-a dus degetele la tâmplă, de parcă se lupta cu o durere bruscă.

Georgie s-a uitat prin cameră, perplexă.

– Cealaltă uniformă a mea.

Am zis:

– Pot să vă ajut?

– Unde e?

A devenit deodată serioasă. Era aici, trebuie să le agățăm în cuier, dacă zac aruncate aiurea, ne pedepsesc.

Jos, în curte, agitația mi-a atras atenția. Am încremenit.

– Uniforma ta de rezervă a dispărut?

În umbrele din curte, o singură fată a rămas în spatele celorlalți când tot puhoiul intrase în clădire după pauză. Avea păr negru și

lung până la brâu, pantofi sport Nike. Pășea calm pe lângă pereții clădirii, privind către ferestrele claselor.

Isuse Hristoase.

– Jax. Sunt aici.

Am dat buzna afară din cameră, Jax o ținea strâns cu mâna dreaptă pe Georgie, pe brațul stâng își atârnase rucsacul și cerceta cu privirea în toate direcțiile.

Încordată, Georgie a întrebat:

– Mami, ce se întâmplă?

– Pe unde e ieșirea prin spate?

Georgie a căscat ochii la ea.

– Ce se petrece?

– Unde?

Ochii fetei s-au umplut de teamă.

– În spatele dormitoarelor, după terenul de sport, e o alee care duce la o poartă veche.

Ne-am năpustit pe trepte. La capătul scărilor, am înșfăcat-o pe Maria Auxiliadora. Fără să mă opresc, am izbit-o de balustradă, fărâmițând fundul statuii. O țineam ca pe o sticlă spartă și goneam alături de Jax pe hol, spre ieșirea din spate. O ținea cu toată puterea pe Georgie. Își răsuca capul în toate direcțiile la fiecare ieșire pe care o vedea.

– Mami, ce se întâmplă?

– Fără întrebări, Georgia. Fă exact ce îți spun.

Am aruncat o privire în spatele nostru. Toată lumea era în clase, așa că eram singure.

– Trebuie s-o avertizăm pe sora Cillian, am zis.

– Nu e timp.

S-a oprit la ieșire, a dat cu piciorul în ușă și a cercetat zona.

– Nimeni. Mișcați.

A tras-o pe Georgie mai aproape. Eu am rămas în urmă. Pe peretele din spatele ușii era o alarmă de incendiu. Am izbit-o cu cotul, am spart sticla și am tras de manetă. Tot aerul s-a umplut deodată de țipătul ascuțit al alarmei.

Jax mi-a aruncat o privire mânioasă.

– Mișcă. Acum.

Am alergat de-a lungul unui teren de joacă, am găsit aleea năpădită de urzici. Poarta era la optzeci de metri în fața noastră, cu arcadă, ruginită și sufocată de iederă, dar neîncuiată. Jax i-a dat rucsacul lui Georgie și s-a apucat să tragă cu forță de zăvor. Era înțepenită de atâta rugină.

– Unde e flash drive-ul? am întrebat.

Georgie s-a uitat la Jax, apoi la mine, apoi și-a întors privirea și se uita în depărtare peste umărul meu. A făcut ochii mari. Mi s-a ridicat părul de pe ceafă.

M-am întors și am văzut monstrul de Shiver apărând la capătul aleii. Uniforma de pe ea o făcea și mai monstruoasă. Ochii ei bolnavi erau fixați pe Georgie.

Răcnind, Jax a smuls zăvorul și a trântit poarta de perete.

Georgie a arătat cu degetul spre Shiver.

– Mami, cine e aia?

Jax m-a săgetat cu o privire oțelită.

– Mergi cu ea.

Am împins-o pe Georgie afară pe poartă. Jax a rămas în spațele nostru, închizând porțile.

– Ține-o cu tine, a zis ea. N-o lăsa să-ți scape din ochi.

– Bineînțeles.

– Ce se întâmplă? a zis Georgie. Cine e aia?

– Nu o da pe mâna autorităților. Pe mâna nimănui, niciodată. Ia-o cu tine, du-o în State.

A aruncat o privire spre poartă. Și-a vârât mâna în buzunar, a scos o cheie. Mi-a trântit-o în palmă.

– Trebuie să faci rost de ultimul flash drive. E singura modalitate de a o scoate din Marea Britanie și de a o păstra lângă tine.

– Unde e?

– Odată ce ajungi în State, o să știi în cine să ai încredere.

– Unde e flash drive-ul?

– Georgie știe. S-a întors către fiica ei.

– Cod Negru. Mergi cu Kit. O să te găsesc eu.

Fața lui Georgie s-a albit.

– Nu, mami.

Am apucat-o pe Georgie de braț, dar s-a împotrivit, ca un pui de tigru, încercând să evadeze. Jax și-a înfipt unghiile în brațul ei.

– Nu te uita. Fugi.

I-am aruncat lui Jax statuia spartă, am luat-o pe Georgie de după talie și am rupt-o la fugă. Nu a opus rezistență. M-am uitat înapoi. Jax a întins mâna spre cuțitul pe care-l avea la gleznă.

O țineam strâns pe Georgie și am luat-o pe strada din fața școlii. Auzeam sirene în depărtare.

Georgie și-a încovoiat umerii.

– Mama mea, nu vreau să plec, trebuie s-o ajutăm pe mama mea.

Continuam să fug. Taxiul era chiar în față, dar nu știam dacă Shiver avea ajutoare la intrarea în școală sau dacă poliția era pe drum. Tot ce știam era că nu puteam fi prinse. Aveam nevoie să se țină Georgie tare.

– Femeia aia de pe alee vrea să-ți facă rău. Mama ta nu vrea s-o lase să-ți facă asta. Și trebuie să faci ceva pentru mama ta.

– Ce?

– Fugi cât te țin picioarele.

Goneam pe lângă blocuri, treceam de copacii goi și mașinile parcate. O mașină de poliție, mică și albă, a trecut în viteză pe lângă noi, cu girofarul aprins, îndreptându-se spre intrarea în școală. Din altă direcție, o a doua sirenă se auzea tot mai aproape. Am ieșit din calea lor și am luat-o pe trotuar. În spatele nostru, am auzit poarta deschizându-se.

– Mai repede, am zis eu.

Georgie a accelerat, ținând pasul cu mine.

Jax era în mare belea. Se lupta pentru Georgie, dar era deja grav rănită. Fie murea, fie o arestau în câteva minute. N-avea să se ivească la colțul următor, scuturându-și costumul ei impecabil de praf. N-avea cum să iasă din asta. Așa că rămâneam doar eu.

Am cercetat împrejurimile, căutând o ascunzătoare, o alee care să ne ducă spre libertate. Și atunci am realizat:

– Georgie, unde ne putem ascunde?

A părut nedumerită o clipă, apoi mi-a arătat cu degetul în josul străzii. La capăt era un zid din cărămidă cu o poartă care dădea într-un parc.

– Pe acolo.

Înainte noastră, trotuarul era blocat de schele. Am făcut slalom printre mașini și am alergat pe mijlocul străduței înguste. Range

Rover-uri și Jaguar-uri și camioane pentru construcții erau parcate bară la bară lângă bordură, și simțeam că fug printr-un culoar, iar la capăt mă aștepta toboganul.

Georgie, fără aer, mi-a zis.

– Fugim de poliție.

– Da.

Mi-a aruncat o privire mânioasă.

– Țasta e Codul Negru, pe bune, nu?

– Da. E pe bune.

Fața i s-a calmat. Știam că nu puteam risca s-o mint.

– Nu știi ce ți-a spus ea despre Codul Negru, am zis.

– Să fug. Să nu merg cu nimeni decât dacă mami spune că e în regulă. Nici măcar cu poliția.

M-a privit din nou.

– Numai dacă mami spune că e un prieten, așa ca tine. Doar să mă duc la sora Cillian sau...

Pieptul i-a tresărit, dar s-a luptat să nu se dea de gol. Se străduia să fie fată mare, să urmeze regulile Codului Negru.

– Să merg la avocații mamei.

– Cine?

– Goodhew Waites. Jeremy Goodhew de la Goodhew Waites. M-a obligat să țin minte numele ăsta. Am numărul lui în agenda telefonului.

– Sună-l.

Și-a apucat rucsacul.

– Și dacă nu dau de el, să încerc la White City.

Din colț a apărut o mașină care venea spre noi cu viraje largi.

– Ce e White... Isuse.

Am împins-o spre mașinile parcate.

– Urcă.

S-a cățarat pe capota unei mașini, și am vrut să fac la fel, sperând ca șoferul să tragă de volan spre partea cealaltă a drumului – oh, la dracu'.

A tras de volan foarte mult spre dreapta. Am sărit, dar venea spre mine cu viteză. Chiar dacă am auzit scârțâit de frâne, am știut că e prea târziu. Eram deja în aer când s-a oprit.

Sunetul a fost oribil, a ieșit o bușitură surdă din mine când am fost săltată de pe capota mașinii. Am nimerit pe spate în mijlocul drumului.

Am văzut cerul. Nu mă durea nimic. Oh, la naiba, oare aveam gâtul rupt?

Apoi a început să doară.

Tare rău, și pulsa în mine. Vedeam roți de mașini, crengile copacilor și glicină. Uimită, cu capul bubuind, fără suflu. Auzeam sirene și plânsete, și cea care plângea era Georgie.

Nu sta așa. Ridică-te, Delaney. Am văzut-o pe Georgie pe capota mașinii parcate, cu gura căscată, și nu puteam să rămân întinsă acolo. Mișcă-te. Am auzit o voce aproape aievea care spunea *ridică-te în două picioare, haide odată, Delaney*.

M-am rostogolit și am început să mă târăsc, capul îmi țiuia, dar observam că mâinile mele puteau apuca, picioarele se puteau mișca, puteam să mă ridic, s-o văd pe Georgie care se holba la mine.

– Mergi, am zis.

– Delaney.

Fetița se uita și mai confuză la mașina care m-a lovit. A rămas locului în mijlocul străzii și cineva răcnea la mine. Sirenele mașinilor de poliție se auzeau în ecou dinspre clădirile vechi din cărmidă. Încet, zăpăcită, am întors capul să mă uit la mașină.

Ce căuta PJ Blackburn în spatele volanului?

– Evan, urcă.

PJ nu rostea un cuvânt, încerca să deschidă geamul mașinii, a deschis portiera într-un final și a ieșit. Mi-am dus mâna la cap. Dumnezeule, știam că era supărat pe mine, dar să dea cu mașina în mine? În Londra? Și-a ridicat brațele în aer și zicea:

– N-am putut să opresc mașina, am apăsât ambreiajul în locul frânei.

Jesse stătea aplecat pe geam.

– Evan, haide.

Georgie a devenit speriată ca o pisică, ochii mari, înfricoșați, se trăgea tot mai în spate.

– Kit?

Jesse i-a făcut semn din mână.

– Georgie, și tu. Grăbește-te, Ev.

M-am ridicat în picioare, durerea mi s-a împlântat în coaste. Georgie se uita înspăimântată cu umerii lăsați, când la Jesse, când la mine. Dându-se jos de pe capota mașinii parcate, a luat-o spre parc.

Jesse a deschis portiera.

– Urcă. Evan, hai odată. Mergem după ea.

Vocea îi suna mirată și rugătoare și furioasă. S-a uitat în spatele meu. O mașină de poliție venea din capătul străzii. S-a arătat ușurat mult prea fățiș.

A văzut că i-am surprins expresia feței. Am clătinat încet din cap, i-am aruncat o ultimă privire și am luat-o la goană după Georgie.

Alergam spre parc. Pe poartă, în față, am surprins jacheta maro a lui Georgie și rucsacul care-i sălta în spinare. În spatele meu, claxoane și cârâitul ambreiajului cu care se lupta PJ. Ce dracu' căutau el și cu Jesse aici? Cum știuseră să vină la Școala Saleziană?

Nu mergeam drept, mă omora piciorul. Am trecut tropăind prin poarta parcului. Copaci noduroși se ridicau de peste tot, cu niște crengi care atârnavă ca niște degete cu artrită. Mărăcinii împânzeau locul. Un labirint de cărării cotea în toate direcțiile printre tufele cu mure. Știam că englezilor le plac grădinile sălbatice, dar asta era deja prea mult – parcă era versiunea malefică a Pădurii de o Sută de Acri.

Aburul respirației mele se încolăcea în aer, fugeam, privind în direcțiile cărărilor, zărind un cuplu de bătrâni ținându-se de braț și o mamă cu un bebeluș înfodolit în brațe pe o bancă. Cedri albi se întindeau deasupra, formând arcade peste alee. Cincizeci de metri mai în față, am găsit o hartă.

Holland Park. La dracu', era imens. Terenuri de tenis, de joacă, restaurante, o nenorocită de clădire a operei, copacii ăștia și – minunat – o pistă de alergare. Unde Evil Piglet stă la pândă cu pușca lui cu lunetă să prindă coloana prezidențială. Am simțit că mă strânge cineva de gât. Nu puteam s-o pierd pe Georgie. Dacă o pierd, totul se face scrum.

Și nici nu puteam să mă panichez sau să umblu brambura. Georgie cunoștea parcul acesta și cartierul și avea instrucțiuni. Codul Negru: fugi, sună-l pe avocatul lui Jax. Iar când o întrebam pe unde să mergem, îmi zisese *pe acolo*. Ceea ce însemna să ieșim din parc prin partea de vest.

Un om care-și plimba câinele venea agale din direcția aceea. I-am făcut cu mâna.

– Ați văzut o fetiță în uniformă de școală trecând în fugă pe lângă dumneavoastră?

– Da, pe acolo.

A arătat cu degetul peste umăr. Am țâșnit de pe loc.

Chiar înainte ca fetița să dispară pe poarta parcului, Jesse s-a uitat prin fereastra din spate și a văzut-o aruncând peste umăr o privire inexpresivă și goală. Probabil credea că acum era pe cont propriu, singură în mijlocul unei haite de lupi. Gându-l acesta îl sugruma.

A arătat cu degetul mare peste umăr.

– Întoarce. Vezi dacă poți să găsești o scurtătură pe lângă parc și s-o prinzi din urmă.

PJ a scuturat din cap.

– Crezi că fata o să urce în mașină? În nici un caz. Vrea să-și piardă urma.

Avea dreptate. Văzuse că au dat cu mașina peste Evan. Și o văzuse pe Evan refuzând să urce. Nu avea nici o idee cine erau, puteau la fel de bine să fie doi străini care voiau să-i facă rău.

Fratele lui a pus mâna pe volan, cu fața îmbujorată, așteptând să-i spună ceva. Ceva de genul *ai călcat-o pe prietena mea, puteai s-o omori, puteai s-o...*

– Trebuie să încercăm, a zis Jesse.

PJ a băgat mașina în viteză și a examinat strada aglomerată.

– Nu pot să întorc aici. Trebuie să ocolesc străzile.

– Fă-o.

Au trecut de casele victoriene cu ferestre cu pervazuri mari din piatră, și glicina care atârna de pe ziduri, aproape zgâriind acoperișurile BMW-urilor și SUV-urilor Volvo parcate lateral. În depărtare, o mașină a pompierilor venea cu viteză și avea sirenele pornite. În fața lor, o fetiță a luat colțul în goană, mergând spre parc. S-a mai uitat o dată la ea. Să fi alergat în cerc Georgia?

Nu, era altă fetiță în aceeași uniformă. Avea ochi înfierbântați și o față palidă, părul negru îi flutura în vânt. Dăre de sânge îi erau întinse de-a lungul obrazului. Un fior i-a trecut pe șira spinării.

– Ea e una dintre ei.

- Cine? a zis PJ.

A trecut în goană pe lângă ei, spre poarta parcului.

- Hristoase, ea e. Monstrul din hotelul din Bangkok.

PJ s-a uitat chiorâș.

- Bangkok? Jesse, ai halucinații?

Avea o cască în ureche și în mână un dispozitiv și se uita când la stradă, când la dispozitiv.

Jesse a pus mâna pe telefon.

- Găsește un sens giratoriu și întoarce. Grăbește-te.

Bâjbâind pe o cărăruie cu pietriș, am ieșit pe o poartă din fier forjat și m-am trezit într-o stradă îngustă cu multe vile albe. Am dus mâna la coaste, mă luptam cu un junghi care îmi zvâcnea. M-am uitat în jur și oh, Doamne, am văzut-o în dreapta mea. La două sute de metri mai în față, cu rucsacul care-i sălta în spate, mișcând din brațele slabe ca un sprinter de talie mondială, se orienta să iasă de pe strada asta spre o intersecție care dădea într-o autostradă.

- Georgie, am tipat.

Nu m-a auzit. Am luat-o la fugă pe lângă casele ca niște torturi de frișcă, dichisite înăuntru cu candelabre și afară cu jeep-uri Grand Cherokee. Aerul rece îmi șfichiuia plămânii. La colțul cel mai îndepărtat, Georgie a pândit să se facă verde la semafor, a traversat în fugă, dispărând din vedere la dreapta, prin fața unor magazine elegante.

Mi-a sunat telefonul. L-am scos din buzunar.

- Jax?

- Arătarea din Bangkok e pe urmele tale, a zis Jesse.

Lumina stridentă și aerul tăios au devenit brusc foarte reci.

- Și Jax?

- Nu.

Mi-am încleștat mâinile, simțeam împunsături în ochi. M-am uitat peste umăr.

- Nu o văd.

- Tocmai a intrat în fugă în parc.

- Unde ești?

- Mergem tot înainte prin cartier, am întors.

- Ține-l pe PJ departe de mine.

Am ajuns la intersecție și m-am oprit brusc la semafor, uitându-mă tot timpul la dreapta mea. Acea era aleea Holland Park. Am surprins-o pe Georgie alergând pe trotuarul mărginit de copaci în partea opusă.

– Georgie! am țipat. Nu părea să mă audă.

La telefon, Jesse zicea:

– Ev, venim, dar...

– FBI-ul știe că sunt aici? Ai sunat la poliție?

– Nu.

Nici măcar n-a ezitat. Știam că spune adevărul. Poate că omul mă vânduse poliției, dar nu m-ar fi mințit. Lumina semaforului s-a schimbat și am fugit peste drum.

– Atunci n-o face. Jax a zis...

Mi-am ținut răsuflarea. Jax poate că era moartă acum.

– Dacă implicăm poliția, o să fie un dezastru pentru Georgie.

Nici un răspuns câteva clipe.

– În regulă.

M-am simțit ușurată. Razele soarele se cerneau printre cren-gile goale, iar eu alergam.

– Monstrul are un fel de dispozitiv de urmărire, a zis Jesse. Ai grijă de tine. PJ și cu mine încercăm să o interferăm.

– Mda, interferență, e al naibii de bun la așa ceva.

Fugeam șchiopătând, epuizată, am trecut prin dreptul unei brutării franțuzești. Apoi prin fața librăriei Daunt Books, care se-măna cu un altar unde iubitorii cuvintelor se opreau să se închine. Prin fața unui butic unde hainele erau în douăsprezece nuanțe de negru. Pe lângă o băcănie fermecătoare și nici nu bănuiam că aici, în Holland Park, se vindeau calamari pe băț. Pe lângă o măcelărie unde – Sfinte Sisoe, ce naiba era în vitrina aia? Ce fel de animal avea organele interne atât de dezgustătoare?

Pe lângă Starbucks, și atunci am văzut unde voia să ajungă ea.

– Se îndreaptă spre stația de metrou.

A fugit prin intrarea care se căsca pe sub un indicator albastru și semnul roșu pentru metrou.

Am zis:

– Georgie se îndreaptă spre o firmă de avocatură numită Goodhew Waites. Nu știu unde este, dar cred că e prin centru.

– O să aflu.

Stația de metrou de la subsol era veche, dar și elegantă, cu plăci de faianță strălucitoare pe pereți. Am cotit-o scurt înăuntru. Dincolo de barierele de la intrare, erau două lifturi. Ușa unuia dintre lifturi dădea să se închidă.

– Georgie, am strigat.

Ușa s-a închis fără nici un răspuns. Mă țineam de coaste și, în pas alergător, m-am dus spre fereastra de la ghișeu, am trântit o bancnotă de douăzeci de lire pe teighea.

– Aveți abonament pe toată ziua, pe toate liniile, ceva de genul ăsta?

– Card de călătorie, a zis femeia și a tastat la calculator.

A vârât biletul prin fanta ferestrei. Am trecut de barieră și am apăsat butonul liftului, gândindu-mă *hai mai repede*.

Am aruncat o privire în spate, către stradă, și am zărit trecătorii și traficul. Mai bine nu. Am luat-o în fugă pe trepte, coborând în galop o scară de fier în spirală care se zgâlțâia și era rece ca naiba.

Telefonul era încă deschis.

– Sunt în stația de metrou. Nu am văzut-o pe Shiver.

– Ev, eu o să...

Zidurile stației de metrou mi-au întrerupt legătura.

Jesse și-a trântit clapeta de la telefon și s-a uitat pe hartă.

– Când ajungem la Notting Hill Gate, fă la stângă.

Trăgând de volan pe după colț, PJ conducea tacticos pe o stradă cu case de culoarea înghețatei, albastru-deschis, roșu și alb. Mergeau în direcția greșită, se îndepărtau de stația de metrou Holland Park. Mașina a accelerat, PJ a pus mâna stângă pe schimbătorul de viteze și a băgat-o într-a doua. A prins viteză după ce-au luat colțul. Traficul de la intersecție înainta cu repeziciune.

Un Jaguar XK8 argintiu a trecut pe lângă ei și a oprit la bordură. Un bărbat a coborât din mașină cu telefonul la ureche. Avea tunsoare de fotomodel din reviste, iar mantoul negru, de calitate, i se umfla în vânt. Și-a rotit privirea în jur, a coborât de pe bordură și, cu ochii în stânga și-n dreapta, aștepta o pauză în trafic ca să traverseze strada.

Era tipul pe care-l văzuse în mașina albă împreună cu vânătorul de recompense, în fața casei lui Evan. Christian Sanger.

El era creierul din spatele a tot ce se întâmpla. El era cheia.

– Îl vezi pe tipul ăla? a zis el.

PJ l-a ochit.

– Da.

Ceva mai departe, la dreapta, era intrarea stației de metrou din Notting Hill. Dacă Sanger traversa strada, acolo se ducea. Știa că Georgia venea înapoi cu metroul. Plănuia să o înșface din vagon.

Jesse a arătat cu degetul.

– Lovește-l.

Coboram în goană treptele două câte două, mă sprijineam de scara în spirală. Pe fierul balustradei de care mă țineam, mâinile mi-erău reci ca gheața. La capăt, am luat-o printr-un tunel și apoi pe alte trepte către peron. Un metrou era oprit în partea de est.

Am pășit pe peron chiar în secunda în care clinchetul anunța închiderea ușilor. Un ultim pasager a sărit în vagon, iar în clipa următoare ușile s-au închis. M-am grăbit spre ele și am izbit butonul de deschidere. Nu s-a întâmplat nimic. Am bătut în geam. O femeie tânără într-un mantou de culoarea bobului de mazăre s-a uitat scurt la mine și și-a reluat lectura cărții.

Am alergat de-a lungul peronului, uitându-mă înăuntru după Georgie. Clinchetul s-a oprit și metroul s-a pus în mișcare.

La început încet, apoi tot mai repede. M-am uitat spre vagonul din față. Georgie stătea pe scaun în capătul îndepărtat. Coccoșată, se ținea de bară de parcă era singurul lucru din lume care-i mai putea da echilibru.

– Georgie, am urlat.

Nu și-a ridicat ochii. Metroul a prins viteză. Am strigat-o din nou. Roțile se hurducau și găfăitul motorului mi-a acoperit vocea, chiar și în caverna asta cu ecou. Am accelerat și eu, încercând să-i atrag atenția, am ajuns în dreptul vagonului unde era ea și izbeam cu pumnii în geam.

Georgie și-a sprijinit capul de bară și a închis ochii. Metroul a țâșnit în viteză și s-a repezit ca un șarpe în tunelul de la capătul platformei.

M-am oprit, răsuflând cu greu. O pală de vânt puternic m-a șfichiuit peste față în urma metroului care s-a pierdut în tunel, lăsându-mă în caverna aceea cu pereți curbați din ghips, acoperiți

cu reclame la asigurări de mașină și agenții de voiaj. *Vizitați Thailanda!* M-am uitat la panoul de deasupra mea care anunța următorul metrou în cinci minute. Prea mult. Era tot mai departe cu fiecare secundă.

Nu puteam să spun în care metrou se urcase. Trebuia să ajung înapoi pe stradă, unde aveam semnal și puteam să sun la firma de avocatură Goodhew Waites. M-am grăbit înapoi pe peron și sus pe scări. Coastele îmi pulsau de durere și piciorul îmi zvâcnea.

Așteptam nerăbdătoare în fața liftului cu ușile gigantice argintii. Beculețul care anunța sosirea liftului s-a aprins și ușile s-au deschis. Am pășit înăuntru.

Liftul avea o a doua ușă pe partea opusă pentru pasagerii care coborau. Se închidea. Deodată, mi s-a oprit inima. Vizavi, în celălalt lift, cu spatele la mine, era Shiver. Purta jacheta maro și fusta uniformei Școlii Sf. Maria Mazzarello. Din spate, puteai să juri că e o fetiță de doisprezece ani. S-a răsucit și ochii ei m-au fixat.

Ochi de hidră. Mari, pătrunși de o lumină cenușie și furi-bundă. A țâșnit spre ușă. Din reflex, am dat să fug. Ușa s-a închis.

Liftul a pornit să se înalțe. Am clipit, am tras o gură de aer, înțelegând ceea ce tocmai se întâmplase. Shiver avea să-și dea seama că amândouă o rataserăm pe Georgie. Avea să vină.

PJ a tresărit.

– Ce?

Sanger se tot uita în stânga și în dreapta la trafic, tremurând din toate încheieturile ca un ferăstrău uman. A făcut zece pași grăbiți pe bordură, s-a oprit și și-a dus mâna la piept. Chiar de la distanța aia, Jesse putea să-și dea seama că avea fața mai albă decât varul. Nu se simțea bine. Cât de mișto.

– Dă cu mașina peste el, a zis Jesse.

– Glumești.

– O s-o răpească pe Georgie. Trebuie să-l oprim.

PJ a căscat gura.

– Ești nebun la cap?

– Asta s-ar putea să fie singura noastră șansă.

Sanger s-a îndreptat de șale.

– Du-te. O să-și tragă sufletul și după aia dispare.

– Ce dracu' e cu tine?

Jesse și-a dus mâna la cap.

– Eu nu pot să-l urmăresc pe jos. Fă-o.

Sanger a văzut că nu mai trecea nici o mașină momentan și a traversat spre partea opusă a străzii. Mergea cu pași mari și apăsați pe trotuar spre stația de metrou, vorbind la telefon.

– O dăm în bară, a zis Jesse.

PJ și-a tras o față imobilă, a băgat în viteză și a luat colțul. A ocolit un autobuz, un Mini și o mașină de tractare al cărei șofer schimba o roată. A trecut de Jaguarul lui Sanger și a tras în dreptul bordurii. A oprit motorul.

– Ce faci? a zis Jesse.

Sanger grăbea pasul din nou, îndreptându-se spre gura de metrou.

PJ s-a uitat la Jesse.

– Eu am terminat.

A scos cheia din contact, a coborât din mașină și a plecat.

Jesse a rămas cu gura căscată, privindu-l cum se îndepărtează. PJ s-a asigurat și a luat-o la sănătoasa peste drum. Oh, nu. Îl urmărea pe Sanger.

Jesse a apucat scaunul cu roțile de pe bancheta din spate, l-a scos și l-a asamblat. PJ alerga pe trotuarul de pe partea opusă care ducea spre gura de metrou. Când Jesse abia a reușit să se dea jos din mașină, PJ era deja la peste o sută de metri distanță.

Vântul îi biciuia fața. L-a văzut pe Sanger mărind pasul pe scările către stația de metrou de la subsol, cu paltonul negru fâlfâind. La depărtare de zece secunde de el, era PJ.

A găsit o trecere de pietoni și a ajuns în partea cealaltă a străzii, trecând de o femeie într-o blană de nură ce plimba un câine de mărimea unui șervețel. Când a ajuns la gura de metrou, s-a oprit în capul scărilor. Ar fi putut ajunge repede dacă ar fi alunecat în jos pe balustradă, dar era complicat.

S-a uitat pe lângă el. Se putea intra prin rampa asta?

Nu. Dar mai exista o intrare de partea cealaltă a străzii și de acolo a apărut Sanger pe scări, cu telefonul lipit de ureche. A luat-o la fugă înapoi spre Jaguarul parcat. Jesse își simțea umerii grei. Vântul îl bătea dintr-o parte.

Respirând greoi, PJ a apărut pe scări.

– L-am pierdut.

Christian s-a urcat în Jaguar, a tras mașina și a făcut un viraj. Jaguar-ul a accelerat, trecând ca vântul pe lângă ei și mergând spre centrul Londrei.

PJ l-a observat.

– Of.

Jesse s-a uitat lung după el. PJ s-a întors.

– Voiai să-l omor? Să-l lovesc cu mașina și să-l omor?

– Nu, eu...

Și-a trecut mâna prin păr.

Fața lui PJ era descompusă de șoc.

– *Cine ești?*

Aerul era înghețat. Trecătorii îi ocoleau și îi priveau insistent.

– Se presupune că tu ești băiatul bun, membrul familiei care a reușit în viață. Ești în scaun cu rotile pentru că cineva a dat cu mașina peste tine. Și voiai să-i fac același lucru tipului ăstaia?

– Nu voiam să-l omori. Voiam să-l oprești. Vreau în continuare.

– Ești futut la creier.

Oamenii care făceau jogging treceau la pas pe lângă ei. Jaguar-ul s-a pierdut în oceanul de SUV-uri Volvo și BMW-uri strălucitoare.

– Știu unde se duce. Haide, a zis Jesse.

PJ a scuturat din cap, cu ochii la mașina închiriată.

– Nu mă mai bag.

În josul străzii, unde parcaseră, autobuzul dispăruse. Camionul de tractare trăsesese mai în față, în dreptul mașinii lor. Nu era un club auto. Șoferul coborâse și le blocase roata cu un imens clește galben.

– Ce facem acum? a zis PJ.

Jesse și-a ridicat ochii către indicatorul de metrou.

Christian gonea pe Notting Hill Gate în Jaguarul XK8 pe care-l închiriase. Era sleit. Microfonul funcționa, dispozitivul de interceptare a telefonului funcționa. Aveau totul. Fata se afla în metrou, alergând la avocatul mamei ca un iepure speriat. Avea să ajungă acolo înaintea ei.

La câteva cvartale distanță, pe străzile înguste ale atât-de-sofisticatului Kensington, se afla școala fetei. Văzuse două mașini de poliție în capătul opus al străzii când trecuse pe acolo mai devreme. Era ceva mișcare pe alee, curcani în vestele lor galben-fosforescente și

chipiurile alea ridicole englezești cu panglici în carouri alb-negre pe margini, multe emițătoare și benzi care înconjurau locul, fără arme, doar spray-uri paralizante.

N-avea nici o idee ce-i făcuse Shiver lui Jakarta Rivera. Nu putea să se întoarcă pe alee să vadă dacă putea să distingă ceva, vreun cadavru în sac sau pete de sânge. Dar probabil că ea lucrase bine, din moment ce nu se vedea nici urmă de Rivera de când ieșiseră din școală. Bună treabă, *puta*. Își dorea să fi fost martor. Curva asta îl făcuse pe Phil Delaney să-l omoare pe tatăl lui. El ar fi trebuit să-i fi făcut felul.

Companii aeriene de doi bani, îl obligaseră să-și lase Sig-ul acasă. Gândul îl făcea să simtă din nou o apăsare în piept. Și-a frecat palma pe deasupra puloverului din cașmir, degetele reci ca gheața, mâinile galbene, unghiile mai albe ca zăpada. Anemia puneă stăpânire pe el. Sângerările erau tot mai frecvente, mai greu de oprit. Avea nevoie de fetița asta, avea nevoie de ea acum.

Sus, am ieșit din liftul de la Holland Park, am dat buzna spre ieșire, mi-am vârat biletul în fantă, am împins ușile și am tășnit afară în soarele rece. Aveam nevoie de un taxi, dar nu prea erau mașini. Am luat-o din loc.

Holland Park era mai mult decât o zonă elegantă. Era o zonă a privilegiilor, a confortului și a grandorii. Grupuri de case albe și impunătoare cu parcuri private. Copacii în floare erau garnisiți cu boboci rozalii. Simțeai un calm și o intimitate chiar și în mijlocul șoselei și parcă nici un zgomot, claxon sau accent străin prea strident nu-și aveau locul acolo.

La naiba cu astea. Să ies de aici. După un cvartal, alergând sus la deal, picioarele mi-au devenit niște bețe care nu mă mai ascultau. În sfârșit, am dat de un taxi. Șoferul m-a întrebat unde vreau să merg.

– Goodhew Waites. E o firmă de avocatură.

– Adresa?

Aveam telefonul în mână.

– Central London. Mergi tot în față. Aflu eu adresa.

Mă uitam în gol la telefon.

– Cum suni la informații?

S-a uitat în oglinda retrovizoare.

- Tocmai ați aterizat din State?

Mă uitam urât la el, în timp ce-mi trăgeam sufletul.

- Apasă pedala aia până-n podea. Îți dau zece lire în plus dacă mă duci acolo înaintea cuiva care a luat metroul.

A ridicat o sprânceană.

- S-a făcut, iubire. Formează unu-unu-opt-cinci sute.

Și a apăsat accelerația până în podea.

Nu era atât de greu, de fapt. Era simplu ca bună ziua.

Christian și-a făcut drum prin pivnița unei clădiri din cărămidă, masivă și adormită, din Mayfair, un loc unde nu existau camere de supravegheat, dar existau alarme de incendiu. A așezat ziarele pe podea și a aruncat un chibrit aprins în vârful grămezii. Flăcările erau atât de fierbinți, iar incandescența lor, o alinare a fiorilor lui reci, atât de *vie*.

Doar vocea lui Shiver din telefon a rupt vraja.

- Ai făcut-o? Ieși de-acolo repede.

Flăcările se înteteau, urcau tot mai sus și au început să danseze. Scoteau un mocnit înviorător. După ce s-a declanșat alarma de incendiu, a fugit.

Când oamenii au început să iasă puhoi din clădire, el era deja pe partea cealaltă a străzii. Se fereau de frig, îngrijorați de locul lor de muncă, începând să înțeleagă că nu era o alarmă falsă și că incendiul era adevărat - acești indivizi cu statutul lor de contabili, secretare și avocați englezi în costumele lor albastre cu dungi și pantofi maro. Oamenii ăștia nu aveau un simț al stilului. Nu erau ca italienii. Deși în pat erau cele mai năstrușnice ființe cu care avusesese de-a face, și le iubea băuturile. Era chiar un lucru bun că armele nu puteau fi aduse prea ușor în Marea Britanie, pentru că, dacă englezii se dezlănțuie, sunt niște animale.

S-a cocoșat în mantaua lui neagră, aburii respirației i se răsuceau în aer și spera să nu pară mai mult decât un trecător curios. Oare se holbau oamenii la el? A făcut un pas în spate și s-a rezezat de clădire. S-a uitat la ceas. Mașinile pompierilor aveau să ajungă în orice clipă. Shiver trebuia să se grăbească.

Încă vreo treizeci de secunde și ea și-a făcut apariția pe trotuar. Își mușca buza și se uita la o bucată de hârtie din mână, de parcă voia să se asigure că aceea era adresa, apoi și-a dus mâna la

gură și s-a arătat oripilată. Ezitând, s-a apropiat de o femeie tânără îmbrăcată în haine mult prea mulate și ostentative ca să fie avocată. Era secretară, cam același lucru ca ea. Shiver a bălmăjit ceva și i-a arătat femeii bucata de hârtie, ținând în tot acest timp privirea în pământ pentru că pe Shiver doar ochii o puteau da de gol. Umerii îi erau încordați de frig și spaimă.

O curvă obișnuită care putea să joace mai bine decât orice ac-triță de pe Broadway. Secretara și-a pus mâna pe cotul lui Shiver și l-a strigat pe un bărbat care se afla în partea opusă a mulțimii. Era un slăbănog cu păr roșcat care îi fâlfâia în vânt, cu un costum prea larg la umeri și, vai, sărmanul nenorocit, o cravată de culoarea la-vandei. După ce secretara s-a apropiat de el, ținând-o alături pe bi-ata fetiță înspăimântată de la școala catolică, el s-a aplecat și, cu o formalitate sobră, i-a dat mâna. *Jeremy Goodhew, încântat de cunoș-tință, draga mea fetiță, îmi pare rău, dar acum întâmpinăm o ur-gență.* Ea se arăta prea înspăimântată să-l privească prea mult timp, prea speriată, el a vorbit cu secretara și a arătat cu mâna către clă-direa de birouri care ardea, gesticulând apoi spre stradă, iar Shiver dădea din cap cu recunoștință și l-a lăsat să o ia înainte pe trotuar, îndepărtându-se de mulțime și de alarmele care răsunau. Omul o ducea, fără îndoială, undeva unde puteau vorbi în tihnă. Undeva unde i-ar fi putut lua o ciocolată caldă. I-a atins umărul. Gestul părea menit s-o liniștească, nu avea nimic sexual. Fraierul.

Secretara a rămas pe trotuar, privind cum se îndepărtau. Nu te uita prea mult, Christian, se gândea el. Dar au apărut sirenele, eco-ul lor reverberând în pereții din cărămidă, iar ea s-a răsucit să privească mașinile de pompieri apropiindu-se.

Când Shiver l-a apucat de braț pe Jeremy Goodhew, conducân-du-l pe o alee, Christian a fost singurul care a văzut ce-a urmat.

– Jesse. În sfârșit. Sunt într-un taxi, mă îndrept spre Mayfair. Unde ești?

– Aproape, dar nu înaintez suficient de repede. Christian Sanger e pe urmele lui Georgie, a zis.

– Oh, Doamne.

Am săltat pe scaunul taxiului. Șoferul, cu fața lui dulce ca tapioca, conducea mașina asta ca pe-o bilă de bowling prin trafic, rula de-a lungul străzii Bayswater, de parcă era Steve McQueen în *Bullitt*.

– Ascultă, ar fi trebuit să-ți spun asta, a zis Jesse. Când am văzut că monstrul ăla o alerge pe Georgia. Nu avea doar un dispozitiv de urmărire, avea și căști.

Cască și dispozitiv de urmărire: e nasol. Taximetristul s-a avântat după o curbă. Am alunecat de pe banchetă înainte să apuc să mă prind de mâner și să-mi găsesc echilibrul. Pe asta o s-o trec direct în jurnalul meu de călătorie: *Orașe ale lumii în șaiszeci de minute sau mai puțin*.

– Shiver a intrat în camera lui Georgie înainte ca eu și Jax să ajungem la școală. Probabil a desfăcut telefonul lui Georgie și i-a băgat un dispozitiv în rucsac.

M-a luat de cap o senzație de scufundare, am realizat că Shiver auzise, cel mai probabil, tot ce-mi spusese Georgie.

– Cred că știe exact unde se duce Georgie. Suntem la câteva minute de firma de avocatură. O să fac tot ce pot.

– Ai grijă.

– Așa o să fac, dar...

Vocea i s-a îndepărtat de telefon. Se auzea zgomotul unei mulțimi de oameni în telefonul lui, ca o cacofonie pe fundal.

- Dar? am spus.
- Dar acum am treabă, a spus și a închis.

Scara rulanta era aglomerată. Jesse se ținea de balustrada din cauciuc a scării care urca, stând aplecat în față.

- Ăla e tot acolo?

PJ s-a uitat înapoi.

- La naiba, da.

Angajatul de la metrou a apărut jos, dedesubtul lor.

- Hei. Dă-te jos de acolo.

- Bine, a strigat Jesse. De îndată ce ajung sus.

Omul a luat un walkie-talkie și a lovit cu pumnul în scara rulantă.

- N-ai voie. Dă-te jos.

- Ce facem? a întrebat PJ.

Jesse a zâmbit.

- Fă-i cu mâna.

S-au întors și au salutat ca familia regală. Omul s-a avânt pe scara rulantă. Jesse se ținea cu mâinile de balustradă până au ajuns aproape de buza de sus a scării rulante. Au început să dea coate prin mulțime spre ieșire, auzind walkie-talkie-ul cârâind în spatele lor. Înainte să-i poată opri angajatul de la metrou, s-au repezit prin ușile stației de metrou de pe strada Bond pe o stradă laterală.

PJ a aruncat o privire înăuntru.

- Asta mă absolvă pentru șofat? Suntem chit?

- Ajungem și acolo.

Spre dreapta era un drum principal, înțesat de pietoni și trafic. Se vedeau magazine enorme.

- Asta-i strada Oxford.

Jesse a întors harta și a dat din cap spre cealaltă direcție.

- La sud e firma de avocatură, la trei cvartale distanță, aproximativ.

- Luăm un taxi? a spus PJ.

- Prea lent. Bagă viteză.

S-a răsucit și a pornit. PJ îl urma.

- Ce urmează, *base jumping*?

Nu mai avea aer.

Jesse și-a amintit cum îl trăsesese PJ în sus după el pe trepte, prin spațiul dintre ușile metroului și șine, pe scările atât de numeroase.

– Știi că a fost greu. Îți mulțumesc, a spus el.

– Tu, fratele meu, ai o doagă lipsă.

– Se numește improvizație. Și suntem în criză de timp.

Grăbeau pasul, în lumina rece a soarelui. PJ a spus:

– Oamenii se holbează la tine, nu-i așa?

– Tot timpul.

Cartierul părea victorian, clădiri solide din cărămidă roșie se profilau pe cerul albastru pătrunzător. După câteva cvartale, au luat colțul și au văzut o piață în față. Copacii împânzeau gazonul și clădiri magnifice în stil georgian îl înconjurau din trei părți.

Jesse s-a uitat pe hartă.

– Oh, uau.

S-a uitat în jurul pieței. Ar fi riscat Sanger să apară acolo? PJ a arătat cu degetul spre capătul drumului.

– Ce-i acolo?

Spre sud, la aproximativ o sută de metri în spatele pieței, erau parcate mașini de pompieri în fața unei clădiri de birouri. O mulțime de oameni se învârteau pe trotuar. Jesse a împachetat harta și a pus-o în buzunar.

– Asta nu-i a bună. Haide.

Cu respirația tăiată, Christian își presa telefonul de ureche, inhalând aerul rece și greu.

– Gata?

– Da, a spus ea.

– Ce...

– Douăzeci de unități, injectate cu stiloul pentru insulină. N-a apucat să reacționeze. Nici n-a știut ce l-a lovit.

– E...

– Da. Dar nu te duce să înghiontești cadavrul cu bățul. Mișcă-ți fundul bolnav în piață.

– Ai...

– Sigur, am contactat-o pe fată. I-am spus că sunt secretara lui Jeremy Goodhew și mi-am cerut scuze că biroul a fost închis din cauza unui incendiu în clădire. Dar domnul Goodhew o să se

întâlnească cu ea într-un loc public. Ea să fie cu ochii în patru după el. E tânăr și subțire și are părul negru și cel mai amabil zâmbet, și poartă un mantou negru. Și da, am vorbit cu un accent perfect englezesc, exact ca secretara adevărată, fetița n-a bănuț o secundă.

Cine se crede asta de-i vorbește așa, maică-sa?

– Sunt pe drum spre piață, a spus el. Vino aici.

– Cinci minute. Trebuie să mă spăl și să-mi schimb hainele. Fata și cei de la firma de avocatură m-au văzut în uniformă de școală, trebuie să scap de ea.

Își freca mâna de piept, își simțea inima accelerându-și bătăile, nu mai avea suflu. Se îndrepta spre piață, atât de nerăbdător că-i venea să țipe.

PJ alerga pe lângă Jesse, cu ochii la agitația de pe stradă, ceva mai departe.

– Ce ai de gând să faci?

Ce voia de fapt să spună era: ce poți să faci? Se ținea de roți, mâinile îi erau reci pe metal, în ciuda mânușilor fără degete.

– Să-ți zic un lucru despre tipul ăla, Sanger, a spus PJ. Se poartă ca un dependent de metamfetamină.

Jesse s-a uitat la el.

– Da?

– Avea niște spasme de parcă era gata să sară din pielea lui. Și își ținea încleștată falca și își măcina dinții. Așa reacționează cei care se droghează cu metamfetamină când prizează foarte mult.

Se uita la Jesse.

– Dacă a tras prafuri, probabil e paranoic. Suspectează pe toată lumea.

Jesse a căzut pe gânduri. Privea în jur. Clădirea superbă de cărămidă de peste drum era Marriott.

– Stai aici cu ochii-n patru. Cel mai bine așteaptă acolo sus, pe treptele hotelului. Mă duc în piață.

– Tu nu ești chiar genul care nu sare în ochi.

– Așa că trebuie să folosesc asta în avantajul meu.

A traversat strada. Iarba din piață părea de smarald în soare, copacii erau rugi de mure. Peste drum, PJ urca treptele spre intrarea laterală în Marriott. S-a rezemat de peretele din fața ușii, cu mâinile ascunse la subsuori să se încălzească. Jesse s-a dus în mijlocul pieței.

În apropiere, se înălța Memorialul Roosevelt. I-a aruncat o căutătură tăioasă statuii negre. Cel mai mare președinte al secolului XX, un paralytic care a condus țara în al Doilea Război Mondial, stătea în picioare. Imagine în contradicție cu realitatea. A continuat să cerceteze perimetrul. Nu putea fugi, nu se putea ascunde, nu avea vreo armă la el. Îi rămânea doar improvizația.

În partea de sud-est a pieței, un om într-un palton negru impunător a traversat în direcția lui. Jesse și-a luat telefonul, a apăsă butonul de reapelare și s-a dus să-l salute pe Christian Sanger.

– Am înțeles, am spus, și imediat după aceea Jesse a închis telefonul.

M-am aplecat spre taximetrist. Piața Grosvenor. A virat scurt după colț, pe o bandă de lățimea unei canapele, trecând ca fulgerul la câțiva centimetri de mașinile parcate. Abia dacă s-a oprit la intersecție, a apăsă pe accelerație, motorul huruia greu ca un avion de bombardament. Clădiri din piatră cenușie alergau și rămâneau în urma noastră. A luat alt colț cu un viraj scurt. A frânat atât de tare, că mi-a alunecat fundul de pe scaun.

– Drăcia dracului, a zis.

Indicatoare portocalii în formă de con stăteau înghesuite pe stradă ca niște coifuri de hârtie. Mai sus erau bariere, iar un camion de la British Gas împreună cu echipajul blocau strada, chepenguri erau date la o parte, mormane de pământ îngrămădite în jurul șanțului care fusese săpat. Taximetristul s-a uitat pe fereastra din spate și s-a încruntat. Un rând de mașini așteptau în spatele nostru. Eram blocați. A clătinat din cap.

– E la trei străzi distanță, vrei să aștepți să se pună în mișcare traficul?

– Nu.

Am apucat rucsacul, am sărit și i-am îndesat câteva bancnote pe fereastră.

– Ai și bonusul de douăzeci. Ești un prinț.

Jesse îl urmărea pe Sanger mergând cu pași mari spre centrul pieței. Pardesiul lui negru flutura în vânt ca niște aripi. Peste drum, PJ stătea în ușa hotelului. Jesse se uita spre vest. Evan ar fi trebuit să vină din partea aceea. Continua să bată piața și brusc a dat cu ochii de un sacou maro.

Georgia venea pe jos în direcția lui dinspre colțul cel mai îndepărtat al pieței. Avea fața tulburată, brațele subțiri încrucișate la piept să se încălzească, picioarele goale păreau de marmură albastre în frigul care mușca. Unsprezece ani avea și a ajuns atât de departe, pe cont propriu, și avea de gând să o scoată la capăt. A simțit un nod în gât de emoție.

Sanger a ridicat o mână în aer, expansiv, și a fluturat-o.

– Georgia? Sunt Jeremy Goodhew.

Privirea lui Georgie s-a fixat pe el, a luat-o la pas grăbit cu umerii despovărați și și-a coborât toate scuturile de apărare. Jesse putea să-i țipe să fugă, dar nu avea nici o îndoială că, dintre toți trei, Christian ar fi fost cel mai rapid, chiar dacă era palid, cu buze ca de bolnav de ficat, cu vene ca niște irizații albastre pe sub pielea tâmpelor. Nu, dacă fugea, era pierdută. PJ era prea departe, iar Evan nu ajunsese încă.

I-a fluierat de dincolo de gazon.

– Georgia, oprește-te unde ești.

A ridicat degetul spre Sanger.

– Nu te apropii mai mult.

Georgie a tresărit scurt, era la o distanță de aproximativ treizeci de metri. Christian a avut o reacție întârziată, pe moment a ezitat și apoi a continuat să se apropie, întinzând o mână spre ea. Și-a dezvelit dinții.

– Îmi pare rău pentru nenorocirea de la firmă. Vino cu mine, totul e bine acum.

Dincolo de zâmbetul liniștit, dorința îi clocotea în glas. Dar, deși calm și seducător, mâna îi tremura. Ochii îi fugeau la Jesse. Jesse și-a coborât vocea.

– Da, m-ai mai văzut. În fața casei lui Evan, când a fost împușcat Boyd Davies.

Christian a încetinit și s-a oprit.

– În ziua aia, a spus Jesse, ai plănuț să părăsești mașina și să-l lași pe el să încaseze gloanțele? Sau ai avut un noroc chior?

Georgie îl privea clipind des și respira tot mai greu. Christian a mijit ochii. Zâmbetul și căldura lui se retrăgeau într-o carapace. Cu o voce slabă, a spus:

– Există legi împotriva hărțuirii. De ce nu dispari, prietene?

– M-ai văzut și în fața stației de metrou Notting Hill. Ai ratat șansa de a o răpi pe Georgie și o s-o ratezi și pe asta.

Georgie a înțepenit.

– Ce?

Ochii lui Christian au alunecat spre ea și a clătinat din cap.

– Minte. Ignoră-l pe omul ăsta și vino cu mine.

– Nu vrei să știi cine sunt? a spus Jesse. De ce te urmăresc, cum de știam că o să fii aici?

Încet, înainta în scaunul cu roțile spre el.

– Ai primit un apel în fața stației de metrou. Ai fugit găfâind ca un câine în călduri. Ai decolat într-un XK8 și ai venit aici.

S-a uitat la Georgie.

– Când ai sunat la firma de avocatură, ai vorbit cu domnul Goodhew în persoană?

Fața ei s-a albit. A clătinat din cap.

– Tipul ăsta nu are accent englezesc, Georgie. Se preface. Numele lui adevărat e Christian Sanger.

Ea a făcut un pas înapoi. Zâmbetul lui Christian era acum forțat și nervos.

– E ridicol. Sigur că sunt Jeremy Goodhew. Cum altfel aș fi știut că veneai la firma de avocatură? De ce aș fi venit aici pentru tine?

Se apropia de ea, pieptul i se ridica și cobora.

– Să mergem.

I-a întins mâna, dar ea a dat înapoi.

Jesse înainta cu scaunul cu roțile spre el.

– Dacă tu crezi că ești în siguranță, greșești. Nu ai auzit nicio dată numele Tim North?

Christian a rămas locului ca fulgerat.

În tribunal, ăsta ar fi fost momentul când îi forțezi mâna maritorului. Secunda în care l-ai agățat în cârlig și vrei să-l tragi în barcă. Ca apoi să-i dai în cap cu un ciocan de lemn până-l lași inconștient și-l atârni de sârmă.

Jesse a dat din cap.

– Prea bine. Poate că ești mai deștept decât pari.

– Nu poți fi Tim North, a zis Christian. El e...

S-a oprit, era blocat – nu voia să se deconspire în fața Georgiei, dar în același timp era speriat de persoana lui Tim North și zvonurile care se auzeau despre el.

- Vreau să-ți mulțumesc, a zis Jesse. Mi-ai ușurat munca.

- Ce?

- C-ai venit în Piața Grosvenor.

Bravada nu putea masca ignoranța lui Christian.

- Și ce-i cu asta?

Jesse a dat din cap spre capătul vestic al pieței.

- Nu știi ce-i clădirea aia?

Christian s-a uitat la ea.

- Urâtă ca moartea.

- Sigur. Dar nu asta voiam să zic.

Christian s-a uitat mai atent la clădirea greoaie, aurită și împodobită cu un vultur de alamă. Pupilele îi erau subțiri ca lama de cuțit. Își mușca buzele vinete, de parcă încerca să înțeleagă.

- Aia e Ambasada SUA, a zis Jesse.

Văzând ce față face Christian, a auzit în mintea lui o voce: *bingo*.

- Toate antenele alea de pe acoperiș? Jumătate dintre ele sunt îndreptate spre tine. Christian, poate că oi fi tu idiot, dar steagul ăla nenorocit nu-ți zice nimic?

Christian și-a săltat privirea și a zărit steagul.

- Avem o jumătate de duzină de agenți de serviciu în interior, și legături cu MI5 și Filiala Specială.

S-a uitat la Georgie.

- Acoperă-ți urechile.

Luată prin surprindere, ea a făcut întocmai. Pulsul lui Jesse a luat-o razna.

- Nu toți polițiștii britanici sunt înarmați, dar cei care monitorizează această piață cu siguranță sunt, și o să tragă. Știi cum arată rana pe care o face o armă de mare calibru în ceafa unui om?

- Vorbești prostii, a zis Christian, și privirea îi fugea pe acoperișuri.

- Uită-te cu atenție la ambasadă. Există un detașament de soldați de pază în picioare în spatele acestor uși și se uită la tine chiar acum.

Christian îl privea apăsător, cu gura blocată undeva între un rictus și un zâmbet disprețuitor. Aparent fără să vrea, a dus mâna la piept, degetele îi frecau materialul puloverului de sub mantou. Jesse i-a făcut semn lui Georgie să-și ia mâinile de la urechi.

– Vreau să te duci la ambasadă. Acolo o să ne întâlnim cu Evan.

– Nu, nu-i adevărat, a spus Christian. Georgia vine cu mine la firma de avocatură. Nu mă poți opri.

– Poate că eu nu pot. Dar nu suntem singuri.

Jesse cerceta piața și a zărit doi oameni de afaceri care treceau prin apropiere. Se uitau la ei. La fel și tânăra femeie care stătea pe banca din parc mai departe. Și omul cu mătura, curățând lângă coșul de gunoi. Jesse s-a uitat în spate, peste umăr, la Marriott. A dat din cap, iar PJ a făcut întocmai. Umerii lui Christian păreau să se lase, ca și cum se retrăgea într-o carapace spartă. Georgie stătea pe loc.

– Eu nu plec nicăieri. Cu nici unul dintre voi.

Nu era tocmai ce voia să audă, dar trebuia să admită că avea curaj. Un curaj dat naibii.

– Sunteți amândoi prefăcuți, a spus ea.

A început să tremure de frig, genunchii i se loveau unul de celălalt. S-a retras un pas. Și-a scos mâna și arăta cu degetul spre Christian.

– Știu că nu ești avocat, nu ești englez și nu ai nici măcar vârsta care trebuie.

S-a întors spre Jesse, cu ochii întunecați. Doamne, era o privire feroce, la fel ca a lui Jax.

– Și cine e Evan? De ce îi tot spui așa?

La naiba. Jesse a împins scaunul înainte. Aproape că era între ei doi acum.

– Georgia, nu trebuie să mă crezi sau să-l crezi pe el. Dar poți să fii în siguranță dacă fugi la ambasadă chiar acum.

Părea agitată, avea pete roșii, fierbinți pe obraji. Christian își rotea acum ochii precaut, de jur împrejur, nu la acoperișuri, ci pe stradă.

Monstrul. Unde o fi?

– Georgie, fugi. La pază. Du-te, a spus Jesse.

Ea părea sfâșiată. De ce nu se ducea? La naiba, Evan spusese fără poliție... Jax i-o fi spus lui Georgie același lucru? Să nu aibă încredere în poliție?

– Știi cine e pe bune, nu? a spus el.

Vocea îi tremura, și ea a zis:

– Pușcașii marini?

– Da. Fugi.

Peste umăr, a strigat:

– PJ.

Georgie s-a întors și a rupt-o la fugă spre ambasadă. Jesse s-a răsucit, știind că n-are nici cea mai mică șansă să-l oprească pe Christian, gândindu-se *unde e fratele meu*, apoi văzându-l pe PJ coborând în salturi treptele. Christian și-a strâns pumnul și a vrut s-o rupă la fugă după Georgie – în direcția lui. Mulțumesc, prostu' pulii.

L-a apucat pe Christian de curea când a trecut în fugă pe lângă el. S-au prăbușit unul peste altul.

– Dă-mi înapoi portofelul, ți-a spus Jesse.

Christian se zbătea sub el, încercând să se smucească și să n-o scape pe Georgie.

– Ce faci...

– Lasă-mă, ticălosule. Dă-l înapoi, a strigat el.

Strângea cu toată forța pumnului cureaua lui Christian. Femeia de pe bancă și omul cu mătura se îndreptau. Christian se uita confuz și uimit.

– Termină, a țipat Christian, în pizda mă-tii, te...

S-a învârtit și a încercat să-și înfigă degetul mare în ochiul lui Jesse. Jesse l-a apucat de mână și s-a aruncat cu toată greutatea pe el. Christian a răcnit și s-a zvârcolit sub el, încercând să se salte în picioare. Jesse se ținea tare, l-a simțit pe Christian oprindu-se din zbatere și dintr-odată l-au trecut toți fiorii când l-a văzut că zâmbește. Georgie făcea sprinturi pe iarbă, mergând ținută spre ambasadă. În depărtare, Evan s-a ivit de pe o stradă din lateral, cu brațele în aer, făcându-i semne. Din umbră a apărut o siluetă subțire, cu părul negru învolburat de vânt, îndreptându-se spre Georgie ca o săgeată. Shiver. Haos.

Am dat buzna în Piața Grosvenor, conștientă că scena asta se-măna prea mult cu un clinci la fotbal, că Jesse a tăbărit peste Christian Sanger și îl făcea să țipe, că Georgie era în belele și PJ prea departe ca s-o ajute. Că Shiver era agilă, rapidă, probabil înarmată, și era pe urmele lui Georgie.

Clădirea odioasă care era Ambasada americană se afla la dreapta mea, un monstru din beton și dantelării aurite strălucind în soare. Georgie alerga, traversând piața și căutând intrarea din față. A văzut-o pe Shiver. Fără să se oprească, a tăiat-o în altă direcție. Făcea totul din instinct, nu ceda, dar era indiscutabil disperată. O strigam pe nume și acceleram. Jesse mi-a auzit vocea și PJ a schimbat direcția, spre mine. Am mai aruncat o privire peste umăr, teama era ca o durere, văzându-l pe Jesse încăierat pe jos cu Christian. Georgie alerga spre strada Oxford. M-am uitat în stânga, de data asta ca să nu mai greșesc, și goneam în continuare. Cartierul era de o frumusețe londoneză pură, aproape ca o scenă din *Peter Pan*, clădiri în stil georgian din cărămidă, cu lucarne de-a lungul acoperișurilor, de unde copiii ar fi putut să zboare departe, prima stea la dreapta și de acolo până spre zorii dimineții.

Georgie a luat-o pe o stradă laterală și a dispărut din vedere. Am strigat-o pe nume, dar nu s-a întors. Picioarele mi-erău grele ca niște cărămizi. Trebuia să n-o pierd din ochi, dar nu mai aveam prea mult combustibil. Când a intrat în stația de metrou de pe strada Bond, eu eram la o sută de metri în spatele ei. Am aruncat o privire înapoi. Shiver nu mai avea uniformă, sacoul și cravata, se deplasa cu un pas neted și întins care mă ducea cu gândul la o gheșă care patinează. Am trecut prin ușile duble în stația de metrou.

La naiba. Nu era ca-n Holland Park. Aici era centru comercial. Lumea forfotea peste tot cu sacoșe de cumpărături, telefoane la urechi, lumini strălucitoare peste tot și, slavă cerului, căldură. Am luat-o la picior pe un hol, am reperat indicatorul de metrou și am sărit pe scara rulantă. Mamă. Locul ăsta nu era un mall obișnuit, ci o lume futuristă stridentă, ca un tur prin *Lumea de mâine* de la Disneyland, prin 1969. Și eu care credeam că Londra înseamnă doar musicaluri în West End și bătaii la fotbal.

Am pășit de pe scara rulantă când am ajuns jos și am luat-o la goană spre bariere. Și fir-ar al naibii, două rânduri de oameni așteptau să intre la metrou. Spre Central. Spre Jubilee. Și am pierdut-o din vedere pe Georgie. M-am strecurat până la bariere în căutarea ei, încercând să gândesc. Fugea fără țintă? Nu.

Îmi spusese ceva mai devreme: Codul Negru presupunea un loc de rezervă în cazul în care lucrurile mergeau prost cu Goodhew Waites. Am găsit o hartă a metroului. Arăta ca sistemul vascular,

vene și artere de culori diferite care urcau în toate direcțiile. Amin-tește-ți, ce locație era? White City. Stația centrală.

Am luat-o din loc, sărind pe o scară rulantă ticsită cu oameni care coborau în pânțele stației de metrou. Am încercat să mă strecur pe lângă ei, dar, cu hainele lor grele și cu pungile burdușite de cumpărături, nu mai aveam loc pe scări. De ce toată lumea aici se îmbrăca în negru? Ai fi zis că e un oraș al sutanelor. Din capul scării rulante, se auzea forfotă. O femeie a țipat: „Hei!” și niște voci de adolescente: „Vacă proastă“...

M-am uitat înapoi: Shiver dădea oamenii la o parte, câștiga teren. Am privit în jur.

În spațiul dintre scările rulante care coborau și cele care urcau, era un panou de aluminiu de patru metri lățime. Arăta ca un tobogan deosebit de lung și urât. Era împânzit cu butoane roșii pentru urgențe.

– Ferea.

M-am furișat printre doi puști de șaisprezece ani care se pupau de parcă venea apocalipsa peste noi. Am urcat peste balustrada de cauciuc pe separatorul de aluminiu și m-am împins în jos.

M-am lăsat să alunec. Primul lucru pe care l-am lovit a fost semnul Fumatul interzis. Fundul meu l-a luat din mers și am alunecat mai departe, înclinându-mă în lateral ca la pinball și prinzând viteză. Cinci metri mai în față era butonul de Stop. L-am lovit. Și alunecam în continuare, învărtindu-mă.

Strigătele au venit repede și tare. Scara rulantă s-a oprit. Oamenii s-au împlecit după ce impulsul opririi bruște i-a smucit în față, s-au ciocnit unii de alții și s-au apucat de balustrade. Shiver a rămas captivă în partea de sus. Își făcea loc printre oameni, dar rămânea în urmă. Când am ajuns jos, am aterizat în patru labe și m-am săltat pe picioare. Oamenii strigau la mine. S-a pornit alarma și un angajat într-o vestă reflectorizantă de culoare portocalie alerga spre noi. I-am arătat scara rulantă.

– Americanca aia nebună a apăsă butonul de oprire.

Înainte să mă poată opri, trecusem deja de el. Mi-am luat rucsacul, am ajuns printr-un tunel și am luat-o în jos pe scări către stația centrală. Peronul din est era aglomerat. Am tăiat-o spre vest.

– Georgia.

Oh, Doamne. Stătea pe peronul pustiu, uitându-se cu disperare după un tren. Am alergat cu brațele deschise spre ea, și-a ținut respirația și i s-au mărit ochii. Mi-am aruncat brațul în jurul umerilor ei și am tras-o mai în spatele peronului.

– Nu putem aștepta pe partea asta. Ne putem amesteca prin mulțime pe celălalt peron, i-am spus.

– Metroul ăsta nu merge unde trebuie.

Am tăiat-o spre cealaltă linie.

– Putem schimba la următoarea oprire.

Se uita la mine cu o ușurare tot mai evidentă și o spaimă tot mai mare, dacă așa ceva era posibil.

– Am crezut că ești rănită, am văzut când a dat mașina peste tine.

Pete roșii i-au înflorit pe obraji.

Și m-am rătăcit încercând să găsesc Goodhew Waites, și apoi omul ăla nu era domnul Goodhew și...

– Știu. Ține-te bine.

Ne-am tras în mijlocul mulțimii.

– Ce e în White City?

– BBC.

– Glumești.

– Mama spune că are o mulțime de camere peste tot și o mie de jurnaliști. Stau afară și țipă întruna.

Deasupra peronului s-a aprins becul: trenul se apropia. Sunetul zăgănea din tunel și farurile luminau pereții curbați. Aducând cu el un val de aer care ne-a zguduit, metroul a oprit în stație. De îndată ce ușile s-au deschis, am sărit.

Am tras-o după mine în vagonul aglomerat. Oamenii de afaceri aveau iPod-uri și stăteau cu capetele plecate peste ziare. Adolescenți cu cercei în urechi țineau mototolite pungi de la Burger King, vorbind ceea ce părea o limbă la fel de străină ca și thailandeza. Turiști robuști din Chicago aveau hărți de metrou, purtau Reebok, blugi largi ca niște vele și jachete în roșu, alb și albastru. Ne-am îndreptat spre partea din față a vagonului. Oamenii au continuat să urce buluc. S-a auzit bipul care anunța că ușile se închid.

– O să scăpăm? a spus Georgie.

Sau o să mor încercând.

– Da. Ține-te de mine.

Ușile s-au închis. Metroul a pornit și m-am dezechilibrat. Am apucat bara de deasupra capului, mi-am găsit echilibrul și metroul își continua drumul. Se hurduca și se legăna. Țipetele de metal ale roților creșteau o dată cu viteza.

Postere cu filme și reclame la călătorii treceau în viteză prin fața noastră, stația devenea neclară și noi ne rostogoleam în întunericul brusc al tunelului. Știam doar că eram înaintea lui Shiver și că trebuia să rămânem așa. Georgie mă trăgea de braț.

– Kit, uite.

A arătat spre capătul metroului. Ferestrele din spate dădeau spre vagoanele din urmă. Tunelul a creat o iluzie optică, în sensul că vagonul ăsta părea că stă pe loc, iar cele din spatele lui se smuceau maniacal, balansându-se sălbatic când luam curbele, și eram ca niște copii în leagăne. Ne-am îndreptat de spate amândouă, iar eu aveam vedere clară prin vagonul din spatele ăstuia.

– Rahat.

N-am vrut s-o spun cu voce tare, dar Shiver se furișa printre pasageri ca un fuior de fum, palid și fierbinte, cu ochii agățați de Georgie. Trenul a frânat brusc și m-am apucat cu toată forța de bară, iar Georgie a intrat în mine. Am ajuns în stația următoare. Ușile s-au deschis. Un val de pasageri ieșea, în timp ce Shiver continua să se îndrepte spre noi. Georgie m-a tras de braț.

– Trebuie să coborâm. Putem schimba metroul și s-o pierdem. La naiba, ce curajoasă era.

– Da, dar nu aici. Hai. Trebuie s-o păcălim.

O trăgeam după mine de-a lungul vagonului. Pasagerii se scurgeau prin uși ca dintr-o rană sângerândă, iar mulțimea dinăuntru s-a mai diluat pe moment. Ajunse la ușa din capătul vagonului, ne-am grăbit să intrăm în vagonul dinaintea noastră.

– Trebuie să coborâm, a spus Georgie.

– O să coborâm.

Avansam cu grabă. O altă grămadă de oameni a țâșnit înăuntru de pe peron, înghesuindu-ne. Ușile au început să facă zgomot.

– Acum. O să închidă, a spus ea.

M-am uitat în urmă. Shiver a forțat ușa de la capătul vagonului și venea hotărâtă spre noi, împulzindu-se prin masa de oameni, la șase metri distanță. O ultimă tură de pasageri a intrat în vagoane și mă înghesuiau. Mă loveau din toate părțile, îmi smuceau

rucsacul în sus și-n jos, mă dezechilibrau. Mi-am făcut loc printre ei spre uși.

– Kit, trebuie să coborâm.

În spatele nostru, un rând de mantouri negre i-au blocat calea lui Shiver pe culoarul dintre scaune.

– Acum, am zis.

Am răsucit-o pe Georgie în fața mea și am ieșit în secunda în care ușile se închideau.

Ea a aterizat pe peron. Ușile mi-au prins rucsacul. M-am simțit și eu prinsă, m-am zvârcolit, am tras, gândind *nu, nu nu, nu acum, nu așa* – nu puteam să-mi pierd laptopul. Iar picioarele mele, față de corp, erau la jumătate de metru mai în față pe semnul ăla de pe jos care, ironic, zicea „Ai grijă la intervalul dintre tren și stație“.

– Kit!

Georgie m-a înșfăcat de mână și a încercat să apuce și de laptop. Shiver a scăpat prin mulțime și a luat-o spre noi.

Georgie mă bătea pe umăr.

– Ești blocată, Kit, metrourl pornește. Vine, oh, Kit.

Nu mai aveam nici o speranță. M-am răsucit, mi-am scos brațele din bretelele rucsacului, încercând să-mi recapăt echilibrul. Ușile s-au deschis și am văzut că rucsacul zăcea pe podea. Oamenii se holbau, dar nimeni nu se atingea de el. Georgie a dat să-l apuce. Shiver își făcea loc spre ușă.

– Nu, Georgie. Fugi.

Am împins-o spre scări.

Ușile s-au închis ermetic și zgomotul s-a oprit. Mă uitam cu ochii mari prin geam. Înăuntru, Shiver se uita și ea la mine cu ochi mari, înconjurată de pasageri care se făceau că nu văd, neajutorată și blocată. Am făcut un pas înapoi.

Și-a ridicat brațul. În mâna dreaptă avea cuțitul militar al lui Jax. A făcut un salt spre geam și l-a înfipt în sticlă. S-a crăpat.

În vagon, oamenii au sărit în spate să se ferească, țipând și făcând loc în jurul lui Shiver. Eu am rămas mută de uimire pe peron, cu părul în vânt.

Georgie țipa de pe scări:

– Kit, haide.

Geamul metrourlui era tot crăpat. Am văzut-o pe Shiver sălțându-se și apucându-se de bara de deasupra capului. Și-a luat

avânt cu picioarele ca o gimnastă și a izbit sticla. O dată, de două ori, de trei ori, sticla s-a spart și s-a făcut țăndări.

– Kit.

A pornit o alarmă. Oamenii au fugit de pe peron. I-am însoțit și noi, am fugit pe scări și după un colț spre un hol cu tavanul foarte înalt. Umerii mi s-au lăsat grei. Altă scară rulantă. Abia dacă respiram și picioarele îmi tremurau de oboseală. În spatele nostru, auzeam urlete.

– Sus, am zis.

Am împins-o pe Georgie în fața mea, zbatându-mă să-mi iau avânt ca să fug. Pasagerii care coborau priveau confuzi și unii dintre ei s-au întors să urce pe scara rulantă. Georgie alerga în fața mea, cu părul prins în coadă și rucsacul săltând. Am apucat balustrada, m-am tras cu forță în sus. Două trepte, trei trepte și în cele din urmă am ajuns sus, am intrat în stație, tot subterană. Era plină-ochi cu lume, cu standuri de ziare, chioșcuri cu sandvișuri ieftine și cabine foto. Am trecut de bariere și am ieșit, am văzut trepte și lumina soarelui profilându-se peste ele, parcă chemându-ne spre ele. O țineam strâns pe Georgie de mână și am dat năvală în stradă.

Era o stradă înțesată de oameni, o intersecție ce clocotea de trafic în toate direcțiile. Soarele bătea în pereții de granit ai clădirilor, cerul era de un albastru pătrunzător.

– Unde suntem? am zis.

– Pe Oxford Circus.

Am tras-o spre trotuar. Semaforul era galben. Am citit indicatorul care spunea UITĂ-TE ÎN DREAPTA, m-am uitat și am tras-o după mine la jumătatea drumului spre o insulă din mijlocul străzii. Semaforul s-a făcut roșu. Ne-am oprit și m-am uitat în spate. Traficul a pornit și taxiurile, camioanele și motocicletele treceau ca săgețile pe lângă noi și prin fața noastră. O pală de vânt m-a izbit când un autobuz a trecut razant prin fața mea, la doi metri, ca un zid imens și roșu.

În urma lui, o pauză în trafic. M-am uitat în stânga, am smucit-o pe Georgie până la a doua jumătate a drumului. Un Ferrari ne-a claxonat. Am împins-o pe Georgie spre trotuar, iar eu am făcut un salt din fața lui. A trecut claxonând, urmat de un șir lung de taxiuri negre. Mulțimea se aduna în jurul nostru. Ne-am uitat în urmă.

Shiver era la capătul cel mai îndepărtat al străzii, așteptând să se facă verde. Mașini și camioane și autobuze se scurgeau pe lângă noi în ambele direcții pe strada Oxford și, trecând, ba o ascundeau, ba o scoteau la iveală, ca pe o iluzie optică, spațiile dintre mașini dându-mi șansa să văd că tot mai avea cuțitul în mână. S-a uitat în stânga și a fugit de-a lungul străzii spre insula din mijlocul drumului. Fiecare nerv din corp, până la ultimul, mi-a înghețat.

Am apucat-o pe Georgie de umeri și am tras-o spre mine. Stai liniștită cinci secunde. Georgie a încercat să se uite în spate, dar i-am pus o mână pe cap, am ținut-o strâns și i-am presat fața în umărul meu.

– Nu te uita, am zis.

Shiver s-a uitat spre dreapta și a văzut că nu mai trecea nici o mașină, și-a întors privirea exact la mine și a țâșnit în stradă. Autobuzul supraetajat care venea cu viteză a lovit-o în plin.

Amețită, ținându-mă strâns de Georgie, pășeam pe strada Regent, puneam un picior în fața celuiilalt. Ea și-a trecut brațul în jurul taliei mele și se ținea de puloverul meu. Peste zidurile de piatră ale magazinelor de pe stradă, cerul era de un albastru acrilic. În spatele nostru, ecouri de sirene. Ofițeri de poliție fugeau spre Oxford Circus, strigând în radiourile montate pe umăr, jachetele antiglonț și curelele cu arme le săreau în sus și în jos. Georgie a încetat să se mai uite înapoi. A văzut fața șoferului de autobuz, deformată și crestată de la cioburile parbrizului spart. A văzut adâncitura de pe caroseria din față a autobuzului. Am repezit-o de la locul faptei înainte de a putea vedea mormanul sângerând de pe stradă, cu părul negru răsfirat peste tot. Nu puteam să-i dau drumul. Ce mai urma pentru ea? Nu putea să se întoarcă la școală, nu cât era Christian în libertate, nu cât Rio Sanger știa că ea învăța acolo. Nu putea merge la mama ei. Nu mai auzisem nimic de Jax.

Iar eu eram în belele atât de mari, că nu puteam să-mi arăt fața. Îmi pierdusem laptopul. Am simțit-o ca pe un pumn în coaste. Toate astea, tot acest efort, viața mea dată peste cap ca să-l salvez pe tata, și acum îmi pierdusem laptopul în metrou. Nu puteam să mă duc să-l recuperez tocmai acum, nu de pe podeaua metroului unde Shiver făcuse țândări fereastra.

Și alți pasageri își lăsaseră, fără îndoială, lucruri în urmă în panica lor de a scăpa, dar poliția probabil închisese peronul, izolase trenul, avea să colecteze lucrurile tuturor pentru a vedea dacă pot găsi vreun indiciu legat de atacatorul maniac sau oamenii pe care acesta îi urmărea. Camerele de luat vederi. Oh, Doamne. Camerele erau peste tot. Aveau să vadă filmările și să ne recunoască imediat pe mine și pe Georgie. Aveau să vadă cum mă blocasem între uși și

cum renunțasem la rucsac în graba mea de a fugi cât mai departe. Era clar că Shiver spărsese geamul ca să ne urmărească. N-aveau să găsească nici un document de identificare în rucsac, pentru că ambele pașapoarte erau în tot timpul asta în buzunarul meu. Dar aveau să găsească dosarele și computerul. Mi-am apăsât pumnul pe gură, reținându-mi disperarea. Totul era pe computerul meu. Nu numai fișierele de care aveam nevoie pentru a-l salva pe tata, dar și informațiile pentru a o scoate pe Georgie din țară. Mai erau un singur flash drive și o jumătate de oră rămasă să-l găsesc – iar Jax îmi spusese că singura modalitate de a o trece pe Georgie în siguranță în SUA era să-l obțin. Dar, fără restul Programului Riverbend, acea singură unitate flash era inutilă. Strada, mulțimea plină de viață, ferestrele strălucitoare ale magazinelor, cerul cristalin, toate se învâlmășeau dinaintea ochilor mei. Trebuia să mă predau. Trebuia să merg la ambasadă și să văd dacă legăturile de aici cu FBI-ul mi-ar fi permis să mă predau în custodia lor.

Georgie mă trăgea de mânecă. Părea mai slabă decât o văzusem până atunci, atât de vulnerabilă și tremurând de frig. Mi-am strâns brațul și mai tare în jurul umărului ei.

– Unde mergem? a spus.

– Să găsim un loc liniștit unde pot să dau un telefon.

Asta mi-a sunat jalnic până și mie. Ea s-a uitat în sus. Privirea ei era lentă și apăsată, genul de privire care nu iartă, nervoasă și familiară – o americană, în ciuda englezismului ei.

– De ce toată lumea te strigă Evan?

Nu aveam ce să-i zic. Eram sigură doar de un lucru în momentul acela, și anume că a o minți pe fetiță ar fi fost o greșeală fatală.

– E al doilea prenume. Lumea așa mă știe, de obicei.

– Deci nu ești Kit deloc.

Fetițele pot împrósca acid cu o inocență incredibilă.

– Kit e o poreclă de când eram copil. Primul meu nume e Kathleen și așa...

A trebuit să trag aer în piept să alung nodul din gât.

– Așa îmi spune tatăl meu.

M-am uitat la ea din nou.

– Tatăl meu e prieten și cu mama ta.

Au podidit-o lacrimile, luceau în lumină. Le-am șters cu degetul mare.

– Mergem undeva unde pot să sun și să întreb unde e mama ta, bine?

Ea a dat din cap. Buza de jos îi tremura și avea umerii căzuți. Doamne, câte lucruri nu știa fetița asta. Că viața ei fusese împresurată de violență și că familia ei se jura pe minciuni. Jax încercase să o ferească de toate astea închizând-o între zidurile unei mănăstiri, dar fusese aruncată în mijlocul furtunii până la urmă. S-a înmuiat și s-a lăsat pe mine să o țin în brațe. În jurul nostru oamenii mergeau și stăteau de vorbă și treceau pe lângă noi ca niște frunze prinse într-o vijelie, plutind neputincioase spre mare.

Christian mergea pe stradă, cu brațul la piept. Se prăbușea. Metamfetamina era la hotel. Nu voia să se gândească ce era în spatele lui, în Piața Grosvenor.

Nu se întâmplase nimic cu adevărat, nu? Dumnezeu, trebuia să se întindă. Să se întindă și să doarmă, ce naiba fusese în mintea lui Rio să-l trimită în căcatul ăsta de Londră pentru treaba asta? A început să fugă, trecând pe lângă vile fabuloase, căutându-și Jaguarul închiriat. Sirenele vuiau în depărtare. Soarele îi rănea ochii. Îi era foame. Sângera.

Era slăbit, avea nevoie de sânge. De prafuri, de seringile lui, dar mai presus de toate avea nevoie de sânge. Avea nevoie de surioara lui, iar ea era departe. A început să-și frece mâna stângă de puloverul de cașmir, dar mâna nu-l asculta.

Tim North. Nu a fost el, de fapt. A aruncat o privire înapoi spre piață. Toți oamenii ăia se holbau, stăteau cu ochii pe el, nu-l slăbeau din priviri.

Nu primise ce-i trebuia, pe surioara lui, care avea sângele și măduva de care el avea nevoie pentru transplant.

O mașină de poliție a apărut de după curbă și accelera spre el. A încetinit pasul și o tăiat-o pe după colț, dispărând în altă direcție. Unde o fi parcat? Pe lângă niște schele și materiale de construcții. Nu era asta strada.

S-a împiedicat. Își vedea falangele albite, și-a tras mâna de sub haină și se uita la felul ciudat în care era alcătuită, cu încheietură, cu proeminența aia amuzantă și umflăturile ciudate. Rio l-ar fi ucis. Lăsase un infirm să-i rupă degetul mare.

Nu-l mai putea vedea pe individ și nici nu avea de gând să se întoarcă. Toți oamenii ăia care se holbau la el, privindu-l de pe margine, de pe băncile din parc, nu, nu voia să se întoarcă. Avea să-l lase baltă pe tipul ăla. Avea să-l lase unde era.

Zărind o cafenea mai departe, pe o stradă lăturalnică, am luat-o pe Georgie și am intrat înăuntru, am așezat-o la o masă într-un colț.

– Dă-mi telefonul tău.

După ce mi l-a dat, l-am închis și am scos bateria.

– Ce faci?

– Cred că femeia care ne-a urmărit te localiza prin intermiul telefonului.

– Aha.

Și-a încleștat maxilarele.

– Dă-mi să-ți văd rucsacul.

Am scos tot ce era și am căutat. Mi s-a făcut rău. Într-un buzunar adânc, dedesubtul gumei de mestecat și creioanelor tocite, am găsit un dispozitiv de mărima unui buton. L-am pus pe podea, mi-am așezat piciorul scaunului peste el și l-am zdrobit.

Georgie avea ochii atât de cășcați și era atât de încordată, încât am zâmbit și am început să șterg cu mâna sarea și petele de cafea de pe fața de masă, doar ca să fac un gest simplu și obișnuit. Luminiile de la ferestrele mari de pe fațada cafenelei îi conturau o parte a feței.

– Ce zici de o ciocolată caldă? am spus.

A dat din cap. Surprinsă între umbre și lumini, fața ei părea mai bătrână, sugerând femeia care avea să devină. Când avea să depășească stadiul acesta de mânz, avea să fie trăsnet. Și ceva la ea îmi spunea că avea să ajungă sus, până la cer. O vedeam pe Jax cu pielea cafenie și privirea de felină. Erau cei mai adânci ochi căprui pe care-i văzusem și erau uscați.

Ușa cafenelei a fost brusc deschisă larg. În prag stătea PJ, își trăgea sufletul și era îmbujorat.

– Evan. Am fugit din Piața Grosvenor și...

– Oh, Dumnezeule.

Am sărit în picioare.

– Am ajuns în stația de metrou și am văzut totul, am urcat în metrou în spatele tău.

S-a repezit la mine.

– Femeia aia a spart fereastra, am văzut totul.

Mi-am aruncat brațele în jurul lui. Îmi simțeam picioarele slăbite, eram conștientă că nu știa unde să-și pună mâinile.

– Mulțumesc, i-am zis.

Avea rucsacul meu. L-am luat și l-am strâns la piept.

– Cum ai făcut rost de el?

– Eram în vagonul din spatele tău. În timp ce lumea cobora, cineva i-a dat un picior afară pe ușă.

Mâinile îi erau tăiate și crestate.

– L-am găsit pe șine, între metrou și peron.

Se ștergea de praf și cioburi de sticlă pe cămașă. S-a uitat în sus, cu ochii plini de groază.

– Nu te-am lovit intenționat cu mașina aia închiriată.

– Știu.

Mi-am împreunat mâinile.

– Mulțumesc. N-ai idee ce important e.

L-am tras spre masă.

– Ea e Georgie. Georgie, PJ Blackburn.

Ea l-a ochit.

– Tu erai în Piața Grosvenor.

Și-a ridicat bărbia ca s-o salute.

– Ai viteză, fetiço. N-am putut să țin pasul cu tine.

– Unde e Jesse? am întrebat.

– Speram să fie aici, cu tine.

Probabil că nu i-a plăcut expresia de pe fața mea. S-a înroșit, și o privire pe care i-o cunoșteam i-a revenit pe figură, întunecată și defensivă.

– Mi-a zis să mă duc după Georgie, așa că asta am făcut, a zis.

Îmi simțeam nervii încordându-se. Mi-am aruncat rucsacul pe umeri și i-am făcut semn lui Georgie.

– Hai, trebuie să ajungem undeva. Repede.

Când am pășit pe trotuar, aveam deja telefonul la ureche. Jesse nu răspundea.

M-am grăbit spre strada Regent.

– Nu avem decât douăzeci și cinci de minute. Ne trebuie un taxi.

– N-ai reușit să dai de Jesse? a întrebat el.

– Nu.

Ochii lui, care semănau atât de mult cu ai fratelui său, aveau acum o strălucire dură în lumina soarelui.

– Mă întorc în Piața Grosvenor.

– Nu.

Aveam iarăși noduri în stomac. I-am aruncat o privire disperată.

– Am nevoie să mă ajuți cu Georgie, să n-o scapi din ochi.

Vocea ei i s-a subțiat.

– Nu e nevoie să faci asta.

– Ba da. Vreau ca el să fie cu noi.

Ea a arătat cu degetul.

– Vreau să spun că nu trebuie să te întorci în Piața Grosvenor. Nu e el ăla?

PJ și cu mine ne-am întors. Oprit în trafic pe Strada Regent era un Jaguar argintiu XK8, cea mai frumoasă mașină pe care am văzut-o. Pe scaunul din dreapta, un tânăr cu cercel în ureche și șapcă de baseball stătea cu capul pe geam încercând să vadă de ce era blocat traficul. În spatele volanului, la fel făcea și Jesse.

PJ a mijit ochii.

– Cum naiba face chestiile astea?

Mi-am dus două degete între buze și am fluierat. M-a văzut. Când s-a schimbat culoarea semaforului, a tras în dreptul bordurii.

Omul de pe scaunul din dreapta a coborât și mi-a ținut ușa deschisă. Purta un tricou al unei echipe de fotbal și pantaloni sport Adidas pătați cu vopsea.

– Tu ești Evan?

– Chiar eu.

– Bărbatul tău e tot timpul așa încăpățânat?

Mi-a zâmbit, s-a aplecat și a dat mâna cu Jesse în mașină.

– Să aveți grijă de voi. N-o să puteți trece prea ușor dacă dați de poliție pe drum.

– Vrei să trimit înapoi lucrurile astea după ce terminăm? a zis Jesse.

Tânărul a râs și a scuturat din cap. Vorbeau de șipcile retezate și lipite cu bandă adezivă de pedale.

– Să nu care cumva să intri prin vitrinele magazinelor cu mașina asta. Dacă aflu că ai folosit un XK8 pe post de scut, o să mă supăr.

– Nu cu mașina asta, a zis Jesse. Mulțumesc, omule.

– Cu plăcere, amice.

Tânărul s-a îndreptat de spate și se uita la mine.

– Lucram la șantierul de construcții mai sus de ambasadă și nu puteam să-l las pe nenorocitul ăla să scape după ce-a lovit un om care e, știi tu...

S-a uitat la mașină.

– Dar se pare că Jesse îl pusese deja la punct. Am condus până când și-a dat și el seama cum funcționează.

– Mulțumesc, i-am zis.

– Noroc.

A zâmbit, și-a vârât mâinile în buzunare și a luat-o la pas. Am sărit în mașină, PJ și Georgie s-au înghesuit pe locul strâmt din spate. Am clătinat din cap către Jesse. Avea buza umflată și o tăietură în mijlocul frunții. S-a uitat și el la mine, cu ochi liniștiți.

– Unde voiai să te duci? a zis.

– Georgie? am făcut. Mama ta mi-a zis că știi tu adresa.

– Wakefield House, Aleea Berkeley, a zis ea. Ca universitatea pe care a absolvit-o.

Avem harta.

– Și mașina asta îi aparține cui, mai exact? E din *The Avengers*?

– Christian Sanger. Caută în torpedo, contractul de închiriere are toate datele lui.

Mi-a aruncat o privire.

– Și un certificat medical de la doctorul lui de acasă, pe care îl folosea drept certificat de handicap.

– Cum... am vrut să zic, dar am ridicat o mână. Lasă.

– Cheile, a zis el. Le-am luat din buzunarul lui. Lanțul cheii avea numărul de înmatriculare pe el. Am găsit-o parcată lângă clădirea care luase foc.

Georgie s-a aplecat printre scaunele din față.

– Mergem la avocații mamei?

– Nu.

Tonul vocii lui îmi spunea că ceva grav se întâmplase la Good-hew Waites.

– Avocații n-o să ne poată ajuta.

– Aha.

Fetița se uita când la el, când la mine.

– Dar ne ajuți tu, nu?

– Așa e.

A băgat mașina în viteză.

– Ev, cât timp mai ai?

– Bagă mare, am zis.

Am cotit pe Aleea Berkeley cu Jaguarul care torcea. Jesse a frânat cu binecunoscuta lui râvnă. Șofatul cu bandă adezivă lipită de pedale era cam primitiv, dar în nici un caz mai puțin sălbatic decât traficul de aici și, spre deosebire de PJ, el n-a dat peste nimeni. Ceva îmi spunea că ținea socoteala în privința asta. A oprit la bordură în față la Wakefield House.

– Nu pot să cred, am zis. E o bancă.

PJ s-a uitat pe geam.

– Ce înseamnă linia asta galbenă dublă?

Jesse a deschis ușa.

– Că o parchează un valet. Hai.

Wakefield House era o clădire voluminoasă, avea coloane ionice și suficientă marmură pe fațadă cât să reconstruiești Acropolele. După mine, întreaga fațadă era o Acropolă în sine. Înăuntru, pe holul auster, le-am făcut semn lui PJ și lui Georgie să ia loc pe niște scaune din piele și am dat din cap către Jesse.

– Tu vii cu mine.

Silfida din spatele recepției purta un fel de sutană neagră și mulată pe corp și emana parfum Chanel și aromă de tutun. Era grațioasă ca o gazelă.

– Numele dumneavoastră, doamnă?

– Kit Larkin.

I-am întins pașaportul și cheia pe care mi-o dăduse Jax. Am păstrat contractul de închiriere a Jaguarului și certificatul medical al lui Christian.

S-a uitat la pașaport, a tastat pe o tabletă și a sunat.

– Un funcționar al băncii vă va întâlni la parter, a zis ea.

Ne-am îndreptat spre lift. După ce ușa s-a închis, Jesse mi-a făcut un compliment.

– Îți stă bine brunetă.

Privirea lui mi-a alunecat pe corp.

– Nu știam că porți haine din astea. Jax te-a îmbrăcat?

Mă uitam la cifrele care indicau etajele deasupra ușii.

– Ai spus FBI-ului că mi-am schimbat înfățișarea? Înainte să pui mâna pe Jaguar.

– Nu. N-am spus nimănui că ești aici, în afară de PJ.

Ce era asta, oare recunoștea că greșise? Inima mea părea să bată mai tare decât în mod normal, pompând substanțele alea care îmi treceau prin vene: gheață, acid, nisip. Stăruiam cu privirea la cifre.

– Te-a trimis tata în expediția asta? am zis.

– Credeam că știi.

Acum m-am uitat la el.

– Că ai ascuns adevărul? Că n-ai vrut să-mi spui nici mie, nici celorlalți despre vinovăția lui?

– Ești prea dură.

– Nu face asta.

Am scuturat din cap.

– Știi bine că ai venit aici, pe de o parte, pentru a o ajuta pe Georgie, și asta înseamnă enorm. Și știu că tata te-a pus să juri să nu mai spui nimănui pentru că nu voia să iasă lucrurile astea la lumină. Dar, dacă încerca să-și protejeze familia, nu i-a ieșit.

I-am aruncat o privire.

– Tu știai adevărul?

Ochii îi erau deopotrivă opaci și tăioși.

– Da.

Orice altceva mai știa, ținea pentru el. Îmi venea să dau cu el de pământ și să-l bat. Sau să-i smulg tricoul și să sar pe el. Mi-am întors privirea, dar îl simțeam că se uită la mine.

– Ce-i? am zis.

– Kit Larkin?

– Ideea lui Jax. Nu-ți place?

– Cred că Kit Larkin e sexy.

Mi-am strâns buzele și am clătinat din cap.

– Din păcate pentru mine, e logodită.

Liftul s-a oprit.

– Cel puțin, așa cred. Poartă inel.

Ușa s-a deschis. Am pășit într-o pivniță cu pereți din marmură și un covor gros. În picioare, în fața noastră, stătea o individă do-lofană cu mâinile împreunate în față, funcționarul băncii. Din fe-ricire, gleznele ei erau suficient de solide să sprijine gabaritul înfășurat într-un pled roșu care îi era costumul.

– Vă rog, urmați-mă, a zis ea.

Ne-a condus pe hol spre seiful din față. I-am dat cheia, mi-a dat cutia și ne-a dus într-o cameră privată.

Când a deschis ușa, am recunoscut totul. Biroul lăcuit, pa-nourile din mahon, aplicele de pe pereți. Aici își înregistrase Jax clipurile.

– Mulțumesc, i-am zis.

După ce ușa s-a închis, am început să cercetez încăperea. Am examinat tavanul. Mi-am trecut mâinile peste aplicele de pe pe-reți, pe sub masă și de-a lungul îmbinărilor dintre bucățile de lemn lăcuit.

– Ce faci? m-a întrebat Jesse.

Am căutat și în ghiveciul cu ficus din colț, am întors scau-nul invers și am bătut în pereți să verific dacă există comparti-mente secrete.

– Haosul ăsta a început pentru că toată lumea înregistra pe ascuns pe toată lumea.

Mi-am mai rotit privirea încă o dată prin încăpere.

– Aș vrea să am un detector de microfoane, dar mă mulțu-mesc și cu atât.

Mă scruta de parcă eram o ciudățenie. M-am așezat și am des-chis cutia.

Uau. M-aș fi așteptat să găsesc orice, dar nu un teanc gros de cinci centimetri de notițe. Și, alături, un teanc de bancnote de o sută de dolari.

– Jax. Mulțumesc.

Asta însemna că o puteam scoate pe Georgie din țară fără nici o problemă. Poate îi plăteam și facultatea.

Sub teancul de bani, un plic, iar sub plic, flash drive-ul. L-am în-sfăcat, mi-am scos laptopul și l-am introdus. A apărut cronometrul.

:07:04. Doamne Isuse. Jesse a luat plicul, mi-a cerut permisiunea să-l deschidă. Am aprobat din cap.

A rupt sigiliul și a răsturnat conținutul pe masă: un pașaport, câteva carduri, documente legale.

– Documente pentru tutelă, autorizație medicală, împuternicire de la avocat, a zis el.

Pe ecran a apărut Jax, la aceeași masă, cu ochii ăia feroce despre care acum înțelegeam că ascundeau protecția maternă și disperarea de a fi pierdut mult în viață.

– Dacă ai reușit să ajungi atât de departe, atunci știi, a zis ea. Vreau s-o iei pe Georgie. Ia-o cu tine, du-o departe și păzește-o cu prețul vieții. Toate documentele ei sunt aici. Certificatul de naștere, tutela, custodia. Și carduri de credit pe numele ei. Sunt curate, poți călători cu ele fără să te uiți în urmă. Și te-am trecut pe tine în pașaport ca tatăl ei.

Epuizată și nervoasă și iritată cum eram, m-am simțit deodată ca un interlop. Eram martora unei pledoarii care depășea instinctele primare, o pledoarie care-l făcea pe Tim North, cel ce curma vieți pentru bani, să acționeze împotriva instinctului său de prădător și să protejeze copilul altui bărbat.

– Serviciile de securitate și guvernamentale nu trebuie să știe de existența ei. Dacă ar face legătura cu mine, ar deveni pionul lor. Ar trimite-o în orfeline ca să ascundă că o țin sub supraveghere. N-aș mai vedea-o niciodată decât dacă m-aș preda. Așa că nu te apropia de Poliția Metropolitană sau Unitățile Speciale sau oricare alții ca ei.

A făcut o pauză, a privit în lături de parcă își aduna gândurile.

– Și am lăsat o poliță de asigurare pentru ea. O să găsești documentul acolo, semnat, sigilat, livrat. Dacă ai nevoie de așa ceva, acolo e.

Jesse a mai găsit un plic. L-a deschis și a început să-l citească. Ea încă ezita.

– Nu mă urî. Vreau să înțelegi de ce am făcut ce-am făcut, de ce mi-a luat atât de mult să-ți spun despre Georgia. Credeam că n-ai să faci față. Dar acum trebuie să las departe sentimentul vinovăției și să-i iert pe oamenii care m-au ajutat.

Arăta de parcă se abținea să plângă.

– Voi doi ați fost totul pentru mine. Tu și Georgie. Trebuie să devină copilul tău. Nu mă dezamăgi.

A tastat apoi câteva secunde pe computerul ei.

– Am obținut informațiile de pe satelitul NSA.

S-a uitat iar la cameră.

– Aveai dreptate, le țineau arhivate. Cineva le voia bine ascunse. Erau mulțumiți de turnura lucrurilor și nu doreau să iasă la iveală alte povești.

A tastat din nou.

– Dar eu pot fi foarte convingătoare.

A apăsă încă o tastă.

– E doar pe video, dar știi deja despre ce-i vorba.

O clipă, m-am simțit dezorientată, nesigură de ceea ce vedeam. Apoi un nod în gât.

Era o vedere din spațiu de la un satelit NSA. Rezoluția era incredibilă. Arăta casa lui Hank Sanger: acoperișul, veranda, grădina tropicală; o alee mai sus, câteva case și o clădire de apartamente mai departe, pe acoperișuri, aparate de aer condiționat care-și profilau umbrele.

M-am uitat la Jesse, zăpăcită. Prima oară când l-am văzut ucis pe Hank Sanger a fost suficient de rău. Nu mai voiam să văd evenimentul dintr-un alt unghi, de fapt, nu voiam să mă uit deloc la filmarea asta.

Pe verandă, au apărut Christian și Sanger, siluete mici văzute de sus, cu umbre de două ori mai mari decât corpul lor. Christian se agita vesel, animat și fericit că era cu tatăl lui. Pe alee, un câine adulmeca un coș de gunoi. Un stol de păsări au zburătăcit pe cer, fără să știe că erau luate prin surprindere de o cameră din spațiu.

Umbrele copacilor și clădirilor se lungeau pe jos în timp ce soarele se pregătea să apună. Jesse și-a pus coatele pe birou, uitându-se atent la ecran.

Pe cărarea din spatele casei lui Sanger, a trecut o motoretă. Câinele a dărmănat coșul de gunoi și a început să amușine prin resturi.

Sanger îl trăgea pe Christian de braț, încercând să-l facă să plece. Să mergem să mâncăm ceva, spunea el. Haide.

Christian și-a desfăcut brațele. Nu putem rămâne aici? Ura să iasă în oraș, ieșea tot timpul. Și Doamne, Dumnezeule, acum înțelegeam de ce ura asta atât de mult. În oraș, cu bărbații din clubul mamei lui. Am studiat ecranul, încercând să înțeleg ce așteptau.

Jesse a arătat cu degetul.

– Uite.

Mai sus de casa lui Sanger, pe alee, în vârful unui bloc, s-a deschis o ușă și o siluetă s-a furișat pe acoperiș. Părul negru îi lucea în soarele de seară. Rucsacul în spate.

– Asta e... am zis.

S-a lăsat pe vine lângă marginea acoperișului, și-a deschiat rucsacul și a scos o armă solidă, mai mare decât un pistol și mai mică decât un Uzi. Se ascundea în spatele ieșiturii care forma marginea acoperișului de bloc, a luat telefonul și a format un număr.

Mi-am dus mâna la cap.

– Dumnezeuule.

S-a uitat pe furiș de-a lungul străzii către Hank și fiul său. Gesticula prin aer, părând că se ceartă cu persoana de la telefon. A făcut un semn, arătând că sunt doi. Unul mic și unul mare. A scuturat din cap. A gesticulat din nou că cel mic se afla peste drum. S-a uitat din nou spre alee, dincolo de câinele care ronțăia gunoiul, dincolo de gard, de grădină, la Sanger și Christian care vorbeau în lumina apusului de soare. Vorbea la telefon, clătinând din cap.

– E Shiver, a zis Jesse.

Nu am zis nimic, doar căscam ochii la ecran. Shiver nu mișcă și într-un final a dat din cap. Avea o datorie. Și eu știam pentru cine o îndeplinea.

A vârât telefonul înapoi în buzunar, și-a pus arma sub braț și s-a răsucit să așeze țeava pe balustrada de pe margine.

Pe verandă, Hank era încordat tot, nu mai vorbea cu Christian, se uita în casă. Christian a înghețat pe loc.

Mi-am simțit nervii precum corzile întinse la maximum ale unui pian. Tata ajunsese acolo.

A apărut la vedere, cu arma îndreptată spre Sanger, privind în jur și ferindu-se, cu o mână ridicată spre Christian, încercând să-l convingă să se îndepărteze de tatăl lui.

Sanger și-a scos arma și o îndrepta spre tata. La dracu'.

Tata și-a îndreptat și el arma. Stai jos și pune-ți mâinile deasupra capului.

Shiver a tras.

Am văzut focul de armă. Capul lui Hank Sanger s-a smucit într-o parte și omul a căzut în genunchi. Christian a început să urle.

Tata l-a trântit la pământ. Christian a luat-o razna, îl lovea, îl zgâria, încerca să se elibereze și să se târască spre corpul tatălui lui mort.

Tata încerca să-l tragă deoparte. Urlete. De jos, cum era întins. Vrei să trăiești, întinde-te pe burtă și pune-ți mâinile pe cap. Încerca să-l țină departe de focurile de armă în timp ce privirea lui scana grădina și acoperișurile.

Peste drum, Shiver s-a uitat încă o dată la cadavrul lui Sanger și a fugit de la balustradă. Țeava puștii ei, când s-a ridicat, a lucit în soarele care apunea.

Tata a surprins sursa luminii, a apucat arma și a tras. Christian și-a acoperit urechile cu amândouă mâinile, a sărit în picioare și a năvălit în casă țipând. Shiver s-a pitit și a trecut de-a lungul balustradei până la scări.

Christian a dat buzna în dormitor, pe verandă, s-a cățarat pe balcon și a sărit pe iarbă. A aruncat o privire înapoi în casă, terifiat că tata l-ar fi putut împușca, fiind singurul martor al crimei lui. A gonit prin grădină, cu umbra săltându-i în urmă. S-a cățarat pe zid și a sărit pe alee, unde a luat-o la fugă.

Mă uitam înspăimântată la ecran. *Să nu crezi tot ce auzi. Ține minte asta, atunci când totul se duce dracului.*

Simțeam cum mă prăbușesc, cum privirea îmi tremura. Trep-tat, am început să realizez că Jesse mă trăgea spre el, că brațele lui mă țineau strâns și că eu plângeam.

Mi-am îngropat fața în umărul lui.

– Nu știai nimic din toate astea, nu-i așa?

– Nu. Este...

Vocea i s-a pierdut.

– Brutal. Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta.

Mi-am ridicat ochii spre el.

– De ce ai venit la Londra?

– Georgie.

– Tata știe că ea e aici?

– Nu. Știe că Jax a înscris-o la o școală cu internat condusă de călugărițele saleziene. Nu știa exact unde. Dar, când tu erai în Bangkok și am auzit-o pe Jax amintind de Londra, le-am pus cap la cap.

Pe ecranul computerului meu, imaginea din satelit dispăruse între timp. A reapărut Jax.

– După cum am zis, sunt foarte convingătoare.

Un zâmbet i-a alungit buzele.

– Pete Kongsangchai nu poate să mă refuze vreodată, și n-o s-o facă, oricât de mult încearcă el să susțină că iubește negoțul cu oase de dinozauri în locul jocului de-a spionii. Iar colonelul Chittiburong nu-și uită datoriile. Nimic nu se pierde, totul se transformă, asta e karma. Poate că e călugăr acum, dar Niram știe cine i-a deschis ușile.

– Dumnezeuule, am zis.

– Numele astea îți spun ceva?

Am dat din cap.

Jax arăta obosită și emoționată.

– Nu știu de ce Rio a vrut să-l omoare pe Hank. Poate de ciudă că avea o relație cu mine. Sau poate că era legat de șantajele ei. Nu știi cu cine se poate alia Rio sau pentru cât timp. Dar un lucru este sigur. I-a alimentat lui Christian credința că Phil Delaney i-a omorât tatăl și c-a încercat să-l omoare și pe el, doar ca s-o protejeze pe curva aia odioasă, Jakarta Rivera. Christian a avut doisprezece ani la dispoziție să se hrănească cu ideea asta. Ura lui e totală.

M-am uitat la Jesse.

– Mai e ceva. Christian o vrea pe Georgie pentru că e sora lui vitregă.

– Soră?

Și-a ridicat sprâncenele. Și pe el l-a copleșit confuzia.

– Despre asta era vorba?

A luat certificatul medical pe care-l găsisem în Jaguar. O mică escrocherie ca să obțină parcare gratuită. Însă explica multe.

Sindrom mielodisplazic. O condiție hematologică ce se caracterizează prin anemie severă și sângerări frecvente. Condiția domnului Sanger trebuie luată în considerare ca dizabilitate fizică.

Cu multă prudență, Jesse a zis:

– N-o să pună mâna pe ea. Nu poate.

În filmare, Jax avea o oboseală care trecea dincolo de cea fizică, de parcă știa că acela care urmărea clipul ajunsese la capăt, la sfârșitul poveștii și că nu avea să fie prea bucuros.

– Am dat greș cu multe lucruri în viața mea. Nu doar cu operațiunea Riverbend. Deci, a meritat? Să ne folosim de curvele lui Hank Sanger și Rio să întoarcem oamenii în avantajul nostru?

A râs amar.

– De ce crezi că am părăsit Agenția? Știu că tu nu m-ai iertat niciodată, dar, uneori, femeile au nevoie ca lucrurile să fie clare. Simplitatea e bună. Să duci lucrurile la bun sfârșit e o chestie bună. Chiar și fără supravegherea congresului.

Mă pișcam de puntea nasului, încercând să-mi alung lacrimile.

– N-ai fost de acord, știu. Ai obiectat la foarte multe în ultimii zece ani. Ca, de exemplu, de ce nu ți-am spus de Georgia atât de mult timp – chiar era nevoie să-mi distrug mariajul? Am dat-o în bară cu atât de multe lucruri în viața mea. Nu aveam nevoie și de asta.

Arăta de parcă se chinuia să-și păstreze calmul. Detașarea vi-cleană îi pierise de mult.

– E prea târziu acum, era prea târziu pentru noi doi chiar de atunci. N-am fi reușit niciodată. De asta nu ți-am spus. Erai divorțat doar de cât timp, câteva luni? Nu erai pregătit pentru așa ceva – pentru un copil, o nouă familie, o femeie ca mine.

Și-a dat capul pe spate, se lua în râs.

– Claritate, ții minte? Țsta e cadoul meu. Sunt a naibii și să nu uiți asta. Am făcut niște alegeri cu care trebuie să trăiesc. Te-am părăsit pe tine și m-am măritat cu Tim.

Și-a luat ochii din ecran.

– Un bărbat din Oklahoma și o fată din Texas, ar fi ieșit un dezastru. Dar trebuie să știi că tu ești alesul.

S-a uitat înapoi în ecran.

– Tim mi-a dat șansa unei vieți stabile, oricât de multe pricini i-ai găsi lui și branșei în care lucrează. Dar tu ești alesul. Tu ai fost dintotdeauna, Phil.

Am închis ochii. Când i-am deschis, ea era tot acolo, privind cu dorință și regret în zare, spunându-i vorbele acestea unui bărbat care n-o putea auzi.

Jesse mi-a atins brațul și a întins pașaportul care era în plic. Am văzut fotografia lui Georgie și numele.

Georgia Delaney.

Jax a ridicat o mână, de parcă ne binecuvânta.

– Adio.

Ecranul s-a făcut negru.

Timp de un minut foarte lung, am rămas tăcuți. Mâna lui Jesse se odihnea pe brațul meu. Simțeam că parcă îmi fusese pusă o povară cu care nu știam ce să fac. O roată pe care trebuia s-o învârt, s-o salvez pe Georgia și apoi să mă arunc mai departe să-l salvez pe tata.

– Jax vrea să o ducă pe Georgie în SUA, am zis.

– Evan?

– Lasă-mă să gândesc.

M-am uitat la ceas. Era zece dimineața. Am încercat să socolesc fusul orar de peste Pacific, dar n-am reușit.

– Cât e ceasul acasă?

– Două dimineața. Ev, ești bine?

Am închis ochii strâns, număram.

– Au trecut cincizeci și șase de ore de când Rio a sunat și a cerut clipurile. Mai rămân șaisprezece să-l găsesc pe tata.

O oră să ajung la Heathrow și să trec de check-in, unsprezece să ajung la Los Angeles, să-i predau dosarul Riverbend lui Rio, apoi să ajung la tata înainte să fie prea târziu. Nu-mi rămânea timp de pierdut.

– Cred că o să reușim. Christian nu știe că Rio e implicată în moartea tatălui lui. Ne putem folosi de asta.

Mi-am frecat mâna de față.

– O să aștept să sun la poliția din Londra și să dau o declarație despre ce s-a întâmplat în metrou până să plec spre California.

Am simțit un junghi.

– Știu că totul e un haos. Trebuie să mă predau mai devreme sau mai târziu.

Aș putea să-mi pierd licența de avocat. Să merg la închisoare.

Șaisprezece ore: nu uita de chestiunile astea în următoarele șaisprezece ore. Să dau de tata și să las totul să se aranjeze de la sine. Aș fi putut să mă descurc cu restul, atâta timp cât îl aduceam pe tata în siguranță, acasă. Am ridicat pașaportul pe care Jax îl băgase în plic.

– Dacă o să zbor cu pașaportul meu, nimeni n-o să-și pună întrebări de ce Georgie e cu mine. Același nume de familie, e bine.

Jesse mi-a luat pașaportul din mână, l-a așezat pe birou și mi-a luat mâinile într-ale lui. Am simțit cum povara rezistenței și negărilor mele îmi cădea de pe umeri. Mi-am lăsat capul în jos.

– Sora mea, am zis.

Bineînțeles. Vedeam în ea fata care urma să devină – neliniștită, dorind să zboare cât mai sus, și cât mai repede: îmi amintea de toți din familia mea. Îl vedeam pe fratele meu Brian și non-conformismul lui. Vedeam privirea curioasă a tatălui meu și încrederea lui ca de gheață.

O fetiță zămislită din războinici și spioni, din oameni periculoși și feroce. Și loiali și curajoși și mișto, uneori debordând de iubire și dorință, dificili și enervanți și tot restul.

Ani de zile mă tot întrebam de ce Jakarta Rivera îmi dădea târcoale, ca un malign înger păzitor. Și mă întrebam de ce tata nu se recăsătorise după ce el și mama divorțaseră. Niciodată nu aducea vorba măcar de femeile din viața lui.

Nici nu știam cum să asimilez toate astea. Cum să-i spun lui Georgie. Cum să dau ochii cu tata.

M-am uitat la Jesse.

– Tu știi? Tata ți-a zis?

Fața lui a rămas inexpressivă. Da. Confidențialitatea avocat-client.

– Ce să fac acum? am zis.

– Mergi acasă cu Georgie. Și adu-l acasă și pe tatăl tău.

– Nu cred c-ar trebui încă să-i spun ei.

– Mda. Lasă-l pe unul dintre părinții ei s-o facă.

Mi-am așezat fruntea pe pumnii lui, recunoscătoare pentru lumina plină de încredere de pe fața lui. Încă șaisprezece ore. Putem s-o duc la bun sfârșit. Pe urmă, aș fi putut să fac față liniștită tuturor consecințelor. Am dat drumul mâinilor lui, m-am ridicat, am scos flash drive-ul și mi-am închis computerul.

– O să-l găsesc, am zis.

Fiindcă nu a răspuns, i-am aruncat o privire.

– Te îndoiești de mine? am zis.

– Nici o clipă. Încerc să-mi dau seama cum să procedăm.

– Te gândești la ceva anume?

Avea acea privire în ochi, privirea aia pe care o iubeam, privirea de prădător. Mi-a întins documentul căruia Jax îi spunea poliță de asigurare. L-am citit puțin și mi-am ridicat tăios ochii.

– Haide. Să mergem, a zis el.

Când am ieșit din lift pe hol, PJ și Georgie stăteau gârboviți pe canapeaua din piele de pe hol. Fiecare avea în urechi o cască de la music player-ul lui Georgie, stăteau cu capetele plecate și apropiate și apăseau butoanele.

Am încercat să-i zâmbesc lui Georgie.

– Să plecăm de-aici.

PJ s-a îndreptat de spate.

– Foarte tare. Unde?

– La aeroport.

I-am întins mâna lui Georgie, voiam s-o strâng în brațe când îi spuneam că urma s-o scot din lumea ei.

– Mergem în California.

A făcut ochii mari.

– Nu glumești?

– Nu glumesc.

PJ a căscat gura.

– Sunt aici doar de trei ore.

Am dat din cap spre Jesse.

– Voi, băieți, puteți pleca. Venim chiar în urma voastră.

El a luat-o înainte și a deschis ușa.

– Uite, au lăsat un meniu sub ștergătoare.

PJ l-a urmat afară, în lumina rece a soarelui.

– Trei ore. E absurd.

A arătat către Jaguar.

– Cum se face că mie îmi blochează roțile, iar tu primești doar o amendă?

În prinsoarea mâinii mele, mâna lui Georgie se simțea subțirică, mică și puternică. Părea emoționată și speriată în același timp.

– Dar mama?

– Chiar acum vreau să verific.

Am pășit afară și am format numărul lui Jax. A intrat mesageria vocală. Am lăsat un mesaj vag, în ideea că cineva avea telefonul ei.

– Suntem bine. Sună când ai ocazia.

Georgie părea încordată. I-am luat telefonul, am înlocuit bateria și l-am aprins. Imediat a început să se audă bipuri de mesaje text și vocale. Foarte multe. Mă uitam la ea mirată cum s-a aplecat deasupra lui și a început să tasteze butoanele cu repeziciune.

– Ceva de la mama?

A scuturat din cap. Cât de delicat am putut, i-am luat telefonul din mână.

– Nu contactezi pe nimeni momentan.

Am dat din cap, zărindu-i privirea neîncrezătoare.

– Codul Negru.

Umerii i s-au lăsat împovărați, era dezamăgită, dar a încuviințat. Era limpede că avea încredere în mine, poate chiar din teamă. Mă luptam din greu să nu cedez nervos. Georgia, sora mea.

Căuta pe fața mea o privire care s-o liniștească.

– Mama e bine?

– Sper. Știe să aibă grijă de ea.

– Atunci unde e? De ce nu a sunat încă?

Inima mi s-a înmuiat de milă. Nu avea mamă. Nu avea școală. Îi interziceam să vorbească cu prietenii. Probabil simțea că-i smulsesem pământul de sub picioare.

– O să aflăm unde e. Dar, în primul rând, o să facem ce-și dorește ea, adică să plecăm de aici.

– Nu vreau să plec fără ea.

– Știu, scumpete.

Bărbia a început să-i tremure. I-am așezat brațul pe umeri, am condus-o spre mașină. Vocea îi era stinsă.

– Mama nu lucrează pentru un ONG, de fapt, nu-i așa?

Oh, Jax. Curve Fără Limite.

– Nu.

– E spion, nu-i așa?

– De ce crezi asta?

– Știi cum e chestia aia. Când părinții îți spun lucruri care n-au nici un sens, dar apoi le pui cap la cap când crești. Ca și cum s-ar ascunde de tine.

– Știu, puștoaico, am zis. Știu cum e.

Am lăsat XK8-ul parcat afară, în fața terminalului la aeroport. PJ a luat bagajele pe care le-au recuperat din mașina lor închiriată, îndoită și bușită, le-a pus într-un cărucior de bagaje și îl împingea spre clădire.

– Nici măcar pește și cartofi prăjiți, a zis el. Nu pot să cred.

Personalului companiei aeriene nu i s-a părut nimic suspect când a ajuns grupul nostru, arătând ca vai și-amar. Erau bucuroși să accepte cardul de serviciu Jesse și să ia plata din contul firmei Sanchez Marks. Aveam să înapoiem banii curând, dar acum ne feream să apară pe vreun ecran Amex numele de Blackburn sau Delaney cumpărând bilete de călătorie peste ocean. Agentă de la check-in nu s-a uitat de două ori când a luat pașaportul meu sau pe-al lui Georgie. Jesse o ținea ocupată pe agentă, aranjând cu ea accesul pentru persoane cu handicap în avion.

În mall-ul strident din terminal, i-am cumpărat lui Georgie alte haine pe lângă cele pe care le avea în rucsac. Jesse mi-a luat computerul și s-a dus în zona unde exista conexiune la internet. Am lăsat-o pe Georgie cu PJ într-un magazin de muzică. El era obosit și iritat, dar avea înțelegerea de a sta aproape de un copil pierdut și singur.

După ce toți s-au îndepărtat, m-am așezat și am sunat-o pe sora Cillian.

– E totul în regulă la școală? am zis eu.

– E bine, în afară de alarma falsă de incendiu care a adus pompierii și poliția. Știi cumva ceva legat de asta?

– Aveți grijă la străini.

– Întotdeauna am.

Nu știam cum s-o întreb de Jax.

– Altceva?

– Poarta din spate a fost deschisă. E vreun motiv pentru care dumneavoastră și doamna Rivera ați plecat pe acolo, și nu prin față, unde era taxiul?

Dumneavoastră și doamna Rivera. Deci Jax nu era acolo. Nici corpul ei.

Vocea călugăriței era aridă.

– Sper ca doamna Rivera să-și revină din accidentul de mașină și să aibă împreună cu Georgia o vacanță minunată.

– Da, soră.

Am închis, dându-mi seama că mâna îmi tremura.

Deasupra capului meu era un televizor pornit pe canalul de știri. Am văzut Oxford Circus, autobuzul supraetajat și burtiera roșie a canalului: incident de securitate. Reporterul descria scena în amănunt. În Los Angeles, reporterul ar fi fost într-un elicopter, speculând c-ar fi fost un autocar plin de staruri porno sau pușcăriași evadați sau chiar ambele, și că purtau uniforme de majorete. Dar reporterul ăsta putea să spună „Stația Centrală de metrou“ și „două cuburi de zahăr în ceai“ și „oh, Dumnezeuule, mi-am dat foc pantalonilor“ pe același ton sec.

Buza de sus mi-a amorțit. Paisprezece ore, aș fi putut să reușesc.

Am urcat primii în avion. Georgie și PJ se uitau atenți la Jesse când a fost transferat pe scaunul cu roțile al avionului, ca o păpușă ridicată cu macaraua, instalată apoi pe culoarul avionului. Angajatul de la Heathrow i-a întins mâna și nici n-a apucat să rostească „Ajutor“ că Jesse i-a și zis „Mă descurc, mulțumesc“. Georgie s-a retras după PJ, holbându-se din spatele lui, ca și cum nu voia s-o vadă cineva că ia parte la acest eveniment.

În avion, Jesse s-a urcat pe scaun. După ce m-am așezat lângă el, mi-a întins o foaie de hârtie pe care scrisese ceva.

– Am făcut rost de asta online în terminal.

Sindromul mielodisplazic. Tulburare a măduvei spinării, poate deveni leucemie acută mielogenă.

Simptomatologie: anemie, oboseală, angină pectorală, fiori, infecții, sângerări. Mortalitate de 60% din sângerări sau infecții. Terapie: antibiotice, hormoni de creștere (eritropoietină pentru stimularea celulelor roșii). Nu există medicamente pentru tratarea bolii, *doar transplantul de măduvă*.

Georgie stătea în partea opusă a culoarului, lângă PJ. Am coborât vocea.

– Sangerii cred că ea îi poate da măduvă.

Cu toată oboseala mea extremă, tremurul și durerea de ceafă, gândul îmi dădea grețuri.

– Presupun că n-o să creadă dacă le spunem că norocul li s-a terminat, am zis.

Nu. O voiau. Și, chiar dacă aflaseră că nu era sora vitregă a lui Christian, tot o voiau. Răzbunarea sângelui trebuia dusă până la capăt, într-un fel sau altul.

Jesse și-a scos telefonul.

– Ești sigură că vrei să facem asta?

– Da.

A sunat. Soarele nu răsărise în California, dar asta nu conta. Cât timp l-am ascultat, am scos documentele pe care Christian Sanger le lăsase în Jaguarul închiriat. Era un client cinstit, și-a dat numărul cardului, numele și adresa, asigurându-se astfel că va putea merge câțiva kilometri în plus cu o mașină premium închiriată.

Își dăduse și numărul de acasă și cel de mobil, amândouă în Los Angeles.

Mi-am scris numărul lui Rio pe încheietură, dar nu voiam să-i las mesaj. Am sunat pe telefonul de la birou. În jurul meu, ceilalți pasageri urcau la bord, scurgându-se pe culoar cu bagajele și lovindu-se de scaune în drumul lor. De partea cealaltă a culoarului, PJ și Georgie cercetau lista de filme a avionului.

A sunat telefonul. A răspuns o femeie, părea supărată, dar trează.

– Da?

– Dă-mi-o pe Rio Sanger.

Câteva clipe mai târziu, s-a auzit o voce.

– Rio.

Vocea ușuratică, aspră, groasă, fierbinte, odioasă părea ca un râu murdar care curgea sinuos pe lângă o vegetație luxuriantă, cu încrederea că putea să înece pe oricine.

– Am dosarul Riverbend. Christian și Shiver n-au pus mâna pe el.

S-a lăsat o tăcere lungă, iar când a vorbit din nou, vocea era metalică.

– Bravo ție. Dar n-am zis că trebuie să faci rost de el. Am zis că ai șaptezeci și două de ore să mi-l aduci. Nu ești nici măcar aproape de așa ceva.

– Shiver e moartă. Christian e rănit. M-ai tras pe sfoară de la început, încercând să furi informația. Ce zici de asta?

Tăcere din nou.

– Nu primești nimic până nu-mi spui unde e tata.

– Asta n-o să...

– Ba *exact* asta o să se întâmple.

Am coborât vocea.

– Nu vrei să-mi răspunzi? Îți dau răgaz să te gândești la asta.

– Tu? *Tu*? Cu cine crezi că vorbești?

– O să revin cu un telefon.

Am închis. Inima îmi galopa în piept. Jesse m-a luat de mână.

– Te-ai descurcat bine, a zis.

Am închis telefonul.

– Trebuie să fac duș. S-ar putea să am nevoie de o altă piele.

M-a strâns tare de mână. Mi-am rezemat capul de tetieră.

După o clipă, a zis:

– Ceva nu-mi dă pace. Rio nu e de origine americană. Cum a devenit cetățean?

– Hank Sanger? S-a măritat cu el?

Nu, am realizat. Jax spusese că trăiau în concubinaj.

– Dar operează în sudul Californiei fără nici o problemă. Nimeni nu e pe capul ei. M-am uitat la el.

– Ce știi despre relația ei cu guvernul SUA?

– Ce mi-au zis Tim și Jax. A vândut informații agențiilor secrete din SUA. Și are multe informații murdare despre mulți oameni.

– Deci are și contacte și informații compromițătoare despre cei la putere. Nu crezi?

– La dracu'. Are protecție.

Am închis ochii și mi-am trecut degetele peste frunte. Nu mai aveam ce face acum.

Mi-a ținut mâna.

– Ce ai vrea să fac?

Roagă-te. Să îl scot pe tata în siguranță. Dă-mi un bax de băutură și așază toate sticlele în rând în fața mea pentru următoarele unsprezece ore.

N-am zis nimic. Nu am clintit. Îmi simțeam mâna într-a mea.

De când dispăruse tata, și cu mult timp înainte de asta, de când cu evenimentele oribile care mă făcuseră să pierd copilul, aveam senzația că lumea mea se destramă. Și așa era – ca și cum cineva mi-ar fi tăiat craca de sub picioare. Dar nu aveam de gând să cad.

Jesse era lângă mine să mă prindă.

M-am întors spre el. Am văzut în ochii lui albaștri îngrijorarea, hotărârea, îndârjirea de a ne trage pe amândoi la lumină chiar dacă ar fi trebuit să lupte pentru asta sau să se târască sau să sângereze. Ce aveam nevoie să facă el acum?

– Lasă-mă să fiu soția ta, i-am zis.

Mi-a tras o privire.

– Țsta era și planul când ți-am cumpărat inelul.

– Weekendul ăsta.

I s-au mărit ochii și a văzut că vorbeam serios.

– La bine și la rău. Până la moarte. Sâmbăta asta.

– Da.

Îmi susținea privirea, de parcă aștepta să explodez sau piticul meu de pe creier să iasă sărind.

– Phil o să te conducă la altar, a zis el.

– La dracu', da.

A zâmbit.

– Tocmai ne-am scris jurămintele.

O secundă, a părut ostenit. Apoi a devenit serios.

– Mă înscriu la experimentul clinic.

L-am strâns de mână. Părea la pământ de oboseală, și nu din cauza decalajului de fus orar. Am simțit o durere în piept. Știam ce risc își asuma îndrăznind să-și pună speranța în ceva ce putea o fi dezamăgire totală.

– Nu zici nimic, a observat el.

– Nu am nevoie să faci asta. Știi, da? Nu o face pentru mine, pentru că nu contează.

– Nu o fac. Vreau foarte tare, al naibii de tare.

Nu plânge. Terminasem cu plânsul, oricât de dificilă ar fi fost situația. L-am strâns și mai tare de mână.

– Poate că n-o să ajute, a zis el. Dar, chiar și așa, merită, pentru șansa de a alerga pe dealuri cu copiii noștri.

Oh, nu-mi vine să cred că tocmai ai zis asta. Am scuturat din cap.

– Ce? a întrebat.

Mi-a dus mâna la ochi.

– Urăsc când faci asta.

– Ce?

– Când zici ceva curajos și foarte profund.

S-a uitat în partea cealaltă a culoarului la fratele lui.

– Nu erai mai devreme, când PJ a zis că sunt Lucifer.

Oamenii continuau să se înghesuie printre noi. Avionul se umplea, stewardesele îi dirijau pe lângă noi. El părea perplex.

– Ev, credeam că o să te bucuri. Niciodată să nu zici niciodată. Cât timp respiri, trebuie să cauți o nouă șansă, o nouă soluție de a rezolva problema. Tu m-ai învățat asta.

Iar el mă învățase despre pierdere. Cât de aproape ești de a pierde, cât de repede se pot schimba lucrurile – cum tragedia e întotdeauna aici, la un centimetru distanță de a te înșfăca. Îl transformase într-un om pragmatic și cinic. Dar îl ajutase, de asemenea, să găsească sens în haos: ține-i aproape pe cei pe care-i iubești. Fă ceea ce contează. Nu pierde timpul.

– Dacă nu merge, am zis.

– Asta-i viața.

Doar că nu e tot timpul așa. Uneori, urmează moartea.

Soarele m-a izbit în ochi. Norii pluteau pe deasupra capului, rozalii, pe cerul Californiei care se însenina după o furtună. O paradă întreagă de mașini americane și camioane trecea, farurile se reflectau pe șoseaua umedă în lumina după-amiezii. Aerul dulceag, izul ușor și gustul smog-ului, simplul fapt că mașinile mergeau pe partea dreaptă a drumului, le simțeam deopotrivă uimitoare, străine și familiare. După șaizeci și nouă de ore și jumătate de când decolasem de pe malul ăsta, mă întorceam cu o soră lângă mine, un mandat de arestare care-mi atârna ca sabia lui Damocles deasupra capului și doar câteva fire de nisip în clepsidră.

Când am pășit din lift în foaietul de la Crescendo Ltd, doamna bisericoasă din spatele ghișeului și-a ridicat privirea surprinsă. Purta un turban de un verde țipător și o cruce la gât mai mare decât cea a surorii Cillian. Din boxe se auzea *Start Me Up*.

S-a încruntat, uitându-se la părul meu, la lentilele de contact și la ochelarii mei, la pantalonii mei moderni și murdari care aveau o pată mare, neagră pe ei, jeg pe care-l adunasem alunecând pe balustrada scării rulante din stația de metrou de pe strada Bond. Fruntea i s-a încrețit, de parcă ne aflam în locul nepotrivit. Un copil londonez, un fost pușcăriaș, un vagabond în scaun cu roțile și eu, Chrissie Hynde.

– Noi suntem The Pretenders, am zis. Kani Tanaka ne așteaptă.

A ridicat telefonul. Un minut mai târziu, Manga-Barbie a apărut după ușa din sticlă și părea agitată. I-am zâmbit.

– Avem nevoie de expertiza ta pentru următoarele cincisprezece minute, am zis.

Ne-a condus înapoi în arhivă. Georgie privea pe geam spre munții din Santa Monica, purtându-se de parcă numai ce pășise pe suprafața planetei Jupiter.

– Se poate vedea semnul de la Hollywood? a întrebat ea.

Kani a ezitat, poate când a auzit accentul englezesc al fetei birasiale. Majoritatea americanilor nu se așteaptă ca fetele de culoare să vorbească precum personajele din Narnia. I-a oferit lui Georgia un suc și a lăsat-o să se uite la film pe unul dintre ecranele lor de cinema.

Mi-am scos laptopul.

– Când am fost aici ultima oară, mi-ai explicat că tu manevrezi remasterarea înregistrărilor rare.

– Așa e.

Își rodea o unghie.

– Despre ce e vorba?

– Conservarea dovezilor unei crime, a zis Jesse. Și faptul că dumneata ai turnat-o pe domnișoara Delaney când a vizitat arhiva mai devreme.

Am zis:

– După ce am ieșit din seif, ai sunat pe cineva. M-au prins din urmă mai târziu, la zece mii de kilometri depărtare, și m-au bătut de mi-a sunat apa-n cap.

Ea a înlemnit.

– N-am știut...

S-a uitat la fața lui Jesse, la buza spartă și tăietura de pe frunte.

El i-a zâmbit.

– N-am fost eu. Eu sunt doar avocatul domnișoarei Delaney.

Ea a încremenit și mai mult.

Mi s-a deschis laptopul.

– Vrem să copiezi un dosar și să-l pui pe un disk. Și e parțial încriptat.

Ea a zis că, deși dosarul original era parțial încriptat, o dată ce-l încărca pe computerul meu, ar fi trebuit să reușească să găsească o cale de a-l copia. Avea să-l treacă printr-un program antivirus, dar un transfer simplu dintr-un loc de depozitare în altul nu trebuia să fie o problemă. Și, chiar dacă era, partea de fișier pe care plănuiam să i-o dăm lui Rio fusese deja decriptată.

Jesse i-a întins cartea lui de vizită și informațiile firmei pentru eliberarea chitanței. I-a luat cincisprezece minute. După ce a terminat, mi-a întins două flash drive-uri. I-am dat lui Jesse laptopul meu, am atârnat unul dintre flash drive-uri pe lanțul de la gât și i-am dat lui Kani cheia de la cutia de valori.

– Trebuie să accesez cutia.

Am așezat al doilea flash drive în seif și m-am uitat la ceas. Mai aveam doar o oră și patruzeci și cinci de minute.

– Ești sigură că ești pregătită pentru asta? a zis Jesse.

– Da.

Am strigat-o pe Georgie. Când a venit lângă mine, am zis:

– Trebuie să mă duc undeva pentru un timp. Vreau să rămân cu PJ. OK?

Fața ei părea să spună că asta nu era parte din înțelegerea noastră. Nu se potrivea cu regulile Codului Negru. Din nou m-a lovit, și mai tare de data asta: ce aveam să fac cu ea? Nu puteam s-o țin legată de mine zi și noapte până apărea Jax. Nu puteam s-o las pe cont propriu sau s-o trimit înapoi la Londra. Și totuși, nu voiam s-o las să-mi scape din vedere, și simțeam că parcă eram pe punctul de a-mi încălca promisiunea față de ea.

Dar, una peste alta, lucrurile stăteau așa: dacă nu aveam să-i opresc pe Sangeri, ea nu va putea fi niciodată în siguranță. Singurul mod de a o proteja era să-i fac să nu-și mai dorească să ajungă la ea. Și singurul mod prin care puteam face asta era să ies în nebunia din Los Angeles și să dau cu zarul.

– Știu că e greu. Dar ai încredere în mine, Georgie.

Își strângea buzele. O clipă, am crezut că era pe punctul s-o apuce pandaliile. Apoi s-a înmuiat.

– Te întorci, da? a zis.

– Absolut.

I-am zis lui PJ:

– Starbucks. Așteaptă cu ea acolo. Niciunde altundeva.

El a aprobat din cap.

– Am înțeles.

Am luat-o în brațe pe Georgie. Era caldă și s-a prăbușit cu totul în brațele mele.

– Ne vedem curând.

Și-a apăsât capul de mine.

– Grăbește-te.

Jesse și cu mine am luat liftul să coborâm. El a mai luat două aspirine, mi-a întins sticla cu apă și eu am dat pe gât încă un No-Doz.

– Mi-aș fi dorit să nu se ajungă aici, a zis el.

– Era inevitabil să se ajungă aici. Nu există cale de ocoliș decât dacă aleg să fug în Tahiti și să-mi trăiesc viața cu o identitate falsă, să-i las pe tata și pe Georgie și pe tine, să-i abandonez pe toți.

M-am mai uitat o dată la ceas.

– Ne sincronizăm?

Un zâmbet întunecat i-a apărut pe față.

– Te las cu Jax două zile și te întorci cu abilități de spion.

– Să sperăm că funcționează.

Am ieșit pe holul care avea ecou. Telefonul meu thailandez nu mergea în SUA, așa că Jesse mi l-a dat pe al lui. Am găsit bucata de hârtie cu numerele de telefon ale lui Christian Sanger. Lumina soarelui se răspândea pe hol, conturând în auriu sticla ferestrelor, lustruind podeaua din marmură. M-am uitat pentru o ultimă oară la Jesse, am văzut încrederea lui în mine și am tastat.

– Elysium Concierge, a răspuns o femeie.

– Evan Delaney o caută pe Rio Sanger. Dă-mi-o la telefon.

Oamenii se perindau pe lângă noi, vorbele și râsetele lor se ridicau în ecouri până la tavan. Simțeam cum NoDoz-ul își făcea efectul, fiorii îmi zgândăreau sistemul nervos.

S-a auzit deodată vocea lui Rio, înceată și suspicioasă, ca o limbă umedă și slinoasă care aluneca pe pielea mea.

– Ți-am dat un număr pe care să mă suni. Folosește-l pe ăla, nu linia asta.

– Am dosarul. Ți-l dau la schimb pentru tatăl meu. O facem acum.

– Ești foarte nepoliticoasă.

– Totuși, dosarul are o problemă.

– Deci nu-i place ce-a aflat despre tăticul ei. Ce păcat.

Jesse mă urmărea. Am dat din cap spre el. Era exact cum mă așteptam: Rio nu știa de filmarea din satelitul NSA. Știa doar de camera ascunsă din casa lui Hank. Era bine. Putea să meargă.

– Am făcut pe dracu-n patru și-am mers în jurul lumii să fac rost de dosarul Riverbend. Am făcut rost de tot ce se putea, dar mai e o bucată lipsă pe care n-o pot obține.

– Nu asta a fost înțelegerea noastră.

– Nu mă ascuți. E o bucată pe care n-o pot obține, pentru că tu ai cheia care duce la ea, am zis. Îți dau filmarea cu moartea lui Hank. Dar, dacă vrei bani, trebuie să-mi spui unde e tata.

Se simțea, la celălalt capăt, o tăcere neliniștită. Țsta era punctul culminant. Ascultam, sperând s-o aud deconcertată.

– Nu ți-a spus Christian asta? Oh, stai – nu putea. Era prea ocupat încercând să răpească o fetiță. Eh, răpirea fetei era o diversiune interesantă, dar știi ce vrei tu de fapt. Aș vrea să-i împart cu tine, dar nu pot. Pentru că eu nu știu unde e tata. Numai tu știi.

– Nu mai vorbi în ghicitori.

– Ultima bucată din dosarul Riverbend este încriptată. Și asta este bucata care-ți spune unde se află obligațiunile la purtător. Dacă vrei să pui mâna pe bani, ai nevoie de cheia de decriptare.

Acum, speram să vorbesc într-o limbă pe care o înțelegea.

– Banii, am zis eu, teancul privat al lui Jax Rivera pentru șantaj.

Jesse se uita la mine, își freca palma de picior de parcă îl durea. Nu mai făcusem niciodată ce făceam acum. Figura lui îmi spunea *mergi până la capăt, fetiço*.

– Rio, știu că n-ai avut de gând niciodată să-mi spui unde e tata. Voi ai să furi dosarul Riverbend și să-l lași să moară. Dar îți spun că, dacă el moare, tu ai belit-o.

– Cred că tu nu înțelegi. Eu am așii în mână.

– Atunci așa facem. Ultima piesă de puzzle e o cheie de criptare Tip Unu. Și motivul pentru care nu ți-o pot da e că se află la tata.

– Ce?

– Cheia de criptare e alcătuită din două numere – un algoritm și un marcaj. Tata are primul număr gravat pe inelul lui de la Academia Navală. Pe al doilea, îl are memorat, am zis. Ceea ce înseamnă că trebuie să faci rost de numerele astea de la el. Acum. Cât mai e în viață.

S-a așternut o liniște lungă în care se coagula furia.

– Minți.

– Nu.

– Dovedește.

– N-avem timp de jocul ăsta. Rio... am răsuflat exasperată. Știi bine că am dosarul. Hank o împușcă pe Jax. Tata îl împușcă pe Hank. Fetița pe care Hank o are cu Jax a fost trimisă la o școală cu internat din Anglia. Jax a încriptat toată informația ca nimeni să nu o poată accesa decât dacă vrea ea. Tata e singura persoană care are cheia de decriptare pentru că a fost implicat în operațiunea Riverbend.

A amuțit. Procesa, sper. Fără efort, mi-am prefăcut vocea în disperare.

– Îți dau dosarul. Spune-mi unde să ți-l aduc. Uită-te la clipuri să te convingi. O să-l vezi pe tata purtând inelul ăsta. Nu-l scoate niciodată. Și-a aruncat verigheta după ce-a divorțat de mama, dar inelul de la Academie o să-l poarte pe deget până-n mormânt.

Am pășit încet spre ieșire. Inima îmi bubuia într-un ritm sacadat. Trebuia să înghită momeala. Nu mai aveam altă soluție și nici timp.

– Mă întâlnesc cu tine, am zis.

– N-o să faci asta. O să lași dosarul unde-ți spun eu.

Jesse a făcut pași spre mine, fără să spună nimic, privindu-mi reacțiile.

– Am nevoie de o garanție că, dacă îți las dosarul, îl eliberezi pe tata.

– Nu primești nimic. Faci cum spun.

Am mers pe după colțul care dădea în foaiierul cu marmură și apoi în stradă. Ușile automate s-au deschis și au lăsat să intre aerul răcoros și vâjâitul traficului. Camioneta lui Jesse era parcată în fața clădirii.

O mașină de poliție albă cu negru era parcată în spatele ei. Lily Rodriguez stătea rezemată de ea. S-a îndreptat de spate când ne-a văzut și a pornit rânjind să traverseze piața, însoțită de doi polițiști în uniformă.

Am înghețat pe loc.

– Oh, Doamne.

Vocea lui Rio a devenit tăioasă.

– Ce mai e acum?

Am făcut un pas în spate.

– Jesse...

– Nu fugi.

Mi-a pus o mână pe braț.

– Nici să nu-ți treacă prin cap.

Lily se apropia, clătinând din cap când m-a văzut brunetă și cu hainele murdare și lucioase. Și-a scos insigna de șerif.

– Rio, am zis. Dosarul e la Crescendo Limited în Century City. Cutia 357.

Am lăsat telefonul să cadă în mâna lui Jesse.

Lily a scos cătușele.

– Kathleen Evan Delaney? Ești arestată.

Lily mi-a pus mâna pe cap și m-a băgat în mașina de la Departamentul Șerifului, nemarcată, cu grijă să nu mă lovesc când intram pe bancheta din spate. M-am așezat, conștientă că toți ochii erau ațintiți asupra mea, trecătorii și câteva mii de angajați ai birourilor din zgârie-norii din preajmă. M-a încătușat de un inel în podea, a trântit ușa și s-a întors să dea mâna cu polițiștii.

– Vă mulțumesc că m-ați lăsat să fac eu arestarea. Și pentru acoperire.

I-a aruncat o privire lui Jesse și a zis:

– Știi unde o poți găsi.

Mă holbam la el, gura mi-era uscată. El nu spunea nimic. Nu trebuia să mă cert cu Lily. Nu trebuia nici să ies pe cauțiune. Sau să evadez.

S-a așezat la volan și am ieșit din parcare. Nervii mei clocoteau.

S-a uitat la mine în oglinda retrovizoare, tunsoarea ei pixie strălucea în lumină.

– Ești un desperado dat naibii. Transformare extremă, o ade-vărată fugară.

A întors pe Olympic Boulevard, a condus în cerc și a parcat pe o stradă lăturalnică având vedere spre clădirea Crescendo. A oprit motorul, s-a întors și mi-a desfăcut cătușele din inelul din podea.

– Dacă nu iese, o să am bebele, mi-a zis.

– E viața tatei la mijloc.

Am întins mâinile spre ea.

– Te rog.

A stat un moment pe gânduri.

– Păi, având în vedere că ai căzut de acord să te predai și cooperezi în investigația răpirii...

Mi-a desfăcut cătușele.

– Nu mă face să regret.

Am urcat pe locul din față.

– Dacă funcționează, Rio o să apară în curând aici, cu o grabă de zici că arde.

Lily mi-a turnat o cană de cafea dintr-un termos. Am băut-o în patru secunde.

– Dependență de cafea? a întrebat.

Urechile îmi țiuiau, oasele îmi scârțâiau, părul mi se zbârlea. Mai aveam nevoie de o cană. Aveam nevoie să mă bage în șocuri electrice.

– Nu pot să te condamn pentru ce-ai făcut, știi, a zis.

– Sper la puțină înțelegere.

– *Chica*, o faci pentru tatăl tău, crezi că nu te înțeleg? Dar acuzarea nu e în mâinile mele. Procurorul o să ia decizia asta. Și știi că există un mandat federal. Părăsirea ilegală a țării.

– Mda.

Era suficient de rău. N-am mai pomenit și faptul că Jax îmi făcuse rost de un pașaport fals. Ne uitam la traficul de pe bulevard. Nu mai vedeam camioneta lui Jesse. Ajunsese departe pe Century Park East și aștepta.

– Ce altceva ai mai descoperit în investigația ta? am zis. Vânătorul de recompense – i-ai localizat apelurile?

– Facem progrese. Apropo de asta.

Și-a scos telefonul și a sunat la Departament să afle dacă exista vreo noutate. Soarele aluneca între doi zgârie-nori și o rază de lumină se profila pe șosea. M-am uitat din nou la ceas.

Ea a închis.

– O să revină ei cu un telefon într-o oră. Și dacă te tot uiți la ceas nu înseamnă că lucrurile o să se întâmple mai repede.

– Tata nu mai are mult timp.

I-am întins cana de cafea.

– *Uno mas*. Repede.

În timp ce turna, mi-am rotit privirea pe stradă spre Starbucks-ul aglomerat din holul clădirii Jenkins & Strachan. PJ și Georgie erau

la masă înăuntru. Nu avusesem timp să-i trimit la unul dintre marile posturi internaționale de știri, așa că acum erau înconjurați de firmele cele mai mari de avocatură din Los Angeles. Să încerce careva ceva. „Te dau în judecată“ bate oricând „E o știre în exclusivitate“.

Cincisprezece minute mai târziu după ceasul meu, Mercedes-ul negru a apărut pe stradă și s-a oprit în fața clădirii Crescendo. O femeie a ieșit. A pornit cu pași apăsați spre intrare, privind spre zgârie-nori.

Lily s-a îndreptat de spate.

– Ea e?

Avea părul negru prins într-un coc. Purta o blană de samur care-i atârna la spate ca un tăiș, pantaloni cu imprimeuri de șarpe mulați pe corp. Cizmele aveau tocuri atât de înalte și subțiri, că putea să facă traheotomie cu ele. S-a strecurat prin uși în clădire.

– Ea e, am zis.

A pus mâna pe telefon.

– Blackburn, e aici.

Ascultă.

– Am înțeles.

A închis.

– Cât crezi?

– Cinci minute, zece maximum, am zis.

I-a luat douăsprezece. Rio a dat buzna afară din clădire și a sărit în Mercedes. A dispărut în viteză după curbă.

Lily a pornit motorul și l-a sunat pe Jesse.

– Ne îndreptăm spre tine.

A ascultat și a închis.

– E pe urmele ei.

Am virat pe Century Park East. Ceva mai departe, pe stradă, am văzut Mercedesul și camioneta care intra în trafic la cincizeci de metri în spatele ei.

Un autocamion maro a trecut în viteză pe lângă noi. Șoferul a claxonat și ne-a făcut semn să tragem pe dreapta. Am căscat ochii la el. A trecut de noi în goană, mergând țintă spre camionetă, a întors în fața lui Jesse, a frânat și l-a forțat să oprească.

– Oh, Dumnezeuule, am zis.

Era Drew Farelli. Lily mergea mai departe pe bulevard. Drew a țâșnit din mașină și a fugit la fereastra camionetei. Obrajii lui bucălați erau îmbujorați. Jesse a lăsat geamul jos și a scos mâinile. Noi am trecut de ei și am mers mai departe.

– Ce dracu' caută ăsta aici? am zis.

– A ajuns târziu.

Lily mi-a aruncat mie telefonul.

– Spune-i lui Jesse să se calmeze.

– Despre ce vorbești?

M-am întors spre ea.

– L-ai sunat pe Farelli?

– Da. Am făcut legătura cu biroul procurorului.

Am simțit cum toate speranțele mele se duceau naibii.

– Lily, dacă sună la FBI și le cere să mă rețină?

– Stai calmă. E o chestiune de sincronizare, nu de trădare.

Toată lumea o să afle că ești aici, în cele din urmă. N-o să ajungi în Programul de Protecție a Martorilor. Mai mult, ce crezi, că Farelli o să pună FBI-ul să mi te fure? Eu te-am prins prima. Ești prizonierul *meu*.

M-am uitat în spate. Farelli stătea lângă camionetă, certându-se cu Jesse.

Lily a ridicat vocea.

– Mai mult, Farelli și Nicholas Gray mi-au pus nervii în piuneze. Susțineau că răpirea e o înscenare, dar încercau să stoarcă informații de la mine. Asta e șansa noastră să le arătăm că avem dreptate, a zis ea. Gray simțea că l-a prins pe Dumnezeu de picior când a aflat că un agent federal a fost ucis, lasă-mă să-i scot ochii cu faptul că Davies era un nenorocit de vânător de recompense.

– Lily, trebuia să-mi spui.

– Nu pot să fac eu totul. L.A.-ul e jurisdicția lui Farelli. Dacă avem nevoie, poate să facă în așa fel încât Gray și FBI-ul să te lase în pace pentru următoarele ore, cel puțin. Asta o să facă.

A clătinat din cap.

– Ai fugit prea departe. Nu e o operațiune de salvare pe care s-o faci de unul singur.

– Bine.

M-am lăsat să alunec pe scaun. Mercedesul se strecura prin trafic un sfert de cvartal mai sus.

În zece minute, am intrat pe Autostrada 405, îndreptându-ne spre nord. Mașina lui Lily avea un motor zgomotos și conducea cu muzică rock pe fundal. Mercedesul plutea pe autostradă la două sute de metri în fața noastră. Norii și razele de lumină alunecau peste mine, iar soarele se arcuia deasupra bolții ca o stea căzătoare.

Am auzit-o pe Lily vorbind la telefon și m-am ridicat pe scaun.

Mi-a aruncat o privire și a închis.

– Ești în viață? Era Departamentul la telefon. Apelul pe care l-a primit vânătorul de recompense din Santa Barbara duminică venea de la un telefon public din afara restaurantului Windcatchers. Nu e de mare ajutor.

Mi-am frecat mâinile de față.

– Dă muzica mai tare. Trebuie să dau din cap. Cu forță.

M-am uitat în jur și m-am dezmeticit.

– O, nu.

În față, un pod suspendat se înălța în amiază, ca un dragon verde care se curba peste apa dinaintea noastră. Eram în San Pedro, ne îndreptam spre port.

– L-a închis undeva în docuri, am zis.

– Așa se pare.

Vocea îi era tensionată.

– N-are de ce să se ducă pe Terminal Island.

Am clipit apăsât. Vălătuci de nori pluteau grei, vineții și portocalii peste soarele care se cufunda. Ne apropiam de pod și vedeam Mercedesul negru tot la vreo două sute de metri distanță.

– Unde e Jesse? am întrebat.

– În spate. Sună-l.

I-am luat telefonul.

– Vezi?

– Știu, a zis el.

San Pedro adăpostea portul Los Angeles-ului. Erau cele mai aglomerate docuri din țară. Podul s-a ridicat foarte mult, stâlpii lui de culoarea mazării străpungeau cerul. Cablurile de suspensie se întindeau în dreapta mea. Echipaje uriașe blocau drumul. Dedesubt, mult mai departe, vedeam frânturi de apă care luceau și un cargou imens care scotea aburi de sub pod.

Portul era masiv. Era o metropolă de containere cu încărcături, camioane, linii de rezervă de cale ferată și vapoare – vapoare de

croazieră, containere de nave, o fregată navală. Macarale stăteau alinate pe docuri, bestii de metal care se înălțau mai sus decât platforma podului. Dincolo de el, am văzut întinderi enorme de încărcături: o savană de containere, fiecare de mărimea unui vagon de marfă, puse unul peste altul câte două, câte trei sau cinci, împrăștiate kilometri întregi. Rio avea un singur motiv să vină aici și gândul acesta îmi dădea amețeli.

– Nu o pierde, Lily. Dacă ne scapă, n-o să-l găsim la timp.

– Îi stăm pe urme cu două vehicule. Și nu-ți face griji, pot să contactez autoritățile portuare să verifice containerele.

Toate? Am aruncat o privire peste marea de cutii de metal albastre, roșii și verzi. Zeci, poate sute de mii.

– Nici o șansă, am zis.

– Faptul că dă târcoale pe aici înseamnă că el e prin preajmă.

– Sigur.

Îmi frecam mâinile de picioare.

– Dar dacă o pierdem și ajunge la el înainte s-o găsim... dacă află că am tras-o pe sfoară, ar putea să-l omoare.

Eram la capătul cel mai îndepărtat al podului. Camioneta a apărut în peisaj. Jesse s-a uitat la noi, Lily a dat din cap să meargă înainte, iar el a accelerat. Drew Farelli și-a dus telefonul la ureche și mi-a făcut semn să fac la fel.

Părea mult mai calm.

– Îmi retrag cuvintele, Ev. Se pare că e pe bune.

– Nu putem s-o pierdem pe Rio după ce ajungem acolo.

– Nici nu plănuim s-o facem. Detectivul Rodriguez a alertat poliția portuară?

M-am întors spre Lily.

– Poliția portuară?

În ureche, Farelli mi-a zis.

– Las' că mă ocup eu. Nu sunt polițist, dar asta e jurisdicția mea, nu a ei.

I-am transmis asta lui Lily și ea a zis:

– Mai dă-ne puțin timp. Dacă ei apar prea repede, o s-o sperie pe Rio.

– Ai înțeles, Drew?

– Am înțeles.

Camioneta a încetinit pe lângă pod și a luat curba după Mercedesul lui Rio. Obsesiv, m-am uitat din nou la ceas... Cincizeci și șase de minute.

După pod, am ajuns repede la intrarea în port, unde trenurile încărcate mergeau hurducăind pe lângă containerele din terminal și tractoare cu remorci veneau și plecau. La ieșire, un tractor cu remorcă a încetinit ca să treacă de bolarzii galben strident. Lily m-a văzut că îl ochesc.

– Senzori de radiație, a zis.

Drumul înainta sub norii care atârnavă greu, iar aleea se deschidea spre un drum foarte larg din asfalt. Gâtul mi se sugruma. Containerele erau așezate câte șapte unul peste celălalt, unul lângă altul ca niște cărămizi. Macarale, camioane, trenuri, vapoare, stivuitoare făceau un zgomot puternic. Chiar dacă tata urla din toți bojocii zi și noapte, nimeni nu l-ar fi auzit.

Înaintea noastră, un camion era oprit în fața unei porți cu lanț și lacăt, lângă o cabană din lemn pentru pază pe care scria Compania de Încărcare/Descărcare Mărfuri Pacific Gateway. Farelli a ieșit din mașină și a alergat să vorbească cu paznicul. Am tras și noi mașina.

Jesse a arătat cu degetul prin gard către un bloc de containere la vreo două sute de metri mai în față.

– Rio a oprit aici și a vorbit cu paznicul, apoi a întins-o spre blocul ăla. E un culoar între rânduri. A condus pe acolo.

– Ce face Drew?

– Îi spune paznicului unde să trimită poliția portuară.

Lily a băgat mașina în viteză.

– Suntem pe urmele ei.

A accelerat când a intrat pe poartă, pe terenul asfaltat. Reflexia soarelui era portocalie în bălțile de pe jos. Pescărușii planau deasupra. Prin fereastra deschisă, simțeam iz de apă sărată și miros de benzină.

Stiva era de vreo patru sute de metri lățime și se întindea pe aproape jumătate de kilometru, ridicându-se la cincizeci de metri deasupra capetelor noastre. Macarale pe pilot automat treceau prin culoare. Deși probabil containerele astea aveau vreo doisprezece metri lungime și cântăreau douăzeci de tone, macaralele le ridicau în cârlige de parcă erau niște pungi de snacks-uri. Sau de

parcă ar fi cărat rulote. Purtau containerele pe deasupra stivei și pe deasupra unei porțiuni mari de asfalt gol spre o zonă de încărcare unde le așezau. Stivuitoare imense le cărau apoi, în cele din urmă, pe terenul asfaltat până la doc.

– Rio trebuie să aibă un număr pentru container, am zis.

– Mda. Pariez că folosește compania Pacific Gateway în mod constant pentru transport.

– Vrei să pariem că l-a băgat pe tata într-un container pe care-l folosește să facă trafic cu femei în SUA?

– Și plătește pe careva să închidă ochii.

Am găsit coridorul de care zicea Jesse. Lily s-a adâncit în el o sută de metri, s-a oprit și a oprit și motorul. Mi-am luat rucsacul, am deschis ușa și ea și-a pus mâna pe brațul meu.

– Farelli a chemat întăriri, a zis ea. Așteptăm.

– Nu avem timp. Tata ar putea fi deshidratat sau rănit și dacă Rio...

Glasul mi s-a blocat. M-am smuls.

– Ești înarmată, așa-i? Haide.

Am sărit afară și am alergat pe culoar. În spatele meu, Lily bombănea și accelera să mă prindă din urmă. Eram singure ca într-o fundătură din miezul unui oraș care clocotea. Când am ajuns la colț, ea m-a apucat de braț și și-a dus un deget la buze. Avea jacheta descheiată. Și-a agățat insigna de curea și a desfăcut tocul pistolului. S-a uitat înapoi spre mașină. Nici urmă de camioneta lui Jesse sau de poliția portuară.

– Farelli nu vine, am zis. Ce mai aștepti?

– Nu sunt în jurisdicția mea. N-am puterea de a aresta în afara districtului Santa Barbara.

– Pe mine m-ai arestat.

– Mă refer la arest fără mandat și undă verde din partea poliției locale.

– N-ai cum să obții un mandat de arestare pentru Rio, numai dacă nu suni vreun judecător în următoarele secunde.

– N-o pomeni pe maică-mea.

Și-a strâns buzele.

– Ești o mare belea.

– Fiindcă suntem în întârziere al dracului de mult.

Mi-am trecut mâna prin păr.

– Circumstanțe atenuante. Haide, Rodriguez. O urmărire. Criminal periculos. Sau altceva, dă-mi nenorocita de armă Smith and Wesson și autorizează-mă să fac asta singură.

S-a uitat urât la mine.

– Ești în continuare prizoniera mea, știi bine.

– Răpire, privare de libertate, dacă stăm aici, Rio o să scape.

S-a mai uitat o clipă la mine.

– Bine. Am motive să cred că s-a comis o infracțiune în prezența mea și că viața unui cetățean e în pericol iminent.

– Bun. Complet legal. Hai.

Și-a scos arma.

– Stai în spatele meu.

A apucat arma cu ambele mâini, a îndreptat-o în jos, s-a furișat spre colț. Și-a lipit spatele de peretele containerului, s-a aplecat să se uite în jur și s-a retras.

– Mercedesul e la cincizeci de metri mai în jos pe culoarul ăla, portiera șoferului e deschisă. Nici o urmă de Rio.

M-am mișcat și ea și-a pus mâna pe pieptul meu.

– Toate mormanele astea sunt un labirint. Rio știe clar unde trebuie să meargă, noi nu. Ne putem rătăci sau putem rămâne blocate într-o fundătură.

S-a uitat în spate încă o dată, după mașina ei. Nici un semn de poliția portuară. Fața îi era imobilă. Putea să arate atât de tânără și în același timp atât de uzată, cu toate grijile și datoria și povara probelor.

– Știu că e tatăl tău, a zis ea, dar ai grijă de tine. Nu te aventura prosteste. Nu vreau să intri într-un bucluc mai mare decât până acum.

– De parcă ar fi posibil.

Mi-a aruncat o privire întunecată și, dând din cap, a început să numere *unu, doi, trei*. S-a răsucit pe după colț și a dat buzna pe alee. Eu fugeam în spatele ei cu inima în gât. Portiera șoferului era larg deschisă. În boxe, cânta operă.

Lily s-a dus spre ușă și și-a îndreptat arma înăuntru. Avea ochii mari și luceau ca un diamant. Mașina clocotea de muzică, soprana își înălța vocea prin acoperișul mașinii, într-un val de emoție. Lily

s-a întors, a trecut pe lângă mașină și s-a dus țintă spre următorul container. Din nou, s-a uitat pe după colț și a pornit-o prin labirint. O urmam. Containerele erau lipite unele de celelalte, doar că unele fuseseră ridicate, în locul gol rămas fiind un dreptunghi foarte bine delimitat. Cu cât înaintam, cu atât containerele se împuținau și apăreau mai multe spații libere. Macaralele le luau din partea asta. Tata aproape că nu mai avea timp.

Am ajuns la alt colț. Lily s-a oprit și și-a dus un deget la buze. Auzeam zgomot de tocuri pe metal.

Și-a aruncat privirea pe după colț, s-a retras și a șoptit:

– Se urcă pe un container.

Am auzit gemete de efort, apoi tocurile care au aterizat pe o suprafață de metal, îndepărtându-se în fugă. Am dat buzna după colț.

Containerul era de aproape trei metri înălțime și trei lățime și era plin de lacăte, mânere și bare care blocau ușile. Nu a fost greu s-o îmboldesc pe Lily. A apucat capacul, s-a uitat înăuntru și a urcat. Eu am luat o bară, am călcat pe un lacăt și m-am avântat după ea în sus, încercând să ignor durerea care îmi pulsa în coaste și în picioare.

Lily a arătat cu degetul.

– A coboarât două containere mai în față.

Fugeam cu prudență, pășind ușor pe metal. Vuietul făcut de mașinării era constant, dar nu voiam să ne asumăm vreun risc. Am sărit pe următorul container și am mers mai departe. Din partea asta, puteam să vedem că mulțimea de containere se rărea mai în față, doar unul sau două mai erau pe alocuri. O macara ne-a trecut pe deasupra capului, cleștele imens atârna de cabluri masive. S-a oprit, a apucat un container albastru de la pământ și l-a înălțat spre cer.

Ne-am apropiat de capătul containerului și ne-am pitit. Am pășit mai în față, am auzit sunetul unei chei învârtindu-se greu într-o broască dedesubtul nostru. Lily s-a furișat spre margine, s-a uitat în jos și s-a retras.

– La nivelul solului, cinci metri mai în față. Deschide ușile.

Am dat din cap.

– Când intră, o să cobor. Din unghiul ăsta, o dată ce pășește înăuntru, n-o să mă vadă. Tu așteaptă aici.

A ridicat un deget.

– Vorbesc serios.

– Bine.

Am plecat capul ca să ascult zgomotele. Cheile zăngăneau și, după un scârțâit ascuțit, ușile s-au deschis. Tocuri pe metal.

Rio a zis:

– Vai de mine.

Mai agilă ca o pisică, Lily s-a lăsat să alunece de pe marginea containerului pe bară până jos. Eu m-am târât până mai aproape și m-am uitat în jos.

Spre dreapta mea, după o alee lată cam de trei metri, ușa unui container roșu și ruginit era deschisă. Nu vedeam înăuntru. Ferindu-se de privirile lui Rio, Lily și-a scos arma și se furișa înainte. Lipită cu spatele de colț, s-a întors și a ridicat arma.

– Poliția. Nu mișca.

În container, s-a auzit zgomot. Lily stătea rigidă cu arma în ambele mâini, ochii cășcați spre interior.

– Nu mișca. Fața la pământ. Brațele desfăcute.

Nu respiram, nu clipeam, îmi venea să urlu. Cu arma ridicată și fața întunecată, Lily a pășit înăuntru containerului. S-a lăsat tăcerea.

– Evan, a zis ea.

M-am rostogolit peste margine, am sărit și am aterizat pe asfalt. Am fugit spre ușa containerului. În bezna lăptoasă dinăuntru, Lily stătea cu un genunchi înfipt în spatele lui Rio, punându-i cătușele. Rio avea o curea de piele strânsă în jurul gâtului. Tata își înfășurase cureaua pe antebrațe și o strangula cu toată forța. Fața lui Rio era roșie ca sângele. Stătea la doi centimetri de ea.

Lily i-a pus cătușele și s-a ridicat.

– Gata.

El a dat drumul curelei, iar capul lui Rio a căzut pe jos. A răsuflat cu greu.

– Tată.

M-am repezit în container, cu ochii în lacrimi.

Se chinuia să stea în picioare, sprijinindu-se cu o mână de perețele ruginit și strâmbându-se de durere.

– Kit.

Avea vocea stinsă. L-am apucat. Și-a pus brațele în jurul meu, era solid și tremura, am simțit cum i se umflă pieptul și cum lacrimile mele fierbinți îi udao cămașa. Nu puteam să scot o vorbă.

Se clătina, forțându-se să rămână drept. L-am strâns și mai tare în brațe. Avea vânătași pe față, era descompus, pe buze avea cruste, ochii înfundați. Respira adânc, în ciuda duhoriilor de urină și rugină. Clipea cu ochii strânși de parcă lumina soarelui îl rănea după atâta timp pe întuneric. Dar, dincolo de durere, am văzut focul din ochii lui și uimire, mândrie și mulțumire.

– N-ar trebui să fii aici, a zis el.

– Nici tu.

Bucuria și mirarea îmi răscoleau pieptul. Inima îmi bubuia în urechi. În spatele meu, o auzeam pe Rio răcnind la Lily *ia mâinile de pe mine, scroafă ordinară*. Și Lily îi recita litania *Ai dreptul să nu spui nimic*. Tata și-a mutat greutatea corpului pe celălalt picior și a tresărit.

– Ce s-a întâmplat? am zis.

– Genunchi rănit.

A întins mâna spre o coadă de mătură rezemată de perete. O folosea pe post de baston, m-a lăsat să-l iau de subraț și să-i preiau din greutate.

– Aceeași rană afurisită am avut-o și în liceu alergând prin linia de apărare, a zis el.

– Hai să ieșim de aici.

– Păi da.

A făcut un pas șchiopătat și a trebuit să se oprească.

– Îmi pare rău, Kit. Sunt epuizat cu totul.

S-a uitat în jos la Rio. Era dichisită până în vârful unghiilor, de parcă un aparat de ceruire trecuse peste ea în mod repetat. Totul la ea era prea mare, prea mult: unghiile vopsite, părul negru ca pana corbului, machiajul. Avea dungi roșii la gât de la strânsoarea curelei.

Lily s-a întors spre el.

– Cum ai reușit asta cu o curea?

– O mișcare de Kenpo.

Clătinând din cap a admirație, o percheziționa pe Rio de la vârful tocurilor până la coc. Rio se smucea pe podea.

– Vreau un avocat, a zis.

– În regulă, a zis Lily.

– Ridică-mă. Nu mă poți trata așa.

– Stai liniștită.

– E umilitor. Sunt o femeie de afaceri. Asta e hărțuire. Cum îndrăznești?

Rio și-a arcuit spatele să-mi arunce o privire.

– Curvă. Scursură.

Fața era mult prea machiată și asta îi dădea un aer uzat, dar pielea îi era remarcabil de tânără, întinsă și suplă, până în decolteu.

– Ce i-ai făcut lui Christian? am zis. Hormoni? Droguri? Ce l-a îmbolnăvit atât de tare, sau poate erau din cauza acelor?

– Nu vorbi de fiul meu. Curvă împuțită. O să dau în judecată Departamentul Șerifului, o să vă fac praf. Nu poți să mă reții, târătură mexicană.

Lily a făcut o față acră.

– Taci din gură, zdreanță bătrână.

A apucat o ladă din colțul containerului și a ieșit afară pe alee. Pute aici. Haide.

L-am sprijinit pe tata de subraț și l-am ajutat să ieșim afară pe alee. El s-a prăbușit pe ladă. Lily și-a rotit privirea, poate uitându-se după poliția portuară, și a intrat înapoi. A luat cureaua tatei și a legat-o pe Rio de glezne. Apoi a scos telefonul și a sunat la 911.

– Ofițer în nevoie de asistență. Detectiv Lily Rodriguez, Departamentul Șerifului din districtul Santa Barbara.

I-a dat dispecerului numărul insignei și a cerut întăriri din partea celor mai apropiați polițiști.

– Am efectuat un arest pentru crimă și am nevoie de ajutor.

Mi-am dat jos rucsacul și am scos sticla cu apă, trusa de hidratare și un braț întreg de batoane de ciocolată pe care le cumpărasem din aeroport. Tata avea nevoie de hidratare intravenoasă, dar pe moment era suficient și atât.

– Ai venit pregătită, a zis el.

– Din trusa de prim ajutor pe care Jesse o are în camionetă. O dată ce lucrezi la Căutare și Salvare, înveți regulile.

Lily asculta la telefon ce-i spunea dispecerul.

– Mă întâlnesc cu polițiștii și-i conduc la locul faptei.

A închis.

– Mă întorc.

Și-a vârât telefonul în buzunarul de la spate, s-a cățărat prin lateralul containerului și a luat-o la picior pe acoperiș, spre mașina ei.

Am scuturat sticla cu amestecul pentru hidratare și i-am întins-o tatei. A dus-o până la jumătatea distanței de gură și mâna i-a căzut în poală. I-am luat eu sticla și i-am dus-o la buze. S-a forțat să înghită cu chinuri și izbăvire deopotrivă.

Rio s-a târât pe podeaua containerului.

– Phil Delaney. Să iei SIDA și să mori.

Nu mai voiam s-o privesc și nu voiam să ascult porcăriile care-i ieșeau pe gură. I-am dat tatei sticla, am închis una dintre ușile containerului și mă pregăteam s-o închid și pe a doua.

S-a rostogolit pe o parte.

– Am tot ce-mi trebuie. Nu contează dacă scroafa aia mă bagă în arest. O să ies.

– Slabe șanse. Am trântit a doua ușă și am pus lacătul.

A urlat:

– Avem filmarea cu Phil împușcându-l pe Hank. Dă-mi drumul sau i-l arăt procurorului. Atunci Phil o să meargă în Thailanda să fie judecat pentru omor.

– Greșești, am zis.

– Dacă mă lași aici, ești mai proastă decât am crezut. Uită-te la tatăl tău. După trei zile în containerul ăsta are nevoie de paramedici. Imaginează-ți cum o să arate după cinci ani în închisoarea thailandeză.

Tata a scuturat din cap, făcându-mi semn să mă îndepărtez de container. Soarele îi lumina fața din unghiuri dezolante. Arăta atât de rău, că-mi venea să leșin. Nu mi-am coborât vocea intenționat, dar vorbele mele au ieșit șoptite.

– Știu că nu tu l-ai omorât pe Hank Sanger.

Mă privea cu ochii pe jumătate închiși, deranjat de lumină.

– Apreciez votul de încredere.

Rușinea îmi făcea ochii să doară, pentru că încrederea asta venea din dovezi, mai mult decât din credința în el.

– Am dovada în Londra.

- Londra?

- Jax are imaginea cu momentul crimei de pe o filmare din satelitul NSA.

Ochii i s-au mărit, dar s-a gârbovit.

- Nu știam că există imagini din satelit.

- Prietenul tău, colonelul Chittiburong, ne-a ajutat să facem rost de ea.

- Niram. Dumnezeu mare.

M-am uitat la container, vorbind în șoaptă ca Rio să nu ne audă.

- Rio a ordonat crima.

Căutătura lui s-a lungit în zare. După un moment de îngândurare, a băut și restul de apă, a mâncat un baton de ciocolată pe care i l-am dat, apoi încă unul. Mesteca plin de o plăcere ce părea vecină cu durerea.

În cele din urmă, s-a șters la gură.

- Știi de ce a murit Hank?

- Cred că da. Tată, uite ce e. Jax a lăsat o poliță de asigurare. E un memoriu de la Comitetul pentru Informații al Senatului care autoriza operațiunea Riverbend.

- Dumnezeu. Atunci nu contează de ce-a fost omorât Hank. Memoriul ăla e tot ce contează.

- A fost semnat, am zis. Senatorii și-au trecut numele pe document, autorizând totul.

- Toată lumea dă vina pe CIA și pe președinte pentru operațiune, dar senatorii ăia au fost cei care au dat undă verde.

A scuturat din cap.

- Lanțul de crime. Acolo s-a terminat totul. Asta vrea Rio, numele lor.

A terminat batonul de ciocolată și, de data asta, când i-am întins sticla cu apă, a fost în stare s-o țină singur. Totuși, eu aveam gâtul uscat. Știam că Rio nu voia memoriul ăla. Tata încă nu-și dădea seama de asta.

O umbră se prelungea pe pământ, era o macara care se apropia. Huruia și zdrăgănea, avea cablurile întinse și cârligul a apucat containerul de lângă cel al lui Rio, așezându-se deasupra lui ca un capac. Cârligele s-au înfipt în fiecare colț al containerului și, cu un geamăt stins, l-au ridicat și l-au purtat mai departe.

- Dacă vin s-o ia pe Rio, lasă-i s-o ia.

N-am văzut nici un indiciu pe fața lui c-ar glumi. Deși epuizat și sleit, tot avea privirea aia curajoasă de luptător: acolo, afară, nu e decât sălbăticie. Ai grijă de fundul tău și lovește primul dacă trebuie.

Oare asta îl legase de Jax – crezul ăsta plin de cruzime că trebuie să-ți faci dreptate imediat? Așa își justifica Jax acțiunile – ca pe un foc purificator, un paloș al morții, toate nuanțele astea reduse la tactici și măiestrie, în timp ce propria ei viața devenise o muchie de cuțit?

Un cuțit împlântat acum adânc în propria mea viață. Mă uitam lung la tata, dar în mintea mea vedeam fața lui Jax în acel ultim clip de la banca din Londra, dorința ei și remușcările, știind că el a părăsit-o pentru totdeauna. Mi-am mutat privirea spre asfaltul care strălucea în soare, nu eram încă pregătită să deschid subiectul. Să mai bea puțină apă, să mai capete ceva putere.

Pași alergători duduiau din depărtare pe acoperișurile containerului, se apropiau. Deasupra noastră, a apărut Drew Farelli. A făcut cu mâna, a coborât cu mișcări stângace și a venit în fugă la noi, arătând șocat ca naiba și desfigurat.

– Domnul Delaney?

A dat mâna cu tata, pe fața lui se vedea lupta dintre oroare și neîncredere.

– Sunteți bine?

Tata a dat din cap.

– Unde e Lily? am întrebat.

– La mașina ei, așteaptă poliția portuară. Mi-a cerut să vă găesc.

– A sunat la paramedici?

El stăruia cu privirea la tata, obrajii lui îmbujorați se făceau tot mai roșii.

– Nu știu, n-am rămas să ascult conversația.

– Unde e Jesse?

Tata și-a dus o mână la genunchi.

– Asta voiam să întreb și eu.

– Cu Lily.

Drew s-a arătat confuz, simțind o nuanță de dispreț în voce, și și-a rotit privirea.

– Rio Sanger?

Tata și cu mine i-am arătat cu degetul spre container.

Drew se zgâia la el de parcă ar fi vrut să se uite înăuntru, dar îi era teamă c-o să iasă șerpi dacă atinge ușile. I-am mai întins tatei o sticlă cu apă, era nerăbdător să mai bage ceva H_2O și electroliți în organism. A apucat-o, dar încă avea o prinsoare foarte slabă.

– Drew, dă-mi telefonul tău, i-am zis. Vreau să verific dacă vin paramedicii.

A ezitat o clipă, uitându-se în continuare la ușile containerului, și mi l-a înmănat. Am format numărul lui Lily. Suna ocupat.

Drew s-a întors spre tata.

– Ați fost ținut prizonier în containerul ăsta?

Tata a dat din cap și și-a ridicat privirea spre mine. Avea o expresie severă.

– I-am zis lui Jesse să te țină departe de toate astea.

– Iar el n-are milă când își ține promisiunile față de tine, am zis. Doar că eu sunt și mai nemiloasă dacă trebuie să le ocolesc.

Am mai încercat la Lily. Tot ocupat. L-am sunat pe Jesse. Nu avea acoperire. Eram sigură că telefonul lui era mort.

Fața lui Drew era purpurie, de parcă atunci pogorâse peste el revelația a ceea ce se petrecea.

– Ce vi s-a întâmplat?

Cu pauze lungi, tata i-a povestit în mare. Să-l crezi, prostule, îmi venea să-i zic. Ascultă ce are de zis și fii atent. Omul ăsta nu e dușmanul tău. Nu e criminal. La naiba, e un erou.

Am simțit iarăși că mă năpădeau lacrimile. Butonând telefonul cu ochii încheoșați, am ajuns la numărul lui Jesse și am sunat din nou.

Am auzit că sună. În sfârșit. Am așteptat să răspundă Lily.

– Ce?

N-am zis nimic. Era o voce de bărbat.

– Cine e? a zis el. Farelli?

Pielea mi-a înghețat. Am verificat ecranul telefonului: era un număr din Los Angeles. Nu o sunasem pe Lily, sau pe Jesse, ci ultimul număr pe care-l apelase Drew Farelli.

Era Christian Sanger.

Am rămas locului încremenită. Lumina soarelui se răsfrângea de pe asfaltul umed. O adiere de vânt mi-a răvășit părul.

– Farelli, ce vrei? zicea Christian.

M-am mai uitat o dată cu atenție la numărul de pe ecran. Era același număr de celular pe care Christian îl trecuse pe contractul de închiriere al Jaguarului. Eram terminați.

Încet, am închis și am mai format o dată numărul lui Lily. Era tot ocupat sau poate nu mai mergea. Am încercat la Jesse. Tot nu avea acoperire.

Farelli continua să converseze cu tata, atât de preocupat, rușinat și entuziast. Sau poate doar nervos. Drew nu chemase nici poliția portuară, nici SWAT-ul. Îl sunase pe Christian. Eram într-o belea incredibilă, dar nu puteam să mă dau de gol. Am lăsat linia ocupată să nu sune Christian înapoi, am început să cercetez în zonă după arme. O bară, un lacăt, un obiect ascuțit.

Tata era cea mai bună armă.

Farelli stătea cu brațele încrucișate, picioarele depărtate, o postură de sală de tribunal, dând din cap gânditor în timp ce tata se sforța să rostească vorbe din când în când. Am îndesat telefonul în buzunarul din spate și m-am lăsat pe vine lângă tata.

I-am dat un baton.

– Avem nevoie din nou de mișcarea aia de Kenpo.

S-a uitat la mine.

– Crezi că eu aș putea s-o fac? am zis.

Îmi susținea privirea. Nici măcar nu s-a uitat la Farelli, nu se mai uita deloc la el.

– Genunchiul ăsta e problema, a zis el. Lovești în lateral și *zbang*, s-a luat lumina. O făcea și o femeie, mai mică decât tine, Kit.

A dat din cap spre coada de mătură pe care o folosea pe post de baston.

– Dacă nu găseam chestia asta, aş fi fost terminat.

– Serios?

– Seceră-l.

În spatele meu, Farelli a zis:

– Evan, telefonul meu?

I-am văzut umbra şi reflexia distorsionată în bălţi.

– Sigur.

M-am ridicat pe jumătate, ca şi cum îmi căutam în buzunar. Am luat uşor coada de mătură. Avea o greutate, dar nu prea mare. Şi mi-am zis *dă-i tare*.

M-am răsucit, cu braţul în aer, şi cu toată puterea pe care o aveam, l-am izbit pe Farelli în genunchi.

Am auzit un pocnet. Farelli a răcnit şi s-a prăbuşit. S-a făcut ghem în baltă, se zvârcolea şi răcnea, apucându-se de picior. Mă holbam uimită că funcţionase.

– Kit, înc-o dată.

Ruptă parcă din vrajă, am ridicat coada şi i-am secerat şi celălalt genunchi. Am simţit reverberaţia loviturii în tot braţul. Farelli a încercat să se rostogolească şi nu a putut. Înc-o dată, am tăbărât cu băţul în genunchiul lui de parcă ţineam un baros. Urla, şi-a arcuit spatele şi mi-a aruncat o privire de nebun.

– De ce dracu' faci asta?

Tata s-a aruncat deasupra lui. L-a pocnit în cap. L-a pocnit în bărbie şi în gură. I-a ţâşnit sângele din buze şi nas lui Farelli. Tata tăbărâse peste el şi îl strângea de gât cu antebraţul.

– Nu vorbi aşa cu fata mea.

Drew s-a încheştat de braţul tatei, dar fără folos. Oricât de slăbit era tata, tot ce trebuia să facă era să se lase cu toată greutatea pe gâtul lui Drew şi avea să-l sufoc.

M-am aruncat în patru labe lângă ei ca un arbitru de wrestling şi m-am aplecat la urechea lui Farelli.

– Unde e Christian? am zis.

Farelli şi-a înfipt unghiile în antebraţul tatei ca un şobolan care să zbătea să iasă din capcană. Faţa îi era roşie ca o sfeclă, ochii ieşiţi din orbite şi apoşi.

– Unde e Christian? Spune-mi şi tata o să se oprească.

Farelli și-a mutat ochii la mine și a țipat:

– Nu știu.

– Nu e prea bun răspunsul.

Am dat din cap spre tata.

Termină-l.

Amândoi s-au uitat la mine. Farelli, isteric, tata, alarmat.

Farelli a vorbit înecat:

– O să aflu.

Îl priveam cum i se umpleau ochii de lacrimi și cum durerea i se transforma în groază, și am început să număr până la cinci în sinea mea.

– Bine.

Tata s-a dat jos de pe el. Farelli a tras o gură adâncă de aer, și-a dus palmele la gât, lacrimile-i alunecau pe față.

Am scos cureaua.

– Măinile.

Mi le-a întins. L-am legat și l-am smucit, am scos pixuri din buzunarele lui, mi-am trecut mâinile pe pantaloni în jos, percheziționându-l și forțându-mă să nu clintesc când am ajuns pe genunchii răniți, moment în care a urlat ca un câine. Nu am găsit arme, m-am ridicat și i-am împlântat piciorul în stomac. Suflul i s-a transformat în sughituri. Picioarele îi tremurau de durere, un genunchi era ieșit în afară într-un unghi ciudat. Tata s-a îndreptat de spate și se holba la mine cu ochii pierduți.

– Cum au ajuns la tine? am zis. Cu bani?

– Ce?

Îi curgea nasul, sângele îi lăsa dăre din gură.

– L-ai sunat pe Christian Sanger. Cu ce te avea la mână, cu sex? Fetițe? Băieți?

– Despre ce vorbești?

– I-ai sunat pe răpitorii tatei. De ce?

L-am încălecat și am ingenuncheat pe pieptul lui, ținându-i brațele în lateral.

Vrei să mă dau în spate să sar pe genunchii tăi?

A scuturat din cap.

– Christian nu e răpitor, e un informator în investigația răpirii tatălui tău.

E puțin spus că eram neîncredătoare. Și tata la fel.

Farelli se silea, aroganța i-a revenit.

– Nu eu sunt personajul negativ aici. Ești căutată pentru crimă. Tatăl tău, pentru trădare. Sanger și mama lui ne ajutau să adunăm dovezile de care aveam nevoie.

– Ești chiar atât de prost?

Mă uitam lung la el și, deodată, în creierul meu s-a creat o legătură. Boyd Davies primise un apel de la un telefon public din Santa Barbara duminică dimineața.

I-am aruncat o privire tatei.

– Duminică te-ai întâlnit cu Lavonne și Jesse ca să puneți la punct strategia, iar Nicholas Gray v-a întrerupt. Unde?

– La restaurantul din centrul de conferințe din Cabrillo. Windcathers.

L-am apucat pe Farelli de cămașă.

– L-ai sunat pe Boyd Davies de la restaurant.

– Nu-i adevărat.

Tata a scuturat din cap.

– Nu. Gray a făcut asta singur.

– Oh, la naiba.

Nicholas Gray furniza informații familiei Sanger despre tata. Simțeam cum pământul mi se destramă sub picioare.

– Cum de știe Gray de Sangeri? am zis.

Farelli a ezitat. I-am răsucit cămașa în pumn, m-am tras în spate un pic ca și cum mă pregăteam să-l lovesc în genunchi. Și-a bulbucat ochii.

– Înainte să intre în barou, a fost consilier pentru un subcomitet al senatului. Acolo a auzit de doamna Sanger, a zis el.

– Comitetul pentru Informații al Senatului?

A dat din cap.

Gray știa de Riverbend. Ambițios, machiavelic, Nicholas Gray Terminatorul. Mi-aminteam când Jesse mă întreba de ce Rio părea să opereze fără probleme – pentru că avea numele și păcatele celor din sistem. Gray credea că Rio deținea informații murdare despre tata, dovada faptelor lui nelegiuite din operațiunile secrete.

– Gray a contactat-o pe Rio, nu-i așa? am spus. I-a zis că avea nevoie de ajutorul ei. Pe care ea i l-a oferit, din moment ce are protecție din partea guvernului – adică imunitate în schimbul

ajutorului pe care l-a oferit serviciilor inteligente americane de-a lungul anilor?

Nervii mi se întindeau la maximum.

– Gray n-a fost în stare să creeze un caz legitim împotriva ta-tei. Credea că Rio îl putea ajuta să dezgroape ceva murdar.

M-am uitat la tata distrasă. Pielea de pe brațe, până pe piept, îmi ardea.

– Dar Rio a cerut un preț pentru furtul dosarului Riverbend, și prețul era ca Gray să te tragă pe sfoară. Pariez pe viața mea.

A trebuit să trag aer în piept.

– Gray l-a sunat pe Boyd Davies și i-a spus că te îndreptai spre coastă.

L-am apucat pe Farelli mai tare de cămașă.

– Unde-i Lily?

Tăcea, cu ochii ațintiți în dreapta lui. Toate îndoielile mele s-au topit atunci.

– Vai, nenorocitele. Ce i-ai făcut?

Se uita atent în jos pe alee, la containerul din capăt.

– E implicată și ea, crezi că nu știi? Nu te burzului.

– Ai rănit-o?

M-a cuprins febra deodată, în tot corpul.

– Unde e Jesse?

Tata l-a apucat de gleznă pe Farelli și și-a așezat talpa piciorului pe rotula genunchiului. Drew scrâșnea, cu vocea tot mai subțire, și a început să urle.

– N-am omorât-o, gata, oprește-te, pentru numele lui Dumnezeu, mă doare!

Tata continua să-l apese.

– Jesse.

– L-am trimis în altă parte a portului, Isuse Hristoase, doare, doare.

Rio. Oh, Doamne, Rio zicea că nu contează. Că o să-i dăm drumul într-un final pentru că avea la mână ce o interesa. Nu dosarul Riverbend – care era doar un bonus în planul ei. Pe termen lung, nu dosarul o interesa.

L-am scuturat pe Farelli.

– De ce l-ai sunat pe Christian mai devreme? I-ai zis că eu și cu Lily suntem aici?

- Nu. Doar i-am transmis niște informații.
- I-ai transmis de unde?
- FBI. Dar era legitim. Erau ordine.
- De la Nicholas Gray?
- Da.
- Ce informații?
- Un număr, atât. A clipit. Doar un număr. 935.

În acel moment, parcă tot sângele mi s-a scurs din corp. Îi țineam cămașa în pumn, cu privirea ținută în ochii lui de prost speriat. Dinăuntru containerului s-a auzit un sunet care mi-a făcut pielea de găină. Era Rio, râdea.

935 era ultimul preț plătit lui Rio pentru informația pe care avea să i-o paseze lui Gray. Era numărul zborului nostru de la Londra la Los Angeles.

- Kit? a întrebat tata.
- I-am dat drumul lui Farelli.
- Le-a dat-o pe Georgie.

Apa care-i stropea fața era rece. Rece ca gheața, și îl stropea din greu. PJ a clipit, și-a închis ochii strâns din nou, gemând. Și-a dus mâna la cap și, când a luat-o, era plină de sânge.

– Futu-i.

S-a uitat în jur și încăperea a început ușor să i se așeze în fața ochilor. O lumină orbitoare deasupra, oglinzi mari, chiuvete, faianță umedă. A întins mâna să se sprijine de ceva încercând să se ridice în capul oaselor. A dat de toaletă. Era pe jos, într-o baie publică.

– Vai, Dumnezeuule.

Cineva bătea cu pumnul în ușă. Se căznea să se pună în genunchi și să se ridice. S-a prăbușit într-o cabină a toaletei.

– Deschide, ți-a cel de afară.

Pe PJ l-a apucat o greață adâncă, plină de teamă. Georgie. Era la masă împreună cu Georgie și el se dusese la baie. A încercat din nou să se ridice. A reușit, a ieșit bălăbănindu-se din cabină, a zărit o chiuvetă spartă și un robinet deschis care improșca apă. Chiuveta din porțelan era plină de sânge. S-a văzut în oglindă și i s-a făcut rău când și-a dat seama că sângele era al lui. S-a clătinat până la ușă, a tras și a văzut că era încuiată.

A dat cu pumnul în ea.

– Fă rost de cheie.

Georgie. O mahnire neagră a pogorât peste el și îi pulsa în cap. Era în grija lui.

S-a auzit un zăngănit de chei care intrau în broască și ușa s-a deschis larg. S-a năpustit afară trecând de o chelneriță speriată.

– Vai de mine, a zis ea.

Se rezema de pereți ca să-și găsească echilibrul și, ieșind împleticit pe hol, a intrat în Starbucks.

Un icnet, ca și cum cineva i-ar fi dat un pumn în stomac, i-a ieșit printre buze. Georgie nu mai era.

– Domnule, sunteți bine? a întrebat chelnerița.

– Fata, unde s-a dus?

Chelnerița s-a uitat la masa goală.

– Cu polițista.

– Ce?

– O femeie de la Poliție a venit și a zis că are vești despre mama ei. O tipă minionă în uniformă. Fata a plecat cu ea.

Arăta cu degetul spre fereastră. Am văzut chiar și mașina poliției.

Toată lumea se holba. Capul parcă i se crăpa în două. Avea să dea la boboci într-un minut.

– Am nevoie de un telefon, a zis.

Christian conducea Viper-ul cu o mână pe volan, cu Sig-ul în poală și cu ochii pe premiul lui. Fetița era frumoasă, dulce, cu pielea întunecată și proaspătă. Ochii erau enormi și vigilenți. Era pe scaunul din dreapta și se ferea de el. A întins mâna și i-a mângâiat obrazii.

Ea s-a smucit cu atâta repeziciune că a dat cu capul de geam. El simțea cum îl arde stomacul. Îi opunea rezistență, dar asta avea să se termine curând. Nu avea să-l respingă. I-a atins obrazul cu palma și și-a trecut mână prin părul ei moale. Ea a scos un scâncet.

– Relaxează-te, a zis el. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat la Starbucks. N-a fost în regulă că te-am păcălit. Dar nu trebuie să fii atât de încordată.

– Dă-mi drumul.

Eden fusese foarte convingătoare ca polițistă. Ce curviștină minionă și mișto, în uniformă ei de polițistă din Culver City. O scosese pe Georgia ca să vorbească prin radio cu mama ei. El a zâmbit. Asta era. Victoria.

Degetul mare de la mâna stângă tot nu arăta bine, era încă vânt și umflat, dar, cu metamfetamina, Vicodin-ul și veselia lui, acum nu mai simțea nimic. A apăsat pedala până la podea, iubea puterea motorului și căldura emanată de pielea fetei.

– Așa trebuie să fie. Ceilalți oameni nu erau familia ta.

– O vreau pe mami.

– Șșș.

I-a trecut degetul mare peste ureche, peste curbura bărbiei, peste gât. Stătea ca o stană de piatră, ca și cum îi venea să vomite sau să facă pe ea. El știa exact cum se simte.

– Totul e bine, Georgia. Ești acasă.

Inima îi galopa.

Pielea ei era catifelată, suplă, sănătoasă. I-a simțit pulsul în gât, era bun, puternic.

În Londra ți-am spus că sunt avocat pentru că nu voiam să te șochez.

– Dar e OK, acum pot să-ți spun adevărul. Sunt fratele tău, Christian.

Ea n-a mișcat, dar ochii i-au alunecat în direcția lui.

El și-a lăsat capul într-o parte și i-a zâmbit.

– Nu ți-a zis mama ta? Nu ți-a zis Evan cine sunt?

– Nu ești fratele meu. Eu n-am frate.

– Mă rog, practic, sunt frate vitreg. Îmi pare rău că mama ta nu ți-a spus niciodată despre mine. Dar ei îi cam plac secretele, nu-i așa?

Încerca să nu clinească un mușchi, dar privirea îi era ațintită asupra lui. Probabil că-l admira, asta cu siguranță. Acum, în ultimul moment, totul se punea la punct. Se grăbeau, Rio voia să-i vadă imediat, dar nici măcar felul ei autoritar și brutal nu putea să-l afecteze în după-masa asta. O avea pe Georgia. Și-a trecut mâna peste ceafa ei.

– Știu că totul e șocant. Dar ești acasă acum. Și o să fim apropiați. Foarte apropiați.

Au ajuns. A frânat cu un scârțâit de roți, rânjind.

Portul vuia seara. Soarele auriu s-a topit în orizontul portocaliu, trimițând vâpăi pe sub norii de ploaie și poleind suprafața bălților. Jesse se uita lung prin parbriz. În depărtare, o macara uriașă purta spre doc un container de șase metri ca pe o ofrandă. La aproape un kilometru mai în față, peste drumul asfaltat, era ancorat un trans-container. Becurile luminau macaralele ce încărcau containerele în cale. Și mai departe, vapoare de croazieră străluceau ca niște cluburi de noapte. Dar aici totul era mort.

S-a uitat la ceas. Era aici de zece minute. Nici urmă de Rio. Nici urmă de poliție. A cercetat peisajul încă o dată, simțea că ceva nu era în regulă.

Totul era în neregulă.

A pus mâna pe cheia din contact exact în secunda în care a început să-i sune telefonul. Avea semnal slab. L-a înșfăcat, văzând că e un număr necunoscut. Vocea de la capătul celălalt abia dacă era coerentă.

– Au luat-o, Jesse, au luat-o, Dumnezeuule.

– PJ? A simțit cum îl ia cu friguri. Cum?

– Din Starbucks, m-am dus până la baie și mi-au dat una de-am luat somn. O femeie i-a zis lui Georgie că e polițistă și că are informații despre mama ei. Trebuie s-o găsești.

– Când s-a întâmplat asta?

– Nu știu, trebuie s-o găsești.

– Ai avut timp să-ți bei cafeaua?

– Ce? Nu... sunt două cești pe masă. Ciocolata caldă a lui Georgie cred că e aproape plină.

Imediat ce ajunseseră acolo. Cu vreo patruzeci și cinci de minute în urmă. Prea mult.

PJ a izbucnit în plâns.

– Jess, frate, Dumnezeuule.

– Mă ocup eu de asta

A închis, a pornit camioneta și s-a înfipt în pedală până la po-dea. Spatele mașinii a alunecat pe asfaltul umed. A ieșit și a luat-o în viteză înapoi spre intrarea în Pacific Gateway. A sunat-o pe Lily. Ocupat. A încercat la Drew Farelli: la fel. A apelat 911. Dispecerul a răspuns calm.

– Care este natura urgenței dumneavoastră?

– Am nevoie de ajutorul poliției portuare din L.A. E vorba de un atac în desfășurare în port și un polițist ar putea să fie căzut la datorie.

Pauză.

– Domnule, are vreo legătură cu ultimul apel?

– Andrew Farelli de la Biroul Procurorului General a sunat la poliția portuară. Detectivul Lily Rodriguez de la Departamentul Șerifului din Districtul Santa Barbara s-ar putea să fi sunat, de asemenea.

– Un moment, domnule.

Mașina înainta pe drum. La telefon, a răspuns o altă voce.

– Domnule, am primit un apel de la cineva care s-a prezentat drept șeriful Districtului Santa Barbara, dar apoi am primit un alt apel de la compania de transport de la locul respectiv care ne spunea că telefonul precedent a fost o farsă.

– Ați anulat acțiunea? a zis el.

– Agentul de pază de la compania de transport a confirmat că apelul a fost o farsă. Abuzați de numărul pentru urgențe. Închideți telefonul sau veți fi dat în judecată.

– Nu era o farsă. Atac, răpire, dispariția unei fete. Aduceți pe toată lumea de pe o rază de cinci kilometri de Pacific Gateway, acum.

Se îndrepta în viteză spre cabina paznicului și spre poarta culisantă. Paznicul îi spusese dispecerului să nu trimită poliția. Asta înseamnă că Rio l-a mituit. Jesse știa ce avea să se întâmple: 911 avea să sune din nou la paznic și acesta avea să spună iarăși că era o farsă. În acel moment, polițiștii aveau să trimită probabil un agent să investigheze, dar nu suficient de repede. Iar între timp, paznicul ar fi închis poarta ca să nu poată intra.

Auzise disperarea fără margini din vocea fratelui său. Georgie. Conducea întins, direct spre poartă.

În container, Rio râdea și acum.

– Evan Delaney. Chiar credeai că mă poți învinge?

Tata avea o înfățișare de ți se rupea inima. M-a cuprins o senzație de sfârșeală și sufocare.

L-am lăsat pe Farelli și m-am ridicat. M-a apucat de gleznă.

– Nu poți să mă lași să zac aici, a zis el. Cheamă o ambulanță.

Am deschis ușile containerului. Rio s-a târât ca un vierme în blănurile ei și s-a ridicat în capul oaselor, rezemată cu spatele de perete. Era arogantă și carnală. Mai departe, un morman de pături murdare înghesuite în colț, mângălituri pe pereți. Un pantof de fetiță. Igheaburi. Zile, săptămâni petrecute aici, în disperare, rugăciuni scrijelite în vopsea. Rio zâmbea.

Am pășit înăuntru.

– Știu că Christian are mielodisplazie.

Zâmbetul i s-a evaporat.

Tata s-a întors spre ea.

– Fatal, nu-i așa?

Am dat din cap.

– Da. Șaizeci și cinci la sută mortalitate în cinci ani de la diagnosticare.

Ea a înghițit în sec.

– Să nu îndrăznești să vorbești despre asta. E ceva oribil. Să-mi privesc fiul cum se stinge câte puțin. Nu te mai uita așa.

– Dar tu crezi c-ai găsit un leac.

Am scos telefonul lui Farelli din buzunar și am tastat numărul lui Christian. Crezi c-ai găsit un donator de măduvă.

Am dus telefonul la ureche. Suna, iar vocea aproape sugrumată, plictisită a lui Christian a răspuns.

– Farelli, ce se întâmplă pe acolo? Cine plânge și se văicărește așa?

Oh, Doamne. Era aici.

M-am abținut să mă uit primprejur după el. *Gândește*. Trebuia să mă folosesc de asta în avantajul meu. Cristoase, oare era înarmat? Oare și-a găsit un loc de unde ne avea în vizor și putea să tragă? Am deschis larg ușile containerului și mă holbam la Rio.

– Nicholas Gray te știa de când era consilier la Comitetul pentru Informații al Senatului, nu-i așa? am zis.

– El înțelege cum merg lucrurile, a răspuns ea.

– Voia informații compromițătoare despre tata?

– Cât de greu să fie? Ca o mană cerească.

– Cum de știai că dosarul Riverbend conținea filmul cu uciderea lui Hank?

– Camera a fost smulsă din peretele casei lui Hank. Doar doi oameni ar fi putut s-o ia.

S-a uitat la tata.

– Tu sau Jakarta Rivera.

– Și plănuiai să i-o dai lui Gray, dacă-ți spunea unde-l poți găsi pe tata?

În spatele meu, tata a scos un geamăt.

– Vai, Dumnezeuule.

Deci tata nu știa. M-am îndepărtat de el.

– Două probleme, Rio. Unu, dosarul Riverbend nu-l arată pe tata omorându-l pe Hank.

– Și tatăl tău are o cheie de criptare în inelul lui. Termină cu prostiile. Nu te pricepi să minți.

– Camera video din casa lui Hank nu a fost singura care a înregistrat evenimentul. Există material video din satelit.

M-am întors către tata.

– De ce crezi?

– Probabil s-a întâmplat ca NSA să aibă un satelit deasupra Thailandeii, probabil urmăreau un exercițiu militar. O coincidență norocoasă.

– Filmarea din satelit o arată pe Shiver pe acoperișul casei de vizavi, apăsând pe trăgaci. I-ai ordonat să ducă la bun sfârșit crima, chiar dacă ea te-a sunat să-ți spună că era și Christian acolo.

A căscat gura și, probabil pentru prima oară în viața ei, nu mai avea de ce să se agațe.

– Filmarea dovedește nevinovăția tatei și vinovăția ta. L-ai omorât pe tatăl lui Christian.

Drew se izbea cu capul de pământ. Tipul chiar era un idiot.

Rio s-a zvârcolit și blana i-a alunecat de pe umeri.

– Știi, îmi place atitudinea asta. Tupeul ăsta când nu mai ai nici o cale de scăpare. Cred că ai fi o curvă destul de bună.

– Încă n-ai auzit partea cea mai nasoală. Ți-ai trimis gorilele s-o răpească pe Georgie pentru că aveai nevoie de o rudă de sânge care să-i poată da lui Christian măduvă pentru transplant. Dar Georgie nu e sora lui Christian.

Ea a bufnit în râs.

În rucsac aveam certificatul de naștere și pașaportul lui Georgie. Le-am scos și i le-am așezat în poală.

– Nu Hank Sanger e tatăl lui Georgie.

Am ieșit cu spatele din container.

– Ci Phil Delaney.

Tăcerea a electrizat spațiul dintre noi. Rio se uita la documente cu ochi ieșiți din orbite. Tata a răsuflat. Nu m-am uitat la el, iar el nu mi-a zis nici un cuvânt.

Rio a scuturat din cap.

– Asta e...

– Georgie s-a născut acum unsprezece ani. Nu am verificat data și ora imaginilor de pe satelitul NSA, dar Hank a murit acum doisprezece ani. Corect?

Nu-și lua ochii de pe documente, neîncrederea ei devenind acum încordare.

– Georgie a fost concepută după uciderea lui Hank, la câteva luni. E imposibil ca el să fie tatăl.

– Nu poți...

I s-a pus un nod în gât și a slobozit un urlet, chircindu-se atât de mult, încât, pe moment, am crezut că i-a explodat ceva în măruntaie.

– Nu, a zis ea. Nu.

– Christian n-are nici o soră. Nu mai are nici o altă rudă de sânge în afara ta. Și presupun că tu nu te potrivești pentru transplant.

– Este... nu se poate. Minți.

– Nu. Nu știu să mint. Ai zis-o chiar tu.

Își apăsa fruntea de podeaua containerului, răsufla cu greu.

– E din cauza medicamentelor pe care i le-ai dat când era adolescent, nu-i așa? Ce anume, chimioterapie ca să-i oprească sistemul endocrin la pubertate, să treacă drept fată? Terapie cu radiații, ca să-i distrugă structura celulară?

Tata a luat coada de mătură și s-a sprijinit de ea, ridicându-se.

– Le spunea clienților să întrebe de fetița frumoasă cu păr negru, apoi îi filma făcându-și de cap cu un minor. Chiar și în culisele cele mai negre ale lumii diplomatice, chestia asta îți termină definitiv cariera. E ca și cum ți-ai trage un glonț în cerul gurii.

A venit șchiopătând lângă mine.

– Christian era instrumentul ei imbatabil de șantaj.

– Tu ai provocat boala asta, Rio. Și acum o să moară, pentru că n-are cine să-l salveze.

S-a uitat la noi cu bărbia în aer, sfidătoare.

– Vă fut.

A izbucnit în lacrimi. Un timp, m-am uitat la ea cum plângea cu sughituri, cu capul dat pe spate și dinții la vedere. Am dus telefonul lui Farelli la ureche.

– Christian, ai auzit? am zis eu.

Nu a răspuns nimic. Asta însemna că da.

– Uite cum facem. Mi-o dai pe Georgie în schimbul mamei tale, am zis.

Tata și cu Rio mă priveau cu asprime.

– O vrei pe mama ta, nu-i așa? Foarte tare o vrei. Hai acum, înainte să ajungă poliția.

Vocea i-a sunat ca un șmirghel.

– Te urăsc.

Am închis. Avea să înțeleagă oferta mea. Nu era vorba de altruism. Era vorba de sânge.

Jesse venea cu mașina spre cabina paznicului. Omul a ieșit și îl privea apropiindu-se. Dispecerul de la 911 îl dojenea pe Jesse în continuare.

– Nu se poate glumi cu așa ceva, domnule. Dacă nu lăsați linia liberă...

– Trimiteți pe cineva în port.

A condus mai în față.

– S-a petrecut un accident în cabina paznicului de la Pacific Gateway.

Vocea dispecerului, din sâcâitoare, a devenit alarmată.

– Când s-a întâmplat asta?

– Chiar acum.

A scăpat telefonul. Paznicul s-a uitat la poartă și a fugit în cabină. Asta putea doar să însemne că avea s-o închidă.

Jesse s-a lăsat peste claxon. Era doar o cabină din lemn cu un scaun și câteva monitoare înăuntru. Cincizeci de metri, patruzeci de metri, și a apăsat pedala cu putere, a sucit tare de volan și a tras frâna de mână. Spatele camionetei s-a învârtit pe loc și a alunecat într-o parte spre cabină, cauciucurile scoteau fum.

Fugi, omule.

Agentul de pază a căscat ochii. Apoi s-a aruncat din calea lui.

Spatele mașinii s-a răsucit la 180 de grade. *Zdrang*, a intrat în cabină. Capul i s-a izbit de tetieră.

Paznicul își flutura brațele în aer.

– Cretinule? Ce mama dracului faci?

Aducea poliția, asta făcea. Jesse și-a tras sufletul, a scuturat capul și a băgat în viteză. Paznicul s-a repezit la poartă s-o închidă cu mâna. Jesse a împins pedala până în podea.

Soarele era acum o lumină portocalie la orizont. A accelerat până în locul unde-l lăsase pe Farelli, la intrarea în culoarul dintre stive. A derapat. În față, a zărit mașina lui Lily.

A oprit cu scârțâit de roți. Portiera șoferului era deschisă.

– Lily. Rahat, Lily.

Era inconștientă în mașină, întinsă pe ambele scaune din față. A întors camioneta, a dat în marșarier și s-a apropiat de ea, ușă în ușă. S-a tras afară, sprijinindu-se de cadrul ferestrei, și a apucat portiera ei ca să poată sta în picioare și să nu-și piardă echilibrul.

– Lily.

Ea nu i-a răspuns. S-a aplecat încercând să-i apuce încheietura mâinii și să-i ia pulsul, dar a simțit că o să cadă. La dracu'.

Se ținea de ușa mașinii, dar s-a legănat cu el și s-a trezit pe jos, în fund. A scrâșnit din dinți. Nu avea timp de așa ceva.

– Lily.

A tras de ușă, i-a apucat brațul și l-a smucit. Nu asta era procedura, dar nu avea timp de protocoale. A ridicat-o în capul oaselor ca pe o păpușă din cârpe care se apleca încet în față și se tot apleca până a căzut din mașină deasupra lui. A prins-o și i-a apăsat degetele pe gât.

Pulsul era bun, puternic. Și respira. Pleoapele îi se zbăteau.

– Lily, sunt Jesse. Mă auzi?

Nu răspundea. Și-a pocnit degetul arătător peste obrazul ei, tare.

– Trezirea, Rodriguez.

A pocnit-o din nou. A clipit și a deschis ochii. Lent, cu privirea pierdută, apoi l-a văzut. S-a uitat spre el, a realizat că era pe jumătate în brațele lui, pe jumătate în mașină.

– Ce cauți așa?

– Ce ți s-a întâmplat?

I-a luat o clipă.

– Drew.

– Farelli?

– M-a strâns de gât.

L-a luat cu friguri.

– Ce?

– Mi-a pus mâinile în jurul gâtului și... am leșinat. Cred că e... oh, Dumnezeu, mă omoară capul. M-a lovit în cap.

Părea speriată. Profund speriată și rușinată și fără control. Și-a mișcat mâinile. El a simțit că băjbăia să se ridice și a văzut că-și mișcă picioarele. Asta era bine.

– Cum arăt? a întrebat ea.

– Mai bine ca mine.

Vocea i-a sunat spart.

– Arma mea.

S-a pipăit pe sub jachetă și s-a liniștit.

– E în toc.

– Poți să te ridici?

S-a străduit, dar n-a reușit.

– Nu.

Își reținea lacrimile.

– Nu-ți face griji.

I-a văzut vânătăile de pe gât și o furie oarbă l-a biruit. Drew l-a indus în eroare și a bătut-o pe Lily. A ridicat-o și a rezemat-o înapoi pe scaun. Și-a lăsat capul să cadă pe tetieră, pierzându-și aproape de tot cunoștința.

A închis ochii.

– Nu pot. Îmi pare rău.

– Mă ocup eu.

Când i-a luat arma din toc, ea n-a simțit nimic. S-a tras înapoi în camionetă, a întors și s-a năpustit înapoi pe culoar. A cotit scurt după un colț în labirintul de metal și a dat cu ochii de Mercedesul negru al lui Rio. În spatele lui era parcată o mașină foarte joasă, un Viper roșu. A oprit lângă el și a văzut o alee îngustă care ducea înapoi spre stive. Apoi o fundătură, doar containere. La dracu'.

Poate că mai exista o cale de intrare. A pornit în față pe alee, ieșind dintre stive într-un spațiu gol, doar asfalt. La marginea apei, macaralele erau toate luminate. Două stivuitoare se târau spre doc, niște monștri de mașinării cu roți de înălțimea unui om. Al treilea zăcea nefolosit la vreo patruzeci de metri mai departe.

A înaintat spre el. Șoferul bea o cafea în cabina stivuitorului, urmărind o macara care ridicase o încărcătură și o plimba pe deasupra stivelor de containere. Dinții din față ai stivuitorului erau masivi, colți lungi cât niște bârne de vreo trei sau patru metri. A claxonat. Șoferul și-a ridicat privirea, a tresărit și a lăsat jos geamul cabinei.

Avea fața roșie și părea suspicios.

– Cine ești?

– Am nevoie de ajutor. Niște oameni sunt blocați în mijlocul stivelor. Polițiștii sunt pe drum, dar nu mai e timp. Un polițist e rănit, mai încolo pe alee.

– Faci mișto de mine?

– În nici un caz.

– De ce conduci pe aici?

Jesse a arătat cu degetul mare în spate, la platforma camionei, unde legase scaunul cu roțile.

– Nu pot să mă cațăr pe containere. Am nevoie de un utilaj pentru încărcare.

Tipul se holba la el, încercând să-și dea seama dacă era adevărat și, probabil, cât de mult va avea de suferit pentru nerespectarea ordinii de încărcare și dacă sindicatul o să-l sprijine.

– Haide, a zis șoferul.

Vântul se ridica în spirale pe aleea îngustă unde mă aflam, aducând din plin aerul sărat și mirosul de carburant. Tata stătea lângă mine, sprijinindu-se de coada de mătură.

Pe un container aflat cu două niveluri mai sus, a apărut Christian. Fața lui lividă era arsă de soare pe alocuri, părul i se unduia în vânt, paltonul negru flutura.

– Dumnezeu! Atotputernic.

Tata a făcut un pas.

– Georgia...

Christian o avea cu el, o ținea lipită de corp. Și-a înfipt mâna în părul ei și o ținea de coadă. Cu cealaltă mână, a îndreptat un pistol spre gâtul ei. Fetița părea să fi înghețat, de parcă mintea ei se izolară din fața tuturor lucrurilor ce i se întâmplau. Mă durea inima. Nu te lăsa, fetișo. Rezistă.

Am strigat.

– Nu mai ai timp, Christian. Poliția ajunge aici într-un minut. Dă-i drumul lui Georgie.

Rio s-a târât din container până în prag. A slobozit un oftat de dezgust.

– Ai adus-o? Ce dracu' a fost în mintea ta?

El s-a uitat în jos la ea.

– E adevărat ce spun ei?

– Nu, sunt numai minciuni.

– Termină cu prostiile, mamă. Chiar sunt pe ducă?

Ea a suspinat și a închis ochii.

– Dă-le fata, Christian. Hai să plecăm de aici.

Fără să se miște, el stăruia cu privirea la ea. Pescărușii dădeau târcoale pe cer. Macaraua care încărcă s-a apropiat greoi pe alee și s-a oprit deasupra lui.

– Dă-i drumul mamei, a zis.

Am pășit înăuntrul containerului, am îngenuncheat lângă Rio și i-am dezlegat cureaua tatălui dimprejurul gleznelor.

– Nu am cheile de la cătușe. Asta o să fie suficient.

Rio și-a trecut mâinile încătușate pe sub fund și le-a adus în față.

– Scursură frigidă.

Am ieșit afară.

– Dă-i drumul lui Georgie.

Christian și-a scos degetele din părul ei și i-a dat un ghionț. Fetița a făcut un pas șovăitor în față, ca și cum era nesigură de libertatea ei.

– Georgie, coboară, am strigat.

– Haide, scumpo, a zis tata.

A mai făcut un pas ezitant, dar o larmă de metale și cabluri au distras-o. S-a uitat în sus în timp ce macaraua își cobora graifărul. Dar a apucat containerul de lângă Christian și ea. Cârligele s-au retras, apoi.

Christian a înghionțit-o cu arma la ceafă.

– Urcă-te.

Se uita la el, înspăimântată.

– Ce?

– Urcă pe macara.

Eu și cu tata ne-am avântat în față.

– Nu!

Christian a împins-o pe graifărul înfipt adânc în container ca o mână de uriaș. Ea s-a pitit, a apucat o bară de metal și a izbucnit în lacrimi. Cu huruit de motoare, cablurile de metal s-au retras, chestia aia s-a ridicat în aer, purtând-o spre cer deasupra containerului.

Christian urmărea cum se înălța containerul la cincisprezece metri în aer. Macaraua s-a pus în mișcare, pornind încet pe lângă noi spre doc, purtând containerul cu Georgie cu tot deasupra capetelor noastre. Plângea în gura mare.

– Kit! urla ea.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Doamne, să nu cazi. Dacă se ținea bine, macaraua avea s-o treacă pe deasupra stivelor, asfaltului și s-o așeze în zona de încărcare. Apoi, dacă se mișca rapid, putea să coboare înainte ca graifărul să se elibereze și să fie ridicat de cabluri.

Rio a căscat gura. S-a uitat la fiul ei.

– De ce ai făcut asta?

Christian a pornit spre marginea containerului și a sărit pe acoperișul unuia de mai jos. S-a auzit o bufnitură pe metal. A înaintat spre marginea acestuia, la trei metri deasupra aleii, și ne urmărea.

Rio s-a ridicat. Era albă la față.

– Christian, avem nevoie de ea. Ce dracu' e în neregulă cu tine? Paltonul îi flutura în vânt.

– Ce-ai spus?

– Ce dracu' e în neregulă cu tine? Du-te și recuperează-o.

– Pardon? Ce e în *neregulă* cu mine?

A sărit de pe acoperiș pe pământ. S-a izbit cu putere și s-a îndreptat de spate.

Dinspre capătul aleii, dincolo de fundătura blocată de un container albastru și ruginit, s-a auzit un motor. În partea de jos a containerului au apărut doi dinți. Containerul s-a ridicat de la pământ, s-a auzit un claxon și un stivuitor a dat cu spatele pe alee, purtându-l cu el. Lumini galbene țâșneau din asfalt.

Christian venea spre noi.

– Ce e în *neregulă* cu mine?

Rio și-a fluturat mâinile încătușate spre el.

– Oprește-te. Calmează-te și du-te și recuperează-o.

El nu se oprea.

– *Neregulă?*

A ridicat arma, a îndreptat-o spre capul lui Rio și a apăsat pe trăgaci.

S-a auzit o bubuitură puternică. Rio a sărit, cu ochii bulbucați.

Glonțul a ratat-o. S-a făcut cenușie la față când a realizat ce făcuse Christian.

El s-a dat un pas în spate, cu ochii pe pistol.

– Nu.

A tras încercătorul, încercând să-l așeze la loc, dar degetul mare de la mâna stângă îi era umflat într-un mod grotesc. Era atât de asudat și translucid, că soarele părea să se fi cuibărit în pielea lui și îi lumina venele în roșu.

Tata a pășit către el. Christian a întors arma.

– O fac eu, e încărcată, dispari naibii, moșule, dispari *naibii*.

Ochii îi ardeau. Tata s-a oprit brusc.

Rio a luat-o la sănătoasa, fugea mâncând pământul. Cu mâinile încătușate, a luat-o în jos pe alee, să scape cu viață.

Christian s-a răsucit.

– Nu. *Nu*.

A rupt-o la fugă după ea, agitând pistolul. Ea a tăiat-o printre containere și a dispărut din vedere, îndreptându-se spre doc. El o urma, urlând *Stai*.

Stivuitorul a luat containerul de pe stivă, a cotit și a dispărut. Pe alee, am văzut camioneta lui Jesse.

Tata a spus:

– Era și timpul.

Am fugit spre camionetă. Auzeam slab sunet de sirene. Și mai slab, se auzea un plânset de copil. Nu mai puteam suporta. I-am făcut semn lui Jesse, am arătat cu degetul și am țipat:

– Georgie!

A întors capul și expresia feței i-a devenit rigidă. Macaraua se îndrepta spre stive. A băgat camioneta în marșarier, a întors de volan și a țâșnit în direcția macaralei.

Am auzit vocea răgușită și șocată a unui bărbat.

– Isuse, cum a ajuns acolo?

Era șoferul stivuitorului. A lăsat jos containerul și stătea în picioare în ușa cabinei, privind cu groază.

Am alergat pe asfalt.

– Poți opri macaraua aia?

– Mda.

S-a uitat la ea.

– Îmi ia un minut, dar rezolv.

Macaraua a ieșit dintre stive și se îndrepta spre zona de încărcare la nouăzeci de metri mai în față. Am tăiat-o spre ea.

Șoferul a strigat:

– Pe toți sfinții. Nu.

M-am sucit. Cristian se cocoța pe stivuator, cu arma îndreptată spre șofer. A răcnit la el:

– Afară.

Șoferul a ieșit poticnit din cabină. Christian a intrat, a trântit ușa și a băgat în viteză.

Se ducea după Rio.

Jesse a văzut totul foarte clar. Georgie s-a agățat strâns de dispozitivul de ridicare al macaralei în timp ce aceasta căra containerul în aerul de seară către zona de încărcare, unde containerele care fuseseră scoase din rând erau așezate în linie. Fetița se ținea de graifăr cu prețul vieții.

Din colțul ochiului, a zărit-o pe Rio țâșnind dintre rânduri, cu mâinile încătușate, părul negru ieșindu-i din coc și mantoul fâlfâind. Cu toată greutatea blănii și prinsoarea cătușelor, reușea să prindă viteză. A aruncat o privire peste umăr, desfigurată de spaimă.

Christian o urmărea cu stivuatorul. Chestia aia nu mergea prea repede, dar cu siguranță putea să prindă din urmă o femeie care alerga pe tocuri cui. Christian a mai turnat benzină. Din țeava de eșapament a ieșit fum.

Jesse a bulbucat ochii. Ce mama dracului.

Rio avea de gând să ajungă în zona de încărcare. Containerele erau aliniate la o distanță de aproape doi metri unul de altul, asta însemnând că ea putea să se strecoare printre ele, iar stivuatorul, nu.

Macaraua care o purta pe Georgie a ajuns în zona de încărcare, s-a oprit și a coborât containerul spre pământ. Rio se ducea țintă spre el. Și stivuatorul la fel. Dispozitivul de apucare a macaralei s-a desfăcut. Georgie s-a ridicat și a pășit spre marginea containerului.

Trebuia să coboare. Dacă nu, în cele din urmă ar fi căzut sau s-ar fi prins în cabluri. Era o capcană a morții. Jesse trebuia să facă ceva, dar în nici un caz nu putea să o dea jos. Gâtlejul i s-a strâns. Conducea mai departe.

A trecut de Rio, care alerga ca o campioană mondială la sprint, și se grăbea spre container. Georgie fugea cât o țineau picioarele spre muchia dispozitivului de ridicare. A tras aer adânc în piept și, cu un curaj nemaiîntâlnit, a sărit.

Fugind spre zona de încărcare, m-am uitat cu ochii mari cum sare Georgie. A căzut în patru labe.

Rio alerga în linie dreaptă spre ea, plănuind fie s-o înșface, fie s-o arunce în calea lui Christian sau s-o folosească pe post de scut uman. Jesse înainta cu mașina către ea din alt unghi, încercând să se strecoare între fetiță și stivuitor. Christian voia să o calce pe Rio sau s-o ia în coarnele acelea mari, și nu-i păsa că Georgie era în calea lui.

Tot ce putea să facă Jesse era să-i blocheze calea, și poate s-o înșface pe Georgie la timp. Eu fugeam cât de tare puteam, dar nu suficient, nu aveam suflu și țipătul feteiței îmi țiuia încă în cap.

Erau la aproape o sută de metri distanță de mine, iar Georgie era tot în patru labe. S-a rănit când a căzut.

În spatele meu, tata striga:

– Kit.

A luat-o în pas grăbit spre mine, șchiopătând tare, cu fața schimonosită de durere. Am încetinit și m-a prins din urmă.

– Trebuie să facem ceva, am zis.

Jesse a văzut-o pe Georgie străduindu-se să se ridice. Rio și stivuitorul veneau din plin din dreapta. Georgie era la stânga lui. A apăsat frâna.

S-a smucit în față cu centură cu tot, ABS-ul a blocat volanul și camioneta s-a oprit în loc. Georgie era pe jos chiar în stânga lui, în siguranță. Rio se apropia cu salturi mari din dreapta.

– Urcă, a urlat el.

Ea s-a căznit să se ridice în picioare, a făcut un pas și s-a dezechilibrat, ochii i s-au bulbucat de durere. Mergea șchiopătând spre camionetă și a deschis ușa din spate.

– Haide, a zis el.

A urcat, a tras portiera și a strigat:

– Jesse!

El s-a uitat. Rio venea țintă spre el. Stivuitorul era chiar pe urmele ei.

– Nu. Oh, Doamne, am zis.

Rio alerga spre camionetă. Părea că vrea să sară pe platformă și să scape, în timp ce Jesse o salva pe Georgie. Ea s-a întors și s-a uitat peste umăr.

– Isuse Cristoase, a zis tata.

Christian a dat peste ea.

Forța loviturii a azvârlit-o pe spate. A zburat în aripa camionetei. Stivuitorul a înaintat și, cu scârțâit de metal, dinții au străpuns mașina lui Jesse.

Christian a strivit camioneta de un container și toată stiva s-a adunat într-un morman. Tata și cu mine alergam spre ei. Se auzeau sirene în spatele nostru. Un sunet și mai strident și mai ascuțit se auzea din față. Rio, urlând.

Era ținută în aripa platformei. Christian a băgat stivuitorul în marșarier, a dat cu spatele, în același timp, ridicând furca. Camioneta se înălța. Rio se zvârcolea și dădea din picioare. Christian a schimbat viteza, a îndreptat stivuitorul spre spațiul dintre containere și a pornit spre doc.

Jesse a simțit camioneta ridicându-se în aer. Caroseria gema la trei metri de pământ, în timp ce Christian accelera cu stivuitorul printre containere. Mașina era străpunsă din lateral, un dinte a intrat doi metri prin remorcă, celălalt aproape un metru prin ușa din spate. Intrat pe jumătate, aproape c-a atins-o pe Georgie. Era ghemuită pe bancheta din spate, holbându-se la dintele furcii.

– Ești bine? a zis Jesse.

– Cred că da.

Avea o voce slabă.

S-a uitat prin geamul din spate. Rio era lipită de partea laterală a remorcii, părul i se unduia în vânt, avea coastele zdrobite și se lupta cu mâinile goale să se elibereze de dintele stivuitorului.

În cabină, ochii lui Christian erau uscați, de parcă totul în el se prefăcuse în pulbere și singurul lucru care îl mai ținea în viață era ura pe care o simțea față de femeia care se zvârcolea în fața lui.

Rio și-a dat capul pe spate și a scos un răcnet. Georgie a tresărit.

– Nu te uita, a zis Jesse. Vino încoace.

S-a urcat pe scaunul din față. Fața îi era pământie, ochii nefiresc de măriți. El și-a deschis brațele și ea s-a prăbușit pe pieptul lui, tremurând.

Nu putea să ascundă gravitatea situației. Dacă Christian nu putea s-o omoare strivind-o pe mama lui, avea s-o ducă la doc și s-o înece. Trebuiau să iasă din mașină înainte să-i arunce direct în portul Los Angeles-ului. Dar, dacă încercau să iasă pe ușile din față, ar fi murit zdrobiți sub roțile stivuitorului.

– Trebuie să ieșim prin geamul din spate și să ne aruncăm de pe platformă, a zis el.

– Cum vrei să faci asta? Ai nevoie de ajutor?

Oh, Doamne, binecuvântează copilul ăsta. A strâns-o tare în brațe.

– Du-te, a zis el.

– O să-i arunce de pe doc, am zis.

Tata respira de parcă ar fi alergat la maraton. Era piele și os, fața cenușie, ochii fixați pe spectacolul oribil din fața lui la câțiva metri. La fiecare pas pe care îl făcea, se strâmba.

– Evan, a zis cu o voce înăsprită, n-am vrut s-o ascund pe Georgia de tine. Nu am știut de ea până anul trecut.

– Nu mai contează acum.

Aveam senzația că eram într-un vis în care încercam să fug, dar picioarele îmi erau prinse în nisip de la talie în jos. Din spate, se auzea vuietul unei sirene de poliție. Am privit în urmă. La stiva de containere, șoferul de stivuitor gesticula spre patrula de poliție. Mai rămăseseră două sute de metri între Christian și marginea docului, unde macaralele încărcau un cargou. Se îndepărta tot mai mult de noi. Tata și cu mine n-aveam cum să-l ajungem.

Georgie s-a întors pe bancheta din spate, luptându-se cu unghiul tot mai înclinat al camionetei pe care Christian continua să-l ridice tot mai sus. Camioneta a săltat în prinsoare, guițând ca un porc prins în capcană. Fetița s-a strecurat pe lângă dintele de oțel care a străpuns ușa din spate.

– Bine, ai reușit, acum deschide geamul, a zis Jesse.

Rio se zbătea, părul îi flutura, răcnind cum n-a mai auzit pe nimeni niciodată. Georgia și-a mușcat buza și a încercat geamul.

– E blocat, a zis ea.

– Mai încearcă.

S-a luptat cu el, trăgând de manetă cu mâinile ei mici. El a observat caroseria îndoită de impactul cu acel container. Cadrul ferestrei era ieșit în afară.

– Ține-te bine.

S-a forțat să se vâre între scaune și s-a prăvălit pe bancheta din spate. A întins mâna spre podea, încercând să apuce cheia de roți, dar nu ajungea.

– Georgie, sub banchetă e o cheie de roți. Ia-o. Trebuie să sparg geamul.

Ea și-a strecurat brațul dedesubt și a scos cheia. Erau la o sută de metri de marginea docului.

– Întoarce-te cu spatele și acoperă-ți fața, a zis el.

Ea și-a cuprins ochii cu mâinile, iar el a început să lovească geamul. Era sticlă groasă, securizată, al naibii de greu de spart. Izbea în continuare, două lovituri, trei, și a reușit să facă o gaură. Docul era deja la cincizeci de metri. Muncitorii urlau la Christian și s-au dat din calea lui. Cargoul imens s-a lăsat într-o parte. Dincolo de navă, apa lucea în razele soarelui. Lovea tot mai tare, crăpătura se mărea, lovea în continuare. S-a uitat încă o dată, și toate speranțele lui s-au risipit.

Au ajuns la doc.

Simțeam de parcă îmi trăiam toate coșmarurile. Rio țipa. Muncitorii de pe doc s-au împrăștiat. Înaintând cu viteză maximă, purtând camioneta în aer ca pe o ofrandă grotescă, stivuitorul s-a izbit de bordura de lemn a docului. Și-a luat avânt, roțile din față au sărit peste ridicătură și, cu un zgomot enorm, s-a dat în spate.

S-a oprit.

Spatele stivuitorului a rămas pe doc. Partea din față atârna deasupra apei, roțile se învârtteau nebunește în gol. Motorul răcnea. Tata și cu mine am fugit spre el.

– Ce s-a întâmplat? am zis.

– Tracțiune pe față, a zis tata. Și stivuitorul e atât de masiv că toată greutatea e pe roțile din spate, chiar și cu camioneta...

Aproape că m-am scăpat în pantaloni. Chiar și cu camioneta înfiptă în furcă, atârând deasupra apei. Oprirea bruscă, în forță, a scos dintele intrat în față și acum era înăuntru doar câțiva centimetri.

Sirenele țipau în spatele meu, luminile roșii ale girofarului se reflectau în pământul ud. Pe apă, o barcă a poliției a tăiat-o prin port. Pe bancheta din spate, Jesse izbea geamul cu ceva ce părea a fi cheie de roți.

Am fugit într-un suflet spre stivuitor. La patruzeci și cinci de metri de el, tata m-a oprit.

– Christian e înarmat, a zis el.

– Are un pistol defect și o mână bulită.

Am încercat să mă eliberez din prinsoare.

M-a ținut deoparte.

– Nu, Evan. Nu te baza că o să greșească din nou.

– Nu putem să stăm pur și simplu.

Țintuită de remorcă, aproape de dintele înfipt în spate, Rio s-a oprit din țipat. Se pipăia ca și cum ar căuta să-și smulgă bucăți de carne ca să poată respira. Sângele i-a acoperit bărbia și i-a inundat pieptul.

Pe puntea cargoului, oamenii au venit alergând, arătau cu degetul și urlau. Christian a băgat în viteză, ambalând și mai tare și ridicând dinții tot mai sus. Câțiva docheri veneau în fugă în direcția lui.

Tata a ridicat brațul.

– E înarmat.

Oamenii s-au oprit. S-au uitat spre mașinile de poliție și s-au dat înapoi, unul dintre ei strigând:

– Ce putem face?

Celălalt s-a întors în goană înapoi pe doc, țipând către ceilalți muncitori care se îndreptau spre noi.

– Aduceți o macara. Și lanțuri, trebuie să legăm spatele stivuitorului.

Tata se uita cu ochi ieșiți din orbite la camionetă.

– Nu avem timp.

– Ce?

A arătat cu degetul.

– Camioneta nu e stabilă.

Voind parcă să confirme asta, mașina a scârțâit în furcă. Christian a ridicat furca și apoi a coborât camioneta cu o smucitură, încercând s-o arunce în apa întunecată de dedesubt. Camioneta se tânguia și s-a aplecat și mai mult în față. Georgie scâncea.

Jesse a aruncat cheia de roți și a început să lovească geamul cu umărul. În cele din urmă, l-a izbit atât de tare, că s-a prăbușit cu totul, sfărâmându-se în remorcă.

Rio gemea și lovea din picioare, capul îi atârna.

– Ajutați-mă.

Christian a deschis ușa cabinei.

– De ce nu vrei să cazi?

A sărit pe doc și a fugit spre partea din față a stivuitorului. Văzând arma din mâna lui, Jesse a tras-o pe Georgie în jos s-o ascundă.

Christian și-a fluturat brațele.

– Ce e în neregulă cu mine? Nu vrei să mori, asta-i în neregulă.

Rio a încetat să mai dea din picioare, se uita lung la el. El și-a vârât arma în curea, s-a urcat pe partea frontală a stivuitorului și a sărit în platforma mașinii. Camioneta a oftat sub greutatea lui.

– Oh, Doamne, a făcut tata.

Christian s-a aplecat peste Rio, și-a vârât mâinile în părul ei și i-a tras capul pe spate, forțând-o să se uite la el.

– Sunt mort. Asta e în neregulă cu mine.

Slăbită, și-a ridicat mâinile, poate să-l îndepărteze sau să implore iertare. El s-a aplecat peste ea, cu dinții încleștați, apucând-o mai tare de păr. Deși buzele i se mișcau, a scos doar un icnet și un fir de salivă.

Am pășit spre el. Tata m-a apucat de braț, dar de data asta m-am scuturat bine.

– Christian, am zis, au venit după tine. Ai două posibilități.

S-a uitat la mine, parcă trăsnet, apoi la mașinile de poliție de pe drum, la docherii aliniați la o distanță sigură. A scuturat capul. Și a auzit un sunet în cabina camionetei. Era un sunet de pistol căruia i-a fost trasă piedica.

Încet, Christian s-a întors. Jesse ținea arma lui Lily Rodriguez la capul lui.

– Eu n-o să ratez, a zis el.

Christian s-a uitat la el, apoi a coborât privirea spre mama lui. Ea a vorbit tare:

– Te rog.

El a clătinat din cap.

– Tu m-ai omorât.

A scos pistolul de la curea, și l-a dus la tâmplă și a apăsat pe trăgaci. De data asta, nu a ratat.

Focul de armă l-a împins pe Christian într-o parte. A lovit platforma și s-a rostogolit, prăbușindu-se. Camioneta a vibrat de la împușcătură. Noi am rămas încremeniți, cu zgomotul focului de armă încă țiuindu-ne în urechi. După multe secunde, am auzit un plesnet.

Rio a slobozit un suspin de neputință.

Camioneta a scârțâit din nou. Docherii urlau după echipament, dar nu mai aveam timp nici de macarale, nici de bărci, nici de poliție.

L-am apucat pe tata de braț.

– E o frânghie în remorcă.

S-a cățarat pe partea din față a stivuitorului, gemând când își îndoia genunchii, și a intrat în remorcă. L-am urmat. Cocoțându-mă pe remorcă, m-am lăsat pe dintele furcii care trecuse prin ea, încercând să rămân suficient de aproape ca să ajut, fără să mai adaug și greutatea mea. Rio atârna sub mine sângerândă. Tata a scos frânghia din cârlig și s-a îndreptat spre geamul din spate. Cât de rapid a putut, a prins-o de un capăt și i-a pasat-o lui Jesse.

– Poți să faci un nod marinăresc? a zis el.

– Da.

Jesse a ridicat-o pe Georgie. Slavă Domnului că nu-l văzuse pe Christian trăgându-și glonțul în cap. I-a trecut frânghia în jurul taliei și a făcut nodul.

– Mi-e frică, a zis ea.

– E în regulă, Phil o să te ia.

Tata s-a ghemuit și a întins mâna.

– Vino aici, scumpo.

Cu fața încordată, Georgie s-a avântat spre fereastră. Tata a verificat nodul și mi-a aruncat frânghia.

– Leagă-l pe doc, Kit.

Camioneta și-a mutat greutatea. Metalul scârțâia, partea din față a mașinii s-a aplecat și cabina a alunecat un metru. Georgie a scos un țipăt. M-am apucat de aripa din spate a remorcii pentru echilibru.

M-am uitat la cabină. Jesse încă o ținea pe Georgie, sperând să împiedice camioneta să se mai balanseze. Ne-am uitat unul la altul. Putea la fel de bine să fie la douăsprezece mii de kilometri.

Cu un sunet de corzi de pian care se rup, camioneta s-a răsu-cit. Ușa s-a desprins din dintele din față.

Țipând, Rio s-a prăbușit și a căzut în apă. Mi-am înfipt degetele în aripă. Prinsă acum doar într-un dinte, camioneta se balansa ca un braț sfârtecat, legănându-se deasupra apei cu noi toți agățați de el.

Eu mă clătinam, ținându-mă de spatele remorcii. Camioneta se legăna înainte și înapoi, metalul se freca de metal, scoțând scâncete.

Am apucat bine de frânghie, mi-am fixat piciorul pe un punct de sprijin din interiorul remorcii, am simțit că era un reazem sigur și m-am avântat. Am aterizat pe coate pe marginea remorcii, m-am săltat în remorcă pe burtă, simțind vântul, înălțimea, balansul. Eram speriată de mă căcam pe mine, dar m-am uitat în jos.

– Vai, Dumnezeuule.

Toți erau înăuntru. Tata s-a prăbușit prin cadrul gol al ferestrei și a aterizat pe spatele scaunului din dreapta. L-a împins pe Jesse între scaune. Era încolăcit peste volan.

Dedesubtul lor, Georgie era pe parbriz. La douăzeci de metri deasupra apei, legănându-ne înainte și înapoi, între ea și moarte nefiind decât 50 de milimetri de sticlă securizată, stătea nemișcată ca o stană de piatră, scâncind.

Metalul a scârțâit. Spărtura pe care o făcuse dintele prin camionetă s-a alungit și mai mult și a devenit o crăpătură, ondulată la margini. Ne desprindeam.

– Kit, a zis tata încet, dă-te jos. E prea multă greutate.

– Mă dau.

Am înaintat pe burtă.

– Grăbește-te. Nu ține.

Mi-am înfipt degetele în metal. Din cabină, se auzea scârțâitul cauciucului întins la maximum, iar Georgie plângea și mai tare. Isuse – șasiul camionetei era îndoit, iar cadrul parbrizului se desfăcuse. Jesse și-a trecut o mână în jurul ei.

– Cu grijă, nu mișca, lasă-mă să te trag, a zis.

Pe doc, o mașină de poliție a pus o frână cu scârțâit de roți, ofițerul a sărit afară cu radioul la gură. Am auzit un megafon al bărcii poliției care se învârtea pe apă, dedesubt. Aveau echipă de scafandri, dar, dacă mașina cădea în apă, aveau să facă scufundări pentru a căuta cadavre. Cum toți erau blocați în cabină, dacă nu i-ar fi omorât căderea, atunci s-ar fi înecat.

Un docher și-a făcut mâna căuș la gură.

– Aruncă-mi frânghia.

Dacă ratam, eram terminați, și nu aveam încredere în brațul meu.

– Urcă pe stivuitor, ți-o dau eu.

A făcut o față de parcă mai degrabă și-ar fi scos ochii cu degetele. M-am târât înainte, am apucat mecanismul stivuitorului și m-am cățarat pe el, trăgându-mă de pe remorcă.

În scâșnet de aluminiu și zăngănit de fier și mașinării și vuietul oamenilor, dintele a mai brăzdat metalul cu cincisprezece centimetri. Georgie a slobozit un țipăt. Tata s-a desprins, a căzut printre scaune și a aterizat lângă ea. Din cauza impactului, cauciucul a ieșit și mai tare din cadrul parbrizului. Încet, începea să se dezlipească. Un centimetru, doi, trei.

Jesse și-a întins brațul.

– Phil.

Tata l-a apucat de încheietură. Cadrul geamului se dezlipea acum în jurul ferestrei ca un fitil aprins. Jesse a încercat să îl tragă în sus pe tata, dar cauciucul a ieșit cu totul, cadrul s-a dezlipit complet, iar parbrizul s-a prăbușit. Tata și Georgie au plonjat prin el.

Eram prea oripilată să mă gândesc la altceva decât *țineți-vă bine*. Mi-am înfășurat frânghia în jurul taliei, am trecut brațul pe după bara stivuitorului și mă țineam bine. Și, deodată, totul a încremenit.

Suspendată în aer și ținută doar de nodul subțire pe care-l făcuse Jesse, Georgie se învărtea în hăul dedesubtul mașinii. Deasupra capului ei, cu picioarele bălăbănind, tata se ținea de încheieturile lui Jesse. Jesse era pironit cu pieptul în volan și cu brațele și capul afară.

Docherii țipau, s-au urcat pe stivuitor și veneau spre mine. Capătul meu de frânghie n-ar fi trebuit să fie atât de ușor. Am tras-o și am simțit că era agățată undeva.

– Frânghia s-a prins de ceva din cabină, am zis.

Jesse s-a uitat.

– Schimbătorul de viteze. Futu-i.

Georgie țipa:

– Nu mă lăsați să cad, nu mă lăsați să cad.

Tata a strigat în jos.

– Apucă-mă de picior. Urcă.

S-a răsucit în aer și s-a prins cu mâinile de gleznelor lui ca o maimuță, picioarele i se roteau în gol. S-a uitat în sus la Jesse.

– Ține-te bine. Nu-i da drumul pentru nimic în lume.

– Nu-i dau.

Jesse găfăia de efort, mâinile i s-au albit de la forța cu care o ținea pe Georgie. Isuse, nu avea să reziste prea mult, iar picioarele îi erau inutile. Am tras de frânghie, am încercat s-o smulg, dar nu se clintea. Încă un geamăt scos de camionetă, și Georgie a alunecat pe picioarele tatei, țipând.

– Jesse, trebuie să eliberezi frânghia, a zis tata.

I-a dat drumul încheieturii drepte a lui Jesse și l-a apucat de mână stângă cu ambele mâini. Jesse s-a întins în spate și a smucit frânghia. L-am auzit luptându-se cu disperare să respire.

– Am nevoie de amândouă mâinile s-o eliberez. Phil, trebuie să te apuci de altceva.

La dracu', nu avea să meargă.

– Vin eu. O iau eu.

– Nu face asta, a zis Jesse.

– Nu, a strigat tata. Încă un pic de greutate și o să se prăbușească.

Cu gâtul uscat, am rămas locului și m-am uitat prin preajmă după un par, un lanț, ceva care să ajungă până la ei și de care să se apuce.

Un docher a urcat pe stivuator.

– Dă-mi capătul frânghiei, o leg. Tu stai aici și ține de ea.

I-am dat-o.

– Adu un alt stivuator să ia camioneta.

L-am auzit pe Jesse.

– Phil, apucă de cadrul parbrizului.

– Nu pot, a zis tata.

Vocea lui Jesse s-a răstit.

– Rezistă, afurisitele. Trebuie s-o conduci pe Evan la altar sâmbătă.

– Nu cred că sâmbătă e bine, a zis tata.

Nu știu câtă spaimă mai puteam simți, dar de data asta am atins apogeul.

– Rezistă, tată. Nu te da bătut.

S-a uitat la mine și privirea i s-a împietrit de îndârjire. Mi-am strâns brațul cu toată forța în jurul barei stivuatorului și am scuturat frânghia, pregătindu-mă să ridic greutatea când Jesse avea s-o elibereze. Scârțâitul camionetei a devenit tot mai ascutit. M-am uitat spre doc, urmăream docherul care gonia spre o pană de care avea să lege frânghia.

Tata a spus:

– Jesse, e o singură cale de a o scoate la capăt.

Jesse a țipat:

– Nu. Ține-te bine.

– Haide, a zis tata.

Vocea lui Jesse se auzea spartă, epuizată de efort.

– Phil, nu pot.

Dar el era singurul care ar fi putut – avea prinsoarea cea mai puternică, putea să ridice cincizeci de kilograme cu o mână. Am țipat:

– Blackburn, la naiba, poți s-o faci.

– Jesse, poți, zicea tata calm. Dă-mi drumul mie.

Mi-am răsucit capul. Tata i-a dat drumul mâinii lui Jesse intenționat. Singurul lucru care îl ținea acum era refuzul lui Jesse de a-i da drumul.

– Camioneta n-o să reziste cu greutatea mea. Dacă mă ții pe mine, o să cădem cu toții.

Mi s-a scurs tot sângele din cap, din inimă, din suflet.

– Tată, nu. Jesse, ține-te de el.

Vocea lui Jesse aproape că s-a stins de atâta efort.

– Phil, nu supraviețuiești. Dacă nu te omoară căderea, o să te omoare camioneta care o să vină peste tine.

Tata a zis:

– Dacă o să cadă mașina cu frânghia prinsă, o s-o tragă și pe Evan. Ori eu, ori toți.

Pulsul îmi tuna în urechi.

– Tată, *nu*. Pot să mă țin. Docherii leagă frânghia chiar acum. O să găsim o cale să stabilizăm camioneta. Isuse Cristoase, Jesse, ține-l.

– Phil, n-o s-o fac, a spus Jesse.

– Te ții de mine și o să moară și ele, zicea tata. Dă-mi drumul. Desfă frânghia și trage-o în sus pe Georgie.

– *N-o face*, am răcnit.

– Știi ce vă cer, a spus tata. Iertați-mă.

Jesse se sufoca.

– La naiba, Phil.

– Jesse, *nu*, am strigat.

– Fă-o pentru fiicele mele. Acum, pentru numele lui Dumnezeu.

Privirea lui era apăsătoare și luminoasă, debordând de o certitudine dincolo de tot ce văzusem vreodată. Cerul părea să fi împietrit. Și, cu un gest abia perceptibil, unicul gest care mă va bântui tot restul vieții mele, Jesse i-a dat drumul.

Tata a rămas în aer, agățat cu ochii de Jesse, și s-a dus.

Știu că urletele incoerente pe care le-am auzit atunci erau ale mele. Știu că Jesse a smuls frânghia prinsă în schimbătorul de viteze, că doi docheri mi-au înhățat frânghia, că au tras toți odată și că Georgie urca prin golul parbrizului cu Jesse alături de ea. Că, în timp ce făceau asta, dintele a străpuns de tot peretele remorcii. A sfârșit pozițiile, s-a oprit o clipă în platformă și apoi camioneta de trei sute de kilograme s-a desprins și s-a prăbușit peste tatăl meu în apa neagră și rece a portului.

Au trebuit să mă ia cu forța de pe stivuitor, dând din picioare și urlând. Georgie suspina și se ținea de Jesse în timp ce îi aduceau pe doc. Poliția ne-a înconjurat. M-am zbatut să mă eliberez din prisoarea docherilor, m-am târât până la marginea docului și m-am uitat în jos. Barca poliției se învârtea prin jur, luminând apa cu un reflector. Suprafața era deja lină. Mă uitam, așteptam, imploram, iar în jurul meu, peste tot, luminile treceau ca fulgerele, zgomotele mă inundau, stelele s-au făcut nevăzute în luminile lanternelor, lăsând un cer gol în urmă. După mult timp, cineva, poate chiar Lily, m-a tras de pe margine. Georgie stătea cuibărită la pieptul lui Jesse. Sleși și devastați, se țineau unul de altul. Jesse se uita lung la apa care se unduia, o perioadă de timp agonizantă care părea fără sfârșit, până când, în cele din urmă, când n-a mai rămas nici o umbră de îndoială, a îndrăznit să se uite la mine.

Poate că se ruga. Poate că mi-a vorbit. Nu puteam să simt, nu puteam să văd limpede, puteam doar să știu. M-am ridicat în picioare. Cumva, am reușit să pășesc spre el și am putut să întind mâna.

– Georgie, am zis.

Ea m-a luat de mână, s-a ghemuit în brațele mele și îmi sus-pina la piept. Am ținut-o strâns și am plecat.

Ce-ar fi fost dacă te va scoate din minți. Știam asta. Dar nu știam că-mi va face urechile să țiuie și îmi va tăia respirația. Că va aprinde pe cer o lumină ce mă va orbi, că-mi va amorti degetele și inima și chiar timpul, îngăduind întregii lumi să meargă mai departe, și pe mine să mă suspende și să mă izoleze de viață cu o sârmă ghimpată.

În ziua în care am fost acuzată de fugă de răspundere în fața legii, Lavonne Marks stătea în dreptul meu în sala de judecată. Când judecătorul m-a întrebat *Cum pledezi*, n-am ezitat nici o secundă. Nevinovată, am zis. Lily Rodriguez era în galeria vizitatorilor, și apoi mi-a promis că, dacă acest caz se va judeca, va depune mărturie în favoarea mea. Am apreciat asta. Nu-mi păsa de restul.

Nicholas Gray nu era prezent, nici Drew Farelli. Fuseseră suspendați din Procuratură. Gray a fost pus sub acuzare pentru comandarea unei răpiri, Farelli pentru complicitate și atac asupra unui reprezentant al legii. Dizgrația era doar începutul pentru tot ce meritau.

S-a renunțat la mandatul de arestare pe numele meu pentru uciderea lui Boyd Davies. Cineva l-a convins pe procurorul-șef de la Procuratura Teritorială Santa Barbara să mă declare ostatică în schimbul de focuri. Oamenii din umbră se ocupau să facă acest dezastru dispărut. Nu aveau să fie aduse acuzații pentru moartea fostei prostituate Bliss. Drew Farelli nu sunase niciodată la FBI să le spună despre atac – pe el și pe Gray nu-i interesau decât să obțină dovezi care să-l bage pe tata la închisoare, așa că mă lăsaseră singură să fac față gorilelor lui Rio. Totuși, poliția din Bangkok a închis cazul. Amprentele lui Shiver au fost găsite în camera de hotel și a fost învinuită pentru uciderea partenerei ei.

Oamenii din spatele operațiunii Riverbend s-au asigurat, încet-încet, că tot ce avea legătură cu acesta va dispărea din vedere.

Astfel că Lavonne era convinsă că puteam să-mi negociez pedeapsa și să pledez pentru delict minor. Nu aș fi mers la închisoare. Licența mea de avocat avea să fie suspendată totuși, dar ce mai conta? Ce conta acum?

Văpaia aurie a furiei, senzațiile nesfârșite de anxietate, caracterul definitiv al morții. Felul în care lumea a putut să meargă mai departe în spatele ecranului, într-un vârtej amețitor al derizoriului, al vieților pline de griji și zâmbete, care închideau ochii. Fratele meu Brian a înțeles asta. Mama mea Angie părea să fi înțeles, măcar în ce mă privea. Mă luau în brațele lor și uneori cădeam, mă eliberam.

Și apoi îmi aminteam consecințele eliberării.

Ce conta acum? Că Nicholas Gray a fost expus și că guvernul era nerăbdător să liniștească apele, iar dezvăluirile tatălui meu au fost lăsate deoparte. Așa că a avut parte de funeralii cu toate onorurile militare.

Într-o după-masă de primăvară în Shawnee, sub un cer nesfârșit de prerie, cu vântul care-mi dezmiarda obrazul, o mare de albastrele cobora pe deal, iar eu stăteam cu familia mea și ascultam cuvintele preotului. Din țărână venim, în țărână ne întoarcem. Alfa și Omega. Brian părea veștejit în hainele lui albastre. Nepotul meu Luke se lipea de mine, trist și obosit în jacheta lui cu cravată. Georgie era tăcută și retrasă. Mama părea absentă și furioasă, de parcă se aștepta la asta de mult, toată viața, și nu avea să-l ierte pe tata prea curând.

În steagul care învelea coșciugul, am văzut întreaga viață a tatei. Pe moment, imaginea asta le-a alungat pe celelalte, când l-am văzut scos din apă, încremenirea definitivă a mâinii lui când am atins-o, auzul suspinelor mele, înțelegerea faptului că eșuasem și că niciodată nu voi putea să dau timpul înapoi. Mă sufocam. Doi marinari au înlăturat steagul și l-au împăturit. Pentru că mama era fosta soție, mi l-au dat mie. L-am apăsât de piept și am plecat capul.

Brian mi-a pus mâna pe umăr. În timp ce mă trăgea mai aproape, am auzit vuietul motoarelor de avion. Sunetul îmi săpa în oase, iar din soare a țâșnit o formațiune de aparate F/A 18 care au săgetat cerul. Tata făcuse parte din trupele aeriene ale marinei, iar detașamentul lui Brian îi dădea onorurile. Când s-au apropiat, un

singur avion a făcut o curbă pe cer. Celelalte au trecut deasupra noastră, dar eu îl urmăream pe luptătorul singuratic cum se curba în sus.

Mă întrebam pe unde era tata acum, acolo, dincolo de timp. Mă întrebam ce alegeri a făcut. Despre chemarea lui la luptă, și cum mi-a frânt lumea în două. Despre prețul pe care i l-a pretins bărbatului pe care l-am iubit cu tot sufletul.

Avionul urca tot mai mult, soarele se reflecta în aripile lui, până când luciul m-a obligat să închid ochii. Când i-am deschis, dispăruse.

Ce conta? Georgie.

Tatăl ei murise. Mama ei dispăruse. Oricât de mult am încercat, nu am putut să aflu mai multe despre ce i s-a întâmplat lui Jax în Londra după ce mi-a spus să iau fata și să fug. Poate că era moartă. Poate era în arest. Pur și simplu nu știam. Între timp, eu eram ruda cea mai apropiată a lui Georgie și ea locuia cu mine, în timp ce Lavonne se ocupa să obțină tutela. Își petrecea zilele ostenită și trasă la față în spatele unui zid de confuzie, uitându-se în gol la Nickelodeon și mergând la școala de peste drum, încercând să-și facă loc în această lume nebună. Era prea mult chiar și pentru mine.

În timp ce stăteam la poartă într-un amurg de primăvară, două stele atârnavă în zare, la vest, ca niște flăcări albe peste cerul de cobalt. Înconjurându-l, dându-și târcoale la sute de milioane de ani-lumină, au fost menite să nu se unească niciodată, poate doar în fântâna eternității care ne înghite pe toți. Georgie a ieșit afară și s-a lipit de mine. Mi-am așezat brațul pe umărul ei și urmăream cum se lasă seara.

Era o dimineață furtunoasă de mai, o vreme ciudată, când perdeaua de ploaie m-a forțat să mă ridic din pat să iau ziarul din pragul porții. Când am deschis ușa, am văzut plicul de deasupra ziarului *News Press*. Mâinile mi-au înghețat.

Stăteam încremenită în poartă, udă leoarcă. După un minut, am adus plicul înăuntru, l-am pus pe masa de la bucătărie și mă holbam la el.

Știam scrisul de mână. Era mâna bărbatului care odată îmi pusese un inel cu diamant pe deget, care mă ținea în brațe și mi se

dăruise, și apoi a curmat viața tatălui meu. Mi-am trecut degetele peste cerneala îmbibată de apă. Mă întrebam de când stătea acolo. Mă întrebam dacă el era afară și mă aștepta. Mă întrebam dacă mă ruga să-i scriu, să-l sun, să-i vorbesc. Să-i spun că-l urăsc. Că-l iubesc. Că nu pot să-l iubesc. Să fac un pas, orice pas. În față, în spate, în haos, în viitor. Mă întrebam ce dracu' putea să-mi spună. Cum îndrăznește să încerce să facă ordine în haos când inima mea era atât de răvășită? Mi-am închis palma în jurul ei. Ochii mă înțepau. Am mototolit-o, am apucat-o cu amândouă mâinile, gata s-o rup în bucăți.

M-am oprit și mi-am dat capul pe spate.

Viața e ca un pod îngust. Lucrul cel mai important e să nu-ți fie teamă.

M-am mai uitat o dată la numele meu și am văzut cerneala pătată de ploaie și de lacrimile mele. Am apăsat plicul pe piept și, încet, l-am netezit.

Dacă îți va răscoli sufletul, pentru că *dacă* nu va exista nicio-dată. Dar este și posibilitate. Și era tot ce mi-a mai rămas.

Lecție Nenorocită de Viață.

Meg Gardiner (n. 1957) a absolvit Facultatea de Drept a Universității Stanford și a lucrat ca avocat, apoi ca profesor de *creative writing* la Universitatea din Santa Barbara. A trăit mult timp în Anglia, unde a și publicat primele cărți, abia mai târziu fiind descoperită de publicul și critica americană. A debutat în 2002 cu romanul *China Lake*, primul dintr-o serie de cinci care o au ca eroină pe Evan Delaney, o jurnalistă de investigație. În 2008 a început o nouă serie, care o are în centru pe Jo Beckett, un psiholog criminalist, și care cuprinde patru romane.

Când tatăl ei dispare misterios, Evan Delaney are numai 72 de ore pentru a face rost de informația cerută de răpitorii acestuia. Doar că, într-o lume a spionilor, asasinilor și șantajiştilor, nimic nu este ceea ce pare, secretele trecutului sunt periculoase, iar eroina se vede împinsă într-o cursă nebună de la un capăt la celălalt al lumii pentru a aduna piesele unui adevărat puzzle și a opri lanțul de crime.

„Cele cinci romane ale lui Meg Gardiner sunt, pur și simplu, cea mai bună serie de crimă și suspans pe care am citit-o în ultimii douăzeci de ani.” – Stephen King, 2006

